

ИВ МАЛИНОФ
ДА ПЛАТИШ ЦЕНАТА

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА 1

Сара Лакомб се погледна още веднъж в огледалото над безупречно подредената си тоалетна масичка вляво от прозореца на просторната спалня. „Май че се получи добре“ каза си със задоволство тя като внимателно изследва отразения образ. Фризьорката се беше постарала безмълвно, изпълнявайки всичките ѝ извънредно точни указания. Тя знаеше, че клиентката ѝ Мадам Лакомб нямаше да допусне и минимално отклонение от изискванията си за цвета, дължината и формата на класическата прическа. В противен случай Тина трябваше да си намери работа другаде, далеч от Сан Клементе. Местното дамско общество почиташе Мадам Лакомб и често се вслушваше в коментарите и съветите ѝ. В този малък южнокалифорнийски град тя бе безспорен лидер на мнение.

Днес бе особен ден.

Затова подсказваха и още неразопакованите ѝ куфари във фоайето. Сара бе долетяла обратно у дома от Ню Орлиънс няколко дни предварително. Всички я очакваха поне след седмица.

— Как изобщо можеше да им мине през ума, че няма да присъствам — запита се с усмивка тя, докато внимателно подбираше брошка за официалната си вечерна рокля. Не ѝ отне много време. Знаеше как точно трябва да изглежда за изключителен случай като този и предварително си бе набелязала два-три тоалета със съответните аксесоари от съдържанието на грижливо поддържания си гардероб. Стенният часовник показваше 5:25 следобед, когато тя си сложи умерена доза „Амариж“ и се отправи към слънчевата тераса, където я очакваше удоволствието от последното ѝ за деня еспreso „Segafredo-Zanetti“. Седна на един от белите плетени столове край украсената с дантелена покривка и цветя масичка, погледна към океана и докато отпиваше първата ароматна глътка италиански еликсир се заслуша в птичките. Сара искрено обичаше дома си и му се наслаждаваше всеки миг. Обърната към Пасифика, къщата в стар испански стил, каквито бяха повечето тук, в Сан Клементе, следваше релефа на невисокия скат, заобиколена от прекрасно обработена

градина, оформена на малки терасовидни кътчета. Просторната веранда откриваше величествена гледка към ревящите вълни и заедно с това създаваше уют, заслонена от пъстри цветя и пълзящи растения.

Сара погледна още веднъж поканата, изпратена ѝ лично от Джош Уолтън, колкото да свери за пореден път часа и мястото, където трябваше да отиде и я прибра в чантата си при неразпечатаната телеграма, която изненадващо получи на името на племенника си преди час. Беше ѝ повече от странно защо някой си беше направил труда да я изпрати чак тук, вместо на адреса му на 17-та улица в Санта Моника, или направо в офиса на секретарката. Несъмнено беше свързана с някое от опасните му разследвания, които я хвърляха в таен ужас. Той често рискуваше повече отколкото ѝ се искаше и въпреки че постоянно се самоубеждаваше, че е голям мъж, който знае какво прави, притесненията не я напускаха с месеци щом усетеше, че пак се е захванал с някаква тъмна история.

Опита да си представи как ли ще завърши днес предстоящата тържествена вечер? С възторг или с унили ръкостискания? Вече в края на 60-те си години, тя бе преживяла достатъчно за да знае, че неуспехите са обичайното преддверие към победите, а те от своя страна примамлив връх, след който се крие подвеждащия склон надолу.

— Само че младежите го взимат много навътре — каза си мадам Лакомб и бавно остави крехката чашка от майсенски порцелан. Време беше да тръгва.

Погледна се още веднъж докато преминаваше през фоайето към външната врата, сложи си внимателно кърпа, която трябваше да запази прическата ѝ непокътната и приготви ключовете.

На алеята отпред я очакваше идеално измития ѝ тъмносин Крайслер Ле Барон — кабриолет, естествено със свален покрив. Гордо влезе в него, включи любимата си радиостанция и затъкна един голоаз в седефеното цигаре. Щракна със старинната си сребърна запалка и плавно пое към крайбрежното щатско шосе № 1 в посока Лос Анджелис. Беше си оставила достатъчно време, за да се наслади изцяло на шофирането под мекото късно слънце, музиката, гледките и мириса на океан.

Още от обяд Century Plaza Hotel & Tower на „Булеварда на звездите“ бе направо окупиран. Може би само церемонията за връчването на Оскарите предизвикваше по-голяма суматоха в центъра на Лос Анджелис от тази. Фургоните и площадките за външните камери на телевизионните канали вече бяха на предвидените места и тълпи техници ги обхождаха със съсредоточен и забързан вид. Те чудесно знаеха, че най-големите шефове на националните телевизионни компании са долетели от цялата страна, за да присъстват на събитието и каквито и да било пропуски са абсолютно немислими. Зяпачите също бяха заели удобни позиции, за да наблюдават пристигането на познатите им от екрана телевизионни звезди, а допълнителното полицейско подразделение, ги държеше под око и не им позволяваше да объркат традиционно натоварения автомобилен трафик.

Панаирът на суетата набираше скорост с изрязани вечерни рокли, бижута на „Картие“ и оценяващи погледи. Непримирими конкуренти се поздравяваха с прекомерна веселост, обединени от надеждата, че именно те ще са героите на деня днес и отработено позираха за камерите и фотообективите на колегите от медиите. Освен за да се покажат и да се завъртят за пореден път край вездесъщите президенти на телевизионни канали и спонсорите, бяха дошли за най-важното. Да чуят дали името им няма да бъде измежду наградените за най-добри постижения в тази безскрупулна индустрия телевизионната журналистика.

Мадам Лакомб остави колата си в подземния паркинг и се качи в просторното фойе на Century Plaza. Бързо намери необходимия ѝ асансьор и докато влизаше натисна внушителния по размерите си бутон за съответния етаж. Вратите вече се затваряха пред нея, когато красив чернокож мъж, елегантно облечен, препречи крак на фотоклетката и бързо се вмъкна в луксозната кабина. Носеше в ръцете си папка с разпечатки и бързо я прелистваше без да вдига поглед. Изведнъж се замисли за нещо и несъзнателно се взря в огледалото:

— Сара? — изненадано се обърна той към нея и равните му бели зъби заискряха заедно с топлите му очи.

— Здравсти Франки — го поздрави тя с нескрита симпатия.

— Ама, Сара, днес си направо страхотна! Погледни се само! — почти извика от възторг той — Зная, че си измислила машина на

времето и си я спряла на 32-я си рожден ден, но това, което виждат очите ми е за-бе-ле-жи-тел-но!

Мадам Лакомб го изгледа с шеговито недоверие. Франк Търнър по инерция се престараваше в комплиментите.

— Хайде, Франки, кажи още нещо, не спирай. Всяка стара и сбръчкана скумрия като мен има нужда от фон дьо тен за самочуствието си.

На лицето му се изписа престорено разочарование, което трябваше да означава „Защо говориш така!“ или нещо подобно. Бе му необходим само миг, за да измисли нещо по-специално, което вярваше, че е подходящо за изискана дама:

— Повярвай ми изглеждаш като Английската кралица, — с видимо удоволствие изрече той.

— Напълно си прав — съгласи се неочаквано тя и добави: — Ако имаш предвид кралицата майка. Тя скоро ще навърши 100.

Франк млъкна и поклати засмян глава. Не се беше родил още той, който можеше да излезе на глава със Сара Лакомб. Приближаваща седемдесетте тя все още беше енергична като фурия. Стройна и жилава организираше тържества, благотворителни акции, навестяваше изпаднали в депресия нейни връстници, просто, за да им изчете една ободряваща и изпълнена с умерени френски ругатни морализаторска реч на тема: „Няма непреодолими ситуации в живота“.

— Чакай, всъщност не трябваше ли да си в Ню Орлиънс? — сепна се Франк.

— Точно така и продължавай да мислиш, че съм там, каза тя. — Все едно че пред теб е привидение. И дори не си помисляй да кажеш на моя непрокопсаник, че съм в залата.

— Ама защо, той и Джини сега ще пристигнат, ще ти се зарадват и можете да седнете заедно. Все пак такъв случай...

Тя направи категоричен жест с глава.

— Това е негов ден, Франки и неин. Ако спечели ще съм щастлива и ще го поздравя, ако не, ти знаеш, аз съм в Ню Орлиънс, докато преглътне разочароването си, което с нищо няма да покаже. Знаеш го какъв е. Няма да се чувства добре ако стана свидетел на нещо друго, освен на успех.

— Сара, мисля все пак, че не си права...

— Разбра ли какво ти казах Франки? Аз съм в Ню Орлиънс и се отегчавам там с партии бридж и дъртаци на моята възраст. Не си ме видял, това е. Ако се изпуснеш и споменеш нещо, обещавам ти веднага да звънна на една-две от бившите ти съпруги, за да им предам настоящето ти желание да се сдобрите.

— Гроб съм Сара, само не това! — с непресторен ужас се помоли хубавецът, оператор на ССН и бивш фотограф от ВВС на Съединените Щати.

Асансьорът плавно спря на етаж.

— Ако всичко е наред, ще се видим на коктейла — каза му вместо сбогуване мадам Лакомб.

— Окей. И, стискай ни палци! — Франк направи съответния жест и с двете ръце.

— Нали затова съм дошла. Хайде успех!

Тя си избра незабележимо място вдясно от входа на залата и седна. „Los Angeles Ballroom“ бе несъмнено най-луксозната зала за официални събития по цялото западно крайбрежие. Близо двете хиляди поканени бързо заемаха местата си докато разглеждаха наоколо с любопитство. Реконструкцията бе завършила само преди месеци. „Los Angeles Ballroom“ беше новост, истински впечатляващо място. Само за „дооформянето“ администрацията на Century Plaza беше заплатила повече от милион и сто хиляди долара, които личаха във фините махагонови ламперии, копринените тапети в кремав цвят и бляскавите кристални полукълба отгоре. Скрита от очите оставаше цяла планина от скъпоструващи електронни системи за озвучаване, секторно осветление, гигантски видеоизображения и високоскоростни компютърни връзки.

Залата плавно потъна в полумрак и прожекторите фиксираха сцената.

Сара въздъхна.

Започваше се.

В този миг в полумрака на залата със забързана крачка влезе солиден мъж на средна възраст, придружен от висок младеж, вероятно сътрудник или секретар. Сара го позна. Дори един кратък поглед бе достатъчен на всеки да забележи онова контролирано самочувствие и

излъчване на власт, които бяха характерни за дългогодишните професионални политици. Беше губернаторът на Тексас. Вместо да заеме място сред почетните гости на първите редове той заобиколи зад седналите, сви наляво и незабелязано премина през малка врата недалеч от сцената. Пристигането му я накара да се усмихне. Без да е сигурна, инстинктивно усещаше какво ще се случи. Пулсът ѝ мигновено догони трескавите ѝ предположения и с нарастващо нетърпение се загледа в парадните жестове на водещия, застанал в светлината на прожекторите.

Шоуто набираше скорост по познатия сценарий.

Напрежението се покачваше успоредно с репетираните речи, изпълнени с насилен хумор и патос.

Следваха ги общи хвалебствия и разточителни благодарности.

Изнервящо изобилие на „забавни“ изпълнения отлагаше момента, който всички очакваха затаили дъх.

След час, съизмерим само с хилядолетие той дойде.

С тържествена музика и сноп светлина.

С бял плик.

Тишина.

Задъхано тежко мълчание.

— And the winner is...

Шумоленето на хартията разцепи тишината.

— ... Кристофър Лакомб с екипа на CCN! — обяви водещия.

Аплодисменти.

Думи и погледи.

Церемониалният блясък на славата.

Радост, завист, презрение...

Всичко си беше на мястото.

Коронясваха победителя. Престижната награда „Репортер на годината“ увенчаваше блестящата журналистическа кариера на един преуспял мъж.

Ръкопляскаха му и се готвеха да го съсипят.

Тихо.

С почит, пари и обществено признание.

След минута вече атакуваха:

— Поздравления Крис, винаги съм знаел, че си най-добрият. Обади ми се. Моята телевизионна компания има интересно

предложение към теб. Направо няма да можеш да откажеш. Не мисля, че цял живот трябва да работиш за конкурентите ми.

— Хей Крис, помниш ли ме? Щях да падна, когато разбрах, че си сред номинираните. Не вярвах, че в този отворителен бизнес могат да отдадат дължимото на суперпрофесионалист като теб. Твърде голям си, за да те разберат и подкрепят от страх да не станеш прекалено голям. Но сега си! И се радвам, ужасно се радвам. Хайде да се видим и да направим една работа заедно. Обезателно, обещавай ми. Разполагам с невероятна информация. Ще е страшен успех. Гарантирам ти. Мога да съм ти много полезен, нали разбираш... не ме забравяй.

— Господин Лакомб, Крис, мога ли да ви наричам Крис? Вие сте направо невероятен. Ах, как ви се възхищавам. Та вие сте направо един медиен Робин Худ. Явление! Аз ще се радвам да ми отделите малко време. Готвя се да напиша книга за вас, разбира се с вашето позволение. Вече говорих с татко. Ще я издаде по целия свят, знаете, той може. Вие предлагате условията. „Кристофър Лакомб — новият Колумб на телевизионна Америка!“ Как ви се струва? Само кажете „да“ и аз съм изцяло на ваше разположение. Денонощно. Вярвам, че няма да ми откажете. Женска интуиция...

— Моля да ни извините госпожице Хартман, но бих искала най-после да поздравя племенника си. Това е правото на роднините. — Сара се появи точно навреме. Както винаги. Горда, но сдържана бе надула платната като атакуваща пиратска галера и никой не можеше да противопостави на хладната ѝ категоричност.

Прегърна го.

— Браво, Крис. Гордея се с теб момчето ми!

Видя как в погледа му се преплитаха изненадата и дълбоката му признателност към нея. Благодарил я, целунал я нежно и сложил ръка на раменете ѝ. Приковали погледите на врагове и съмишленици тръгнаха към дъното на залата, където в компанията на колеги ги очакваше Джини.

— Малката Хартман само не ти бръкна в панталона — посрещна любимия си с престорено безгрижна усмивка тя. Днес повече от всякога се страхуваше да не го загуби. Напоследък нещо ставаше с Крис, а тя все още не бе намерила разумно обяснение за скритата му напрегнатост. Усети я и тази вечер и отново се почувства сама в своята

несигурност. Освен това той вече беше не само телевизионна звезда, а Звезда №1.

Крис иронично поклати глава на забележката ѝ.

Извади тънка пура. Пое чашата с тъмен ямайски ром, донесена му от Франк. Запали, вкуси силния тютюн и отпи с удоволствие. Притвори очи. Беше прекрачил в своя свят на истинските неща, заобиколен от истинските приятели, от хората, на които се доверяваше и обичаше. Прегърна Джини и Сара. Остана така за момент с двете любими жени. Най-важните в неговия 38-годишен живот.

Олелията и официалностите вече му идваха в повече. Неприятно му бе това прекомерно внимание и раздутите хвалби. Нямаше нужда от тях. Осъзнаваше потенциала си и знаеше, че все още е далеч от предела му. Критичната му самооценка за постигнатото и грешките винаги имаше приоритет пред ласкателствата и напудреното признание постфактум. Не му беше необходимо потвърждението на другите, че е прав. Поне не на тези наоколо. Те бяха първите, които заявяваха: „Този Лакомб, пак се е захванал с някаква абсурдна история. Нищо няма да излезе от нея, само главоболия за горкия Джош. Това е встрани от главния проблем“. А после идваха да му заявят, че винаги са вярвали на нюха му и са предrekli успеха. Преди всички, разбира се.

„Такъв е бизнесът, който сме си избрали!“ — сети се той с насмешка за прочутата фраза на Дон Корлеоне. Услужливата му памет пак му партнираше.

Усмихна се на напрегнатата Джини с желание да я успокои. Искаше му се по-скоро да се махнат отгук и да отидат някъде. Само двамата. Имаше нужда от усамотение и от нея.

Сара, която умело забавляваше семейство Уолтън с новите си преживявания в Ню Орлиънс, беше в прекрасно настроение. Още щом зърна губернатора на Тексас да влиза в полумрака на залата, тя беше почти убедена, че наградения ще бъде Крис. В края на краищата племенникът ѝ, който беше осиновила, допринесе много за борбата с наркотрафикантите в този щат. Затова бяха поканили губернатора да се качи на сцената при връчването на наградата и там да го поздрави. Мадам Лакомб издебна подходящ момент и остави събеседниците си:

— Крис, ела за миг. — Без излишни предисловия му подаде телеграмата и загрижено добави: — Получи се при мен, предполагам, че знаеш какво правиш.

— Сара! — с шеговито възмущение ѝ отговори той. Тя още се опитваше да го предпазва като безпомощно малко момче. Отвори плика и прочете посланието:

„Поздравления. Следваща стъпка Мексико“. Дата, час и името на някакво ваканционно селище. „После, може би ще се срещнем“ бе написал най-отдолу изпращача, подписал се като „М“. Крис въздъхна и прибра телеграмата, като си отбеляза наум часа на изпращане. Още от сутринта тайнствения му информатор е знаел, че именно той ще бъде награден. Като че ли този човек научаваше предварително всичко, което поискаше. Беше ценен помощник с неизвестна самоличност и без изисквания. Оставаше загадка защо го прави. Вече месеци Крис се питаше това, тъй като кариерата му на репортер, а може би и живота му изпадаха във все по-голяма зависимост от съобщенията на „М“.

— Здравейте красавици, аз съм официалният говорител на г-н Лакомб, той сега е зает, но съм готов да отговоря на всичките ви въпроси с най-голямо удоволствие. Да се отбием някъде да поговорим с коктейл в ръка, а?

Франк, операторът, бе избързал няколко крачки напред, за да прегради пътя на две накупрени хубавици с репортерски диктофони, които с дръзка крачка се промъкваха през множеството в балната зала към техния ъгъл. Сигурно бяха пребродили навсякъде, за да се доберат до тях чак тук.

„Стига му на Крис за днес!“ каза си Франки, готов да освободи приятеля си от тези амбициозни самки, които мечтаеха по-скоро да го замъкнат в някое затоплено водно легло вместо да вземат смислено интервю или да поговорят за нещо, което си струва.

Двете репортерки го изгледаха с нескрито презрение. Метнаха по един унищожителен поглед към елегантната Джини според неписаната женска традиция и прецениха бързо ситуацията. Нямаше да стане. Врътнаха се разочаровани на високите си токчета и се смесиха с множеството.

— Милички, ако все пак решите, обадете ми се. Много ви харесвам, не ме изоставяйте — изпрати ги с палава усмивка и сърцераздирателен тон операторът.

Думите му потънаха в смях. Колегите бяха свикнали с номерата на Франк. Винаги беше в настроение, подкупващо чаровен и неизменно до Крис. Дългогодишното им партньорство беше пословично. Какви ли не легенди се носеха за тях двамата. Истината беше проста. Бяха еднакво луди. Журналистическите им разследвания често приличаха на холивудски екшъни, в които двамата се впускаха на високи обороти. Подлудяваха колегите си с темпото. Любимата им дума беше „Сега!“, отговорът „Не“ според тях щял да отпадне в новите издания на Уебстър. Хората около тях се задъхваха. Особено Джош Уолтън, главният редактор.

Днес, усмихнат и доволен от успеха на своите подчинени, 59-годишния напълнял патриарх на новинарския отдел на ССН нямаше да се хваща за сърцето и да гълта таблетки. Днес беше щастлив, че непослушните му момчета бяха така високо отличени. Това бе и негова награда, щедра компенсация за безкрайните му главоболия с тях и критични стойности на кръвното му налягане през последните месеци. В строгия си официален костюм, хванал нежно под ръка жена си, свадливата Кимбърли Уолтън, той гледаше с бащинско умиление Крис и Джини, възбудения Франк, гордите очи на вечно елегантната Сара Лакомб... Толкова отдавна ли беше, когато и той като тях захапваше някоя трудно намерена информация, за да изтръгне след безсънни нощи голямата новина? Преди 25 години? Или повече? Боже, как лети времето! Като че ли вчера беше Кубинската криза, после убийството на Кенеди, Виетнамската война... Тогава, медийните герои на неговото поколение, като Уолтър Кронкайт скачаха с парашут над виетконгските джунгли и предаваха за сраженията направо сред облаците. Какви събития, каква ера! Well, всеки имаше своето време.

— Благодаря ти за поканата Джош, достави ми огромно удоволствие, каза му Сара с лекия си френски акцент. — Всъщност най-вече ме ободри цялата тази конспирация с твоя помощ.

Уолтън се засмя заговорнически и почтително ѝ целуна ръка докато се сбогуваше. Той харесваше способността на Сара Лакомб да прави от ежедневието приключение. Въпреки че не беше родна майка на Крис, очевидно му беше предала вкуса към авантюрата. Махна за довиждане на „младежите“ и наперено тръгна към изхода поздравявайки колеги и заклетни съперници. Щеше да се наспи добре и утре след 10 да е в кабинета си. Нищо, че беше събота и Кимбърли

отново щеше да мърмори любимия си овехтял рефрен: „За какво ли съм ти! Та ти си се оженил за телевизията“. Правеше го вече по инерция, набрана през последните три десетилетия брак. Въпреки това Джош щеше да завърши спокойно закуската си и после, на поста си да проследи подготовката на обзорното предаване за вечерта. Повече от всички той знаеше, че в динамичния свят на телевизионните новини новото надбягване застъпва едва завършилото. Церемонията беше само блестящата повърхност на дълбините.

Конкурентите вече се готвеха за нова надпревара.

А някои други за невидима война.

Джини се притискаше в него смутена. Танцуваха бавно в елегантния полумрак на притихналия яхтклуб. Най-после двамата. Пламъчетата от свещите по масите хвърляха меки отблясъци по лицата на късните посетители, чиито думи и приглушен смях потъваха в кадифения звук на квартета.

*„A cigarette that there's a lipstick traces
An airline ticket to romantic places“*

Свиреха *This foolish things*. Старата балада звучеше приглушено и дълбоко, почти така както Франк Синатра я бе изпълнил в началото на кариерата си.

— Крис обичам те! — прошепна му тя и се сгуши в него. Искаше й се да се изгуби в тялото му е да остане там завинаги.

— Всички жени обичат победителите — отвърна й той с нежна ирония и бащински погали косата й, като на малко момиче.

— Аз наистина те обичам. Хубаво ми е с теб. А ти си такъв бодил.

Басът изтръгваше откровения танцувайки около гласа на певица.

— Магарешки трън? — шеговито и тихо я попита Крис.

— О, не нещо не чак толкова нежно. Може би пустинен кактус, пораснал накриво.

Бавните им стъпки следваха гласа:

*„And still my heart has wings
These foolish things remind me of you“*

— Толкова ли съм ужасен?

— Не, толкова самотен.

— С теб?

Тя не отговори. Притисна глава към гърдите му още по-силно и продължи да танцува. Как можеше да му каже всичко, което усеща напоследък. Беше много влюбена и щастлива, но и много уплашена. Днес беше неговият ден. Заслужената победа. Толкова ѝ се искаше да е весел и преизпълнен с възторг и ентузиазъм. Да празнува и да се забавлява. Вместо това видя този неповторим негов поглед. Нещо не беше наред. Почувства отново онази несигурност, която често я нападаше напоследък и една топла нейна сълза се промъкна под ризата му.

— Джини, плачеш ли?

— Не, много съм развълнувана и малко уплашена да не те загубя.

*„The winds of march that make my heart a dancer
A telephone that rings, but who’s to answer“*

— Не можеш да ме загубиш — меко каза той, хвана брадичката ѝ, целуна насълзените очи и я прегърна по-силно.

Музикантите изваяха последните ноти на песента.

Двамата прекосиха с бавни стъпки уютния полумрак. Крис задържа стола ѝ докато тя седнаше на масата. Зае мястото срещу нея. Усмихна ѝ се. Протегна ръка и с дланта си покри нейната.

— Ще ми кажеш ли?

В този миг му беше истински благодарна. Още от първия момент, когато сърцата им се докоснаха преди две години си бяха обещали да не скриват един от друг каквото и да било. Без да се съобразяват с „подходящи“ и „неподходящи“ моменти. Усети как тази приета и от двамата пълна откровеност, която им помагаше да прескачат

грапавините на ежедневието, си пробива път и сега. Бе готова да говори.

— Крис, страхувам се, че понякога те докосвам без да те достигна, че чувствата ми политат към теб, а после се спират стъписани и навеждат глава. Отдавна исках да ти го кажа. Ужасява ме усещането за движещи се пясъци под краката.

Очите му я погалиха с разбиране. Очакваха тя да продължи.

— Днес съм уплашена, Крис и объркана. Наблюдавах те тази вечер — каза напрегнато и тихо тя. — Само да се беше видял отстрани! Ръкопляскаха ти, а ти стоеше напълно индиферентен. За останалите това може да изглежда като шок от неочакваното признание и от целия онзи панаир, но не и за мен. Качи се на сцената и взе тази награда, която променя из основи живота на всеки един в професията, като пакет пържени картофи от Макдоналдс. Изобщо не ти пукаше. Като че ли се чудеше защо ти я дават, след като не ти трябва и едва ли не, не я искаш. Това ме порази. Изведнъж прозрях, че не познавам човека, с който живея почти две години. Може би не трябваше да захващам този разговор, но съм искрена. Объркана съм, вече не разбирам кой си, какъв си, към какво се стремиш, какво градиш, кое те прави щастлив, ако не работата ти, на която отдаваш толкова много?

— Ти.

Тя едва свъси вежди и сведе очи в леко огорчение и продължи с нежност.

— Моля те, да оставим красивите думи. Аз засега съм част от пейзажа, някъде безопасно далеч. Така се чувствам, далечна и изолирана от самотата ти.

Погледа ѝ срещна очите му. Замълча за миг и продължи:

— Зная, че ме обичаш, чувствам го. Но усещам и друго. А от днес го осъзнавам напълно. Там, дълбоко вътре в теб, остава затворено и непроницаемо пространство. С ограда и алармена система. Истинският Крис, който се крие. Точно това ме плаши. Вече не съм сигурна дали от душа се радваш, дали искрено се ядосваш... Сега там, вътре, става нещо. Нещо предстои, което криеш, усещам го. Мога само да си представя колко ли се страхуват другите от теб. Затова тайно те мразят.

— Защо?

— Крис, сам знаеш, че твоят чар, наивна дружелюбност и уважение на общите правила, са само част от пиеската. Най-незначителната. Тези, които виждат у теб само отвеяния амбициозен авантюрист с ексцентрични прояви и пренебрежение към суетата, са глупаци. Е, да, има ги много. Всички онези, които се възползваха да трупат дивиденди на твой гръб пред шефовете, докато ти и Франк кръстосвахте под куршумите в Никарагуа, Ливан и къде ли не... После май им се наложи да преглъщат горчивия хап, защото те бяха подценили. А ти пак беше далеч напред и печелеше, отново недостижим...

— Джини, ти си любимият ми психоаналитик — усмихна се той и вдигна ръката ѝ, която държеше и галеше към устните си. Целуна я почтително като на дама, но заедно с това полушеговито се стремеше да я успокои. Разбираше как се чувства тя — протегнала ръце към сърцето му, изпълнено с тъмни кътчета и тайни.

— Помисли си само колко хубаво ще бъде през цялата следваща седмица — продължи той, променяйки темата на разговора. — Ще бъдем край океана, без ангажименти само ние двамата бриза и луната...

Тя поклати глава.

— Моля те, нека говорим. Имам нужда от това, за да се събудя утре до теб спокойна и щастлива. Искаш или не, днес живота ти се промени. Нищо няма да е както преди. Дори ние двамата.

— Каж ми, тогава какво те измъчва толкова, какво те ужасява — загрижен тон попита той.

— Ти виждал ли си погледа си? Знаеш ли какъв е и днес?

— Гледал съм се, в огледалото.

— Е?

— Нищо, имам пъстри, светли очи...

— Като на скорпион. Така гледаш, когато нещо ще се случи, когато премълчаваш онова, което те тревожи. Наблюдаваш околния свят затворен, сам, отстрани и чакаш момента да се намесиш в него изведнъж и по собствените си правила. Оставяш другите да се налудуват дори на твоя сметка, докато се успокоят самодоволно, а после атакуваш и правиш каквото си решил. Това е твоят рефлекс за самосъхранение.

— И какво общо има с нас, двамата?

— Страх ме е, че продължаваш да пазиш тази вътрешна скорпионска дистанция и в отношенията ни, въпреки любовта си към мен. Тя остава спъната и окована, някак обречена. Така няма да можем да живеем заедно за дълго, въпреки че много го искам. Оставаш си все същия потаен, дебнещ самотник, който е готов в следващия момент да каже „Стига“ и без предупреждение да си отиде. Едва след време другите успяват да осъзнаят колко безгрижно са те засягали, как са се заблудили, докато си продължавал да не реагираш, в очакване сами да го разберат. Никога не подсказваш, че си засегнат, че ти е нужна подкрепа, че търсиш близост, сигурно за да не изглеждаш слаб, мрънкащ или недоволен. Затова заставаш нащрек, макар и безкрайно чаровен, усмихнат, любящ.

Джини замълча за момент. Преглътна и продължи:

— Аз искам да градя бъдещето си с теб, заедно с теб Крис, да разбирам трудните ти дилеми, да те подкрепям. Не мога само да се наслаждавам на обичта ти, на вниманието ти, с което ме закриляш и глезиш. Не искам да се превърна в някоя самозабравила се женичка на преуспял, обичащ я мъж, която с лекомислието си се обрича да го загуби... Помогни ми да съм с теб истински, изцяло. Престани да се пазиш зад тази черупка на болките и тайните, която ме препъва и плаши. Позволи ми да те обичам без страх. Да стигна до теб и да те направя щастлив, за да съм щастлива и аз. Повярвай ми, няма да те нараня.

Тишината натежа.

Джини вдигна поглед и се взря в профила му. Крис напрегнато гледаше към океана. Беше докоснала забранената зона. Бе отишла твърде далеч.

— „Никога няма да те нараня.“ Всички обещават това — промълви на себе си той.

Тя не го чу.

Крис стана, приближи се до нея. Прегърна я. Нежно и силно. За един кратък миг.

После взе ръката ѝ в своята и я поведе.

— Късно е, момичето ми, да си вървим.

ГЛАВА 2

Дон Ернандо Мендес се взираше в телевизионния екран. Превърташе записа отново и отново.

Вече не го гледаше. Знаеше го почти наизуст.

Мислеше. Преценяваше и мълчеше.

Този журналист, който сдържано получаваше наградата си на телевизионния екран, едва ли можеше да си представи каква я забърка. Без неговите фойерверки сигурно щяха да се оправят някак, но след репортажа му наречен „Бандата от залива“, размерите на гигантската им кокаинова сделка и основното действащо лице станаха известни и на кърмачетата в Щатите. Всички се бяха вторачили в зловещия му довереник Хосе Гарсия, изправен пред съда в Далас. Прокурорът събра нови доказателства, подсказани от разкритията на този Лакомб и заседателите единодушно признаха дон Хосе за виновен по всички обвинения. Медиите гърмяха, повтаряха и преповтаряха изнесеното от екипа на ССН.

Беше най-лошото, което можеше да се случи.

Дори най-безочливите и корумпирани щатски или федерални служители, които си „сътрудничеха“ с дон Ернандо, нямаше да си мръднат пръста, за да помогнат с нещо докато историята не утихне, независимо дали Мендес им обещавахе милиони награда или куршум в главата.

Операциите им бяха изцяло блокирани. И то за дълго. Отговорността за това пред съдружниците падаше върху дон Ернандо Луис Мендес. Той трябваше да оправя кашата на протежетата си в Тексас. Трудна задача. И много усложнена от нездравословно журналистическо любопитство. След Крис Лакомб, вече и най-незначителните репортерчета душеха наоколо в търсене на някоя сензация и щяха да продължат, особено след вчерашното му награждаване.

Седеше на любимото си протрито кресло до незапаленото огнище. Предпочиташе тази стая в старата Ферма. Скъпият му дом, построен в близост и обзаведен главно по вкуса на жена му, Елвира, го

потискаше с претенциозността си. Той си беше селянин по душа. Богатството му натрупано през последните близо 15 години не можеше да обезсили зова на кръвта и простите му навици. Излъсканите, луксозни бани и стаите претъпкани с шикозни класически мебели го караха да се чувства като прислужник в богатска къща. От тия, в които навремето бе слугувала баба му, после майка му, сестрите... Живееше сред демонстративния разкош, гордостта на Елвира, колкото да поддържа реномето си на преуспял и величествен наркобарон. Но винаги, когато искаше да разсъждава на спокойствие и да се съсредоточи предпочиташе Фермата. Беше стара, но добре стегната. Някои от момчетата му живееха тук, като в казарма. Имаше коне, миришеше на сено и тор, кучетата се гонеха по двора. Това беше неговият истински дом. Не беше забравил откъде тръгна и нямаше да го забрави, ако искаше да продължи с оплешивяващата си глава на раменете.

„Лакомб, Кристофър Лакомб“ — повтори си той името от екрана съзнавайки как то се нарежда в броеницата на сякаш безкрайните му напоследък неотложни проблеми.

„Какво да правим с теб, Крис Лакомб?“ — запита сам себе си.

Дон Ернандо вярваше в простите истини. Според една тях „Най-добрия враг е мъртвият враг“. Само че вече не бяха ония времена. Нищо не беше както преди, когато се беше качил като скитник, като пътник без билет, във влака на големите наркоафери и с предпазливост, хитрост и неизбежна жестокост бе успял да поеме управлението му. Сега контролираше всички основни канали за нелегален внос на наркотици в Съединените щати, които минаваха на север, през цяло Мексико. Дори доновете от Колумбия приеха факта, че ще трябва да си сътрудничат с него, вместо да воюват. И без това имаха достатъчно разпавии у дома, помежду си. За един дълъг период всичко се бе наредило добре. С неизбежното пускане на кръв от време на време, разбира се.

А сега този провал.

Не трябваше да се случва точно сега, когато му предстояха важни преговори с неотстъпчиви и влиятелни хора.

Светът се променяше.

Бизнесът също.

И без друго равновесието залиташе. Все повече играчи се включваха в трафика с разрастването на мрежите към Стария континент и на Изток, чак до Хонконг и Япония. Много повече, отколкото му се искаше. Все по-трудно ставаше да балансира и да отстоява завоеванията си. Те все повече и по-често бяха в сериозна опасност. Особено напоследък.

Заради разкритията на ССН протежето му Дон Хосе Гарсия отиваше в затвора. До живот. Дон Хосе Гарсия! Един от недосегаемите! Беше се отървявал от различни обвинения три пъти през последните 13 години и никой не подозираше, че сега ще е по-различно. В резултат на арестуването му и светкавичния съдебен процес в Далас, каналът към Тексас, най-важният, славещ се като най-сигурния до момента, бе пресечен. По него напоследък бяха прехвърлили цели 15 тона кокаин и огромно количество марихуана. Само за броени месеци. Перспективният им проект предвиждаше количествата да се увеличават с всеки месец. Вече играеха с висока миза, с тонове кока и с милиарди долари. Добре си бяха изпипали нещата с важни хора от американските митнически власти. За това плащаха доста пари и нависоко в йерархията.

Но ето че системата засече.

Провали се бяха случвали и преди, но като този — никога!

Арестът на дон Хосе бе толкова неочакван, че той не успя да се разпореде своевременно. Първата вноска за бъдещия проект, повече от един милиард долара, увиснаха като в безтегловност и стовариха още едно непоносимо бреме на уморените рамене на Ернандо Мендес. Приближените на Гарсия, които не попаднаха в хайката блуждаеха като изоставено стадо. Не бяха наясно нито какво става, нито защо. Бяха ги държали на тъмно. Сега милиардът се превръщаше в силна карта в ръцете на онзи, който успееше да го освободи от мъртвата хватка. Както и в повечето семейства, партньорството и в неговия бизнес бе изтъкано от тайни домогвания на един или друг към лидерското място. Ернандо Мендес не си правеше илюзии. Другите винаги ставаха по-силни от позициите, които изоставяше. Такава беше играта. За да се задържиш в нея трябваше винаги да си във форма, позволяваща ти да притиснеш другите. Знаеше, че най-голямо доверие можеш да имаш на онези, които здраво натискаш с чатала по врата. Ако не успееше той — някой друг щеше да държи асото.

Натисна дистанционното и се загледа замислен.

Как се беше добрал този „репортер на годината“ до тайните, как успя да открие документи, за които дори дон Ернандо едва знаеше?! Поредно денонощие си задаваше до оглупяване този единствен въпрос, чийто отговор трябваше да го отведе до изменника. Всяко предателство има мотив. Но това — не.

Исключително ограничен кръг от хора знаеха какво се готви, а само трима бяха посветените в цялата схема, в истинската, перспективната цел на гигантската сделка. Чрез кокаиновия канал щяха да си осигурят потока от долари, които планираха да натрупват и вложат на място, без да ги изнасят от Щатите както правеха досега. Мащабният план за бъдещето им предвиждаше съвършено нови инвестиционни схеми, които трябваше да спомогнат енергичното им навлизане в законния бизнес на Съединените щати. Щяха да купуват тайно и на едро акции в хотелски вериги, бензиностанции, компютърни фирми и финансови корпорации. Тримата партньори, представляващи интересите на огромни невидими групировки, имаха интерес кокаиновата сделка да завърши с успех и уверено да продължат със следващата. Разиграваха се не просто невероятни суми пари. Изграждаха се нови позиции на сдруженията от „бизнеса в сянка“. Щяха да обсъждат предстоящото на важна среща след две седмици. За пръв път очи в очи щяха да се срещнат всички заедно: търговците на бял прах с арабските оръжейни кланове и тия нагли „инвеститори“, представлявани от някой си Алекс. Точно последните щяха да му задават куп болезнени въпроси.

Мендес изключи телевизора и се загледа в незапалените цепеници в огнището.

Да, нямаше да чакат нито миг! Затова трябваше да бърза и да разбърка колодата в своя полза преди раздаването да е започнало. Първо трябваше да започне с този Лакомб. Какво ли още знаеше той и с какво още можеше да им навреди или пък, ще не ще, да им помогне?

Вдигна вътрешния телефон и повика Франсиско, „заешката уста“, негов довереник и дясна ръка.

— Влизай — с уморен глас го покани Мендес.

По-възрастният от него мъж приседна и почтително каза:

— Слушам те, дон Ернандо.

— Знаеш последната вест нали? — Мендес посочи с глава към телевизора.

— Да, разбрах. Този журналист си направи кариерата на наш гръб.

— Какво мислиш за всичко това — по-скоро машинално, отколкото с интерес го попита Босът.

— Не знам какво да ти кажа. Умът ми не го побира откъде е намерил платежните документи, които се оказаха решаващи за делото. От една страна всичко е толкова очевидно, от друга е невероятно.

— Защо? Мислиш, че са се свършили предателите? — предизвика го да продължи донът.

— Предатели са бедняците, дон Ернандо. Тук, знаеш, опира до най-големите. Те не са обикновени предатели, защото нямат ни господ, ни кауза на която да изневерят. Подчиняват се само на интересите си.

— Но интересите се променят.

Франциско се замисли за миг и продължи:

— Не изведнъж. Не без мотив. Това е, което липсва, за да се насочим към някого. Не мога да повярвам, че някой от партньорите, а всъщност само те знаят, би захванал в този момент да промени глупава игра с някакъв журналист, за да загуби своите няколкостотин милиона и да засегне сериозно перспективите на останалите. Това е самоубийство. Зная, звучи нереалистично, но за мен информаторът не е човек отвътре.

Мендес кимна. Точно така беше. Франсиско потвърди изводите му, обсъждани на ум стотици пъти. Мислите му се блъскаха с часове в едни и същи въпроси, стигащи до едни и същи отговори. А трябваше да бърза, вместо да продължава в омагьосан кръг. Вече знаеше какво ще направи. Въпреки че осъзнаваше подводните камъни на плана си. План в две части.

— Налага се да следим този журналист. Денонощно, непрекъснато, но отдалеч. Не е голям шанса, но трябва да опитаме да открием малка следа към канарчето, което пее. Ако не е излетяло завинаги. Наблюдавайте го, но внимавайте, не го дразнете. Нека е спокоен. Не забравяй, че всяка излишна шумотевица около него отново разбутва старата история с Гарсия. А Лакомб сега е нещо като „герой“ именно заради нея и му отделят голямо внимание. Аз от всичко най-

много искам процесът да се позабрави. Добре ли ме разбра, Франсиско?

— Разбрах дон Ернандо. Ще го направя.

— Проучи на какво държи: пари, приятели, роднини, забранени удоволствия. Трябва да бързаме Франсиско. Трябва да бързаме. И да подберем подходящия момент да го приберем.

„Заешката уста“, наречен така заради вродения си дефект погледна с отчетлив въпрос в остаряващите си кафяви очи, но не го зададе на глас. Каквото имаше да му каже донът, щеше сам да го направи. Мендес разбра недоумението и обясни:

— Имам предвид да го отвлечем Франсиско. Тихо и елегантно, без бързане и без шум. По възможност някъде далеч от Лос Анджелис. На някое по-спокойно място, където няма камери и истерични репортери. С него трябва да си поговорим. И може би да му направим предложение. Помисли как. Ще говорим за това по-късно.

ГЛАВА 3

Пролетното утро ухаеше на избързващо лято. Птичките звучно се ухажваха по разлистените дървета, а слънцето се спускаше през огромните прозорци на ателието. Царствено се настаняваше сред предметите и с великодушие поднасяше на всички глътка топла светлина. После заговорнически им намигаше, когато те, пробудени заблестяваха кой колкото може.

Джини се протегна сладко и отвори очи. По природа си беше сънлива. Спеше така спокойно и дълбоко, че нищо не можеше да я събуди. „Дори звук от излитащ F-16“ — както се шегуваше Крис. Усмихна се. Днес се чувствуваше истински обичана жена. В живота ѝ бе се появило онова, за което всеки един човек си мечтае. Нежното разбирателство и една узряла с времето любов.

Чак не ѝ се вярваше. През тези тъй нежни месеци на плахо щастие предателски се промъкваше предусещане за обреченост. То притичваше приведено напред, озъртайки се. Така, май без повод. За миг.

Толкова ли ме е страх? — се питаше Джини. Никога не се бе досетила, че може да се плаши от щастието си. Или по-скоро за него... Толкова ѝ се искаше да е завинаги с Крис! Усмихна се. Май страховете ѝ, свързани с преживяното от него в миналото, прекаляваха с нашествията си.

Тя погледна към снимката му на тоалетната масичка.

Самотният бегач на дълги разстояния, както сам наричаше себе си, вече бе излязъл за неотменния си сутрешен ритуал, бягането. Дори вчера сутринта не го пропусна, въпреки че заспаха едва призори след дългата нощ по случай връчването на наградата „Репортер на годината“.

— Самотният бегач на дълги разстояния — промърмори си сънено Джини. — Доста точно за човек като Крис.

Замисли се за себе си. Как ли щеше да премине живота ѝ без него!

Ами с него? — контрира я вродения ѝ реализъм.

Та това беше не живот, а някакво несвършващо състезание, изпълнено с изпитания. И с безкрайни домогвания на разни жени.

„Непрекъснато ще живея като на барикада“ — помисли си тя, като си спомни как само го ухажваше на коктейла онзи ден, в петък, неомъжената глезла с богат татко Сюзън Хартман. Щяла да пише книга за Крис, как не! Едва ли бе способна на такова усилие тази излъскана фльорца. Джини Маккинли не се отказваше лесно. Щеше да изгради живота си с Крис, въпреки невероятните му странности, които я изваждаха от равновесие. Както снощи.

Божичко, какво беше преживяла!

Понякога той направо я шокираше. Трябваше ли всичко да се случва изведнъж? Не можеше ли малко да изчака и да не изсипва всички събития върху главата ѝ накуп? Крис явно предпочиташе така. Да, в съзвучие с любимата дума „Сега“!

Лентата на пресния спомен се върна назад.

— Госпожице Маккинли, писмо за вас и поздравления за наградата на г-н Лакомб. Видях ви снощи по телевизията.

Секретарката на декана ѝ подаде с усмивка един запечатан плик докато Джини преминаваше по коридора покрай отворената ѝ врата в един часа следобед. Момичето също обичаше да поработи в съботната тишина. Имаше си лични амбиции. Не мислеше да остане само секретарка.

— Ейми, много си мила, благодаря.

Джини бе в чудесно настроение днес. Беше готова да се хвърли сред книгите в преследване на своята малка победа. Макар и с трудности, дисертацията ѝ напредваше добре. Въпреки че смятаха научната ѝ работа върху етнографията на тихоокеанските народи за предизвикателна и спорна спрямо предхождащите я трудове, в края на краищата старите професори щяха да я допуснат до публична защита. „Докога всички тези мъже ще мислят, че една стройна зеленоока брюнетка става само за манекенка или за професионална любовница?“ — мислеше си тя, когато се ядосваше на дребнавостите им. Не беше еманципантка, но не обичаше и другата крайност, академичния патриархат. Знаеше колко непоклатимо нещо са шаблоните. Тъкмо затова работеше сериозно и всеотдайно и след няколко неуспеха, които я научиха да не си въобразява много-много, се чувстваше все по-готова да преразгледа из основи всичко в областта, в която работеше, и

аргументирано да атакува табутата. Е, да става каквото ще — каза си тя, когато осъзна колко прегради ѝ се изпречваха настреща. Обичаше да се шегува, че ако не приемат труда ѝ, ще си намери работа като градинарка на някой тихоокеански остров. С Крис. Той пък ще зарече телевизията, за да стане риболовец и така да изхранва огромното семейство с минимум пет деца. Усмихна се на себе си. Днес се чувстваше щастлива. Отключи стаята си в края на коридора, вдиша аромата на стари книги и потъна в работа.

Вече минаваше 6:30. Слънцето все още беше високо. Денят растеше. Неволно погледна към неразпечатания плик. Беше го забравила.

„Отидете в 9 вечерта срещу 23 кула на плажа в Санта Моника и ще разберете нещо, което вашият приятел досега е крил от вас! Ще го видите с очите си!“

Без обръщение, без подпис, без адрес.

Обикновен компютърен шрифт.

Джини прочете бележката още веднъж. Почитателките на Крис нямаха брой. Колкото по-настрана от шумотевицата на светския живот се държеше той, толкова по-настойчиво го преследваха амбициозни жени.

Сигурно беше някаква такава история. Но защо ли бяха оставили това писмо именно тук, в университета? Вече нямаше как да разпита Ейми. Беше тръгнала.

Все пак реши да позвъни. Пресегна се към телефона.

— Мелинда?

— С какво мога да ви помогна? — изчурулика секретарката от нюзрума на ССН.

— Здравей, Джини се обажда. Крис наоколо ли е или отново задавам абсурден въпрос?

— О, здрасти Джини. Тук пак е лудница, както обичайно в събота и извинявай, не те познах. Крис беше тук до обяд, но му

звъннаха по телефона и след някакъв кратък разговор изхвърча без да се обади на никого. Ти как си?

— Благодаря добре. Извинявай за безпокойството, а Франк да е там?

— Отиде да пие капучино. Иначе е тук. И той издирва Крис. Било важно. Накратко търсиха го всички, освен Папата, но... е-е-е, познаваш го Крис.

„Май и ти го познаваш повече отколкото ми се иска“ отговори й мислено Джини и набързо й пожела „Лека работа“.

— Приятна вечер Джини!

Мелинда затвори.

— Да, много приятна се очертава!

Чуха я само книгите.

И старото бюро.

„Няма връзка с този абонат, апаратът е изключен или извън обсега на сигнала. Опитайте по-късно“ — съобщаваше монотонно автомата на мобилната телефонна централа. Крис пак се беше потопил като ядрена подводница. Без следа. Не разбираше ли, че света не се върти около него! Цялата телевизия го търсеше, дори Франк не знаеше къде е, а и нея я обхващаше притеснение!

„Отидете в 9 вечерта срещу 23 кула на плажа в Санта Моника и ще разберете нещо, което вашият приятел досега е крил от вас! Ще го видите с очите си!“

Трябваше да се успокои. Тя беше голямо момиче. А това, написаното, някакви глупости! Ще изхвърли бележката и ще престане да обръща внимание на тези анонимни щуротии. А после — вкъщи. Да изчака разсеяния журналистическия гений да се зададе отнякъде, забравил, че в събота хората се веселят. Техни приятели ги бяха поканили на среднощно парти и още миналата седмица бяха обещали да отидат.

Смачка листа, замахна да го хвърли в коша. Задържа ръката си вдигната за секунда и после...

После го прибра в чантата.

Разумът винаги се притичваше на помощ толкова късно!

8:30. „Няма връзка с този абонат, апаратът е изключен или извън обсега на сигнала“.

8:32. „Здравейте. Това е телефонният секретар на Крис и Джини. В момента не сме у дома. Моля, оставете съобщение след сигнала.“

8:35. „Не, не идвал, Джини. Моля те, когато и да се появи да звъне на Франк или тук в нюзрума или у тях, тоест при Синди. Колкото и да е късно. Франк твърди, че е спешно!“

Навлизаше в последните резки завой на Sunset Blv., в района на Pacific Palisades преди да се включи в крайбрежното щатско шосе No 1.

— KRUZ-FM — We play your favorite love songs — обяви с приглушен глас водещият. Джо Кокър запя „When the night comes“.

Джини не го чуваше.

Чувстваше се като преследвана героиня от трилър или по-точно като откачила от ревност съпруга.

Накратко, чувстваше се отвратително.

Отново пред очите ѝ изплува флиртуващата Сюзън Хартман. Опитва се да я изхвърли от съзнанието си. Поне засега.

Стигна кръстовището. Зави наляво и пое към плажната ивица на Санта Моника. Трябваше да намери кула 23. Не беше далече.

Джини изгаси фаровете и приближи мястото на срещата.

Ахна.

В пясъка бяха заровени безброй свещи.

Те образуваха някакво мистично съзвездие, приземило се на брега направо от небето. Океанът въздишаше и бризът разиграваше пламъчетата им. Той спокойно седеше на пясъка с гръб и гледаше в безкрая на Пасифика.

Пресече асфалтовата алея и нагази в пясъка.

— Крис? — тихо се приближи към него Джини.

Той се обърна, изправи се и строго сложи пръст на устните ѝ. Бе видял объркването и изненадата в очите ѝ, изпълнени с въпроси. Хвана я за ръка и я поведе през чудноватото съзвездие от пламъчета.

Спряха.

Развълнувана, Джини се беше втреничила в него. За нея не съществуваше нищо друго, освен лицето му и тази мистична, картина. Нещо магьосническо и загадъчно владееше очите му.

— Сега ще разбереш една дълго укривана истина, а после всичко зависи от теб... зависи как приемеш нещата — започна с шепот той.

— Каква истина Крис? — предпазливо попита тя.

В съзнанието ѝ се заблъскаха неподредени мисли. За миг си припомняше, всичко каквото знаеше за него и объркания му странен живот. Нападаха я образи на мамещи жени, представяше си екстремните ситуации, които бе преживял, изблъскваха ги картини на езически ритуали, за които бе чела и писала.

— Тази истина може да обърне сегашния ни съвместен живот наопаки... твоя, моя, на други хора...

Тя погледна отново към тайнствения израз на очите му. „Божичко, какво ли е станало, какво е скривал от мен досега. Каква е тази истина, която трябва да посрещна...“ Бележката, свещи на плажа... Да не би да е това? Май започваше да схваща. Романтична раздяла?... „Защо ли снощи се рових в душата му!“ — гневно се запита тя. „Да, престъпих забранената зона и ето, скорпионът се размърда! Та това е безумие“ — паникьоса се Джини.

— Какво искаш от мен Крис?

— Отговорът на един въпрос.

— Задай го Крис — уплашено каза тя.

— Ще трябва бъдеш напълно откровена, каквото и да ти струва. Бих могъл да те разбера. Важно е, много е важно!

— Можеш да разчиташ Крис — обеща му тя с нарастващ уплах и объркване.

Той затвори очи, остана за миг така и тихо каза:

— Обичам те безумно, ще се омъжиш ли за мен?

— Боже мой! Крис... Аз... — обърка се Джини.

— Да или не!

— Аз... Аз...

— Да или не!

— Ами... да... Да! — прошепна развълнувано тя.

Той я прегърна, целуна я нежно. Дълго. Отстъпи крачка назад.

— Тя каза да! — изкрещя той на нощта.

Дузина пулсиращи автомобилни фарове и клаксони разцепиха мрака.

С виковете „Браво“ цяла тълпа хора нахлу на плажа. Разпозна приятели, колеги, съученици...

В светлината на фаровете изригна фонтан. Освободено шампанско закипя сред пукот на тапи. Вцепенената Джини не бе осъзнала още случилото, не бе видяла и разбрала нищо. Наобиколиха я с чаши в ръка и й запяха „Ще бъдеш в бяло!“

— Боже мой! Крис... Боже мой! — повтаряше тя като омагьосана, гушеше се в него и плачеше. Щастлива, щастлива, щастлива...

„Ти си моята съдба“ — подхвана „Хора на пияниците“ както набързо се кръсти формацията, дирижирана от Франки. Джини все още не можеше да продума.

Крис Лакомб я беше смаял. Тя усещаше тайнствените вибрации на този мъж, който така я изпълваше днес с щастие. Това беше страст, от която не можеше да се опомни. И чувстваше, че не може да се откаже от него, каквото и да се случеше в този живот.

Та това беше снощи! — сепна се Джини.

Боже мили каква седмица! Това се казва темпо! Крис не обичаше да чака. И той и Франк живееха от години на тези безумни обороти. Можеха да работят без почивка седмици, а после да празнуват едно денонощие, все едно че се връщат от отпуск. Останалите трябваше да се приспособяват или да се откажат.

Джини погледна към часовника до себе си.

О-хо, ще трябва да ставам — каза си убедително тя.

За капак на целия този маратон Сара Лакомб ги бе поканила днес на неделен обяд по повод годижа им. Покана, която не можеш да откажеш дори от гроба.

ГЛАВА 4

— „Висшата справедливост тържествува! За един славата, за друг затвора, а за трети парите!“ — Рей Стрелицки иронично се изсмя и сгъна вестника.

Кристофър Лакомб бе получил своята награда, дон Хосе Гарсия се беше запътил на доживотно пътешествие из добре охраняваните федерални затвори и с това първата част от играта бе завършила. Това, което оставаше скрито от погледите на медиите, бяха пари.

Други пари.

Истинските пари.

Много, много, много.

Ето че завършиха представленията за публиката. Арести, процес, присъди, награди — всичко по реда си. Народът си беше получил и хляба и зрелищата.

Идваше време за истинското шоу.

На големите покерджии.

Дон Хосе беше оплескал работата. Грандоманското му чувство за недосегаемост не само го изхвърли от играта, но и му попречи да се подготви за трудна ситуация, в която макар зад решетките да може да свърши туй-онуй.

Като например да се разпореди навреме и според плановете с един милиард и сто милиона долара. Положението на тези „джобни парици“ със специално предназначение бе най-малкото деликатно и предизвикваше остро главоболие на няколко души, напругащи в този момент мозъци из различни краища на света.

Рей с удоволствие си запали цигара.

Наближаваше неговият час. Идваше. Скоро. Твърде скоро. Само ще изчака големите акули да размърдат тежките си туловища. Нямаше как да не го направят.

Иначе хитроумния им проект отиваше по дяволите. Не без негова помощ. Реймънд Стрелицки елегантно ги беше препънал. Известно му беше какво ще последва. Дебнеше ги вече години.

— Прекрасни времена за този бизнес — каза си Рей докато гледаше през стъклената стена на бара към пристанището на Насау.

Банковата му сметка нарастваше главоломно и ако решише да остави чергарския живот и фокусничеството, щеше да си купи къща като тази на Ян Флеминг тук някъде из Бахамите или на Ямайка, един средно голям круизер „Бертран“, „Крис Крофт“ или „Бейлайнер“ около 40–42 фута и да се подготви за удоволствията на живота. С повече късмет можеше да се наслаждава на всички човешки радости още около 45 години, ако бог бе милостив. Току-що бе навършил 33, а вече бе истински богат. Неподозирано от всички.

Не плащаше данъци и не си спомняше номера на социалната осигуровка и дали изобщо я има. Едва ли щеше да му трябва. Не вярваше, че може да се остави на някоя държава или институция да се грижи за него. За един номад.

Имаше още едно-две гражданства плюс американския си паспорт. Беше се превърнал в истински „гражданин на света“ — човек без родина, дом и корени.

— Още един коктейл моля... Текила Сънрайз.

Харесваше му тук в Насау. Блъсканицата, истерията на големите градове и водовъртежа на „цивилизования свят“ му се струваха нечовешки. Тези мегаполиси бяха нещо като трудов лагер, населен от доброволни затворници. Състезанието изместваше общуването и хората се обезличаваха.

„Лесно ти е на теб Рей!“ — биха казали онези, от трудовия лагер Ню Йорк, Лондон или Хонконг. Те се пребиваха от работа, получаваха инфаркти, инсулти и нервни кризи, запиваха се, радваха се на измъчените с години повишения или на младата любовница, ежедневно се бореха, за да платят вноската за колата, таксата за колежа на децата или заема за жилището. После отделяха останалото, за да си направят пикник, да отидат на кратко пътешествие, да живеят щастливо, кой колкото успее... И не печелеха милиони.

Е, Реймънд Стрелицки беше късметлия.

Получи чудесно образование. Семейството му бе заложило във възпитанието му и здравето чувство за реалност и дискретност. Учеха го да бъде почтен и отговорен. Да се посвети на полезна кариера и да бъде уважаван от обществото човек. Да се пенсионира с достойнство.

И също така достойно да умре. Щяха да го погребат с почести и да му сложат портрета над камината. Щеше да е пример за деца и внуци.

Илюзии!

Рей беше прекалено умен, амбициозен и агресивен за такъв живот. Интелигентността му помогна да се ориентира бързо в света на парите и да разбере веднага коя е страната на печелившите. Къде е голямата игра и най-вече какво той лично иска от нея. Понякога почтеността трябваше да изчака по-добри времена. Но пък нямаше началник над главата и работно време. Нямаше и шанс да остане без работа. Особено през тези златни години.

Колко само раздвижи нещата Горбачов!

Разпадането на бившия комунистически блок предизвика такава активност в неговия бизнес, че можеше да работи до изнемога. Славата му на превъзходен „икономически консултант по диверсификация на капитала“ се бе разпростряла дори сред новоизпечените бизнесмени от преходния период на Източна Европа, които почтително го канеха да поработи върху трудните им финансови дилеми. Срещу традиционните му три процента, той се залавяше да пораздвижи парите им от „накисването“ до „центрофугата“.

Като в класическа гръцка триактова драма и в процеса на изпиране имаше три основни действия.

Накисване, пране, изсушаване.

В първото действие трябваше „мръсните“ кешови пари да попаднат в легална финансова система — банка, казино, курортен комплекс или поне в някоя верига ресторанти. Това беше най-трудното. После се прехвърляха в разни банкови сметки, започваха да пътуват отсам натам и после обратно оттам насам докато следите им напълно се загубят. В третото действие те се появяваха като легални фирмени или лични авоари, готови за най-почтени бизнес операции.

Едно-две-три.

Завеса!

Край.

Рей знаеше, че в този жанр е един блестящ драматург.

Но вече искаше въртележката да спре. Поне за него. Блестящият перач щеше да слезе от сцената. Дискретно и без фанфари, но преизпълнен от задоволство. Щеше да окачи гумираната престилка на пирона... и толкоз.

Но не точно сега.

Очакваше да го потърсят. Миришеше му на виелица от стегнати зелени пачки с лика на президента Франклин отгоре. И много.

— Поздравления за наградата господин Лакомб — каза на глас Рей към снимката върху сгънатата първа страница на вестника „И благодаря за съдействието“ — продължи вече на ум той.

Журналистът без да знае беше натиснал спусъка така, както Рей искаше. Изстрелът предстоеше. И „перачът“ Стрелицки щеше да е подготвен за него. Повече от всички. Защото летеше преди куршума.

За този момент беше мечтал години.

Нямаше да го пропусне.

ГЛАВА 5

— Ти май искаш да свършиш като Джеймс Дийн, Крис — почна го с остър даскалски тон Сара още от вратата.

Тя не знаеше, че нейният любим племенник не се забавляваше като шофира така. Просто бе проверил, за да е сигурен в един факт. Следяха го, макар и ненатрапчиво, отдалеч. Беше карал наистина бързо, за да провери кой ще наруши ограничението от 55 мили, за да го последва.

— Чух как влезе в завоя — продължи да го мъмри тя — Как можеш да караш така! Ще убиеш това прекрасно създание, между впрочем единствената жена, която има достатъчно кураж, такт и търпение, а може би скрити самоубийствени склонности, та да се захване с това изчадие, което си ти! За съжаление и моята скромна персона има не малък дял в изграждането на невъзможния ти характер. Трябва да призная, че в твоето възпитание напълно се провалих.

Джини и Крис щяха да избухнат в смях всеки миг. Те обичаха тирадите на Сара. Когато поучаваше тя редеше думите като морзова азбука без паузи. Упреците ѝ бумтяха като Ниагарския водопад.

— Сара, обичам те — усмихна ѝ се от сърце Джини и я прегърна.

Лицето на Сара се озари от неповторимата ѝ усмивка. Не малко мъже бяха копнели да бъдат до тази жена, повечето безуспешно.

— И аз те обичам малката ми. Жалко, че се захвана с този непрокопсаник, но ние двете ще го оправим, след като ще му ставаш съпруга.

— Стига заговори — прекъсна ги Крис и целуна, жената, която бе заместила майка му през всичките тези години, неподражаемата Сара Лакомб.

Тя гордо ги поведе през покритата с плочи външна алея към дома си, специално подготвен за случая. Романтичната къща в Сан Клементе, където сред цветя, стари френски мебели и дъх на океан, тя живееше като светска дама, незабравена от многото си стари приятели и верни почитатели. Хората обичаха да идват тук, където лъхаше на

уют и бодрост. Сара си бе създала в миниатюрен вариант истинска френска изба с любими марки вина, каквото с трудност откриваше туктам на по-прилични цени и държеше цялото си домакинство в бойна готовност за някое „очарователно посещение“. Такива никога не липсваха. Дори колегите и приятелите на Крис, които я познаваха, толкова я харесваха, че с удоволствие цитираха пиперливите ѝ фрази и за забавление подражаваха на саркастичния ѝ стил. Случваше се, ако изпаднат в някое житейско затруднение, с мъж или жена най-вече, да ѝ звъннат и да изпият с нея чаша кафе докато поговорят.

Сара беше непримирим и мъдър боец, често ловък дипломат и винаги впечатляваща жена. Накратко беше „страшна“. Силният ѝ характер и безкомпромисност бяха пословични. Привързана към някои фамилни традиции тя ги отстояваше със страстта на кръстоносец. Изглеждаше горда и несломима. И заедно с това — тайно самотна. Малцина можеха да го усетят. В онази далечна вечер, когато изгуби любимия си човек заедно с брат си и неговата мила съпруга, родителите на Крис в нелепата катастрофа край Амстердам, Сара остана сама. Съвсем сама. Но се пребори с всичко и сега беше горда със своя племенник и с Джини.

Когато приближиха градината Сара лукаво се обърна към Крис:

— Я погледни там?

Той обърна глава и не повярва на очите си.

— Хей Бърти-и-и. Бърти-и-и! Откъде се взе бе човек! — извика той, като съзря приятеля си от ученическите години и се забърза да го поздрави. Беше с Лейла. Къде ли Сара беше открила търсеният икономически гений Алберт Коен и неговата съпруга, за да ги покани на този семеен обяд? В Лондон? Май там се подвизаваше на стоковата борса в последните години. Зов на кръвта. Тази на стария Джеремая Коен.

— Я да те видя — огледа го Крис докато още стискаше ръката му — Да, бива си те, елегантни лондончанино. А Лейла, ти си ослепителна! — поздрави той миловидната му червенокоса съпруга.

— Първо поздравления и за наградата, и за годежа. Няма ли да ни запознаеш?

— Разбира се. Бих искал да ви представя годеницата си Джини...

Кръстосаха се ръце и усмивки. Бързо намериха общ език и весело забърбориха за миналото, за сега, за това, което очакваха и

планираха...

— Да знаеш Крис, направо ми сгръ сърцето с тоя комплимент, че ме намираш елегантен — каза весело Бърти. — Куп пари му давам на моя шивач, за да ме издокара да изглеждам поне като датско прасе, а не като хипопотам. Но какво да направя като Лейла е такава безупречна съпруга. Кулинарията е второто ѝ либидо. А ти си все същият — мускулесто месо и кокали с поглед на чакал, качества, на които дължа топките си между другото.

— Благодаря ти за милите подробности! Особено за това, че споменавах определени човешки органи пред дамите!

— Добре де, какво толкова съм казал. В края на краищата чифт добре функциониращи топки са една от опорите на брака, след като ще се жениш трябва да знаеш това — не мирясваше Бърти.

— А la Table — извика Сара от терасата. Никой не можеше да забравя, че се намира в нейните владения дори за миг и че именно тя командва парада.

Поеха нагоре по стъпалата и се изкачиха в уханната шарена сянка на верандата.

— Сара какво е това?! — възкликнаха гостите.

Масата бе подредена като в най-изискан парижки ресторант от старото време.

Сребро и кристал.

Стара изработка. Предвоенна. Всеки детайл беше на мястото си и излъчваше атмосферата на онези неповторими кътчета на френската столица, в които хората са си давали среща за да съчетаят изискаността на маниерите с финеса на духа.

Едит Пиаф пееше за синьото небе над Париж и Сара сияеща плуваше в свои води. Наконтена и щастлива от резултата в огледалото тя се държеше като графиня, каквато беше нейната баба или прабаба или пък някой друг там от рода Лакомб. Френската кръв си казваше своето.

Наляха от френското вино, което къташе в избата си и се приготви за тост.

— Мили гости, Джини — изправи се с чаша в ръка Сара. — Днес пия за теб и благодаря на съдбата, че си тук до Крис. Този недодялан негодник, най-послед намери жената, която заслужава да бъде обичана толкова, колкото може обича само той. Щастлива съм, че те намери.

Вярвам, ти ще го направиш истински пълноценен човек. Страхувах се, че до края на дните си ще остане неудържим и самотен войн, който не познава друго, освен битките и раните. Днес искам да те прегърна, да ти благодаря, че му даваш толкова щастие и шанс да се наслади на живота. Ти си най-прекрасната млада жена, която съм срещнала и аз много бих искала да бъда до теб като твоя искрена приятелка.

Тишината заискря.

— За теб Джини.

— Наздраве!

Звън на кристал раздвижи наситените емоции.

Джини с навлажнени очи целуна Сара и я прегърна. Тази твърда жена, бдяла повече от 30 години над Крис откакто бе изгубил родителите си, а тя мъжа си, я приемаше с цялото си добро сърце.

Едит Пиаф бодро запя „Акордеонистът“.

— Започвайте ордьовъра! — подкани Сара, с което напомни, че капитанът отново се е качил на мостика.

Всички превъзнасяха ястията ѝ, приготвени по свръхсложни рецепти, а госпожа Лакомб сияеше от удоволствие като никога досега. И се разбъбри също като никога досега доста фриволено:

— И когато той ме кани на танц усещам, че ако стана чорапът ми ще се смъкне, а и цялата ми царственост заедно с него — започна да разказва тя парижките си истории за танци и ухажори. А този мъж така ми харесваше! Направо се бях изкривила от стойки вече седмици наред. Трябваше да измисля нещо. Не можех да се проваля заради някакъв загубен производител на откопчаващи се жартиери! И знаете ли какво направих?

Всички гледаха с интерес.

— Накарах го да поръча на оркестъра нещо турско, арабско. Кавалерът ми се смая, ама не повика линейка. И ето, чувам първите тактове, дърпам рязко покривката от масата и сред трясъка на счупен порцелан я увивам около себе си като джелебия! Влетях в дансинга в най-невероятния ориенталски танц в живота си! Направо го шашнах! После тържествено се оттеглих към тоалетните... сецате се защо. На другия ден той ми предложи брак и не се успокои докато не казах „Да“! Толкова невероятен бохем беше чичо ти, Крис, бог да го прости! И много луд. Да се ожени за жена като мен! Не бих дала сина си никога на такава!

Смяха се много и от сърце. Сара беше във вихъра си. Но деликатесът на деня дойде неочакван.

— Чудесна, романтична къща имате — поласка домакинята Лейла, и добави: — Но не е ли много усамотена, сега са такива времена някой може да се опита да ви нападне.

— О, не! — Простенаха едновременно Крис и Бърти като актьори в лондонски водевил.

Обърканата от реакцията им Лейла погледна стреснато. Не знаеше, че току-що бе стъпила върху експлодираща противотанкова мина!

— Лейла — започна меко мадам Лакомб, — ние жените трябва да се оправяме в живота. Затова едва ли може от нещо да ме е страх, когато съм подготвена. Момчета я елате тук — тя им връчи по една празна бутилка Перие и бързо влезе в хола. Върна се почти мигновено.

— Моля затегнете коланите и проследете следващата демонстрация, изимитира тя инструкциите на стюардеса при излитане.

Лейла гледаше втрещена.

Джини, която познаваше добре Сара и малко неща можеха да я учудят сега се беше втренчила в нея безмълвна.

— Хвърляйте силно към океана! — подвикна тя на „момчетата“. Крис и Бърти се подчиниха с усмивки и запратиха бутилките напред. След миг те се разлетяха на парчета сред оглушителен двоен гръм от стар едрокалибрен Уинчестър.

Джини и Лейла бяха занемели.

— Скъпа Сара, — опомни се първа Джини, — ако в американската армия имаше стотина снайперисти като теб може би нямаше да загубим войната във Виетнам! — думите ѝ изразяваха искрена почуда и възхищение.

— Много убедително... — додаде шашната Лейла. Последната ѝ дума потъна в настойчивия звън на старомодния телефон Сименс, пренесен, разбира се от Европа през хиляда деветстотин и някоя си година. Някъде там след войната.

— О, не! — продължаваха ролята си на комедианти Крис и Бърти. Те знаеха кой може да се обажда и най-вече защо. Явно бяха присъствали на това шоу и преди.

— Да моля, отговори Сара.

— Шериф Симънс — прошепна заговорнически на другите Крис.

— О, какво има шерифе, кокетничеше Сара. — Разбира се, при мен всичко е наред. Да? Но моля те шерифе, аз съм най-лоялната ти избирателка и винаги досега съм поддържала кандидатурата ти. Какво толкова те е развълнувало, че се налага така да крещиш на една дама!?

Шерифът наистина се дереше в слушалката така, че всички вече можеха да го чуят от изнесения в края на терасата телефон.

— Слушай Сара, в целия район няма друг като теб, който да гърми с тоя оглушителен армейски Уинчестър, дето го държиш вкъщи. Най-малко дамите се занимават с това. Следващия път, когато стреляш безпричинно, кълна се в Бога, наистина ще пристигна и ще те арестувам за нарушение на обществения ред. В неделя, точно следобед превръщаш мирния ни район във военен полигон по време на маневри. До среднощ ще ми се обаждат с оплаквания...

— Добре шерифе, забрави за това. Защо някой ден не минеш насам на кафе и кроасани — изчурулика Сара с чаровно пресилен френски акцент. — Ще дойдеш нали? Във вторник? Чудесно. Предполагам не искаш да потвърждавам поканата с изстрел?

— Сара, за бога, моля те! — изстена шерифа и тръшна слушалката.

Госпожа Лакомб с престомена небрежност се присъедини към гостите си.

— Малко си поговорихме с шериф Симънс и той ме задържа повечко на линията. Извинете — каза тя, все едно нищо не се бе случило. С игрива усмивка тя завърши своя забавен етюд.

Всички се разсмяха от сърце с възхищение към неуморния ѝ дух.

Заедно с десертите тя им сервира нова порция спомени и шеги.

— Крис, може ли да поговорим насаме — дръпна го леко Бърти, докато Сара забавляваше с поредната история „момичетата“ и заедно правеха кафе.

Двамата слязоха към градината. Коен младши погледна съсредоточено Крис, с което му показваше, че шегите са временно забравени.

— Един човек иска да се срещне с теб тези дни.

— Бърти, заминавам за една седмица, нали ти казах. Отдавна имаме нужда с Джини да прекараме няколко дни заедно. Последните

месеци бяха направо ужас.

— Тази среща няма да попречи на почивката ти, той ще бъде също там.

— В Пебла бийч?

— Да, в Лодж. В една от вилите. Живее там от седмици. Имам чувството, че почти не излиза от голф игрището. Като че ли само това прави.

— Кой е той и защо съм му притрябвал така спешно — попита Крис.

— Самюъл Голдбърг.

— Самюъл Голдбърг? Полудя ли, Бърти?

— Това е самата истина, иска да говори с теб.

— Ти трябва да се шегуваш. За какво съм му притрябвал! Та той е banker, финансов магнат от световна величина, негласен съветник на правителства и президенти. Кажу ми, че е шега и да се качваме горе.

— Истина е Крис. Той мисли, че имате общи интереси.

— Вече ще ме убиеш!

— Джеремайя ти изпраща поздрав и помоли да се срещнеш със Сам. Двамата са говорили за теб.

— Баща ти? Това ли каза?

— Стига си питал като малоумен, бе! Какво толкова! На Сам Голдбърг му се приискало да пие едно с теб. Голяма работа! Чуй го какво има да ти каже. Дори да ти говори единствено за цици, бъди сигурен, че някъде край него ваят пари. Като че ли ги произвежда и на вдишване и на издишване. Симпатяга!

— Извинявай за реакцията ми Бърти! — каза Крис, след като премина първоначалната му изненада. Може би сега, когато беше признат за най-добрия журналист и други такива хора щяха да го канят на разговор. Трябваше да го осъзнае. — Разбира се ще го направя. Благодаря ти, Бърти. Още повече щом Джеремайя ме съветва. Знаеш колко го уважавам.

ГЛАВА 6

Униформеният служител показва глава от широкия прозорец на красивата дървена къщичка.

Някой се беше постарал хората от охраната на частния път да изглеждат по-скоро като герои от някой уестърн, отколкото като опасни агенти. Бяха облечени в бежово-кафяви костюми с широкополи каубойски шапки. Приличаха на пораснали бойскаути.

Дежурният погледна разсеяно към колата и попита:

— Името ви сър?

— Лакомб, Кристофър Лакомб.

Отегченият мъж провери списъка пред себе си и изведнъж се оживи.

— О, Крис Лакомб репортерът!? Радвам се да ви видя, сър, гледал съм толкова ваши репортажи... поздравления! Какво ви води насам?

— Извинете, как да стигна до „Лодж“? — попита делово Крис.

— Разбира се сър, продължавате надолу през гората и когато стигнете брега на океана наляво и все по крайбрежието. Няколко мили по-нататък ще стигнете пред Клуба. Няма как да го сбъркате. Приятно прекарване, сър, успех в голфа.

Този май беше свикнал да възприема всички като безработни милионери, които от поколения не вършат друго, освен да играят голф по моравите на Пембла бийч.

Всъщност, прав беше човекът.

Ако се огледаш наоколо нищо чудно да започнеш да гледаш именно така на посетителите и обитателите на полуострова.

Те живееха отделени от околния свят в изискани домове, носещи стила на отлежало богатство. Класическите линии и внимателно подбираните пастелни цветове издаваха усилията на прескъпи архитекти и усмирили порива на показността собственици. Понякога ти е трудно да повярваш, че съществуват места като това. Гората преминаваше в прецизно окосени ливади, тук-там белееха дюни. Океанът се разбиваше самотно в скалистия бряг и като че ли позираше

за черно-бели фотопостери предназначени да красят нечие ателие. Колко ли поколения бяха се сменили в борбата за оцеляване докато се възцари тази идилична картина. Красива.

Истински красива.

Масленозеленият Форд Тъндърбърд бавно пълзеше по крайморската алея. Крис се чувстваше чудесно. Тук щеше да е в оазис, далеч от шумотевицата и темпото на последните месеци, сам с Джини и без „придружители“. Усмихна се при мисълта, че мургавите му преследвачи, които той нарече „Ескортът на Мендес“, ще се мотаят цяла седмица край охраняваните входове и изходи на полуострова в денонощно очакване да се появи. Колата се приближи към Лодж и потъна в обградения с цветя паркинг.

Крис слезе, заобиколи купето и протегна ръка към Джини. Помогна ѝ да слезе. Прехвърли ключовете в дясната си ръка и машинално посегна да заключи. Осъзна, че няма защо да си прави труда. Просто щеше да е нелепо.

Черно Бентли Континентал бе паркирано край цветната леха отсреща, а до него някой истински ценител бе пристигнал с Бугати Атлантик 37. Само три в света. Спомни си. Купил го беше японец. Вестниците писаха, че съсипал всякаква конкуренция на търга за класически автомобили, наддавайки с по сто хиляди долара над всяка предложена сума.

„Лодж“ или „Ложата“, така се казваше клуба, бе стилна сграда в бледожълт и бежов цвят, която излъчваше истинската атмосфера на Пейбла бийч. Лакираните подове от тъмно дърво бяха застлани с дебели меки килими в пастелни цветове. Огромната камина в централния салон хвърляше оранжеви отблясъци към музикантите на малък хавайски оркестър и танцуващите двойки. Долавяше се ароматен мирис на лула.

Дъх на дискретно богатство.

Зад огромните панорамни прозорци се ширеше идеално окосена ливада, открояваща сърпа на частния залив. По оформените ѝ с бели камъни алеи се разхождаха хора, които не бързаха за никъде. Техният свят беше подреден, непоклатим и ги очакваше.

— Хубаво е тук, Крис, много е стилно и приятно — усмихна му се възхитената Джини. Предстоеше им цяла седмица заедно и то в такава елегантно местенце!

— Е, малките предимства на големите пари — отвърна ѝ той и нежно я поведе към рецепцията.

— Добър вечер сър, с какво мога да ви помогна?

— Резервация на името на Лакомб.

— Момент... д-да, Кристофър Лакомб. Вашата вила е вляво, последната в края на алеята. Багажът ви, сър?

— В колата е, ето ключовете. Тъмно зелен Тъндърбърд.

— Ок, сър — администраторът даде знак на пиколото, подаде ключовете и после попита — Мисис Лакомб ще желае ли да види първо вилата.

Джини погледна към Крис.

Мисис Лакомб! Как само ѝ звучеше това! Не се беше замисляла дали ще приеме тази фамилия след сватбата им планирана около коледа. В научните среди името Маккинли се ползваше с авторитет десетилетия наред, и заради баща ѝ, и заради собствените ѝ постижения. Но за хотелския служител, като че ли беше съвсем логично жената на толкова известен човек да се нарича именно така. Мисис Лакомб.

— Е, госпожо Лакомб, ще разгледате ли вилата? — попита Крис с усмивка.

— Well... ами... ще ѝ хвърля един поглед — подхвана играта Джини.

— Чудесно, мадам, Майк ще ви я покаже. А вие сър, бихте ли попълнили тази форма. Ще имам нужда за миг и от вашата кредитна карта.

— Здравей Крис. — Възрастен човек с тъмен блейзър и кръгли очила без рамки бе застанал зад тях.

— Мистър Голдбърг?

— Да, приятно ми е да ви видя тук. Казвайте ми Сам. Всички ми казват Сам.

— Как сте Сам! Така добре ли е?

Белокосият се разсмя от сърце. Щяха да си допаднат. Усети го. Самюел Голдбърг бе човек, който знаеше какво иска и от кого да го получи. Всички, работили с него говореха, че имал невероятен усет да намира и управлява хората си.

— Мистър Голдбърг... Сам, бих искал да ви представя годеницата си Джини Маккинли.

Размениха си любезности.

— Може би старият Коен ти е споменал, че искам да разговаряме за възможна обща работа — попита Голдбърг.

— Алберт Коен ми каза. Разбрах, че сте говорили за това с Джеремая. Можем да се срещнем, когато предпочитате. Ако е необходимо дори още днес.

— О, Крис. Не взривявай ежедневието на стария човек. Настанете се, вечеряйте на свещи с тази очарователна млада дама, потанцувайте. За другото има време. Може би утре или в другиден. Ние богатите безделници не бързаме за никъде, освен за някой прием, на който ще можем да се натъпчем безплатно за сметка на новобогаташите от някоя фуклива компания, която ни възприема за особено ценни.

Самюъл Голдбърг безгрижно се шегуваше. Бе спокоен, самоуверен и в отлично настроение. Имаше защо. Почти 50 години кариера без нито един провал. Само нагоре. Бе залитал опасно към пропастта на няколко пъти, като „препил докер“, както самият той обичаше да казва, но със здрав разум и невероятен усет за маневриране бе преодолявал кризите без значими последствия. Шушукаше се, че дължал много от успехите си на Ивон, сдържаната му дружелюбна съпруга.

— Е, приятна вечер, млади хора — сбогува се той и тръгна към меката мебел пред камината, където го очакваше Ивон в компанията на достолепно семейство на зряла възраст.

Когато разгледа вилата Джини се зачуди дали да покапризничи от благоприличие или да зареже тия номера. Бяха по-подходящи за глезлата на някой новобогаташ, а не за жена, която сама си изкарваше хляба. Но от друга страна, да нямаш изисквания към персонала и обстановката на място като това звучеше почти като да нямаш стил. Правилата на играта.

Завъртя се още веднъж из просторния хол и спалните.

Най-учтиво помоли да преместят малко канапе и един фотьойл по-близо стъклената плъзгаща врата, водеща към отрупаната с цветя тераса.

— А да. И тази масичка с вазата. Така е добре. Благодаря ви.

Ритуалът беше приключил. Гнездото беше готово. За нея и за Крис. Седмица. Само двамата.

За огромна нейна изненада през следващите дни той не докосна мобилния си телефон. Беше го изключил още първата вечер. Не звънеше в телевизията или на Франк. Дори бе отказал да гледа новините.

Но това откъсване от обичайните му житейски стимули, гравитиращи около работата беше според Джини привидно.

Крис дълго се разхождаше сам по ливадите, по скалите край океана. Обгръщаше я с внимание и обич, а после търсеше възможност да се усамоти.

Джини не искаше да го безпокои. Опитваше се да го разбира. Крис имаше да мисли за много неща. Несъмнено си даваше сметка, че с обикновената му репортерска кариера е свършено. Бе достигнал върха на признанието. Ако се задържеше още някоя и друга година на същата работа от него щяха да очакват да е още и още по-добър, иначе бързо щяха да го презрат и забравят. Никой обаче не можеше да издържи на това безумно темпо безкрай. Перспективата бе да слезе гордо от сцената след още едно-две впечатляващи разкрития и да премине в отряда на уважаваните аналитици. Тогава другите, помладите, щяха да бягат след новините, а опитните ветерани да осмислят ситуациите в своите коментари. В кадър. В кабинети затрупани с книги. Класика.

На Джини ѝ се струваше, че не това е пътят, който Крис ще избере. Бе прекалено динамичен за кабинетна работа. Нямахше да се съгласи и да заеме място като на главния редактор или друга, макар и висока административна длъжност. Не можеше да се оправя с неизбежните интриги на ежедневието, в които се замесваха дребнички човешки интереси. Бе твърде импулсивен и артистичен за началник. Тогава какво? Какво ли се раждаше в главата му? Беше ли нещо ново и неочаквано, свързано с този впечатляващ господин Самюъл Голдбърг?

Нямахше смисъл да се измъчва с догадки. Крис нямахше да ѝ каже, преди да е решил.

Щеше да дойде и този момент, а сега тя можеше да се наслади на удоволствието от безмълвните им утрини, които прекарваха в плетените столове на терасата, загледани в Пасифика, на спортните следобеди, и вечерите в чаровна компания.

Семейство Голдбърг се оказа истинско откритие. Те търсеха тяхната компания. Джини не се беше забавлявала никога толкова с хора по-възрастни дори от баща ѝ. Сам и Ивон бяха несвършващ сборник със случки, които споделяха умело и с хумор, като нерядко се прекъсваха и надприказваха, за да превърнат всеки разказ в истинско шоу. Танцуваха много добре и с палавостта на момче и момиче, които се ухажват на първата танцова забава. Бяха направо невероятни. Изглеждаха щастливи един с друг след кажи-речи половин век брак. Как ли бяха успели?

Откакто Крис и предложи да се оженят по онзи невероятен начин Джини все повече се замисляше за бъдещото им брачно съжителство. Как ли щяха да се променят? Как щяха да балансират силните си индивидуалности? Кое, освен любовта, щеше да крепи съжителството им? Наблюдаваше Сам и Ивон. Опитваше се да долови как се прави това — семейството. Как ли бяха направили те тандемът, който бе готов да помести света? Злите езици говореха, че голяма част от кариерата си Сам дължал на Ивон. Била толкова дипломатична и изобретателна, че успявала да се сприятели със съпругите и най-вече с любовниците на конкурентите му. Били толкова очаровани от нея, че я приемали за първа приятелка и съветничка. А в откровенията на женските разговори все се намирало по някое ценно зрънце и за Сам. Той от своя страна никога не престанал да бъде стожерът. Усмивки от старите ленти.

Вече не се създаваха такива семейства. Изглеждаха чаровно архаични.

Джини погледна към часовника над камината. Наближаваше 6 вечерта. Петък. Как се бяха изнизали дните! Очакваше Крис да се върне и да отидат заедно до романтично рибно ресторантче на кея на Монтерей. Крис бе излязъл преди час. Сам Голдбърг го бе поканил на разговор.

— Джеремайа Коен ми разказа за теб. Каза, че си почтен и може да ти се има доверие. Това са думи със стойност, особено, изречени от него.

Сам замълча.

Разхождаха се по една от безбройните зелени морави край океанския бряг. Направиха няколко крачки в ленивия съпровод на вълните. После Сам продължи:

— Напоследък все по-често се изправям пред въпросителни, на които ми се струва, че и ти и аз търсим отговорите, но по различни пътища. Можеш да ни бъдеш много полезен Крис, а ние сме в състояние да направим за теб онова, което нито една телевизионна корпорация или каквато и да е друга медия не може да ти предложи. Не става дума само за парите. Ще бъдеш един от нас, ако се справиш. Завинаги.

— Един от нас? Кой сте вие?

— Нали знаеш какво казал Кралят слънце. „Държавата — това съм аз“. Изкушавам се да го перифразирам: |„Парите това сме ние“. Ние сме парите, Крис. Парите на тази държава и на сериозна част от света. Лоби от влиятелни хора, които имат малък проблем.

Сам го погледна насмешливо, шеговито. Опитваше ли се с поглед да омаловажи казаното или да прецени ефекта от него? Едно беше ясно Самюел Голдбърг го бе поканил да разговарят за нещо много, много сериозно.

Ходеха бавно по килими от зеленина и мълчаха. Сам разбираше, че на Крис ще му са необходими няколко крачки, за да разбере, че този разговор ще бъде особено важен и за двамата.

— Какво очаквате от мен?

— Информация. Много прецизна, труднодостъпна, дискретна, секретна и както още искаш я наричай информация.

— Господин Голдбърг...

— Сам.

— Сам. Какво повече мога да знам аз от вашите приятели и партньори? Самюел Голдбърг може да се срещне с шефа на ЦРУ или самия Президент. Да почерпи сведения от която си иска специализирана институция! От където поиска.

— Слушай Крис. Оценявам твоята скромност. И дискретност.

Сам направи пауза и го погледна в очите. Изпитателно. После каза.

— Знам, че имаш източници, които могат да ми помогнат в определен случай повече от всичките институции, които изреди. Зная го. И не очаквам да го отричаш. Ти предизвика доразследването в

Далас и подсказа по един елегантно-неангажиращ начин посоката за търсене на новите доказателства, които пратиха в затвора мексиканския наркобарон. Ти си знаел и знаеш за аферата много повече, много-много повече, отколкото каза в репортажа си. И го знаеш от невероятно информиран човек. Някой такъв, какъвто ни е нужен.

Крис замълча. Не знаеше какво да каже.

— Не бих желал да разкриваш източниците си Крис, — прекъсна напрегнатата тишина Голдбърг — Искам да работиш за нас. Парите на международната престъпност, която разследваш, вече от години се смесват с парите от законния бизнес. Напоследък тези потоци са толкова пълноводни, безконтролни и разнопосочни, че можем да очакваме неблагоприятни изненади. Заедно с това, през последните 2–3 години наблюдавам някои аномалии в пазара на благородните метали и всички сделки с тях. При известните към днешна дата темпове на добив и познатите резерви по света, не би трябвало границите на колебание да са големи. Десетилетията го доказаха. Знаеш откога съм в бизнеса. Но откривам тенденции, които започват да предизвикват ревматични болки в старите ми стави. Нищо още не се е случило, но с носа си усещам, че времето на борсите ще се развали.

— Какво подозирате?

— Става „нещо“. Неясно и опасно. Някой май иска не просто да играе на борсата, а да си играе с борсата. Това може да има сериозни последици не само за лобито, което представлявам, но и за онези, които са се трепали цял живот за да си спретнат скромнен пенсионен фонд. Трусът може да бъде съизмерим с голямата депресия на 30-те. Сигурно не ти се вярва, но послушай стария Сам. Така е.

— Икономическа катастрофа?

— Може би не. Но съвсем вероятно е да бъде голяма криза с трудно предсказуеми последици, от които някой иска да спечели. И в дъното на това са пари, много пари с неизяснен произход и още по-неясна посока на движение. Знаем туй-онуй, но не е достатъчно, за да се намесим. Може тези авоари да са собственост на групи хора, които ти си разследвал. Не е изключено.

— Защо не информирате вашите високопоставени приятели?

— Крис, какво да им кажа: Хей господа, старият ревматизъм ме върти и предвиждам, че времето ще се разваля. Тези хора работят с конкретното, а то означава пунктове. Нагоре и надолу. Пунктовете пък

означават милиони. Повече или по-малко. Разпространяването на непроверена информация може да доведе до объркване и големи загуби. Първо е необходимо да разберем какво става и кой клати на лодката. Вълнението е още слабо, но може да се усили до критични стойности и да я напълни с вода.

— Ами ако споделите съмненията си на най-високо ниво? Все пак, ако ви разбирам добре, става дума за националната икономика и не само.

— Нали знаеш какво ще стане, ще възложат проучването на някаква работна група. Ще чакаме резултати. Ще получим доклад... Вероятно ще разбереш позицията ми — не ми се иска разни там бюрократи от службите да се захващат с това. Може да се справят добре, но заедно с това не знаеш какво ще открият, каква част от него ще ти кажат и какво ще премълчат от съображения за национална сигурност. Освен това могат и да размътят водата по погрешка. Не това е подходът, Крис. По-скоро ми трябва някой като теб — независим, опитен единак. Някой, който може да открива нишките с дълбокото разбиране на мотиви, история, икономически ситуации и политически системи и да не е обвързан с ведомствени интереси. Трябваш ни ти.

Замълчаха отново. Крис се чувствуваше объркан, повлиян от тягостното чувство за неясна заплаха.

— Вярвате ли, че тази криза наистина приближава? Ще може да бъде избегната, Сам?

— Нито войната е започнала нито врагът се е показал. Просто мирише на буря. Е, ще поемеш ли към облачните хоризонти — усмихна се той с въпрос в очите.

— Мисля, че да, само че по свой начин — отговори Крис.

— Ще работиш ли за нас?

— Може би, но не така, както го очаквате, Сам. За мен е по-приемливо да работя както досега. Като единак и като журналист. Няма да се откъсна от средата си, от амбициите си и от онова, което сам на себе си съм обещал да свърша в следващите месеци. Но заради Джеремайя, Бърти и заради всички почтени хора, които биха спомогнали да се избегне кризисна ситуация, в която да бъде засегната финансовата сигурност на обикновените граждани, ще ви помогна. Ако попадна на потвърдени сведения, свързани с раздвижване на

големи капитали, принадлежащи на международни престъпни организации, ще го знаете. Това мога да ви обеща.

— Една информация Крис е безценна, когато пристига навреме и на точния адрес. След като няма да си пряко ангажиран с нас, как мога да зная, че вестите първо идват в моя офис — пресни и точни. Извинявай за въпроса, но искам да бъда съвършено сигурен, че сме се разбрали един друг.

— Можете да разчитате единствено на думата ми, Сам и на съвестта ми. Две ужасно старомодни опорни точки в този деградиращ морално свят. Но аз ги почитам, като древногръцки колони. Мраморни, непоклатими и вечни.

— Изборът е твой Крис, но искам да те предупредя — невъзможно е да се справиш сам.

— Поне мога да опитам.

— Изборът е твой — повтори Голдбърг, после добави — Ако имаш нужда, ако изпаднеш в беда, потърси ме обезателно. Предложението ми ще бъде в сила.

Крис му благодари, ръкуваха се, а после се разделиха.

ГЛАВА 7

„Ставам.

Обувам маратонките и навъртам обичайните 5 мили.

Всяка сутрин.

От години.

А мразя джогинга до смърт и от малък.

Но го правя. Всеки ден.

След литрите освежаващ кислород в дробовете идва усещането за възторжената победа на духа над тялото и гордото чувство, че владееш своя малък свят.

Но винаги трябва да платиш цената. Когато си струва. И да направиш усилието. Колкото и невъзможно да ти се струва то“.

Сутрешният крос на Крис бе неговото време за разговор със себе си. След този неизбежен ритуал се усещаше по-уверен и спокоен. Успяваше да извади на повърхността ежедневието си и да го разгледа — критичен и безкомпромисен. Най-вече към себе си. През изминалите дни се усамотяваше и мислеше много върху извечния въпрос „А сега накъде? Коя е истинската посока? Какво трябва да направя, за да бъда верен на себе си и свободен?“

Искаше да продължи да живее пълноценно, с крака на земята и да се предпази от заблудите и изкушенията, съпътстващи утвърждаващият статут на призната телевизионна звезда. Наградата, която получи, го превръщаше в още по-голяма знаменитост, едва ли не в национален герой, прославил се в борбата срещу наркобароните.

Това не му правеше впечатление.

Но не го сподели с никой. Нямахше да го разбере. Само Джини се беше усетила и със сигурност — Сара. Та кой ли щеше да повярва, че Крис Лакомб от ССН, блестящият суперрепортер на годината се чувства неудовлетворен от кариерата си?

Да, Крис се чувстваше разочарован.

От себе си.

Големият успех на репортажа му за „Бандата от залива“ и последвалата го висша оценка в бранша го караше да се замисля върху работата си през отминалите години с горчивина и болка.

Бе като алпинист изкачвал се с мъка и страшен риск по отвесни ридове към върха само за да установи, че е сбъркал и мястото и дори посоката. В един момент целта му се бе оказа отвъд хоризонта. Бе пропуснал истинско преживяване, бе се заблудил. Професионалната му гордост бе изпепелена. Осъзна, че колкото и опасни и дълбоки да бяха разкритията му през всичките 12 години, те не бяха засегнали нито корените, нито стеблото нито дори клоните на някое от дърветата в джунглата на международната организирана престъпност. Медийната буря просто отнасяше някакви поизсъхнали листенца. Беше бродил като слепец цели 12 години! Заедно с всички колеги и конкуренти от телевизионните канали, с които се надпреварваха по следите на събитията.

Стадо слепци! Чувстваше се ужасно, когато го осъзна.

Причината за това беше един неканен и неочакван пророк, представящ се като „М“.

Именно той изстреля Крис направо в небето.

Подаде му истинската следа.

На него трябваше да връчат награда светлините на прожекторите в Los Angeles Ballroom.

„Тъмното е най-дълбоко“ — бе подхвърлил „М“ при първия им контакт и оттогава поведе Крис през мрака.

Ориентираше го с някоя и друга неочаквана светулка — насочваше го чрез намеци и недомлъвки към най-невероятните разкрития, за които не само журналист, но и следствените органи и разузнавателните служби на Съединените щати можеха само да бълнуват.

Случи се толкова изненадващо, че за Крис и до ден-днешен всичко, което стана, беше като сън. Приказка или кошмар — още не знаеше.

Една вечер докато работеше в апартамента си получи куриерска пратка. Тя съдържаеше фотокопия от негови репортажи, препечатани във вестници и списания, а също и други материали за международната престъпност, които беше публикувал. Всичко това беше придружено с една бележка, на която пишеше Wrong direction, а

отдолу „Тъмното е най-дълбоко“. Крис бе изненадан, че някой си беше направил труда да следи така подробно неговите медийни изяви. Начинът, по който всичко бе класирано и подредено показваше целенасочен дълготраен интерес към неговата работа и личност. Анонимният му почитател, подписал се като „М“ очевидно бе следил кариерата му с изследователска вещина само и само, за да му напише тази убийствена констатация Wrong direction? „Странна история“ — мислеше си Крис, но определено бе заинтригуван.

След около седмица намери в пощенската си кутия малка изрезка от европейски вестник за увеличаването на капитала на някаква почти неизвестна банка и събранието на акционерите ѝ, споменаваха се непознати имена. Сложи го в една папка и го забрави. Не захвана темата. Нищо не му говореше.

Мина време.

Получи в офиса си в телевизията картичка с пейзаж от Колумбия. На обратната страна с разтегнат почерк бе написано — „Шоуто предстои“ и дати. Зачуди се и после реши да опита. Заминаха с Франк. Тъкмо навреме. Събитията се развиха невероятно. Единият от кокаиновите колоси ненадейно рухна. Просто го убиха, ей така като на шега! Него! Заснеха страхотен материал, бяха първите, които излъчиха толкова добре подготвен репортаж, броени часове след изстрелите.

От този момент Крис вече очакваше странните послания на „М“ и усети, че предупреждението Wrong direction е било началото на играта. Тайнственият „М“ доказваше своята безспорна информираност. Благодарение на нея направиха още няколко успешни удара, а накрая направо взривиха медиите с разкритията съпътстващи Далаското дело срещу „Бандата от Залива“.

След този репортаж Крис събра всичко изпратено му от „М“ и го изгори. Отсега нататък реши да запомня и да не оставя писмени следи. Някакво неясно безпокойство му диктуваше да направи именно така.

„Тъмното е най-дълбоко“. Какво ли още криеше този непрогледен, изпълнен със зли енергии мрак? Трябваше да намери отговор. Каква беше тази шах партия, в която Крис получаваше достъп до сведения, представляващи сами по себе си смъртна присъда за този, който ги разпространява? Съществуваше реалната възможност „М“ да се стреми в началото да спечели доверието му, а после да го използва в някаква мръсна игра. Репортерската му работа да послужи за

разчистване на сметки между мощни конкуренти. Дали вече не беше въввлечен? Всъщност кой имаше интерес от детронирането на Хосе Гарсия?

Въпроси, въпроси, съмнения... Не можеше изцяло да се довери на тайнствения си информатор. Такова решение носеше много рискове. Но следването на светулките му в мрака предлагаше единствената възможност да се гмурне към корените на международния бизнес в сянка.

Крис бе приел играта.

Инстинктивно.

Чувстваше се готов да плати цената и да стигне до истината, каквато и да беше тя. Естествено сам. Като и досега. Без помощта на хора като Голдбърг, които можеше да се окажат от другата страна на барикадата.

Пробяга последната четвърт миля по белия плаж и се запъти към вилата, да събуди Джини.

Чудесната им седмица в Пембла Бийч привършваше.

ГЛАВА 8

— Здравейте, аз съм Реймънд Стрелицки. — Русият мъж подаде ръка на домакина.

Бяха го въвели в хола на някаква невероятна яхта. Всеки един детайл от интериора бе правен по поръчка. Иначе нямаше да е възможно това съвършено усвояване на пространствата, което създаваше атмосфера на величественост и разточително богатство.

Въпреки това понамирисваше на парвенющина.

На скъпите кожени дивани се бе разположил внушителен по размерите си арабин. До него седеше ослепително красива млада жена с тъжни сини очи в лека рокля. Беше много различна от платиненорусите кукли предназначени за плътски удоволствия. В осанката ѝ имаше нещо гордо и заедно с това сломено. Беше като тъжна птичка в клетка, която си налагаше да чурулика бодро.

„Значи това бил митичният Фархат“ — каза си Рей докато заемаше посоченото му място в един огромен фотьойл срещу собственика на този плавателен съд сравним само с презокеански кораб. За удобство го наричаха скромно яхта. „Симона“. Рей бе се срещал с толкова хора от сенчестия бизнес, че още от пръв поглед ги разпознаваше и класираше по типове. Измежду тях имаше сериозни играчи, стриктни и делови като министри, организирани и предвидливи. Друга група бяха кварталните тарикати, които с коварен ум, бруталност и жестокости се бяха добрали до високите нива на престъпната пирамида. Те бяха склонни често да се хващат за пистолетите и гърмяха първи. Така се задържаха на власт още някой друг месец или година. Потомствените разбойници бяха друга история, към тях принадлежаха най-вече сицилианците и арабите, но не само те. Напоследък с бързи крачки настъпваха новоизпечените „бизнесмени“ от Източния блок. И съвсем не бяха за подценяване.

Всички категории обаче, имаха едно сходство. Клановете на арабските оръжейни трафиканти, като този на Фархат, латиноамериканските наркобарони или руските партийни пълномощници имаха общи недостатъци. Завладяваше ги

изкусителното усещане за имперско величие. Тези хора, спечелили парите си с тъмни афери, обичаха да парадират като короновани величия с впечатляващи домове, лимузини, яхти подобни на тази тук и частни самолети. Организираха скъпи приеми и се стремяха да си създават „общество“. Много пъти безуспешно. Тълпите свежа женска плът, доставяна им от самия Париж или престижни бардаци някъде из петте континента допълваше илюзията им за ненакърнима богопомазаност. Скоро придобиваха маниерите на владетели, разполагащи с живота на поданиците си. Понякога това бе вярно, понякога не.

Фархат бе от онези, които по традиция се изживяваха като феодални владетели. Цялото му снизходително поведение го показваше.

Рей нямаше особени причини да се съобразява с него. Просто трябваше да говорят по работа. Затова бе дошъл.

Имаха нужда един от друг в този момент.

И вероятно Фархат бе натясно. Иначе не би го поканил на лична среща. Обичайно контактите с Рей, доста повърхностни досега, бяха поверени на негови приближени. Но не и днес. Беше по-различно. Предстоеше голяма сделка. И двамата щяха да спечелят много. Ако се договореха. Ако ли не, щеше да спечели друг. Не без помощта на Рей, разбира се.

— Зная името ви — започна домакинът — А аз, както знаете, съм Фархат. — Арабинът самодоволно се усмихна. Махна с ръка и бодигардовете, въвели Рей се оттеглиха.

„Като послушни слуги на султана“ — отбеляза си на ум той. Бе забелязал лекия поклон на яките мъже преди да си тръгнат. Погледна въпросително към жената. Разговорът им беше поверителен.

— А не се притеснявайте тя не може да говори — каза арабинът и свойски я потупа по бедрото.

Рей още веднъж зададе въпрос с очи.

— Не, не е глухоняма. Нито сме ѝ отрязали езика. Аллах ми е свидетел, че не мога да се лиша точно от него. Истината е проста. Беше фотомодел и настояваше да направи кариера като певица. Щеше да ме напусне. А аз така държа на нея. Говорих ѝ за това. И понеже не можех да я разубедя аз... докторите го направиха. Занимаха се с

гласните ѝ струни. Така хем е неотлъчно при мен, хем няма опасност да се разприказва безконтролно и да издаде нещо.

Рей се втрещи. Този беше истински скот. Погледна към жената. Тя му върна стоически един безизразен поглед.

Рей щеше да го запомни.

— Наистина ли сте толкова добър, колкото казват? — с презрително любопитство продължи Фархат?

— Вие как мислите? — контрира го Рей. Нямахте да му позволи да се държи като господар. Поне не на тоя гнусен разбойник.

— Репутацията ви в бизнеса е прилична — със снизхождение спомена арабинът.

— А вашата е ужасна — поласка го Рей. Усети как онзи се напрегна. — И точно затова съм тук — продължи небрежно русокосият гост.

— Вие сте доста нагъл и бих казал смел... — заплашително заяви Фархат, присвивайки очи.

— Затова аз мога да ви свърша мръсната работа. Ако си платите, разбира се. Нали имате пари?

Двамата замълчаха.

Рей знаеше, че го дразни. Не му пукаше. Всички тези престъпници с мания за величие и безнаказаност бяха затънали в мръсотията на гадните си сделки, складираха парите си миришещи на кръв и смърт, а после се сецаха за него. Рей натоварваше всичко с количката за мръсно бельо: „На вашите услуги сър!“ поемаше към домакинските помещения на долния етаж и после връщаше изпраното чисто, и почтено благоуханно като неразпечатана дамска превръзка. „Заповядайте сър!“

От хора като Рей зависеше вонята на тия мошеници и главорези да се превърне в благоухание на почтен бизнесмен. Дължаха му поне формално уважение. Какво му се докарваше толкова тоя! Бе го извикал именно за това, да се занимае спешно с още някоя смърдяща купчина мръсни пари. Фархат щеше да го изтърпи.

Неволно погледна към русата красавица. Улови погледа ѝ пълен с насилено примирение. Запомни го. Пак.

— Очаквам да се справите с трансфера бързо и без усложнения — раздражено прекъсна паузата Фархат. От тона му личеше, че не бе

прегълтнал предизвикателството, но явно нямаше време за губене. Бързаше.

— За колко става въпрос? — попита делово Рей.

Онзи се подвоуми.

— За около милиард долара — бавно и с явно нежелание изломоти той.

„Милиард и сто“ — поправи го наум Рей. Беше почти сигурен, подозираше произхода на парите, но нямаше още доказателство. Ако започваше надпреварата за „наследството“ на Хосе Гарсия, първият лакомник беше разтворил уста.

Продължи на глас:

— След неизбежните разходи по процедурата, които са ви известни, ще получите обратно около 75% от споменатата сума. Моят хонорар е 3% върху стартовата цифра.

— Не сте ли алчен? — Усмихна се Фархат — Това са почти трийсет милиона долара. И вие наричате това хонорар!

— Толкова са. Това е цената на работата ми. Нямам навика да се пазаря.

— За какво ли са ви? Май не харчите много за себе си. — С високомерно подигравателен поглед Фархат обиколи непретенциозния му, но стilen костюм от Маркс и Спенсър, пилотския часовник „Фосил“ и обикновените му обувки. Искаше да си го върне.

Рей запази самообладание.

— Това е цената — заяви той. — А ще ви открия моята тайна. Имам ексцентрични хобита.

Фархат го погледна лукаво, уж разбиращо. В главата му се въртеше някаква сексуална мръсотийка. Мазните му пръсти безцеремонно обхождаха краката на жената. Хвърли още един многозначителен поглед към събеседника си и се засмя ехидно, убеден, че е напипал слабост. Беше готов да продължи:

— Как ще получа парите след вашата въртележка.

— По два начина — започна Рей. Беше се подготвил сериозно — Първо в анонимни акции на приносителя от стабилни многонационални компании. Ще можете да правите каквото си искате с тях. Но не веднага. Добре е да изчакате поне няколко месеца. Заедно с това, втората възможност, удобна за вас, е да получите определена част от сумите като инвестиции във ваши легални проекти, като

строителство на различни обекти или участие в нефтени компании. Инвестициите ще бъдат изпратени от трето лице, трудно разгадаеми компании и сдружения. След това ще можете на същите тези фирми „вложители“ да отчислявате дивиденди заради „участието“ им, т.е. онази част от печалбата, която ви пречи. После „дивидентите“, в зависимост от размера им могат да се трансформират в още акции или дори да се появят на бял свят като пенсионни фондове. Имате и още една, трета възможност — да влагате в злато. Но там трансформациите ще са много по-сложни. Не съм убеден, че засега се налага да го правите, но е добра перспективна идея за следващ етап.

— Обясните го толкова просто! Това ли струва почти 30 милиона? — запита с предизвикателна ирония Фархат.

— Да. Също толкова просто като да бръкнеш в общата каса — не му остана дължен Рей.

Арабинът почервения. Спря да опипва жената и го погледна ядно.

„О, Значи наистина си ти!“ каза си Стрелицки. Изстрелът бе ударил в целта и предположенията му се потвърждаваха. Явно арабинът щеше да използва някакъв свой подстъп към парите, изоставени от Гарсия, а после да маневрира пред останалите „партньори“, докато накрая им размаха каре аса, готов за някой нагъл пазарлък. Затова бе предложил тази личната среща. Някой трябваше да му помогне да освободи милиарда и да го укрие като начало. Някой истински добър. Макар и с непростимо поведение. Някой като Рей.

Фархат беше вбесен. Бяха го сравнили с обикновен крадец.

С голямо усилие и след неловка пауза арабинът си наложи привидно спокоен тон. Обсъди набързо многобройните подробности по сделката.

Свършиха.

Озлоблението му все още напираше да се излее. Рей го бе засегнал повече, отколкото някой можеше да си позволи. Но от друга страна Фархат бе принуден да се сдържа. Рей Стрелицки имаше много „приятели“. Винаги знаеше кога да прави „безплатни“ услуги и кога да си поиска истинската цена.

Все пак не се стърпя:

— Ще правя бизнес с вас, г-н Стрелицки, въпреки че заради наглостта ви с удоволствие бих научил новината за някой нещастен случай. Живеем в такъв объркан свят! — изхили се Фархат и отново

заопипва момичето. Императорът подаряваше живота на поданика, но и го предупреждаваше! Какво великодушие!

Рей го дари с най-лъчезарната си, дори приятелска усмивка.

— Е, да си призная и аз ви бях хвърлил око със същите намерения, ама като видях как ви пазят, отказах се! — пошегува се той.

Фархат нервно и злобно се засмя. Гледаше го изпод вежди. Рей шеговито бе отстъпил. Бунтуващия се поданик бе признал превъзходството на владетеля. Привидно, от благоприличие. Хитрец!

Сбогуваха се набързо. Рей кимна за сбогом на две сини очи. Запомни ги.

За трети път днес.

Премина през отворените врати на салона на яхтата.

— Господин Стрелицки...

Спря и се обърна.

— Забравих да ви спомена нещо — провлачено каза арабинът.

Бодигардът, приближил се, за да изпрати госта се отдръпна. Фархат лениво стана от мястото си и направи две-три крачки напред.

— Ако свършите добре работата си, вероятно ще ви платя тези 30 милиона, макар че спокойно мога да си ги спестя.

— Аз не работя без пари — ядосано го контрира Рей.

— Ще ви направя неоценима услуга, която струва повече от това? — усмихна се ехидно Фархат. Бе дошъл момента да си го върне.

— Каква?

Фархат се надвеси над ухото му и прошепна една дума.

Фамилно име.

Рей потръпна.

Искаше да го убие!

Веднага!

„Не сега и не тук, Рей“ — си каза той с усилие.

Кимна и безмълвно излезе.

Върна се в стаята си, на осмия етаж на Nassau Marriott и излезе на слънчевата тераса, с панорамен изглед към океана. Отпусна се върху шезлонга. Опита се да потисне вълнението си и трезво да оцени ситуацията.

Още веднъж. За пореден път.

Не можеше да си позволи крещящи емоции.

Не и сега.

Като цяло събитията се развиваха така, както ги беше предвидил. Неизвестното до момента бе само кой ще е първият, решил се да затъне в наследството на Хосе Гарсия.

То беше истинско тресавище.

Рей повече от година работи упорито, за да докара нещата на този хал. Със сигурност никой не подозираше, че е замесен. Това предположение беше срещу всякаква логика. Неслучайно още преди 18 месеца се отдръпна и стоеше настрана от комбинациите на тройката. Наблюдаваше ги тайно и отдалеч, без на някой дори да му мине наум какви методи използва и колко информиран е за всичко, което става. Затова успяваше. Засега. Без гаранция за утре, без илюзии. Ходеше по ръба на пропастта.

Но залогът си струваше:

Един милиард долара, а може би и нечий живот.

Колкото и да изглеждаше невероятно хиените се бяха оплели.

Парите, получени от наркопласъорите, преди Крис Лакомб да се намеси с репортерския си устрем, се завъртяха според предвижданията на съдружниците, но после внезапно забуксуваха. Замряха разпилени по стотина анонимни и временни банкови сметки, които можеха да раздвижат само двама души. Човекът, който нагласи финансовата схема по поръчение на затворения дон Гарсия, някакъв венецуелец, отдавна беше изчезнал вдън земя и всичките опити на партньорите да го открият се оказаха неуспешни. Чу се, че бил убит, но нямаше никакво потвърждение. Рей беше наясно със съдбата му. Човекът си беше здрав и щастлив. И вече богат. Но надалеч, неоткриваем.

А милиардът заседна като товарен влак в срутен тунел. Хосе Гарсия, строго охраняван в затвора и венецуелецът, който беше в неизвестност, не бяха кой знае какъв екип. След шумотевицата около далаското дело дезорганизацията беше толкова пълна, че Мендес, Фархат и „инвеститорите“ на Алекс не успяха да сглобят докрай необходимите им детайли. Всеки от тях държеше тайно от другите по някоя и друга нишка, която обаче не беше достатъчна да се разплете кълбото. Освен това „партньорите“ дотолкова се дебнеха и подозираха, че не бързаха да си обменят информация. Разполагаха с малко реални следи, предимно проследяващи пътя на собствените им авоари към

общия бюджет на сделката. Затова имаха отчаяна нужда от някой, който по тях да подреди останалите парчета. Искаше го всеки един от тях. Поотделно.

Фархат изумително бързо влезе в играта.

Беше малка изненада.

Рей предполагаше, че най-изнервен ще е Мендес. Хосе Гарсия беше негово протеже и на дон Ернандо се падаше задължението пред останалите двама да се справи със ситуацията. Беше негов регион.

Но ливанецът очевидно бързаше повече.

Прие условията на тази финансова въртележка без да му мигне окото. Смело поемаше отговорността за предстоящите операции с общите пари. Заедно с това в сложните маневри по освобождаването и изпирането им съществуваха моменти с висок риск за него. Нямаше да е в състояние да упражнява контрол върху сумите на всеки отделен етап, докато Стрелицки щеше напълно владее движението им, почти без наблюдение. Логично беше при преговорите с Рей арабинът да се опъва за всеки детайл и да настоява за гаранции. Но не го направи и се съгласи прибързано. Въпреки това. Играеше дръзко, почти безразсъдно. Беше убеден, че се е подсигурил срещу Реймънд Стрелицки с едно фамилно име насочено към него като острие. Що се отнася до партньорите му — вярваше, че засега ще тънат в догадки и няма как да научат с какво всъщност се занимава. Беше прав. Но донякъде.

Отново се беше вживял в ролята на Големия хитрец и даваше воля на опасната си склонност да шантажира и мами непрестанно. Точно затова на два-три пъти се беше затичвал към гроба, но макар и трудно се беше откупвал.

Досега.

Дотук.

Шансът му да стане столетник отдавна дремеше под нулата, а не беше сигурно дали ще ги да докара поне до 50. Празнуването му на следващия рожден ден също беше под въпрос. Беше се надценил.

Рей внимателно беше обмислил всичко.

Предстоеше му да направи няколко уверени хода, а после да изчезне.

Завинаги.

ГЛАВА 9

— Добро утро мила Пеги. Мелинда — ти си моята тайна любов. Здравей Розалин — с тази прическа си неотразима.

Те всички бяха влюбени в него.

Жизнерадостният, дружелюбен и непроницаем Крис Лакомб. Преизпълнен с енергия от едноседмичната си почивка той бе влязъл на работното си място като господаря на имението след дълго пътуване. Седмицата нямаше да е еднообразна, след като екипът на Крис се събираше при главния редактор Джош в 10:15.

Нито пък спокойна. Както обичайно отборът се готвеше за атака.

— „Конференция по икономическото сътрудничество“ в Мексико? Поздравления, Крис, май сменяш амплото. — Джош Уолтън беше в прекрасно настроение днес и се готвеше да продължи така седмицата, а може би и уикенда.

— Това момиче, Джини, ще зарадва стотици в нашия бизнес — дърдореше весело главният редактор на новините. — Най-после Крис може и да престане да се навира там, където ще откопае поредния репортерски шедьовър, от който започват да летят куршуми и оставки. Ето ви сега, господа — „Конференция по икономическото сътрудничество“. Звучи къде-къде по-цивилизовано, отколкото наркоафера с корумпирани висши служители на Американските Военновъздушни Сили, Флотата или граничния контрол — или някаква подобна ужасия.

След близо три десетилетия активна работа в журналистиката, повечето от които в телевизията Джош жадуваше кротко да се пенсионира. Темпото вече му идваше много. И на сърцето и на килограмите. Беше му дошло до гуша. И от вицепрезидентите, които, вечно се сменяха и предявяваха съмнително компетентните си претенции за една или друга промяна, и от необходимостта да се оправя в сложните взаимоотношения между новинарските екипи и другите телевизионни служители, свързани с тях. Беше му дошло до гуша от все тази еднаквата гледка откриваща се от панорамния прозорец вляво от бюрото му, от кафеникавите стъкла на отсрещната

сграда и най-вече от тези двама напористи младежи Крис и Франк, които въпреки това обичаше.

Крис и Джош бяха журналистическия дует на кучето и котката. Крис вечно се забъркваше в разследването на разни мътни и опасни афери, а Джош го разпъваше на кръст, докато не събереше толкова неоспорими доказателства в полза на тезата си заедно с подходящ видеоматериал, че и самият господ не би могъл да отрече показаното на екрана. Противопоставяше му се в процеса на работа, но винаги беше като стена зад него след това. Когато някой от вицепрезидентите на компанията проявеше специален интерес за един или друг репортаж, засегнал нечий високопоставени интереси Джош примигваше късогледо и заявяваше — „Вижте какво, така стоят нещата, сър!“ Отговорът беше все същият, та ако ще да се обадеха направо от Овалния кабинет.

— Крис, откъде се сети за тази мексиканска фиеста, така наречената „Конференция по икономическото сътрудничество“, ако ми позволиш да попитам? — засмя се Джош. — Да не би да искаш да се разходиш с Джини на предсватбено пътешествие за сметка на ТВ-компанията?

Всички се разсмяха. Шефът Уолтър рядко се държеше като хлапак, но за пръв път Репортерът на годината не отправяше предизвикателство към кръвното му налягане.

— Говоря сериозно Джош — убеждаваше го Крис. — А ако взема с мен Джини, няма да е за сметка на снимачния бюджет. Нали все още ми плащаш прилично, за да издържам бъдещата си съпруга?

— Май да — кимна главният редактор.

— Добре, дотук с шегите — започна сериозно Крис. — Това, което имам предвид, е следното. Тази конференция подсказва едно ново раздвижване на капиталите в тази част на света, Латинска Америка. Само като се осведомиш за участниците ще забележиш, че традиционните играчи вече не са непробиваемото мнозинство отпреди 20 години. Много от страните в района преживяват своя икономически възход и многонационалните компании нямат против да инвестират. Погледни какво става в Бразилия или в Чили. Инвеститорите вече не са само Американски компании. Знаеш колко активен е японският капитал и някои други финансови институции и групировки от Стария континент.

— Слушай Джош — поде Франк, — тия наши непрекъснати истории с трафикантите на Мендес и медийната истерия около Далаското дело на Хосе Гарсия настроиха негативно мексиканците, тук, в Калифорния към ССН. Те се чувстват засегнати, че в нашата новинарска програма напоследък все ги третираме като хора свързани с контрабандисти и престъпници. Крис е прав, нека отразим тази конференция в Мексико. Така ще ги уважим, ще да покажем страната им не като убежище на разбойници, но и като една достойна държава, която участвува в изграждането на цивилизования свят от края на ХХ век, като домакинства такива важни форуми. Пък, не забравяй, какъв процент от аудиторията ни са те. Нека направим малък реверанс към негово величество Рейтингът.

Останалите от екипа гледаха изумени и неразбиращо. Те бяха свикнали с вихреното темпо на Крис и заедно с него задъхано си търсеха белята, участвайки в периферията на неговите репортерски екшъни. Направо не им се вярваше. Какво им бе станало на тия двамата? Репортерът на годината се захващаше с тема подходяща за някой кротък икономически наблюдател.

Или пък Крис бе решил малко да свали гарда?

Поне засега?

Е, можеше вече да си го позволи. А и знае ли човек на какво е способна любовта? Тя поясняваше част от загадката. Но не съвсем. Съмнението все пак оставаше недозаспало.

— Крис, ти убеден ли си, че ще имаме първокласна новина оттам? Едва ли е необходимо най-ударния ни екип да се мотае по разни скучни официални форуми. Има достатъчно хора в тоя отдел, които могат да свършат тази работа. А и много информация ще дойде по обмена. Не разбирам, защо ти е необходимо всичко това?

— Джош, подготвил съм интервюта с хора, за които тепърва ще се говори много. Повярвай ми — те ще са новината, ще видиш.

— Добре, вярвам ти. Заминавайте там и действайте. — претупа срещата Джош. Всички вече напускаха кабинета, когато той се сети за нещо.

— Ей, Крис, ела! Забравих да те питам.

Бяха останали сами.

— А сега ми кажи каква си я забъркал. Не държа на подробностите. Един намек ми е достатъчен. Трябва да си подготвя

противокуршумната жилетка, когато се върнеш от тази туристическа акция?

— Казах ти всичко Джош. Толкова невероятно ли ти се струва, че искам да се занимавам с икономическите „величия“. Мислиш ли, че техните афери са по-незначителни...

— О, стига Крис. Още не си се напикавал като хората, когато съм ги въртял същите номера в същия този бизнес!

— Просто очаквам нещо да се случи там. Зад кулисите. Нещо важно за в бъдеще. Това мога да ти кажа засега. Толкова знам.

— Решил си да подхванеш нещата от друг ъгъл?

— Правилно ме разбра Джош. Затова не можем да гърмим и шумим от първия път. Трябва да се ориентирам и да направя някои необходими контакти. По-нататък ще говорим, когато открия интересоващи ни тенденции. Ще те държа в течение.

Джош се замисли. Имаше логика. Картелите вече от години се сродяваха с легални икономически структури и проучването в този аспект би подпомогнало разследванията на Крис. Щеше да навлезе в темата в дълбочина. Прие обяснението с неясно съмнение. После го махна от главата си. Седмицата започваше неочаквано добре за него. А след по-малко от година щеше да се усамоти някъде във Флорида и да чете книги по градинарство. Погледна навън и се замечта за син басейн, зелена ливада и тишина. Никога нямаше да вкара телевизор къщи. Дори Кимбърли да поискаше развод. Мечтаеше в дома му да е спокойно. Много спокойно и хубаво.

Момент!

Джош изтръпна.

Въздъхна дълбоко и поклати глава. Крис и Франк бяха поразително единодушни, сякаш си бяха плюли в устата. Правеха така, когато искаха да премълчат и скрият нещо.

Флоридската мечта изчезна.

„Ах тия напористи копелета!“ — изруга наум Джош. Пак щяха да му домъкнат някоя необезвредена бомба и нежно да я сложат на бюрото му с наивния въпрос: „Джош как ти се струва това?“. Преди поне му намекваха. Днес несъмнено го излъгаха. Сигурно кашата си я биваше, щом криеха от него.

Пресегна се към чекмеджето и засмука първата си таблетка за деня.

В това време Крис бързаше към 3-тия етаж на сградата за едно истинско кафе. После трябваше да остане сам и да помисли отново за всичко, което му предстоеше. През следващите часове щеше да посети едно аматьорско подобие на Actor's studio и да си поговори с едни младежи там. Най-вече с един, който поразително приличаше на...

— Крис — настигна го Франк и прекъсна мислите му. Закрачиха заедно към кафенето.

— Благодаря за убедителната аргументация — пошегува се „репортерът на годината“. — Направо ме срази с тия твои разсъждения за рейтинга и подозирам, че се гласиш да ставаш програмен директор. Или не съм прав?

— Моля, моля. Приемам благодарностите и шегите, но ми дължиш обяснение.

— Обяснение за какво и защо?

— Ако мислиш, че ти вярвам на тия измислици за разни там конференции, значи просто съм проспал едно десетилетие с теб. Казвай хитрецо, какво си напипал?

— Мексиканска фиеста, Франк — каза Крис с настойчив ироничен глас. Искаше да му подсказе, че не е моментът да му казва каквото и да било. Операторът трябваше да се примири с това. Беше и за негово добро.

— Слушай какво потайно суперрепортерче такова — кипна Франк. — Сега ще си обърна сексапилния чернокож задник по който се заглеждат всички бюфетчийки и ще си отида. Предпочитам да стана разносвач на риба вместо кръгъл глупак. — Опитваше се да се шегува, но се чувстваше засегнат. Бяха приятели от десетилетие и винаги работеха с пълно доверие един към друг.

— Какво криеш или вече не съм ти партньор — попита твърдо и тихо Франк.

Крис го погледна приятелски и загадъчно се усмихна.

— Франки, погледни в очите ми.

— Е?

— Виждаш ли развети мексикански пелерини, сомбреро и мариачи в тях? — запита с подчертано заговорнически тон и продължи

да гледа така, сякаш му казваше „Хайде бе свалячо, загрей. Не отиваме на разходка“.

— Май виждам нещо познато — оживи се операторът.

— Тогава с мен ли си, Франк?

— Само ако обещаеш, че ще се върнем живи. Искам да направя поне още едно бебе. Този път на Синди.

— Имаш думата ми луизианецо.

— Ще се видим на летището — намигна заговорнически Франк.

ГЛАВА 10

— След обединението на Германия и падането на Берлинската стена, превърнало се в символ на демократизацията на страните от бившия Източен блок... — мърмореше телевизорът.

— О да, точно така... — подигра се още сънено Реймънд Стрелицки и превключи канала. Къде беше?

Събуди се и се огледа. А да, в Канкун, Мексико. Със същия успех можеше да се събуди някъде в Украйна, Южен Китай или в Зимбабве. Хотелите отдавна бяха неговият дом, а самолетите — неотделими от ежедневието му като московска крайградска електричка за жителите на „спалните райони“. Засмя се тъжно на сравнението. Спомни си очуканите вагони и облечените в тъмни дрехи хора, забързани към работните си места в столицата на великия СССР — вече несъществуващ. Никой никога нямаше да проумее какви мисли се надбягваха зад непроницаемите им измъчени лица, ако не беше живял сред тях поне десетилетие...

Реймънд се надигна и погледна навън.

Океанът блестеше лазурен под прозорците. Пред цилиндричния Хаят Редженси, плажът и басейните край плувния бар бяха вече окупирани от участниците в конференцията и най-вече от техните съпруги. Заседанията в Конгресния център до хотела продължаваха, но при това прекрасно време броя на дремещите в залата през цялата конгресна не беше рекорден. Обичайно присъстваха само онези, които нямаше как да кръшнат. „Така е винаги“, каза си Рей. Беше участвувал почти във всички подобни форуми за развитие на икономическото сътрудничество между...

Винаги имаше държави, континенти, региони, всякакви институции, които искаха да си сътрудничат партньорски с други такива. Накратко — „губи време“. Истинската работа се вършеше в уютните барове, кацнали като наколни жилища над водата на Канкунската лагуна, по време на дългите плажни разходки по перленобелите пясъци и дори върху дансинга от тъмно африканско дърво на крайбрежния клуб Манго-Танго. Изобщо надалеч от скучните

лекции и обсъждания, които трябваше да спомогнат светът да стане едно по-добро, демократично и човечно място. Рей Стрелицки беше напълно убеден, че още две хилядолетия няма да му стигнат за това. На Света по-точно.

След всичко, което знаеше за движението на парите и начина, по който си изкарваше хляба, му бе трудно да вярва в романтичните ценности за братство и равенство, а също така в държавата, институциите, демокрацията и справедливостта. Човешката алчност бе универсалният мотив, който бе в състояние да ги подкопае и унищожи за миг. Затова той вярваше в ума, инстинктите за оцеляване и най-вече в своята егоистично подбрана мисия. Беше достатъчно интелигентен, находчив и скептичен, за да успее. Винаги се стремеше да е предвидлив и точен — всичко, от което имаха нужда многобройните му клиенти.

Някои от тях бяха толкова известни в средите, че им се налагаше да присъстват като официални лица на тези безсмислени конференции. Нямаха възможност да се движат дълго незабелязани, като обикновените хора. Но пък можеха да се усамотят далеч от любопитни очи, за да се срещнат с „оня аферист Стрелицки“. Мнозина от тях не го харесваха, но той бе изключително добър в областта си!

Вероятно най-добрия.

Нямаше как.

Използваха го.

Особено напоследък.

Бе се превърнал в ключова фигура благодарение на грандоманията на дон Хосе Гарсия и най-вече на разследванията, направени от репортера Крис Лакомб.

Рей бе единственият човек, който можеше да оправи заплетената ситуация с този прословут кокаинов милиард.

Фархат бе протегнал ръка към него, а след него и Мендес го бе поканил внезапно на разговор, предстоящ след няколко дни. Вероятно и други щяха да потърсят „перача“. Естествено с примамлива оферта, придружена с куршум в главата. Само че по-късно.

Не и преди да свърши работа.

Ситуацията му беше повече от ясна. Не се самозаблуждаваше. Щеше да следва плана си. Само така можеше да се надява на резултат. Останалото бяха опасни заблуди.

Погледна часовника си и протегна ръка към телефона.

— Става дума за Кук-тай 12/33. Стартирай трансфера по указанията. Част 17-та на файла, който ти изпратих на 24-ти. И не се мотай като миналия път. Искам точен час и потвърждение с имейл днес. Като казвам днес, имам предвид веднага, Джейк! Веднага! Сега!

Рей се заслуша в гласа от отсрещната страна на линията.

— Разбира се, знам, че при теб е посред нощ. О, схванах. Вие сте аристократи! Вече толкова ли се замогнахте от клиент като мен, та го ударихте на живот! А Джейк! Я стига си циврил като изнасилена полякиня. Стегни се. Майната му на махмурлука ти. Изобщо не ме интересува. Повтарям: изобщо не ме интересува! Сега вероятно ме разбра! Нали? Според договора ни трябва да държиш включен постоянно този мобилен телефон и да работиш за мен 24 часа в денонощието, дори ако си в някой казан на ада. Затова стягай се и работи! И ми бъди благодарен, че те безпокоя сравнително рядко и затова успяваш да се наслаждаваш на махмурлуци като днешния, за който учтиво ми споменавах. Направо не си струваш парите!

Рей ръмжеше в слушалката. След като плащаше солидни комисионни на тия самодоволни дебелаци от банките и някои по-особени финансови къщи, те не трябваше да спъват строгия ритъм на работа и бързината, към която се стремеше. Тия амеби обожаваха думата „утре“. Светът на парите, разделен на малко работодатели и армии от служители противопоставяше дотолкова силно интересите им, че дори когато получаваха тлъстите си заплати чиновниците все се чувстваха ограбени и експлоатирани и все мрънкаха. „Ние бачкаме, а те прибират големите печалби“. Това бе логиката на хората от коловоза. Разбира се, докато вечер стояха пред телевизорите с бутилка бира в ръка и се отегчаваха до законните си съпруги и през ум не им минаваше какво означава да замисляш комбинации, да балансираш интереси и да изпълниш ходовете докрай. Въпреки всички усложнения, за които не можеш да прехвърлиш отговорността на никого. А ако се провалиш — най-малкото кротко ще те застрелят.

Ако имаш късмет.

— Джейк, слушай ме сега внимателно — продължаваше раздражено Рей. Нямахше да го остави на мира докато не беше сигурен, че ще постигне своето. — Не зная колко кофи с кафе ще изпиеш или какво друго ще правиш, за да си поразмърдаш знаеш

какво... И побързай. Не ми се ще да използвам сателитния телефон за да събудя и един такъв висок мъж с бяла подстригана брада и все още с остър поглед без очила. Май заема при вас кабинет на 4-я етаж с две секретарки. Дали се сещаш да имаш такъв колега — запита той с невинна ирония.

— По дяволите Рей, стига си се заяждал. — изохка от другата страна на жицата събудения служител. — Ще отида да пусна проклетите ти преводи — мърмореше полузаспало Джейк. — Ще ти се обадя. Прегледай имейла малко след 8 Р.М. Ню Йоркско време, нали все по него се ориентираш. Тогава ще ги стартирам.

Джейк затвори без да каже дори до чуване.

Колко ли го мразеше!

Сигурно денонощно призоваваше съдбата да го освободи от Рей Стрелицки. Е, можеше да го разбере, особено напоследък. Рей наистина прекаляваше с изискванията си. Дори съчувстваше на Джейк. Но никога нямаше да му го покаже. Днес го беше загрял повече от необходимото. А на младежа му идваше в повече. През последната седмица Рей го засипваше с такива безумни искания, които щяха да извадят от равновесие и най-търпеливия банков служител. Имаше дни, в които Джейк направо полудяваше от работа. В някакви странни часове на нощта или пък в свободните дни Рей му изтърсваше огромен и, разбира се, спешен списък с безумни трансакции, при които маси пари се щураха като избити електрони от сметка в сметка и от компания в компания без никаква здрава логика, излизаха от едно място и после се връщаха в изходна точка или пък се разпръсваха на малки суми някъде по трасето...

Милиард.

И сто милиона.

Струваше си.

Не само заради парите, не само заради властта.

Все още си спомняше ехидната усмивка на Фархат и заплахата в нея. Не можеше да не успее.

Важното бе, че Джейк днес щеше да работи, макар и сърдит.

Клиентът на Рей щеше да остане доволен. Поне в началото.

Той също — много, много доволен, но по-късно. Беше близо, съвсем близо до целта и нямаше да я изпусне.

Шоуто започваше в 8:00 P.M. Ню Йоркско време и нямаше да трае дълго...

Само тази нощ и после още веднъж.

Очакваше го прекрасен свободен ден, преди да дойде време за онази решаваща минутка. Искаше му се да излезе край басейна и да пофлиртува с целомъдрените съпруги на икономическите величия, винаги готови за някоя освежаваща авантюра, да изпие няколко коктейла с ананас, седнал в плиткия басейн пред бара, да хапне в баварския ресторант на Бригите — местната екзотична забележителност, нещо като таитянски ресторант в Хамбург и да се почувствува безгрижен, свободен и щастлив, ако може...

Поне до 8:00 вечерта, Ню Йоркско време.

Навлече новите си бански. Не изглеждаше зле. Въпреки непрекъснатите пътувания през последните 18 месеца той бе запазил още атлетичното си тяло, закалено с плуване и хокей в детството и юношеството му.

— Заповядайте сеньор!

Барманът му подаде коктейла. В един издълбан ананас бе оформен като човешка глава: ананасови уши, черешови очи, чип ананасов нос, избуяла коса от ананасови листа един изцяло ананасов коктейл с ром, гренадин и всичко, което може да направи една глътка божествена.

Слънцето приятно припичаше и животът изглеждаше прекрасен.

Ако успееш да изгониш грижите в задния двор.

За малко.

За час-два.

До 8:00 вечерта Ню Йоркско време.

Сега щеше да се отдаде на слънцето, затоплената вода или пък на блондинката, която скришом го наблюдаваше иззад списанието си от отсрещната страна на басейна.

Неизбежното щеше да дойде само.

ГЛАВА 11

— Значи наистина дойде все пак, макар и по-късно.

— Да пристигна в сряда късно следобед, значи вчера.

— Къде е?

— В хотел Кристал на Пунта дел Канкун, дон Ернандо.

— Чудесно! — извика от възторг Ернандо Мендес. После замълча. Не трябваше да се издава така пред подчинения си. Но насред морето от проблеми пристигането на Лакомб в Мексико беше невероятно удобно за това, което отдавна планираше да направи. Разбира се, не можеше да не си дава сметка, че появата му тук дни преди някои важни събития може да му докара нови главоболия. Краткият му ентузиазъм заглъхна и продължи наставленията си с началнически тон: — Следете го плътно и не искам никакви изненади. Чуваш ли ме добре Франсиско? Никакви! Разбра ме, нали?

— Вече го правим.

„Заешката уста“ чудесно разбираше. Напрежението, на което неговият покровител дон Ернандо Мендес бе подложен, ставаше нечовешко. Донът все по-често беше мрачен и недоволен от всичко. Възторжения му изблик сега го изненада, защото нещата вървяха на зло. Старите главоболия не свършваха, предстоеше деликатна среща с онзи мошеник Рей Стрелицки, трудна, но от нея зависеше много. Освен това тайно, много тайно от всички се готвеше още нещо. Трябваше да се случи при пълна дискретност.

И ето ти изненада — Лакомб с телевизионен екип!

Може би наистина беше дошъл за тази конференция по не знам какво си в Канкун, но нямаше да си позволят да бъдат толкова наивни, че да го оставят да се разхожда без надзор. Той, дон Франсиско, бе подбрал най-сериозните от момчетата. Не бяха кой знае колко интелигентни, но с това разполагаше Фермата, с тези щяха да се оправят. Беше ги инструктирал подробно. Вече дежуреха с кола пред хотела и следваха екипа на ССН. Щяха да му докладват по-късно за движението им през последните часове, но не беше необходимо сега да

занимава Мендес с това. По-скоро трябваше да му помогне да се подготви за разговора с Рей, за да го спечелят на тяхна страна.

— Потвърди ли се информацията от Насау? — попита Мендес. Бе поръчал изрично да проверят още веднъж, това, което вече знаеше.

— Да, дон Ернандо. Рей Стрелицки и Фархат наистина са се срещнали там преди около десет дена.

— А сега арабинът се прави на болен... — каза той, по-скоро на себе си.

— Официалната информация е за някаква бъбречна криза.

— Остави това, Франсиско. Среща се със Стрелицки чак на Бахамите и незабавно го връхлита бъбречна криза. По-вероятно е да са се споразумели за някаква комбинация, свързана с парите на Гарсия и сега арабинът да изчаква резултатите на завет. После, каквото и да се случи, ще да заяви, че не е замесен. Вероятно по същата причина сега избутва на преден план този невзрачен роднина Селим. Някакъв там братовчед или племенник.

— Защо тогава Рей прие да се срещнете някой от следващите дни?

— Засега имам само предположения. Той е умен и здравомислещ. Може да му се е приискало да направи двойна игра или да ни продаде главата на арабина, ако има достатъчно доказателства, че се опитва да ни изиграе. Така ще спечели хем пари, хем нашата закрила и тази на другите ни партньори. Знаеш, такива неща се случват. Особено сега, при тези промени.

— Но ще го погне цялата арабска сюррия.

— Зависи как си изиграе картите. На онези може да им се наложи само злостно да стискат дръжките на извитите си ками без да могат да ги извадят. Това ще зависи от разговора.

— Със Стрелицки?

— Не, Франсиско, другият, с „инвеститорите“ за който съм толкова загрижен тези дни. Но двата са свързани, макар и непряко.

— Какво тогава да направим.

— Нека засега да не смесваме нещата. Ще се срещна със Стрелицки в края на седмицата, може би в петък или... Не, уговори се с него за събота. Зависи. Знаеш от какво. Дотогава прегледай още веднъж книгата на Хосе Гарсия или по-точно остатъците от тях. Прецени какво можем да предложим на тоя аферист Рей. Нека

започнем беседата с щедри обещания, после ще видим. Ще преценим. Той ни трябва. Много ни трябва. И сигурно го знае безскрупулния хитрец. Вие наблюдавате ли го?

— Съвсем отдалеч. Не можем да го дразним.

— И с какво се занимава?

— С нищо съществено. Основно си почива. В останалото време се завърта из залите на Конгресния център, разменя небрежно по няколко думи с участници в конференцията, накратко, поддържа си имиджа на икономически съветник на важни корпорации. Може би изчаква да разбере откъде духа вятъра. Знаеш, дон Ернандо, той не прибързва. Обича да чака и да се оглежда.

— Помисли какво да му предложим. След като изчезна венецуелецът той остава единствен.

Разговорът като че ли беше приключил и Франсиско се готвеше да остави шефа си на спокойствие, когато Мендес му направи жест да остане. Мълча известно време и после съсредоточено и бавно каза:

— Моментът дойде Франсиско. Още докато е тук, ще го приберем. Говоря ти за журналиста. Подготви се, но не преди края на конференцията. Ще използваме суматохата при заминаването на делегациите. Никой не трябва да забележи.

ГЛАВА 12

Наближаваше 8:00 вечерта. Ню Йоркско време.

7:45. Рей извади преносимият компютър и го отвори. Дори непрофесионалист можеше да го оцени. Едно прекрасно оръдие на труда. Беше специална поръчка. Рей прекара часове с хардуерен специалист и комплектуваха лаптопа заедно. Получи се наистина изключителен продукт. Можеше да се сравнява с Ферари. Беше бърз, с голям потенциал, подчиняващ се на най-малкия знак на притежателя. CD устройството не само светкавично прочиташе информацията, но и можеше мигновено да я записва. В комбинацията с мобилен телефон изпращаше и приемаше данни отвсякъде и на всяко място, където се установеше. Приказка! Мечтата на всеки маниак.

Включи го.

„Въведете парола“ — оживя машината.

Пръстите му заиграха по клавишите.

„Потвърдете“.

Краткото щракане приличаше на погалване.

„Здрасти Рей!“ — изписа на екрана си компютъра.

Рей докосна името си на дисплея и бързо набра още кодове.

Беше заложил допълнителни усложнени пароли, за да направи хранилището на своите тайни почти непристъпно. Макар на него да му бе известно много по-добре, отколкото на мнозина други, че съвършена система за опазване на данните още не е измислена. Винаги имаше достатъчно добри програмисти, които разбиваха кодове и защити. Това надбягване напомняше старото съперничество в романа на Жул Верн „Към Луната“. Там майсторът на брони и майсторът на снаряди, се състезават като по спирала. И двамата стават много по-добри заради постиженията на конкурента във вечния стремеж да го победят. Все пак, уловката с надписа на екрана и допълнителния код беше добра идея.

Рей продължи.

Извади специално подготвения компактдиск. Беше платил цяло състояние за кодовете и програмата върху него.

Постави го в страничния отвор, стартира го, включи се в линията и зачака.

7:57 Ню Йоркско време. Нещо трябваше да се случи.

7:58 Връзката бе осъществена. Банковият компютър, на хиляди мили оттук бе на линията. „Въведете парола за достъп“ — поиска дисплеят. CD-ROM-ът отново завъртя компактдиска и милиони цифри се устремиха през линията.

7:59 „Моля изчакайте потвърждение“ — съобщи екранът и след секунди извести — „Достъпът разрешен“.

Главното меню на банката беше вече пред Рей. Пръстите му докоснаха бутона на мишката и той зачака.

Дотук операцията вървеше с точност до секунда. Неслучайно бе избрал този час. Междубанковите връзки бяха заспали и имаше поне още няколко часа докато се съживят първо на Изток, когато там настъпи сутринта.

— Хайде Джейк, да проследим какво ли ще направиш?

Чакането бе започнало. Ловецът бе заредил патрона в цевта. Заекът трябваше да се покаже от храстите.

— Хайде Джейк! Не мога да чакам дълго — мърмореше си Рей. Секундите му течаха. Не трябваше да остане включен в мрежата повече от минута.

В никакъв случай.

— Хайде Джейк! — Часовникът на екрана автоматично отброяваше секундите. Скоро трябваше да изключва.

— Туткаво копеле такова — вече ругаеше Реймънд Стрелицки.

На екрана се появиха букви и цифри. Започваше.

— Давай! Давай, така момчето ми — шептеше Рей, готов да прекъсне. — Давай, добре. 5 секунди, 4, 3, 2, 1, — „Край!“ изкрещя мозъкът му, заедно с тихия звуков сигнал, но ръката се забави още миг. Преводът на Джейк лениво се точеше. Рей натисна бутона.

Край. Изключи.

Пое дълбоко дъх. Не можеше да поема по-голям риск. И така се нуждаеше от огромен късмет, за да прикрива следите на минутните си посещения в тази междубанкова мрежа. Можеха да го усетят. Не тия от банката. Майната им на тях! Опасност представляваха собствениците на сметките, в които проникваше.

Надяваше се поне информацията за преводите на Джейк, макар и непълна да се е записала изцяло до момента на изключването. Не трябваше да се подхлъзне точно сега, когато така уверено бе поел по следата.

Оставаше още един-единствен сеанс.

Утре.

ГЛАВА 13

Конгресният център беше бяла каменна сграда със съвременна архитектура. Стабилна, модерна, без да е предизвикателна. Построен в центъра на Пунта дел Канкун, той бе на удобно място и на пешеходна дистанция от основните луксозни хотели. Недалеч от него се виждаше голям шопинг център от бетон и алуминий, а в непосредствена близост бяха пръснати пъстри мексикански магазинчета, групирани в кръг около просторен вътрешен двор.

Крис и Франк излязоха да се поразходят. Слънцето напичаше, а очите ги боляха от светлината, дори зад тъмните очила. Бяха се уморили от виране. Вече май втори-трети ден.

Конференцията се оказа такава, каквата я очакваха.

Скука.

Престижно пръскане на време и пари.

В просторните зали наперено се движеха държавни чиновници от всички равнища, които излъчваха самодоволство. Бяха се откъснали от канцеларското ежедневие за цяла седмица, изпълнена най-вече с безгрижие и осигурени от данъкоплатците карибски наслади. Разбира се, благоприличието изискваше присъствието им на заседанията и участие в работните групи. Затова, натоварени с папки и документи и закичени с баджове и слушалки за превода, участниците усърдно изпълняваха задължителните за подобни форуми ритуали.

„Конференцията за икономическо сътрудничество“ в Канкун, Мексико едва ли щеше да остане в спомените на някого с друго, освен с прекрасни дни край лазурната синя вода и два умопомрачителни коктейла. За единия домакините от далекоизточна държава бяха докарали със самолет всички екзотични красавици над 1.75, които учтиво поднасяха подаръци на гостите и ги забавляваха, а за украса на залата бяха пръснали цяло състояние. На другия, домакинстван от арабска страна, бяха приготвили толкова много храна и танцьорки на ключек, че щяха да стигнат на целия курортен град поне за месец.

Високопарни думи и парадно разточителство.

Нищо друго за отбелязване.

Крис бе направил няколко стандартни интервюта и днес монтираха част от видеоматериала. Щяха да продължат. Стана прилично и досадно. Точно както беше намекнал Джош в понеделник. Неслучайно зададе на Крис въпроса си именно така, като констатация: „Едва ли е необходимо най-ударния ни екип да се мотае по разни скучни, официални форуми. Има достатъчно хора в тоя отдел, които могат да свършат тази работа.“

„Прав беше, Джош“ — отговори му на ум Крис, докато крачеха с Франк към ресторанта за бърза закуска Бъргър Кинг, на булеварда зад Конгресния център.

Бавно зад тях се движеше тъмносиня кола с мургави мъже, чийто вид издаваше тъпа жестокост. Те нескопосано се влачеха зад двамата от ССН и понякога дори следяха техния млад помощник Стив. Ходеха след Крис и Франк из залите, където течеше конференцията, спотайваха се неловко край кафенетата и смешно пременени се опитваха да се смесват незабелязани с тълпата по време на коктейлите. Но биеха на очи. И по-добре. За Крис и Франки всичко бе ясно. Отдавна ги бяха разпознали.

Влязоха, поръчаха си сандвичи и седнаха до прозореца.

— Франки, трябва ми две проститутки, спокойно каза Крис докато наместваше таблата пред себе си.

Франк се опули и едва не нагълта целия сандвич.

— Какво? — едва не изкрещя той.

— Добре чу — две проститутки. За тази вечер. На разположение. — Тонът му беше безразличен и хладен. Не издаваше нищо.

— Крис, ти занасяш ли ме?

— Защо Франки?

— Та Джини е тук, полудя ли! И защо две?

— Трябват ми съвсем служебно.

— Тези дни направо ще ме побъркаш. От миналата седмица се нося зад теб като сянка и нито знам какво правим нито защо го правим. Някаква тъпа конференция, още по-тъпи коктейли и ултратъпи интервюта. На всичкото отгоре и проститутки. Две. И то веднага, за тази вечер. Ще ми обясниш ли най-после какво става Крис? И както търсим в тоя баровски курорт. Изобщо защо сме тук?

— Не ми се сърди, приятелю. Има неща, които не мога да ти кажа. Наистина. Просто ми помогни. Скоро ще разбереш каквото е

необходимо. Сега ми намери две, на повикване и то за тази вечер.

Франк поклати глава и го погледна. Наистина се чувстваше объркан и без почва под краката. Четеше се в очите му. Но заедно с това бе привързан към Крис. Вече толкова години бяха заедно, преживели какво ли не и къде ли не. Сега им предстоеше някаква фиеста с леки жени.

— Рисковете на професията — продължи мисълта си на глас операторът и се изсмя. После стана и отиде да се заговори с момичето зад излъскания шубер от алпака с хладилните витрини за салатите.

След миг Крис долови заговорническо шушукане.

— О, не миличка, ние търсим жени срещу пари. Истински професионалистки. Ти наистина ми харесваш. Много си секси, но не става дума за мен и теб. Искам да направя мъжки подарък на един приятел. Разбираш ли ме. Деликатна мисия. Та къде казваш да звънна? Ще ми помогнеш? Ти си страшна! Къде ще ходиш през уикенда? На работа? Тук? О, обезателно ще мина да те видя...

Франк пофлиртува още няколко минути, звънна по телефона и не след дълго се върна на масата.

— Готово Крис, от 6 нататък ще чакат. Само трябва да им звъннем и да кажем час и място.

— Знаех, че мога да разчитам на теб, Франки.

— Да бе, бива ме за сводник. Божичко, само да не научи Джини. Ще ме превърти през всички кръгове на ада с огромно удоволствие.

— Но още не знаеш новината — лукаво подхвана Крис.

— Казвай.

— Малка хотелска изненада. Избрал съм ти нещо. Май ще се прежалиш в името на каузата или пък друг ще намаже.

— Само да не е над 80! — небрежно се ухили Франк, като схвана намека. — Нали знаеш, аз съм ценител на жените и винаги готов.

Развеселени приключиха със сандвичите, поразходиха се лениво и после изкачиха няколкото стъпала към входа на Конгресния център. Преди да преминат през стъклените врати в хладните обятия на климатичната инсталация видяха отражения в тъмното стъкло. Насочиха се нагоре, към наетата телевизионна апаратна на високия първия етаж. Чуха след себе си стъпки. Бяха онези двамата, неотлъчните им преследвачи. Несъмнено щяха да се навъртат зад

звукоизолираните врати на студиото и да ги чакат вътре в сградата. На хладно.

Все още не знаеха, че този път ще е дълго. Много дълго. Франк и Крис влязоха в апаратната и заключиха двойната тапицирана врата. Стиви, техникът, които винаги ги придружаваше заедно с неоченимите си знания за монтаж и всякакви компютърни фокуси със звук и изображение, както обичайно, мълчаливо се занимаваше с оправянето на поредното скучно интервю без да им обръща внимание и без да задава въпрос. Беше свикнал така. Затова го харесваха. Вършеше си кротко работата и толкоз.

— Абе тия какво правят тука? Кога са влезли — изумено повиши глас Франк.

— Млъквай луизианецо — скастри го нервно Крис. — Не е моментът да питаш.

Двама мъже спокойно седяха зад огромното тройно стъкло на звукоизолираната кабина за запис на глас и лениво си бърбеха докато отпиваха от бутилка уиски.

— Как няма да питам. Виж ги само как изглеждат, каква прилика...! — почти изкрещя операторът.

— Прекрасно знам как изглеждат. Затова са тук. Сега млъквай и обличай това!

Крис му подаде работна дреха и добави — Франки, моля те побързай. Задействай се и не ме проваляй.

Бившият фотограф от Военновъздушните сили на САЩ и понастоящем оператор в екипа на „репортера на годината“ Франк Търнър беше истински слисан. Както никога през изминалото десетилетие съвместна работа. Започна бързо да се съблича и хвърляше по някой неразбиращ поглед към двамата новодошли зад стъклото, накрая не се сдържа да измърмори объркано:

— Крис, вярно е, че си шеф на телевизионен екип, ама вече не съм сигурен дали не си по-подходящ за шеф на цирк. А на всичкото отгоре с тези дрехи ще изглеждам като водопроводчик.

Крис само сви разбиращо рамене и после започна да прави същото като него.

Преоблече се и остави дрехите си в студиото.

След няколко минути климатикът спря.

Не беше се повредил. Системата работеше отлично, но изключваше автоматично, ако се отвореше прозорец. Тези на студиото не се отваряха, особено страничните. Нарочно бяха конструирани така, тъй като попадаха в някаква забутана и мрачна фасадна ниша.

Но когато има желание има и начин.

ГЛАВА 14

Клуб „Санта Ана“ бе затворено пространство с частна охрана, лъснати алеи и цветни лехи. Прекрасни двуетажни вили, се сплитаха на групички, по две по три или се пръсваха уединени в зеленина по сърповидното атлантическо крайбрежие. Само след месец туристическия сезон щеше да го превърне в оживено място за срещи на онези, които бяха родени под щастлива звезда. Затова можеха да плащат. Луксът на „Санта Ана“ се криеше от очите на простосмъртните с ненатрапчиво построени, но солидни огради, потънали в зеленина там, където растенията успяваха да се преборят със суровата почва. Мястото бе рай за изтормозени корпоративни шефове, които можеха несмуцавани да се отдадат на удоволствията си или на пороците си. Чудесно изградения пристан бе готов да подслони яхтите им, колкото и големи да бяха те.

Двама мъже с пясъчно кафеникави камуфлажни наметки бяха заели позиция над ограденото пространство и оглеждаха околността внимателно. От импровизираното им скривалище на хълмчето зад металните заграждения се откриваше чудесна пряка видимост към кея. Закътаното заливче пустееше. Слънцето залязваше откъм гърба им и чудесно помагаше. Правеше ги напълно незабележими дори за зорките очи на някой прекалено старателен служител на охраната. Маскираните съсредоточено оглеждаха пустия пристан. Имаха на лицата си зелено сивкави маски на дявол и вещица, каквито децата носят по карнавалите. Единият, „дяволът“ държеше тъмно зелен армейски бинокъл.

Очакваха целта да се появи.

— Готов ли си? — попита мъжът с бинокъла.

— Напълно. Нека само се покаже...

Замълчаха отново. Нищо не им оставаше, освен да чакат.

Слънцето бавно залязваше.

След четвърт час щеше да е напълно тъмно. Дори по-рано.

Дочу се боботене и шум на разпенена вода.

С плавна маневра в задрямалото пристанище се плъзна яхта. Беше впечатляваща и очевидно скъпа. Големият, елегантно издължен корпус на „Симона“ вместваше най-малко 4 етажа, умело прикрити от зашеметяващия дизайн тип „Азимут“. Над капитанския мостик бяха издигнати радари, антени на сателитни връзки и пеленгатори на навигационна апаратура. Бе оборудвана напълно за каквото и да е плаване. Включително и презокеанско.

Яхтата се приближаваше на заден ход към кея. Спускаха трапа.

В този миг по централната алея измежду вилите долу се плъзна тъмен автомобил, следван от ескортна кола.

На кърмата на яхтата се показва пълен мъж с оредяваща черна коса и смугло потно лице. Очевидно латиноамериканец. Заобикаляха го високи мъже в костюми. На вратата на салона се подаваше друг. Също придружен. По дискретно, очевидно домакинът. Можеше да се отгатне по претенциозния му капитански костюм и фуражка с голяма кокарда. Бе толкова параден, че истински морски капитан едва ли би го носил. Освен на маскарад.

Колите доближиха яхтата и спряха на кея. Охраната бързо слезе и зае позиция като наобиколи лимузината отпред.

Трапът на „Симона“, очакващо бе застопорен върху пристана.

— Готов ли си — попита „дяволът“ на хълма без да сваля от очи армейския бинокъл.

— Да! В обсега са — се чу иззад маската на „вещицата“.

— Как е видимостта ти. Охраната не закрива ли обектите на яхтата.

— Достатъчно високо сме. Прицелването е над главите им.

— Действай тогава! — прошепна човека с бинокъла.

— Разбрано!

От лимузината на кея слезе невисок мъж със син костюм. Посивялата му коса бе старомодно сресана назад и целият му вид подсказваше, че някой друг се грижи за облеклото му и изобщо за фасадата. Дрехите се разминаваха с походката и израза на лицето му. Бяха прекалено изискани за него. Въпреки това изглеждаше елегантен и по-делови в сравнение с посрещачите на яхтата. Беше от различна порода, стегнат и с офицерска осанка. Дори охраната му подсказваше това. Придружаваха го спретнати, добре подстригани младежи. Бяха по-скоро сиво незабележими, отколкото респектиращи и

предизвикателни. В действията им, обаче, прозираше дълго школувана педантичност и стабилна военна координация. Държаха се като морски пехотинци на многократно отработвано учение.

Те контрастираха забележимо с горилите на пълния мъж застанал на борда, който се усмихваше угоднически към приближаващия откъм кея гост. Въпреки усилията на латиноамериканеца да придаде по-приличен вид на хората си, в костюмите, облечени явно за случая, те приличаха на запотени кръчмарски побойници, стъкмени за погребение на препил другар. Вратовръзките ги стягаха и им приличаха като въже на обесен. Агресивното им излъчване и неволните жестове, с които бяха привикнали да държат или наместват оръжията си, лъхаха на безнаказаност.

Латиноамериканецът протегна ръка на новодошлия. В сервилната му усмивка и почтителното ръкостискане с полупоклон прозираше уважение и страх в равни дози. Сивокосият сухо и делово го поздрави. После, направи крачка и пое ръката на брадатия в капитанската униформа, който също излезе крачка пред вратата на „дома си“.

— Държиш ли обекта, — нервничеше „дяволът“ на хълма.

— Върху тях съм. Но тъмнината вече ме затруднява.

— Онзи с капитанската униформа...?

— В обсега е...

— Давай!

Вдигаха трапа. „Симона“ всеки миг щеше да отплува. Гостът и посрещачите се запътиха да влязат в салона...

В този момент „вещицата“ на хълма затаи дъх. Маскировъчната наметка не помръдваше. „Ето сега, ето сега!“

Бавно премеси пръста си и затаи дъх.

Чу се тих звуков сигнал.

„Вещицата“ стреснато вдигна глава.

— Какво стана — напрегнато попита мъжа с бинокъла.

— Не знам...

— Как не знаеш!

— Не знам, досега всичко беше наред.

— Да се омитаме тогава!

„Симона“ се отгласна от кея и отплува.

Тъмнината настъпваше бързо. И за добро и за лошо.

На двеста метра вляво от маскираните мъже щракна фотоапарат. За пореден път през последния половин час. Мъжът зад визьора се усмихна. Устата му се изви доволно.

— Ето ви и вас момчета. Знаех, че ще дойдете да си опитате късмета — каза си мъжът.

Той бе фотографирал приготвленията на маскираните и обекта им. Все още обърнати към океана, те набързо прибираха нещата си. Лицата им бяха неразличими, но това нямаше значение. Човекът с фотокамерата знаеше кои са.

Той знаеше много.

През това време маскираните нервно наблюдаваха кея. Там останалите на брега мъже от охраната на сивокосия оглеждаха внимателно местността. Така, методично, за всеки случай. Знаеха си работата. Бяха прикрили някъде лимузината заедно с автомобила си и в оскъдната светлина на пристана се разхождаха, наметнати с рибарски мушамы. Един по-зорък поглед щеше да открие костюмите и оръжията под тях, но отдалеч изглеждаха като някакви работници по поддръжката, които не си даваха много зор.

Все още с маскировъчните пелерини „дяволът“ и „вещицата“ си пробиваха път пълзейки измежду редките хрусталаци на хълма. Спряха да починат. Тежкото им снаряжение ги изморяваше.

Изведнъж в пълната тишина проехтя звук от свличащи се камъчета и пукащи клони. Имаше някой съвсем близо до тях.

Охраната на кея рязко се обърна по посока на шума и само след миг един от тях вече бягаше нагоре в здрача към телената ограда по посока на маскираните с извадено оръжие. Останалите напрегнато го следваха с поглед, заели позиции.

Гардът бе на около 300 метра от разклатените храсти.

250 метра. Камъчетата и пръстта отскачаха зад обувките му.

200 метра. Приведе се и се огледа.

150. Забави крачка и зареди оръжието си.

100. Пристъпи бавно и се притаи зад един камък, за да се огледа и да реши дали да прескочи заграждението.

Чу се крясък.

На птица.

Тя размаха криле иззад един от храстите, разбута клони, кресна пак и отлетя...

Охраната си отдъхна. Въоръженият младеж се огледа още веднъж и тръгна обратно.

„Дяволът“ и „вещицата“ се бяха вцепенили. Можеха да ги открият съвсем случайно. И да ги убият. Само щом погледнеха „багажа“ им нямаше да се церемонят.

Изчакаха в напрегнато мълчание няколко минути и после внимателно продължиха нагоре като едва мъкнеха нещата си. Пресеченото им дишане издаваше пределно усилие, а пикапът ги очакваше на още около половин километър по-нататък.

Допълзяха до него, хвърлиха багажа си вътре и отдъхнаха.

Старият форд бе изоставен край някакъв полусъборен склад в края на разбит, черен път. Очуканият му вид не вдъхваше никакво доверие. Изглеждаше като част от разрухата на сградата до него, толкова жалък, че дори не си заслужаваше да го откраднат. Стъклата му бяха изпочупени, седалките напълно раздрани, част от предната броня липсваше, а решетката на радиатора сигурно бе изчезнала още по време на мандата на Айзенхауер.

Звъннаха ключове.

Стартерът превъртя с вой на разгонена котка и моторът тихо запърпори. Форд явно си заслужаваше славата, изградена именно с този модел пикап от 1948-ма. Скоростите изръмжаха, но включиха и скоро камъчетата от чакълестия път зачукаха по калниците. Белезникавите светлини следяха пътя и след броени минути напипаха маркировката на шосето за Канкун, Южно Мексико. Дадоха мигач и завиха наляво. В обратна посока. Вече без маски двамата мълчаха, все още напрегнати и объркани. Предстоеше им още една стъпка. Много, много важна.

Мобилният телефон щеше да свърши работа.

Още беше в обхвата на сигнала.

Две оправни момичета трябваше да си заслужат парите.

ГЛАВА 15

Разправията навън беше преминала. Тя видя всичко от прозореца докато се преобличаше за вечерта. Някакви проститутки се счепкаха с двама яки младежи, спрели с тъмна кола точно насреща, близо до входа на Конгресния център. Жените се разкрещяха нещо на испански, блъскаха по колата, дърпаха мъжете и ги налагаха с чантите си, скубаха им косите — изобщо вдигнаха такъв шум, че освен охраната от фоайето на хотел Кристал, с виещи сирени дохвърча и полиция. Както винаги се насъбра плътен кръг от любопитни минавачи и чакащи таксиметрови шофьори, цял панаир. Дори някакъв ТВ екип се появи, като че ли изпод земята, но не започна да снима, а само бързо премина без да обърне внимание на случилото се. За тях явно това не беше събитие за отразяване. Май бяха тези, „звездите“ на ССН, от четвъртия етаж.

Нещата от живота.

Мери си сложи тъмната рокля, онази с недвусмисленото деколте. Слава богу, че поне имаше още какво да покаже. Хвърли още един информативен поглед през прозореца, колкото да не изпусне нещо. Ония двамата бяха се оправили с полицаите, а колата преместена малко по-вляво от входа на хотела. Единият все така си седеше в нея, като че ли се готвеше да ноцува там. Другият не се виждаше наоколо.

„Сутеньори, може би“, помисли си Мери и мигом забрави за тях.

Застана пред огледалото, направи няколко движения и пози. Хареса се. Днес, с обсипаното ѝ със звезди домино на лицето тя щеше да изобразява нощта. Някакви веселяци бяха решили да си направят импровизиран маскарад в края на скучната конференция и камериерките бяха пъхнали под вратата на всяка стая ксерокопие с весело илюстрираното им предложение. Веднага реши да участва и вече беше готова. Огледа се пак критично и тръгна към морския бар.

Долу я очакваше изненада.

Приелите идеята бяха 30-тина души, които весело и гръмогласно се смееха и се сочеха с пръст, но друго беше онова, което я накара да потръпне от сладостни надежди.

Кривата Мери го поглъщаше с очи.

Този мъж направо я подлудяваше и го знаеше мръсникът! Само как си играеше на погледи и едва забележими усмивки... Панталоните, широката риза, старите авиаторски очила, небрежно праметнатото пилотско яке, стойката... Цялото му поведение бе предназначено да подсказе тайните наслади, които може да предложи това мъжко тъмнокожо тяло, облечено като летец-авантюрист от зората на авиацията.

— Да, истински плейбой — заключи Кривата Мери и му хвърли една усмивчица. Може би малко по-фриволна, отколкото бе необходимо. Както и да е. Вече беше пила. Надигаше втория коктейл. Наближаваше точката, в която целият ѝ скапан живот щеше да се оттегли, заедно с проклетите ѝ задръжки. Най-после можеше да се отпусне и да си помечтае за една весела до лудост вечер или за някоя екзалтираща нощ.

Хвърли поглед към красавеца. Той разговаряше небрежно с някакъв очилат чиновник, неумело облечен с чаршафи като кувейтски шейх. Вероятно корпоративна мишка в командировка. Една от онези, които докараха за заключителната сесия вчера. Самолетът бе претъпкан с такива закъснели, които сигурно се бяха засилили насам най-вече заради уикенда. На фона на стегнатото човече онзи хубавец бе направо Аполон! Божествен.

Сведе рязко поглед. Така го беше зяпнала, че не се усети как непознатия я стрелна с очи през огромните, обточени с плътна кожа очила и се усмихна с лека досада.

Тя заби поглед в тропическия си коктейл. Не че беше от смутителните. Напротив. Неслучайно колежките ѝ стюардеси я бяха кръстили Кривата. Характерът ѝ не можеше да се нарече дружелюбен. Беше избухлива и чепата, но честна. Просто много ѝ се беше събрало през последните години. Може би щеше да преживее трудния период на финансова несигурност и проблемите с фатално болната ѝ сестра по-нормално, ако не беше тоя лайнар, мъжът ѝ. Слава богу, вече бивш. Понякога не ѝ се вярваше, че такива хора ходят по земята. Не бе попадала на по-егоистично и гадно създание. Клетвите му във вечна и вярна любов, ролята на отхвърлен от живота гений, търсец своето място, която перфектно владееше, я стимулираха да пренебрегва себе си за да му помага. Въпреки собствените ѝ главоболия около болната

от рак сестра и перманентно открития въпрос за парите. Мери работеше и работеше. Започна в „Jetstream airlines“ на смени и заедно с това тичаше да помага като санитарка в болницата на сестра си. Така можеше да е близо до нея и заедно с това да получава още по няколко долара по тарифа на час. Трудно ежедневие, но така се надяваше, че онзи, бившият съпруг, най-после ще пробие с уникалните си идеи в компютърния бизнес и всичко ще си иде по местата. Че проби, проби. Ама не в компютърния бизнес ами девствената ципа на съседската дъщеря. Върху собствената ѝ спалня в собствения ѝ дом. Мери си замълча, но остана нащрек. И разбра. Не беше само съседската щерка.

Бе толкова погълната от ежедневните си грижи, че когато се връщаше късно вкъщи само ѝ се искаше да прекара една приятна и спокойна вечер с любимия, за да може на другия ден отново да се впусне в борбата си за оцеляване. Нейният хубостник през това време спокойно предлагаше услугите на своята мъжественост на някоя готова за авантюра съседка или случайно срещната самка. Беше се устроил чудесно. Разполагаше с дом, внимание и джобни пари, оставаше му само да се забавлява.

Беше толкова онаглял, че когато една нощ тя пожела да правят любов той направо ѝ се изхили в очите без да каже нищо. Но жестът му бе достатъчно красноречив — „Я се погледни ма! Кой би те чукал!“ Тя почти чу произнесените думи. Беше сигурна. Познаваше го. Ако си бе отворил устата точно това би изпаднало от нея. Стана от леглото, взе тигана и го тресна по главата. После още зашеметен го изхвърли на улицата заедно с един куфар. Заклучи се и плака непрекъснато цяла нощ.

Следващите два месеца бяха кошмар. Не можеше да се отърве от този дъх на гнило, който изпълваше душата ѝ. Държеше се заради сестра си. Не можеше да я изостави и да изпада в депресии.

После тя почина и нещо у Мери се пречупи. Тегли чертата и се пусна по течението. Започна да лети като стюардеса и да се отдава на авантюри. С този с онзи...

Щеше да живее само за момента.

Тук и сега.

Отпи от коктейла си, погледна към бара — непознатият красавец бе изчезнал. Тя стреснато се заоглежда.

И го зърна.

Стоеше зад нея.

— Добър вечер госпожице. — Той ѝ се усмихна. — Ще ми позволите ли да седна при вас.

Тя направи неопределен жест с ръка. Не можеше да продума от изненада.

Оказа се ловък събеседник. Само как я подтикваше да разказва и да бъде духовита! Кривата Мери сияеше. Поръча си още един коктейл. Колко беше изпила дотук, може би три или четири? Нямаше значение. Вече бе сложила ръка на рамото му, а той дискретно, но плътно бе допрял бедрото си до нейното. Танцуваха лудо, привлекли погледите на останалите и за малко не скочиха от ентусиазъм с дрехите в басейна.

Тръгнаха си заедно.

Да, сега гадния ѝ живот бе се сврял някъде под стълбището. Изобщо го бе забравила. Всичко. До изгрева. До утре.

— Ужас! — простена Кривата Мери. Часовникът в стаята ѝ показваше 01:23 P.M. — Сега вече загазих!

Как можа да откачи толкова? Беше пропуснала полета. Нейният екипаж бе заминал обратно за Л. А. без нея! От днес повече нямаше да е стюардеса на „Jetstream airlines“, освен ако не се случеше чудо, та да я оставят на работа.

— Ужас! Каква я свърших!

Опита се да си припомни случилото се. Този Франк, май така се казваше, ако не я беше метнал, я отведе в собствения си апартамент в съседния хотел, луксозния „Фиеста Американа“. Отидоха дотам прегърнати направо по плажната ивица и после през градините. Пиха шампанско и гледаха към океана. Той беше нежен и опитен любовник.

При тази мисъл приятна топлина се разля по тялото ѝ. Накара я да забрави за всичко и всички. Беше изпаднала в нирвана. Прибра се в „Кристал“ едва по съмнало. Така и не разбра защо толкова настояваше да се върне в хотела си, докато той ласкаво я увещаваше да остане при него още и още. Накрая все пак я изпрати по същия романтичен маршрут, целуна я на стълбището към плажа и я остави да се качи сама. Беше дискретен. Слънцето вече изгряваше, когато Мери след

дълго къпане сред благоуханна пяна и пресни спомени от изтеклата нощ се отпусна доволна в леглото и заспа.

01:24 P.M.

Въздъхна и сложи длани върху очите си. Майната му на всичко! Все нещо щеше да измисли!

Стана и по навик, несъзнателно се запъти към банята. Пусна водата във ваната и изля останалата половина от шишето шампоан.

Върна се в стаята си и разтвори гардероба. Какво ли щеше да облече днес? Багажът ѝ не бе голям, а също и изборът. Погледна към закачалките и онемя. Бързо ги прегледа една по една... Отвори и страничната преграда с рафтовете...

Вече бе сигурна.

Униформата ѝ липсваше.

ГЛАВА 16

От няколко часа Ернандо Мендес само мълчеше и гледаше страшно. Всички около него тръпнеха от ужас и пристъпяха почти на пръсти. Поне да се беше разкрещял! Да беше ударил или дори убил някого! Не. Той мълчеше и гледаше.

Предстоеше жестока разправа, ако не си свършеха работата спешно и ако не намереха това, което дон Ернандо им беше поръчал. Огромни и внушаващи страх мъже се стараеха да преминават покрай него като сенки. Бяха като псета с подвити опашки, очакващи с ужас и примирение наказанието си.

Единствено дон Франческо, дясната му ръка и пръв помощник, можеше да разговаря с него без опасения. Франческо „заешката уста“ бе доверен човек, защото имаше едно нечовешко качество. Не крадеше. С години бе доказал лоялността си и затова бавно, но сигурно се издигна до поста на втори след Боса.

— Оплескахме я Франческо, страшно я оплескахме! — Бе казал с примес на гняв и ужас дон Ернандо, след като видя снимките, донесени му от „заешката уста“.

На тях се виждаха двама мъже с маскировъчни наметала и карнавални маски на лицата, за да не бъдат разпознати, които необезпокоявани снимат с видеокамера пристигането на „Симона“, ръкостисканията на палубата, началото на срещата между тримата партньори. И то на някакви си около 300 метра от кея! Ако бяха снайперисти, всички те, на яхтата, щяха да са мъртви. Къде бяха дремали тия говеда! — кипеше Ернандо Мендес. Ако тези фотографии бяха попаднали не в неговите ръце, а при арабина или при този нагъл чужденец със сива коса и офицерски маниери, наричащ себе си Алекс, вече оплешивяващата му мексиканска глава щеше да се търкаля в някоя мръсна вада. Такъв гаф на негова собствена територия, осигурена от собствената му охрана!!! Щяха да го разпънат на кръст. Тъкмо очакваше да заздравя позициите си след провала в Тексас, а сега отново бе на ръба. Заради едно недоглеждане на охраната. Формално погледнато хората му не бяха виновни. Онези маскираните

ловко се бяха прикрили по-далеч, зад оградата на имението, което тези дни се наблюдаваше строго като силов с ядрени ракети, но върви, че го обясни! Все пак бяха снимали.

Стоеше във Фермата, без да излиза от стаята със старомодното огнище и протрития фотьойл. Бе толкова напрегнат и вбесен, че извика хората си и с тих и режещ глас им заповяда да открият касетата със записа или да се самоубият до един. Уредиха чрез митническите власти всички ТВ екипи, напускащи Канкун да бъдат проверявани. Дори да се разразеше скандал трябваше да го направи. Нямаше как. Ако този запис видеше бял свят му оставаше едно, да си прочете молитвата.

Беше почти сигурен, че е замесен Лакомб и чернокожото му приятелче, онова нахално негро. Така или иначе утре щяха да ги „приберат“. Моментът беше подходящ за това. Армандо и Чико докладваха на Франсиско, че вчера всички от ТВ екипа се затворили в апаратната да правят нещо и Лакомб и оператора излизали само за по един сандвич. После отишли в хотела и се насвяткали рано и порядъчно на някакъв глупав маскарад. Черният се заиграл с една фуста и още бил с нея, а останалите не са напуснали хотела и сигурно вече спят. Значи бяха там. Утре щяха да ги поемат и да не ги изпускат до решаващия момент. Но можеше ли да им има вяра и на тия, които беше изпратил по следите на журналиста? Откак видя снимките от Санта Ана вече на никого нямаше вяра.

— Кой ти ги даде? — мрачно и нетърпеливо почна дон Ернандо, сочейки към снимките, докато Франсиско затваряше вратата.

— Получих ги чрез посредник. Не съм сигурен в източника.

— Как мислиш, да не би да е номер на „инвеститорите“ в доказателство на нашата некадърност с цел да ни притискат за още по-унизителни условия на „бизнес партньорство“. Май че така наричат тази колонизация — попита дон Ернандо.

— Не мисля. „Инвеститорите“ не биха избързали да ни дадат снимките сега и по толкова обходен начин. Не биха ни дали шанс да намерим касетата. След като вече сме предупредени е логично да я търсим. Щяха да ги използват като коз при някоя от следващите срещи.

— Мисля, че си прав — каза уж поуспокоен Мендес, но въпреки това неприятното усещане за несигурност не го напуснаше. Не и докато не ликвидираше тази гнила история. Но имаше все пак още един ход.

— За неделя всичко подготвено ли е? Остават броени часове. Колата за летището и всичко останало?

— Да, дон Ернандо. Лично избрах шофьора. Едно момче, което никога не са виждали и няма да се усетят. Идва сутринта от Мексико сити. Чист е, без досие. Той ще ги откара, после знаеш.

Мендес само кимна уморено.

През последните часове беше истинска лудница. За капак на всичките му неприятности трябваше да се занимава и с Рей Стрелицки. Предварително. За днес, събота вечер, имаха уговорена среща, но той преди няколко часа беше напуснал хотела си. Нямах да го търсят до утре, но „инвеститорите“ го издирваха. Алекс се обади с необичайно напрегнат глас и „помоли“ Ернандо Мендес за съдействие. По-точно, почти го изкомандва.

„Намерете го веднага“.

Лошите предчувствия на дона го завладяваха все повече. Рей, единственият, който можеше да му помогне да подреди бъркотията на Хосе Гарсия бе се покрил. Заедно с него изчезваше и всякаква надежда да се оправи онзи злополучен един милиард и сто милиона долара. Нещо му подсказваше, че играят срещу него. Тайно, твърдо и безкомпромисно. Сигурно и Стрелицки беше част от плана. Особено след онази среща в Насау. Да, нещо ставаше. А и скоропостижната болест на Фархат бе прекалено удобна, за да се приеме за реална. Прав беше да се съмнява и в него и в „перача“.

— Има ли резултати от издирването на Стрелицки — попита той своя довереник.

— Засега имаме само една следа, но очаквам до половин час да ми се обадят за повече информация — значи преди 4 сутринта. После ще видим.

— Добре, дръж ме в течение — въздъхна Мендес и освободи Франсиско.

В тази напрегната нощ след вчерашната среща, все по-малко виждаше шанс за бляскаво бъдеще, въпреки че Ернандо Мендес никога и от нищо не се отказваше лесно и твърдо щеше да отстоява своята

разклатена наркоимперия. Но така наречените „инвеститори“, представлявани от сивокосия пипаха яко. Искаха да навлязат в бизнеса им, поставяйки такива условия, че само да споменеше полу на шега исканията им на колумбийските донове, онези щяха да подивеят от гняв! Ернандо Мендес бе оцелял толкова години в играта заради пословичния си здрав разум и усещане за баланс на силите. Чувстваше, че „инвеститорите“ са стабилна и добре организирана нова сила. Затова се бе решил на съвместната кокаинова сделка и общи бизнес проекти, за нещастие блокирани засега с онова публично фиаско. Но Мендес също така знаеше, че никой не можеше да поставя условия като техните на първооткривателите на бизнеса, чиято гордост на могъщи господари на потока от бял прах бе изковавана през годините с тонове кръв и хиляди убити конкуренти и други врагове. Все повече му миришеше на война. Партньорски подмолна. Нещо щеше да се случи. Не можеха да вървят напред като орел, рак и щука. А сътрудничеството им за момента бе именно такова — трудно и неизбежно.

Изведнъж се сети за нещо. Стана и започна да се разхожда нервно. Застана пред прозореца и се опря на старата прясно боядисана дървена рамка.

Може би имаше шанс да обърне нещата в своя полза с тази касета? Отдавна му се искаше да държи „инвеститорите“ на разстояние. Единствено за тях записът представляваше голяма опасност. Те искаха да останат в сянка докато той и Фархат продължават известната на мнозина игра оръжие срещу кока. Включваха се активно само в последния цикъл, когато парите от сделките оставаха складирани в Щатите или в друга интересуваща ги държава. Едва тогава започваха машинациите си по закупуване на фирми, недвижимост и акции, в които включиха Мендес и ливанеца от немай-къде. Дон Ернандо беше повече от сигурен, че накрая ще се опитат да ги притиснат и него и арабския оръжеен клан с цел да ги превърнат в явни изпълнители на тайните си планове и постепенно да ги елиминират напълно, поемайки едноличен контрол над канала ЛАМИ — Latin America-Middle East. Ако касетата видеше бял свят с тяхното инкогнито беше свършено. Това можеше да означава за дон Ернандо загуба на пари, но от друга страна щяха да му се махнат от главата. Поне засега, най-малко за година, година и половина.

Въздъхна облекчено. Самодоволно се похвали за способността си постепенно да превръща проблемите в успехи.

Като че ли съдбата му даваше шанс. Затова трябваше да се мобилизира до предела на възможностите си: да намери и видеозаписа, за да го използва по най-добрия начин. А и онзи ловък финансов мошеник Рей. Щом „инвеститорите“ го искаха щеше да им го намери и предаде, но не и без да си поговори с него в подходящ момент. Заедно с това след един ден, в неделя, предстоеше и „прибирането“ на Лакомб и компания. Можеше да намери начин да се сработи с журналиста. Дон Ернандо Мендес бе приел предизвикателството.

Щеше да демонстрира възможностите си.

ГЛАВА 17

Фаровете на джипа гълтаха бързо километрите. Рей щеше да го захвърли някъде, щом свършеше нощния си преход. Трябваше да намери начин да се измъкне от Мексико.

Още нямаше никой по следите му. Поне не беше забелязал. Но щяха да се появят „ловци на глави“. Може би не много скоро, но със сигурност. Предстоеше му да поеме финален риск и да излезе от страната със собствения си паспорт и под собственото си име. За фалшиви документи не можеше и да си помисли. Нямаше за кога. Трябваше да използва всяка минута. Само на това се надяваше, да му стигне времето и да намери начин колкото се може по-бързо да напусне мексиканска територия. Единственият шанс беше този полет. Малък чартърен самолет. Незначителна компания. Събота, в ранната утрин, почти посред нощ.

„Достъпът прекратен“.

„Достъпът прекратен“.

„Достъпът прекратен“.

Тази фраза го парализираше.

Виждаше ясно, като прожекция от вътрешната страна на клепака си, как буквите се изписват една по една върху екрана на преносимия му компютър:

„Д-о-с-т-ъ-п-ъ-т п-р-е-к-р-а-т-е-н!“

После дисплеят избухваше и от вътрешността на компактния лаптоп към него се стрелваха чипове, джъмпера, други части... Те бързо се превръщаха в метални и стъклени остриета, които се забиваха в очите, лицето и тялото му в отсечен и равномерен ритъм следващ всяка една от буквите:

„Д-о-с-т-ъ-п-ъ-т п-р-е-к-р-а-т-е-н!“

Вятърът бучеше покрай него. Караше бързо. Заедно с това се опитваше да мисли, да търси решения как да оцелее.

Беше се провалил.

Нещо повече. Бяха го открили. А не можеше да разбере как. Подготовката му беше изключителна. Месеци наред бе обмислял

брилянтните си ходове и ги бе следвал стъпка по стъпка, внимателно и търпеливо. Очакваше друго, съвсем друго.

Сега трябваше да изчезне.

Завинаги.

И да потърси друг живот под друга самоличност. Живот на заем.

Ако времето му стигне.

А беше само на секунди близо до целта.

„Дали си струваше цялата тази игра с милиарда на Фархат“ — запита се Рей.

Заприпомня си последните дни.

Беше като игра на гоненица. Като бягане през лабиринт от движещи се мечове. А успехът му бе тъй близо, близо, близо... и то само преди някакви си 6 часа!

Тази вечер ръцете му отвориха компютъра така както се докосва оригинална цигулка Страдивариус. Вълнуваше се много. Залогът бе голям. Операция „Милиард“ бе на финала.

Введе паролите си. Не бързаше. Бе си оставил повече време от необходимото. Днес свършваше неговата кариера. Дотук.

С успех или поражение.

— Е, Рей поработи моето момче, а сега трябва да довършиш. После... една чудесна почивка, нова самоличност и прекрасно семейство някъде по тихоокеанските острови... Класическа идилия — окуражаваше се той. Знаеше, че не това е крайната му цел, но поне звучеше красиво.

— Хайде Рей, напред, давай приятелю.

„Въведете код за достъп“.

Беше вече в междубанковата линия.

— Така, така, така... не забравяй допълнителната защита, така...

Работеше напрегнат и съсредоточен.

— Аха, ето те и тебе. Добре, вече те няма...

Беше като вманиачен младеж пред сложна електронна игра.

Само че играта бе за стотици милиони!

Зачака.

— Хайде Джейк, хайде Пит, Хайде Сам, хайде тъпи банкови чиновници, които и да сте... Направете ме щастлив! Хайде да видим...

Цифри и букви се появиха на екрана.

Часовникът се задейства.

Минутата му течеше.

Ограничената „безопасна“ доколкото е възможно една минута.

— Добре, браво...

Данните скоростно се източваха по линията.

Още 18 секунди — показваше часовникът.

Дали бяха достатъчно?

Този път не трябваше да рискува.

15 — секунди.

13 — секунди.

Още 12 секунди.

Тих звуков сигнал извести: Достъпът прекратен!

Рей затвори очи.

Това беше краят.

Бяха го разкрили.

Изгуби шанса да разрови тайните на една далекоизточна банка в Макао, които биха добавили решаващ финален акорд на многогодишната му работа. Проследи с празен поглед как милиардът излетя от новооткритата сметка на Фархат и сграбчен от невидима ръка се разцепи като взривен кораб. Отломките му бавно потънаха в мътните води на анонимни фирми фантоми.

Рей беше загубил и играта и парите.

Всичките. И своите.

Но не без следа. И не без финално послание към един самодоволен, самозабравил се феодал.

Това, което трябваше да се случи предстоеше.

С или без него.

Превключи скоростите и намали.

Отби вдясно на пътя и загаси фаровете. Загледа се в огледалото. Шосето беше пусто.

Колко ли време наистина му оставаше преди да го погнат?

Меңдес щеше да захапе по горещата следа, тази с видеокасетата. Добре, че се беше сетил за този ход. Сигурно дон Ернандо е позеленял от ужас, когато е видял снимките на маскирания снимачен екип, насочил обектив към гостите на „Симона“.

Имаше шанс да се възползува от първата реакция на мексиканеца. Той щеше да се впусне да търси измежду журналистите. Нямаше начин да открие кой е. Снимките бяха толкова неясни, а

телевизионните екипи толкова много, че щяха да им са необходими седмици, за да напипат следа. Повечето от чужденците си заминаваха през следващите ден-два. Мендес щеше да остане с празни ръце.

Щеше напразно да очаква и Рей. Преди два дни по настояване на мексиканеца бяха променили първоначалната уговорка от петък за събота, т.е. за тази вечер. След повече от 15 часа. Така имаше още време, още безценни часове и минути, които можеха да го отдалечат на стотици километри от зоната на влияние на оплешивяващия наркобарон. Знаеше, беше сигурен, че онези, които го разкриха щяха да се обадят във Ферма на дон Ернандо Мендес.

Огледа пътя още веднъж, включи фаровете и двигателя и се гмурна в нощта.

ГЛАВА 18

— А ето ги тръгват. Паднала казваш. Къде?

— В банята. Повикали рано сутринта доктор Хуарес, но тя му отказала да я прегледа. Само поискала мехлеми и успокоителни. Не позволявала на никой да я вижда такава — дори лекар. Знаеш ги тези дами...

Камериерките на Хотел Кристал кротко клюкарстваха край прозореца на приземния склад за бельо. Това бе част от сутрешния ритуал, неотделим от ежедневието, като петъчните запои на мъжете им. Пред любопитните им погледи товареха снимачната техника на екипа на ССН в един бял Шевролет Астрован, който трябваше да ги отведе на международното летище.

Стройна тъмнокоса млада жена забързано премина площадката пред входа на хотела, качи се и седна в дъното на колата. Бе прикрила, доколкото може лицето си със забрадка, но дори зад леката кърпа от Нина Ричи и големите слънчеви очила личеше неприятна продълговата синина, спускаща се от челото към дясната скула.

— Ами да не я е ударил той? — продължаваше дискусията на камериерките.

— Черита, не мисли, че всички мъже са като твоя Лопес! Това е човек от друга класа, истински джентълмен, а тази е жена му или годеницата му. Анита от рецепцията ми каза, че е много известен журналист от Калифорния. Звезда, разбираш ли! А само как ѝ поднесе розите онази вечер в ресторанта на Богарт! Като принц на принцеса! Нали видях от прозореца на кухнята...

— Я остави тия романтични глупости — сопна се дебелията Черита — вчера на карнавала ми се видяха подпийнали с неговото приятелче... ония дето все тича с камерата... та не се знае — продължаваше тя със заядлив тон.

— Ти сигурно напълно си се побъркала. Не разбираш ли, това е известна личност, телевизионна знаменитост, образован човек, а някакъв селяндур от рибарска колиба, като твоя... Казах ти какво е станало. Подхлъзнала в банята и се ударила в ръба на ваната! Даже

Николо, водопроводчикът, го потвърди. Оправял рано-рано нещо в съседната стая и чул всичко. Това е.

Замълчаха. Черита сърдито нарами чаршафите и тръгна. Жените хлътнаха в поредния ден на неромантичното си ежедневие.

Белият микробус пред хотел Кристал бе вече натоварен. Стиви, съвместяващ функциите на технически гений и момче за всичко, проверяваше за последен път подреждането на апаратурата. Крис и Франки, с големи черни очила и очевидно главоболие, което се опитваха да премахнат с разтриване на лицата си забързано преминаха фойето на хотела и се качиха в колата. Дори не им се налагаше да отидат до рецепцията. Всичко вече беше платено с кредитната карта на компанията.

Шевролетът запали, плъзна се надолу по извитата алея и се включи в широкия булевард зад Конгресния център.

След него тръгна тъмносин крайслер с двама смугли здравеняци. Екипът на ССН отдавна не обръщаше внимание на „Ескорта на Мендес“, както на шега наричаха неотлъчните придружители, личната придобивка на „репортера на годината“. Всъщност и преди се беше случвало да следят Крис Лакомб, макар и не така постоянно. Откакто кариерата му на телевизионен репортер се разви стремглаво, все някой се навърташе край него да го дебне. Първи бяха отегчените от постоянните си холивудски обекти папараци. Решиха да си опитат късмета с телевизионна звезда, но нищо не се получи. Крис живееше само за работата си. После се появиха две частни ченгета, изпратени от една смахната, която го съдеше за бащинство, без да я е виждал. А сега и тези мексиканци и колумбийци. Нямахше съмнение, че ги пращаше Мендес. Той беше стара лисица. Бе надживял не една битка с властите и конкурентите и се славеше с вродено благоразумие и религиозност. Инстинктът му за опасност и самосъхранение беше прочут. Затова и с Крис водеше спокойно играта. От една страна чрез „ескорта“ ежедневно го предупреждаваше за липсата на безсмъртие по тая грешна земя, а от друга следеше, доколкото може, контактите му. Не беше безразличен дори към минималния шанс да открие нещо за източниците на информация, които бяха подали следата за серията неприятни репортажи на ССН за Бандата от залива...

Шофьорът, Алесандро, внимателно следеше пътниците си, махмурлии. Трябваше да запомни всичко каквото правеха или си говореха, за да докладва точно.

— Хубаво местенце за богати безделници — каза репортерът, докато гледаше през тонираните стъкла на шеви-то и отново започна да разтрива слепоочията си.

Прав беше. Канкун бе предназначен именно за тях за богатите без задължения. Можеха да харчат на воля за голф, езда, гмуркане и всякакви други удоволствия от водни ски до плуване с подводницата на Капитан Немо, за да разглеждат морския свят през стъкленото й дъно. Курортът бе известен и като предпочитано място за конгреси и конференции, както благочестиво наричаха тези съвместни запои на закleti врагове. Луксозни хотели, игрални домове и екзотични морски клубове, разположени над водата на лагуната като наколни жилища, подслоняваха жадните за живително разнообразие притежатели на безцелно бъдеще. Колко ли хора завиждаха на тези галеници на съдбата, които прекарваха живота си в обикаляне между ски пистите на Сен Мориц, Кенийските сафарита и яхтклубовете по Средиземноморието и Карибите?

Пътуването продължаваше в мълчание. Отминаваха последните хотели на крайбрежието, не след дълго розово-зелената фасада на танцовия клуб „Манго-Танго“ също се изгуби в далечината. Наближаваха разклона.

След няколко минути щяха да навлязат в пъстрата олелия на Канкунското международно летище.

„Ескортът на Мендес“ следваше минивана на благоприлично разстояние, само че днес бе в четиричленен състав.

Алесандро даде десен мигач, но неочаквано за всички не зави, а продължи на право.

— Хей, сбърка пътя! — пръв се усети Стиви — Спри, трябва да вървим натам — показва му с ръка техника.

Шофьорът само се усмихна и каза едно кратко „Йес, сър“ и намали. Спря до банкета и даде ляв мигач. Готвеше се да обърне. Стив и останалите, които сепнато погледнаха през тъмните си очила, след забележката на своя помощник отново се отпуснаха спокойни. Шевролетът изчака да намалее движението и после рязко зави обратно.

В този момент иззад тях, като по чудо, изникна полицейски автомобил и наду сирената, давайки знак да спрат. Шофьорът почти мигновено закова вдясно и изключи двигателя. Патрулната кола спря отпред и след няколко секунди униформените вече бяха при тях.

— Документите — кратко каза единият от полицаите, докато другият оглеждаше пътниците от обратната страна на микробуса.

Алесандро бавно извади шофьорската си книжка, талона на колата, застраховката и смутено ги подаде.

В този миг тъмносинята кола с „Ескорта на Мендес“ наближи, без да обръща внимание на полицаите и в нарушение пресече шосето. След като обърна спря далеч зад тях. Никой от мъжете вътре не помръдна. Седяха несмушавани и наблюдаваха.

Полицаят завърши с документите на водача и започна да обяснява какво нарушение е извършил. Другият, очевидно с по-висок чин отвори страничната врата на микробуса и на развален английски каза:

— Паспортите ви, ако обичате.

— Какво има, ще ни обясните ли?! — попита рязко чернокожия оператор, но мексиканецът без да обяснява повтори, може би почти единствената фраза, която се беше научил да изговаря на английски:

— Паспортите ви, ако обичате.

Пътниците се спогледаха, но после без удоволствие започнаха да бъркат по джобовете.

— Мистър Джоузеф Стенли?

— Това съм аз, каза чернокожият.

Полицаят го погледна смутено, после сравни лицето и снимката, разгледа внимателно паспорта, но не го върна. Отвори следващия.

— Вие сте Стивън Ашли? — бавно изговори той.

— Аз съм без съмнение — отговори му троснато техника, който не разбираше за какво е цялото това бавене.

Но онзи явно не бързаше.

— Мария Суарес? Вие пътувате с господата — премина той на испански като разгърна мексиканския ѝ паспорт.

— Не, ще ги изпратя само до аерогарата — спокойно му отговори жената с кърпата и белега на родния си език и продължи — Ако може да побързате, защото ще изпуснем полета.

— Да, да — туткаво измърмори полицаят, видимо смутен. Разгърна и последният паспорт с американския орел на корицата. Отново внимателно разгледа мъжа и снимката. Даде знак да свали очилата, както бе направил и с другите.

Онзи се подчини.

— Джон Маклоу — изговори полицаят, докато четеше името. Вече бе напълно объркан. Явно очакваше други имена. На много известни хора от екипа на ССН. Тези май бяха други?

— Момент, каза той и заедно с паспортите отиде до патрулната кола. Взе в ръка радиостанцията от таблото и дълго говори, като сверяваше паспортите с някакво листче. Забави се няколко минути. През това време колегата му, вече свършил с шофьора и пазарлъците около глобата седеше напрегнато до микробуса и изпитателно наблюдаваше екипа вътре.

— Господа, ще се наложи да дойдете с нас за проверка — каза „старшия“, доволен, че има кой да преведе от испански на английски. Бе завършил дългите си разговори по радиостанцията и сега се чувстваше по-уверен. Знаеше какво да направи според получените заповеди.

— Ще изпуснем самолета, какво е това безобразие!

— Ще ни обясните ли какво има?

— Върнете ни паспортите!

Но колкото и да протестираха гражданите на Съединените щати, забързани за полета на Американ Еърлайнс и испаноезичната им спътница, патрулната двойка остана непреклонна. Младшият полицай се ядоса, след като му заявиха, че трябва да се обадят в посолството на САЩ, развика се на родния си език и в стремежа си да бъде строг и убедителен извади наполовина оръжието си от кобура и размаха белезници. Не им остави и капка съмнение, какво предстои ако не се подчинят. Шофьорът притеснено запали мотора на шевролета и без повече коментари се пресегна за страничната врата. Хлопна я и потегли след патрулната кола въпреки протестите на пътниците.

„Ескортът на Мендес“ подкара на плътна дистанция от максимум 10 метра. Нещо, което преследвачите не бяха правили досега.

ГЛАВА 19

— Хей новата — обърна се към нея първият пилот. Донеси ми, моля те, едно тройно кафе с мляко, захар и каквото има още там, иначе няма да мога да дотъртя тая барака до Л. А.

— Веднага командире. Идва! Младата жена тръгна да изпълни поръчката.

Командирът я изпрати с любопитен поглед.

„Новата“ стюардеса беше тъмнокоса, с искрящи зелени очи, и приятно, но не предизвикателно тяло. Яви се да замести в последния момент оная кучка Мери, която уж била получила кръвоизлив. Глупости! Щом Мери се развъртеше из по-скъпите барове, си намираще по един жребец да я язди и се правеше на болна. Без съмнение и този път вместо да лети, усукваше чаршафите с някой мургав мачо и ето ти кръвоизлив! Може би си заслужаваше да я опита и той някой път — помисли си пилота. Все едно щяха да я уволнят, ако продължаваше да я кара така, и една колегиална авантюрка не би стигнала до ушите на вечно сърдитата заради непрекъснатите му отсъствия жена.

Джини влезе с табличка в ръка в пилотската кабина.

— Кафето ви командире.

— Направо ми спасяваш живота, малката. Как се казваше? — попита разсеяно летецът.

— Джи — отговори Джини. — Така е по-лесно, така се обръщат към мен всичките ми приятели.

— Благодаря ти Джи. — Пилотът се усмихна сънено, но с видимо удоволствие. Е, заместничката поне си я биваше. Хем хубава, хем такава една приятна и сериозна, мислеше си той докато отпиваше от отровно силното кафе.

Изгревът ги посрещна над Атлантика.

Слънцето бе оранжево и с форма на пъпеш... Изглеждаше като че ли са го закачили с кабарче на сиво-синия фон на утринното небе. Почти нереално.

Набираха височина.

Джини се поуспокои.

Вече можеше да се отпусне и да махне тия ужасни очила и да се приведе в по-приличен вид. Огледа пътниците. Повечето се опитваха да заемат удобно място за сън. Щеше им се да дремнат още някой час. И те като нея бяха тръгнали от стаите си посред нощ.

Този Крис!

Искаше ѝ се да го намрази. Отново, тази нощ ѝ сервира най-невероятната изненада. Една от поредните, но за жалост не така примамлива като онази, на плажната ивица на Санта Моника. След като вчера я беше помолил след шест вечерта да не напуска стаята и да го чака не се появи цялата вечер. Не можеше да звъни и по телефоните да го търси, защото специално я беше помолил да не го прави. Позволи си само да звънне на Франк, но не го намери, а после не посмя да опита отново, за да не обърка нещо. В напрежение и измъчвана от чакане и какви ли не мисли остана будна до късно и нервно прелистваше някакъв сладникав роман. Едва към два през нощта на вратата ѝ се почука и там, както винаги отнесен и далеч от суетата на света, стоеше техническият помощник Стив.

— Добър вечер, Джини, Крис ме помоли да ти предам това.

Той ѝ подаде плик за писмо и някакъв пакет, като от химическо чистене с инициалите на хотела.

— Стив, ще ми кажеш ли къде е той, къде е Франк, звънях му в стаята, но там го няма.

Техникът само сви рамене и невъзмутимо каза:

— Според Крис, всичко ще ти стане ясно, от това, което ти предадох. Друго не знам. Е, ще тръгвам, лека нощ, Джини — пожела той и тръгна по коридора.

Тя остана на вратата още миг, изумена и неразбираща. После седна на леглото и отвори плика. Прочете внимателно написаното. Прочете го още веднъж и лицето ѝ се покри с напрегнато разочарование.

— Света богородице, за кого ще се омъжвам! — избухна ядосано тя. — „Конференция по икономическо сътрудничество“, карнавали и пиянски оргии, тайнствени среднощни полети! А сега, тия двамата сценаристи кой знае къде са, какви ги вършат и какво може да им се случи! Боже господи! Знаех си, че накрая ще излезе отново някоя заплетена нарко-мафиотска история. Та това е Крис в комплект с

Франк! Тия две журналистически изчадия никога няма да проумеят, че някой се притеснява за тях и могат да те докарат до лудост!

Със сигурност беше луда. Луда по него, разтревожена, ядосана и влюбена.

Но...

Не, нямаше да му остане дължна!

Усмихна се и огледа още веднъж пътниците. Спяха, нямаха нужда още от нея. Планът назряваше в главата ѝ и отпускаше изпънатите нерви.

Точно така!

Това ще направи!

Утре вечер им престоеше романтична вечеря на брега на Пасифика, с която щяха да отпразнуват втората годишнина от първата им среща. Поне това Крис беше потвърдил в писмото си, не го беше забравил, улисан в своите екшъни. Джини познаваше добре мястото, където предвиждаха да отидат. Готвеше се сама да избере масата в ресторанта, над водите на океана. Маса за двама, недалеч от изхода към дървения кей. После, нежна музика от малкия оркестър, покана за танц върху старите скърцащи дъски край водата...

И после...

После щеше да го бутне долу както е с официалните дрехи! Така му се падаше на Крис Лакомб! Една изненада и от нея! Джини се усмихна.

Успокояваше се.

Дотук пътуването ѝ бе безпроблемно.

Дежурните на граничния контрол на Канкунското летище бяха полузаспали. С ленива досада прегледаха набързо документите на пилотите пред нея. В зачервените от безсънната нощна смяна очи се четеше неприкритото недоволство на чиновника — „Какви са тези безумци, които пътуват в 3:40 часа в събота призори!“ Изобщо не се престараваха с документите на екипажа. Джини бе сплела косата си на малка плитка и отпред бе оформила дълъг бретон над очите. Очилата ѝ бяха ученически тип и променяха донякъде цвета на очите ѝ с леко сините си стъкла. Изобщо беше поработила така върху себе си, че да изглежда по-смотана.

Когато дойде нейния ред, онзи зад гишето я погледна сънено. Тя му се усмихна изкуствено и примижа закачливо с очи. Служителят не

беше очарован. Сигурно му изглеждаше като жена, която толкова се престаравя, че притеснява с това мъжете и затова не може никога да си намери гадже, въпреки че флиртува навсякъде. Погледна снимката в паспорта ѝ. Беше отпреди 15 години. Изгледа я пак. Накрая с уморено безразличие ѝ го върна. Не издирваха стюардеса.

Джини се грижеше за пътниците си в задната част на самолета. Започваха да се размърдват. Русо четиригодишно момиченце пътуваше само без родители и тя направи всичко възможно, за да го предразположи и забавлява. Детето изглеждаше уплашено, но като че ли малко се поотпусна след нейните смешки и закачки. Представлението „Джини стюардеса“ вървеше добре. Само да не беше онзи мрачен, рус мъж в края на салона. Излъчваше някаква заплаха. През цялото време се преструваше, че спи, но нещо смуцаващо и напрегнато се долавяше в неговата неподвижност. Джини реши да не обръща внимание на спонтанните си притеснения. След по-малко от три часа щяха да кацнат в Лос Анджелис и да е в пълна безопасност. И все пак този русокосият я смуцаваше... Преструваше се на заспал, но очевидно съвсем не му беше до сън!

ГЛАВА 20

— Два хотдога и една кола? Разбрано! Веднага ги изпращам, момчета! — Дебелият Уил затвори вътрешният телефон и се провикна:

— Хосе, хей Хосе, ела бързо тук!

— Тук съм Уили, какво има? — Мургав тийнейджър с големи черни очи и тъмна къдрава коса застана пред него.

— Трябва веднага да занесеш поръчката при онези момчета на Кулата.

— Чак там? Та това е почти на миля оттук!

— Е, хайде Хосе, нали си знаеш! — Дебелият му хвърли един лукав поглед.

— Добре де, Уили, давай — с недоволство измърмори тийнейджърът.

Никой не искаше да ходи чак до Кулата. Другите момчета предпочитаха да се въртят около закусвалнята на Дебелия и да помагат при прибирането на масите, правенето на сандвичи и кафе или дори да бършат пода. Кулата беше чак на другия край на летището. Лос Анджелис Интернешънъл можеше да се сравни с град не само заради размерите си, но и заради огромните тълпи от хора.

Хосе бе единственият, който се съгласяваше да носи поръчките на авиодиспечерите. Като дете от многобройно кубинско семейство, разраснало се след успешното бягство на родителите му от родината, трябваше да работи и да се опитва да спести пари. Скоро ставаше на 15 и толкова му се искаше да си има собствен стереоцентър. От новите модели с много светещи индикаторни лампички и компактдиск плейър. Момчетата от Кулата му даваха по долар, когато им носеше голямата табла със сандвичи и кафета, понякога повече. Така спестяваше. За около 400–500 пъти можеше да получи достатъчно, за да влезе гордо в някой от специализираните магазини и да протегне ръка: „Искам този комплект!“ С удоволствие си представяше този момент. Затова с лекота и скрит ентузиазъм вършеше разни услуги. Разбира се, винаги започваше първо да се оплаква, заради другите момчета. Нямахше да им даде шанс да се усетят. По-добре беше да си мислят, че се отърват от

по-черната работа за негова сметка. Уил също поддържаше малката им конспирация, защото харесваше Хосе. В някои моменти се държеше с него като голям брат и дори като баща.

Подаде му таблата.

Хосе се приближаваше с още един долар към мечтата.

— Jetstream 437 do you copy? Jetstream 437 LAX approach do you copy? This is LAX approach. Jetstream 437 can you hear me?

Не беше обичайно това прекъсване на връзката. Само преди минути командирът на самолета Boeing 727 на малката частна авиокомпания Jetstream по рейс 437 от Канкун, Мексико бе влязъл в контакт с Кулата в Лос Анджелис Интернешънъл и точно когато започнаха комуникацията изчезна от ефира. Самолетът беше още доста далеч от техния сектор и щеше да кацне вероятно след повече от час. Въпреки това пилотите предпочитаха отрано да поддържат връзка с Лос Анджелис Интернешънъл. Така се осведомяваха за евентуални промените в трафика или за други важни неща.

— Jetstream 437 do you copy? — никой не отговаряше. Нямаше ги и на резервната честота.

— Какво ли по дяволите става? — мислеше си авиодиспечерът Тим. Реши малко да изчака. Онези от — Jetstream 437 щяха да се оправят с комуникационния си проблем и да се обадят.

Минутите се точеха, но никой от полет 437 не ги потърси отново. Самолетът беше много далеч, за да е на радарите им, над сектор извън техния контрол. Диспечерите бяха заети в тези ранни часове на деня. Именно по това време пристигаха много от международните полети, а също и трансконтиненталните от атлантическото крайбрежие и гъмжилото над Лос Анджелис Интернешънъл бе започнало.

Бяха изминали около двайсет минути, когато Тим се опита отново да потърси връзка.

Jetstream 437 не отговаряше.

— Jetstream 437 do you copy? Ако ме чувате използвайте резервна честота 130.34.

Отново никой не отговори.

Е, в края на краищата, тяхно бе задължението да потърсят Кулата в Лос Анджелис, когато се приближат достатъчно, за да подготвят

кацането си. Дотогава щяха да ги видят и върху радара, веднага след като навлезеха в обсега му. Имаше още доста време за това.

Тим трябваше да се концентрира върху нарастващия поток около Лос Анджелис. Часът приближаваше 7:00. Въпреки това беше неспокоен.

— Хей Джими, може ли за момент! — провикна се авиодиспечерът.

— Сега Тим, — каза колегата му от завършилата смяна, който още не си беше тръгнал. Незнайно защо. Май нещо заради жена му. Стоеше до вратата и тъкмо получаваше сандвичите, които си беше поръчал. Обърна към момчето:

— Колко?

— Четири долара — отговори му Хосе и подаде поръчката през вратата на залата.

— Джими — извика Тим към вратата, като не отделяше поглед от екрана на радара — ела за миг. Нека ти обясня нещо преди лудницата да ме е погълнала. Ела, моля те.

— Чакай малко — каза диспечерът на Хосе и се огледа за сакото си. Притвори вратата.

Хосе остана на площадката.

— Какво има толкова спешно Тим? — попита Джими докато ровеше по джобовете и търсеше дребни банкноти.

— Не знам, но нещо ме гложди. Тези от Jetstream 437 влязоха в контакт, за да питат нещо май за непредвидено кацане, и наскоро изречението изчезнаха. Изведнъж. Не са преминали и на резервната честота. Странна работа. А и командирът ми се стори напрегнат. Като че ли искаше разяснения или помощ. С такова впечатление останах. Много са далече от нашия сектор, но все пак виж какво става.

— Окей, разбирам те. Ще видя тая работа — каза му Джим. После излезе да плати на момчето при вратата. Даде му долар в повече, както правеха винаги и видя усмивката по лицето. След това се върна в залата и се опита да си представи какво ли можеше да се случи на Jetstream 437 в това чудесно пролетно време и как да влезе в контакт с екипажа.

Хосе тичаше надолу към стълбите. Беше доволен по две причини. Първата, че с още един долар се беше приближил към мечтата си и втората, че нещо интересно щеше да се случи! Беше

гледал толкова филми със самолети, които не можеха да кацнат, но накрая смели аматьори спасяваха хората сред вой на пожарни и линейки край пистите, които нямаше да потрябват. Дали нещо такова нямаше да стане днес? Как само щеше да разказва на приятелчетата от квартала, че е видял всичко с очите си. От самото начало. Jetstream 437 — щеше да запомни.

Надяваше се, че за обяд пак щяха да го повикат да им занесе за ядене. Сигурно щеше да научи нещо, ако преди това цялото летище не бъде на крак, както по филмите. През лабиринта от стълбища коридори и ескалатори той се върна в бюфета на Дебелия Уил.

ГЛАВА 21

Въпреки че, средната им скорост беше ниска успешно стигнаха до Четумал и навреме. Старичкият форд пикап хъркаше и скърцаше непрекъснато през всичките 200 мили, но се представи достойно. Спряха само веднъж да заредят резервоара и дори успяха да си купят груби светли дрехи, каквито много от местните носеха. Вече изглеждаха като подранили мексиканци, тръгнали към южната граница по неотложна работа. Дори успяха да оставят камерата и принадлежностите в гардеробната на един по-приличен хотел, където си наеха стая за пет дни без да се регистрират. Казаха, че ще се върнат по някое време през деня. Администраторът доволен прибра предплатата и обеща тържествено да съхранява багажа на Los Americanos. При повече късмет служебната видеокамера „Сони Бетакам“ щеше да се върне на служба в ССН, а в противен случай Кристофър Лакомб трябваше да я плати. „Репортерът на годината“ можеше да си го позволи.

Наближиха граничния пункт. Отвъд браздата се развяваше синьо-червения флаг с кръглия герб на бившата колония Британски Хондурас, а от 1981 насам независима държава Белинезе.

Нарочно бяха се позабавили, за да пристигнат в определен час. Беше рано, преди изгрев. Точно времето, когато безсънието и умората надделяват над вниманието. Пет без петнайсет сутринта също така бе приемливо време за пътуване и не предизвикваше излишни подозрения. Както и очакваха, мексиканските граничари изтощено дремеха с чаша кафе или с цигара в ръка. Такива са всички хора след скучно нощно бдение на място, където не се случва кой знае какво.

Спряха Форда, без да гасят двигателя и подадоха паспортите.

Служителят ги разгледа по-скоро по задължение, отколкото от интерес и дори не се сети да попита за някакви документи за пикапа. Само му хвърли един поглед с погнуса и попита, колкото да каже нещо на английски.

— Къде отивате?

— Белинезе, амиго, скуба дайвинг, уикенд. Маняна, маняна Юкатан. — Франк се надяваше, че е дал задоволителен отговор. С жестове и гримаси се опита да обясни, че със своя „амиго“, до него отиват за уикенда на скуба дайвинг и след два пъти утре „маняна-маняна“ ще пътуват обратно към Юкатан. За да не остави съмнение, Франк направи жест с ръка напред и после рязко назад, което илюстрираше плановете им за връщане.

Мексиканецът явно го разбра и посочи с ирония пикапа. „С това?“ сякаш искаше да попита той. За такава кола никой не би дал дори и 100 долара, срещу, които да си купи само главоболия.

— Ford is very good! — заяви му ухилен операторът и патетично тресна няколко пъти ламарината, за да демонстрира увереността си в американското качество.

Докато луизианецът разиграваше поредната си сценка Крис напрегнато следеше граничарите. Под седалката му измежду изтърбушените пружини и раздърпания пълнеж в уплътнен найлонов плик бе скрита касета „Бетакам“. Не можеше да си отдъхне преди да мине митническата проверка.

За жалост, проверяващия явно беше натегач. По-млад от другите и доста по-изгладен и стегнат приближи наперено до тях. Зае се с платформата на пикапа, където не откри нищо, освен стари кутии от бира, някакви парцали и парчета от щайги. С обратната страна на фенерчето си започна да почуква по бордовете на колата, по калниците, провери и вратите, все така с демонстративната съсредоточеност на експерт. Дори ги накара да отворят мотора и дълго се визира, осветявайки тук и там. Накрая реши да се захване с кабината. Помоли ги да слязат и двамата и бръкна зад седалката откъм шофьорската страна. Увери се, че под мястото на водача, където допреди малко седеше Франк няма нищо и заобиколи колата. Много внимаваше да не изцапа дрехите си, които му даваха такава власт и чувство за значимост. Отвори отгатък и се зае със същата проверка.

Крис, стоеше без да помръдва. Знаеше, че ще му е трудно да обясни какво означава тази скрита касета. От друга страна не можеше да я остави хей така, на видно място, нито да я носи в себе си. Не можеше да бъде сигурен в нищо докато не напуснеше Мексико. Доста дълго бе проучвал Ернандо Мендес, методите му, връзките на дона с

официалната власт и тайното му влияние върху някои държавни ведомства.

Униформеният се позабави. Взираше се по окаляния под на форда и после мушна ръка под седалката, заопипва внимателно. Изведнъж рязко дръпна ръка и застина.

Крис видя отдалеч жеста и сърцето му заби с луд пулс. Щеше да се пръсне от напрежение.

Бяха застанали от страната на водача и не можеха с Франк да наблюдават много добре, но очевидно митничаря се бе натъкнал на нещо, което видимо не му хареса. Ако бе открил касетата със сигурност щяха да я изгледат и да познаят на нея едно лице, предизвикващо страхопочитание у много местни жители, лицето на Дона.

Мексиканецът изруга на родния си език, после стана, тръшна ядно вратата и тръгна напред без да ги погледне.

Тогава Крис разбра.

Искаше му се направо да извика. Напереният митнически служител се бе омазал до лактите от някаква стара кутия с масло, изоставена на пода на форда кой знае откога. Униформеният, докато се бършеше в първата попаднала му хартия махна към тях с всичкото презрение, на което беше способен. „Омитайте се!“ — казваше жеста му.

Без да се бавят, но и без да бързат подозрително те се качиха по местата си, хлопнаха вратите и преминаха под вдигнатата бариера. Влязоха в територията на Белинезе, изчакаха граничната процедура и запърпориха на юг.

Едва сега можеха да си отдъхнат.

Бяха преживяли 16 часа диво напрежение.

Мълчаха дълго. Смениха се.

Франк беше карал много през нощта. А тази грухтяща антика наистина изискваше непрекъснато внимание. Беше толкова разбита, че поддържането на движение в права линия беше изпитание и за мускулите и за шофьорските способности.

— Какво ще правим оттук нататък? Или и това не трябва да знам — по-скоро уморено, отколкото с желание да се заяжда запита оператора.

Крис, съзнаваше, че Франк през последните дни най-много се измъчваше от неизвестността. Не бе му казал нищо за това, какво бе планирал, за цялата тази мексиканска конспирация. Само настояваше да го следва сляпо. Логично бе операторът да е пренапрегнат и изнервен. И той беше жив човек, на който от време на време му идваше до гуша в края на някоя безумна седмица.

— Нямам повече тайни планове Франк. Ще се приберем в Лос Анджелис.

— Как?

— Със самолет — отговори му Крис уверено, като не сваляше очи от пътя.

— Да бе, сигурно! Само че на борда му трябва да пише „Трамвай желание“ — опита се да се пошегува операторът. — Тук да не ти е летище Кенеди! Може би има полет веднъж седмично и вероятно вече сме го изпуснали.

— Ще се оправим. Нали видя отново какъв страшен отбор сме! — опита се да го ободри Крис.

— Да бе голям екип! — иронично подхвърли операторът. — Бяхме като дресьор и кьорова мечка. И понеже ролята не ми е любима, не мислиш ли, че е време да ми отговориш на няколко въпроса?

— Дадено.

— Какво ще стане с Джини? Притеснявам се, че когато днес тръгне от хотела с ония двамата, актьорите, може да възникне проблем на летището. Хората на Мендес ще се усетят, че сме изчезнали и ще се опитат да я задържат. Не е много далеч от ума да предположат каква е целта на тоя маскарад с двойниците.

— Мислиш ли, че не съм го предвидил?

— И?

— Може би тя вече каца в Лос Анджелис.

— Кога успя бе?

— Тая нощ. Около 3 часа. Разиграх малка комбинация.

— Чакай бе, човек. Сега започвам по малко да загрявам. Значи ще ги оставим с пръст в уста, така ли? Докара тия безработни актьори, за да изиграят нашите двойници докато си вършим истинската работа. Поръча проститутките, за да направят скандал и онези псевдо Крис и Франки да излязат от студиото незабелязани, но все пак да се разбере, че това е екипът на ССН. Тогава за какво ти трябваше и ония

импровизиран карнавал? За да не ги разпознаят под маските ли? Та те можеха просто да си седят по стаите и да не се показват навън до тръгването за летището.

— Напълно си прав Франк.

— Тогава какво още не знам?

— Че твоя човек, твоя двойник не само външно прилича на теб ами и по нещо друго.

— Какво?

— Апетитът към мацките.

— Каква я е свършил? — с любопитство попита операторът.

— Може и още да продължава да го прави.

— Не ме мъчи, кажи ми!

— Карнавалът бе организира именно заради него и заради една нелюба стюардеса, която трябваше да му прави компания. Ако се е представил така, както очаквам, а нямам повод за голямо съмнение, тя със сигурност си е пропуснала полета в 3.40 през нощта. Затова пък Джини я замества.

— Ти май си играеш с живота като с филмов сценарий.

— Да не е лошо?

— Знаеш ли, понякога ме хваща страх.

— И мен. Но може би в това е тръпката.

Франк само кимна и се съгласи.

— Оттук нататък, какъв е планът? — запита той.

— Ще се обадиш на твоите приятелчета от онази малка авиокомпания да дойдат със старичкия си Лиърджет. Нали сте служили заедно. Все ще измислят нещо, за да ни приберат. Естествено ще им платим щедро.

Франк помълча, замисли се и каза:

— Нямам им телефона. Всичко остана в Канкун, в хотела, а не го зная наизуст. Вариантът отпада. Значи следващите 36 часа ще сме като пчеличките, ще летим от летище на летище и от самолет на самолет — разочаровано завърши той.

Крис го погледна и небрежно започна да си подсвирква и да се прави на клоун.

— Аз обаче го знам — пропя думите като в песен той и продължи да суингира. — — Запомних го за всеки случай. — Той

също вече се отпускаше и му харесваше да се държи като хлапак, издържал тежък изпит.

Франк се ухили и се ентусиазира.

— Вярно ли бе! Ама какво питам! В тая твоята кофа какво ли няма, след като си измислил целия този сценарий, та един номер. Яху-у-у. Намирай телефон и спирай тая барака да звънна на Пат. Веднага ще дохвърчи кучия му син. Леле Крис, ако ни провърви още довечера ще сме си вкъщи. Крис, знаеш ли... „ти си моята съдба“.

„You are my destiny“ — запя фалшиво Франки, любимата им песен, която им харесваше най-вече, за това, че музиката ѝ предоставяше неограничени възможности да вият като койоти и да се задъхват от смях от певческото си майсторство.

Крис мигновено се включи.

За тях още едно съвместно премеждие завършваше с успех.

ГЛАВА 22

— По дяволите. Мамка им! — ругаеше командирът на самолета.
— Каква пък е сега тази тъпотия!

Току-що от Кулата на сектора, над който летяха му бяха наредили да направи непредвидено в полетния план, кацане на летище Монтерей Мексико. Според строгите международни закони на авиацията не можеше да не се подчини.

„Наложителна проверка! — кипеше вътрешно той — Поне да бях говорил като хората с онези от LAX approach! Що за бъркотия е това! Нали провериха всичко и всички на излитане! По дяволите!“

Все едно, трябваше да се примири. Щяха да кацат в тоя Монтерей пък там, на земята, да научи подробности. А трябваше също да погледнат какво става и с тая проклетата комуникационна апаратура. В някои моменти не работеше като хората, разговорите заглъхваха в бучене. Уж я пробваха при излитането в Канкун, но от тия полузаспали техници всичко можеше да се очаква.

Натисна бутона и извика старшата стюардеса. Тя щеше да има грижата за останалото. Щеше да измисли как да обясни на пътниците причината за кацането. Претоварен трафик на Лос Анджелис Интернешънъл, затворена писта или каквото и да е. Нещо по-достоверно.

— Уважаеми пътници, поради затруднения в трафика на Лос Анджелис Интернешънъл се налага да направим кратко непредвидено кацане на летище Монтерей. Авиокомпания Jetstream Airlines моли за извинение и разбиране. На летището в Монтерей ще кацнем след около половин час.

Пътниците започнаха да роптаят, а един и очилат невротик дори се развика: „Аз имам спешна бизнес среща! Не може да се провали само заради вас!“. Като че ли очакваше някой да му повярва.

Джини също беше изненадана, но се опита, доколкото може, да успокоява хората, които бяха под непосредствените ѝ грижи. Петгодишното русо момиченце, което смело пътуваше само, в един момент се паникьоса и се разплака, повлияно от напрежението, което

бе почувствало у другите наоколо. Джини го прегърна и започна да му обяснява, че ако е послушна ще ѝ покаже после любимото място на делфините. Момиченцето я погледна и любопитно попита:

— Ама наистина ли?

— Разбира се, Роузи. — Това бе името на детето, изписано върху целулоидното пликче с документи висящо на гърдите ѝ.

— Сигурно и „Волният Уили“ ходи там — каза момиченцето.

— Ти познаваш ли го?

— Не, но ми е любимец. Аз го обичам — заяви русокосата пътешественичка.

Джини я прегърна и я погали. Така мила и беззащитна беше тази малка красавица. Испита прилив на дълбока нежност. Колко ли щеше да е хубаво с Крис да си имат дете!

Самолетът започваше снижаване.

„Въобразяваш си“ — повтаряше си Джини, „Въобразяваш си!“

Но не. Не.

Не беше така.

Този човек, русият я гледаше от няколко минути така, като че ли я познаваше или се мъчеше да си спомни къде я е виждал. През цялото време досега бе извърнат към прозореца и приличаше на задрямал, но след съобщението за междинно кацане се обърна рязко и се втренчи в нея.

Той я следеше.

Настоятелно я следеше с поглед.

„Сигурен ли бе Крис, че всичко бе наред? Не бяха ли пропуснали да забележат някой от хората на Мендес да се качва в самолета след нея? След като трябваше да напусне Мексико така мистериозно, несъмнено имаше основателна причина“ — мислеше си тревожно тя. — „Ужас! Захванеше ли се Крис с нещо, то винаги беше опасно. А сега и това непредвидено кацане...“

— Колкото и да е невероятно това е тя! Джини Маккинли!

Рей Стрелицки се взря още веднъж в стюардесата и потърси с ръка под седалката дипломатическото си куфарче. Незабелязано извади една снимка и я погледна. — Разбира се, тя е! — Въздъхна.

Трябваше да вземе решение.

Оставаха само двадесет-двадесет и пет минути и щяха да са на пистата на летище Монтерей. Там Рей не можеше да се чувства в

безопасност.

„Достъпът прекратен“. Натрапчивата фраза не излизаше от главата му и само засилваше спотаения му ужас.

Наистина ли бяха толкова бързи тези кучи синове. Не бяха изменили броени часове от снощи, а те бяха наблизко, съвсем наблизко за да го сграбчат. Трябваше да действа бързо и да намери някакво решение. Не въображаемо, а жестоко и реалистично.

Парализираният от безсъние и изтощително напрежение мозък прехвърляше болезнено всякакви варианти.

Намери веднага недостатъците им. Онези бяха много опитни, за да се хванат на уловки, скалъпени набързо от един измъчен преизпълнен със страх ум. Рей постепенно отсяваше вариантите, докато разбра, че е време за резервния.

Вече нямаше друго решение, освен да се превърне в камикадзе. Разбираше логиката на „южния вятър“. Повечето хора цял живот се стремяха към една цел и на финала или едва я докосваха преди да издъхнат или им се изплъзваше безнадеждно. Камикадзе имаха щастливото предимство да свързват финала и целта с един точен удар.

Челен и непогрешим.

Той трябваше вече да направи неизбежното.

Неговият самолет торпила беше излетял.

Трябваше да използва единствената възможност.

— Какво правите тук! — строго и напрегнато запита Джини, когато онзи русият се промъкна зад нея в кухненския бокс. Ох, само как я стресна!

— Здравейте Джини — каза мъжът.

Тя едва не припадна.

— Вероятно правите грешка, казвам се Джоан — бързо излъга тя.

Онзи безмълвно и показа една снимка. Тя и Крис, прегърнати пред Юнивърсъл Студиос заедно с Уди Кълвача.

— Моля ви, не ме прекъсвайте и ме изслушайте внимателно — бързо и тихо заговори непознатия. — Искам да...

— А вие кой се — напрегнато го прекъсна тя и влезе още по-навътре в бокса.

— Не се страхувайте казвам се Рей Стрелицки. Моля ви, не ме прекъсвайте, нямам никакво време — каза припряно той и се огледа.

Преградата ги скриваше от останалите пътници. Наближаваха летището на Монтерей.

— Сега слушайте внимателно. Това кацане не е случайно. Предизвикано е от влиятелни и опасни хора. Трябва да предадете нещо на Крис!

Краката ѝ се подкосиха. Кой беше този! Откъде имаше тяхна снимка. Какво трябва да направи? — трескаво мислеше Джини.

— Който и да сте господине, правите грешка. Моля ви да отидете на мястото си и да затегнете колана. Ще кацаме.

Осъзнаваше, че реакцията ѝ е глуповата, но беше така обърквана!

Непознатият само я погледна и ѝ показа една друга снимка.

Искаше ѝ се да изкрещи!

Затова значи бяха ходили до Мексико! — осъзна тя. — Да, ето го тук и Крис и Франки с камерата. Несъмнено са те, макар и маскирани. Тия шантави самоубийци! А тук някакви мъже и въоръжена охрана недалеч от тях. Боже мили! В какво само се бяха набъркали!

— Разбирате ли сега, че може да ми имате доверие? — попита я шепнешком мъжът. Опитваше се гласът му да бъде топъл и предразполагащ. — Направете това, за което ви моля. Вярвайте ми много е важно за Крис. При кацането ще преровят всичко докато не намерят този пакет, но вие има как да го скриете и да му го предадете. Вие сте от екипажа. Хайде, няма време!

Джини мълчеше.

„Какво да правя, Господи какво да правя!“.

Дали щеше да помогне наистина на Крис?

Дали този мъж с уморен и измъчен поглед не я заблуждаваше?

Ако се съгласеше с него, дали нямаше да се изложи на по-голям риск и да вкара Крис в някакъв капан?

Тя не можеше да го предаде! Но не можеше и да го лиши от информация, която е решаваща, ако русият беше искрен!

В главата ѝ избухваха частици стъкло. Едва дишаше. Онзи като че ли вникваше в мислите ѝ. Манипулираше ли я? Не беше ли човек на Мендес, който използваше момента да я провокира като ѝ подхвърли нещо опасно, а после да ги убият и двамата? Крис още беше някъде из Мексико. Не можеше да забрави това.

— Джини, вие ще му помогнете много и няма да му навредите. Крис няма да ви обвинява. Доверете ми се — продължаваше да я

убеждава Рей.

— Нищо не знам и не разбирам какво искате, — рече троснато тя след дълга пауза.

Русокосият се наведе над нея и започна да ѝ говори тихо. Говори, говори, говори.

Пламенно я убеждаваше. Настояваше на своето.

Джини не беше наивна и преценяваше.

Направиха последна дъга над летището. Колелата на боинга докоснаха пистата.

Тя, вече сама, седеше като вцепенена. Като че ли водовъртеж я засмукваше и главата ѝ бучеше от уплах, от напрежение от цялото това ужасно и изненадващо преживяване.

— Стегни се! — изкомандва се тя.

Самолетът рулираше.

— Мамо-о-о-о — русата принцеса се бе уплашила от рязкото кацане при силен страничен вятър.

— Няма нищо миличка — приближи се към нея Джини и прегърна момиченцето. Но то не се успокояваше.

Самолетът спря съвсем близо до постройката на терминала и двигателите бавно заглъхнаха. Спускаха сгъваемата стълбичка.

Момиченцето изкрещя и започна да се дави.

— Командире, малката е доста зле, лошо ѝ трябва да я пооправя, много се уплаши... Ще изтичам до терминала. Тук няма как... — поиска разрешение „новата“.

Момиченцето пищеше.

— Бягай! — викна ѝ пилота — Уф какъв ден, какъв полет, мърмореше ядосано той.

Джини изтича веднага по стълбите. Момиченцето бе изпаднало в истерия. Направо крещеше. Тя го оципа още веднъж.

Униформените, които наобикаляха самолета я изгледаха с недоумение и се зачудиха дали да не я спрат, но като видяха пищещото дете безмълвни и сащисани, само я проследиха с поглед. Тя изчезна бързо през служебния вход на терминала. Не това бе за тях същественото, някаква си стюардеса с плачещо хлапе.

Към самолета се приближи кола без опознавателни знаци и две джипки.

Служителите се представиха на командира на самолета и поискаха да направят проверка на пътниците.

— Но това са транзитни пътници, които няма да напускат самолета — възрази той.

— Няма да безпокоим никого излишно сър. — Обърна се към него един добре облечен граждански мъж и му показа карта, идентифицираща го като служител на Бюро за борба с наркотиците — Ние търсим само един-единствен пътник и разполагаме с всички необходими юридически санкции да го арестуваме.

Командирът махна с ръка.

„По дяволите! И това ли трябваше да му се случи днес! Какъв отвратителен полет!“

Униформените, придружени от гражданския не търсиха дълго:

— Господине, последвайте ни за проверка.

Рей беше готов.

Още щом го качиха в колата той позна един от любимците на Мендес, дон Франсиско „заешката уста“. Явно на него се беше паднала честта да надзирава изпълнението на височайшата поръчка.

— Е, Рей, май свършихме игричката — Франсиско се усмихна и го потупа приятелски по рамото, когато го блъснаха на задната седалка на колата. Седяха трима. Една горила Рей и „заешката уста“. До шофьора имаше друг мъж. Също въоръжен.

Караха към някакви бараки в края на летището.

— Дай това насам — Франсиско протегна ръка и дръпна дипломатическото куфарче на Рей. Сложи го на коленете си.

Спряха пред изоставена постройка.

Въведоха арестувания в неголяма стая, но достатъчно широка, за да вмести всички тия главорези. Чико, Керидо (Скъпия), един от основните изпълнители, Франсиско.

Имаше още двама с вид на сериозни банкови чиновници или инженери. Носеха обемисти куфарчета с апаратура. Вероятно си бяха подсигурили и компютър. Бяха изпратили странен екип. Но със сигурност ефикасен.

Главорезите на Мендес щяха да се погрижат за мръсната работа, т.е. за него, а двамата европейци трябваше да не допуснат никой да се докосне преди тях до най-важното. До съдържанието на дипломатическото му куфарче.

Униформените полицаи се оттеглиха „деликатно“ и заминаха с джиповете.

Блъснаха Рей на един стол. Белезниците изщракаха зад гърба му. Скоро почувства изтръпването на китките.

Щракнаха ключалките на черния му „Самсонайт“.
Шоуто започваше.

Компютърът му вече беше на масата. Освен него в куфарчето имаше само паспорт, нов неизползван бележник, и портфейл с кредитни карти и пари. Толкова.

Двамата европейци огледаха лаптопа и детайлно го провериха. Ровиха се дълго. Оставиха го. Спогледаха се. Хард дискът беше съвършено празен. Трескаво изпразниха Самсонайт-а. Търсеха още нещо.

Разпраха шевовете.

Ровиха. Побесняха.

Вторачиха се в Стрелички, готови за разправа. Решени да го измъчват, жестоко, но да открият онова, за което ги бяха изпратили.

Но Рей изпитваше странно спокойствие.

Той водеше играта.

Последната.

И само той знаеше защо.

Заряя поглед в пространството.

Изключи действителността.

Бе водил труден и двойствен живот.

Бе постигнал много.

Приел бе и рисковете и възможния фатален край на своя път.

Беше се подготвил. Сега не му оставаше друго, освен да се наслаждава на всяка секунда утринна, слънчева топлина.

Какво му крещяха?

Какво искаха от него?

Удряха ли го?

Не, той не искаше да се върне отново в този живот! За него той бе свършил. Беше се уморил.

И много, много се беше измъчил.

Предметите бавно губеха очертания и се отдалечаваха от него.
Плавно.

Изведнъж!

Чу музика!

Моцарт. Симфония „Юпитер“.

Първите стремителни акорди като че ли раздираха и покоряваха простора.

Той дирижираше, погълнат от величествената сила на съвършенството.

Замахна с палката.

Звук на отдалечаващи се самолетни двигатели прогърмя в съзвучие с взривяващото фортисимо на оркестъра.

Рей плуваше в гордото чувство на победител.

Усмихна се. Моцартовата буря се бе смирила в романтична звукова поезия.

Направи невидимо движение.

Диригентската палка литна от ръката му бавно и отплува като в безтегловност.

Той също отлиташе със звуците на Моцарт.

Към съвършенството? Дали?

Последното, което изплува замъгленото му съзнание бяха две очи.

Сини и топли.

— Нат... — промълви той.

Главата му се отпусна.

Бе изпил горчивата чаша докрай.

Бе прехапал и втората ампула.

ГЛАВА 23

— Здравей Александра, здравей Чъми. Клубът на любителите на кренвири те поздравява. Искаш ли да опиташ от нашия специалитет?

Ротвайлерът скимтеше в очакване. Този ритуал се повтаряше всеки ден. Поне когато Крис си беше у дома, а не някъде, където се стреляше, или наркотрафиканти си играеха на гоненица с полицията. Чъми тактуваше енергично с отрязаната опашка и припряно, но внимателно отхапваше от своя деликатес, купен от магазина на ъгъла.

Милата Александра седеше в градината пред хола си и наместваше със срамежлива усмивка очилата с тънки рамки. Наслаждаваше на слънцето и палавата игра на Чъми преди да седне отново зад пианото и нотите за часове. Някаква далечна баба ѝ бе завещала тази неголяма сграда на 17 улица № 830 в Санта Моника и така бе подпомогнала музикалните стремежи на Александра. Свиреше непрекъснато и с дни. Предстоеше ѝ турне. Тръгваше вдругиден, в понеделник за цяла седмица. Каза го скръбно. През това време нямаше да вижда Чъми, който щеше да прекара раздялата при нейна приятелка в Западен Холивуд.

Пожелаха си приятна вечер. Крис се запъти към пощенската кутия, изтича трите етажа и отключи вратата на жилището си. Отново си беше у дома. Още откакто се беше нанесъл тук, Крис бе направил от странното подпокривно студио читалня, музей, апаратна за видео монтаж, френско кафене, изобщо един цял свят в умален Крис-вариант.

Заедно с безбройните рафтове книги, справочници и видеокасети кротко се редяха играчки от детството, трофеи и подаръци от различни страни, където го бяха отвявали събитията и занаята. Компютрите и видеоапаратурата му бяха наредени непретенциозно върху измислени от самия него дървени конструкции.

Колажите от вестници, отразили подвизите му, подарък от приятелите му за 35 рожден ден висяха аранжирани по стените на леки пана с различни форми, а един допотопен модел на китайски велосипед марка „Летящо гълъбче“ по неизвестни причини бе закачен на тавана, полегнал на една страна. Сякаш колоездачът току-що се бе

изтърсил от него направо в аквариума с рибките. Вероятно за да поплува.

В този дом съжителстваше чаровния порядък — безпорядък, който винаги го съпътстваше. Джини бе внесла в ергенската му подредба фините акценти на женско присъствие с красивите керамични съдове, сухи цветя и кактуси, новите къдрави пердета и покривчици от брюкселска дантела. Крис като че ли усети дъха ѝ и се усмихна. Неговото мило, смело момиче бе направило живота му пълноценен.

— Джини-и-и, Джини-и-и. Вече съм тук! — извика още от вратата той.

Никой не му отговори.

— Джини? Тук ли си? Къде си?

Не получи отговор.

Започна да обикаля апартамента. Влезе в спалнята. Багажът ѝ го нямаше. Странно. Включи телефонния секретар и прослуша съобщенията. Нищо важно.

С писмото, което ѝ изпрати чрез Стив в стаята вчера посред нощ, я бе помолил да отиде при родителите си в събота щом пристигне, а после да се срещнат в жилището си в неделя. Така щеше да се чувства по-сигурен, защото в малкото селище на север от Окснард, където живееха възрастните Маккинли, нямаше да попадне под притеснителното наблюдение на „Ескорта на Мендес“, който и днес чинно чакаше на мястото си, долу, далеч от входа. От летището, както е с униформата Джини лесно и незабелязано можеше да стигне до къщата на достолепния професор Маккинли и кротката си майка, които не беше посещавала наскоро.

Крис погледна часовника и реши, че може би е още рано да я очаква. Бе сменил две часови зони и затова се беше объркал. Вероятно и следобедния неделен трафик щеше да я забави допълнително.

Хвърли припряно пътната си чанта и стартира компютъра. Включи също професионалния видеокасетофон и един монитор. Искаше му се да работи, да работи, да работи! Чувстваше се като хрътка, хванала следата.

Отговорът на много въпроси беше скрит зад едно строго лице, обрамчено със сива коса. Непознатият възрастен мъж, който се бе качил от кея на яхтата. Кой беше той? Защо го посрещнаха с такава

сервилна почителност? „М“ не му беше казал нищо за това. В последното съобщение бе описано само мястото на срещата и кратко пояснение: Investors-Conquerors. Right Direction. Това звучеше като важен акорд на анонимното им сътрудничество. От момента, когато „М“ му бе изпратил копия от журналистическите му материали с констатацията Wrong direction, до момента на мексиканската мисия беше изминала повече от година. Вече очакваше да зърне светлината в тунела. Тя беше свързана със „инвеститорите завоеватели“. Кой бяха те? И какво точно завоюваха? Откъде да започне? От сивокосия, който се качи на яхтата... как й беше името... „Симона“ — изплува в съзнанието му. Да „Симона“, спомни си стилния надпис на кърмата над разпенената вода. „Симона“. „Симона?“

Стоп. „Симона!“

Това му говореше нещо.

Крис скочи и взе купчината вестници от миналата година. Започна да рови трескаво.

„Симона“, „Симона“.

Да, май така се казваше и онази яхта, за която писаха. Само трябваше да намери съобщението. Точно така дано само да е същата яхта, дано!

Крис бързо прелистваше.

Да, ето го, отпреди единадесет месеца. В клюкарската рубрика:

Известният бизнесмен от ливански произход Фархат закупи една от най-скъпите поръчкови яхти в на стойност около 32 милиона долара. Според експерти официално обявена цена е силно занижена. Замесеният в оръжейни сделки 48 годишен собственик нарече плаващия си замък „Симона“...

Информацията бе придружена от снимка на яхтата и друга, очевидно правена отдалеч и после силно увеличавана. На нея се виждаше много едър арабин с тъмни очила.

Да, това бе същата яхта. Значи реално домакинът на срещата бе Фархат.

Но кое бе тогава човечето с парадна капитанска униформа, което посрещна гостите вместо него? И защо?

За Крис всички спомагателни въпроси водеха към един основен — какво бе събрало на тази тайна среща Мендес, дългогодишен партньор на колумбийските наркобарони, арабските оръжейни трафиканти и този мистериозен сивокос? Инвеститор завоевател? Кое бе онова толкова важно и изначално, което искаше да му подсказже „М“? Трябваше да се захване с всеки един от участниците поотделно.

Взе телефона и набра номера.

— Нюзруум ССН, с какво мога да ви помогна?

— Здравсти Мелинда.

— О, здравей Крис! Как си? — гласът ѝ смени служебното си звучене и се изпълнени с нескрит копнеж.

— Благодаря, добре, тъкмо пристигнах. Пак ли ти си дежурна в неделя?

— Знаеш, нас старите моми ни мислят за много ефективни или поне така ни казват, за да ни прецакват почти всеки уикенд.

— Ти стара мома ли си?

— Аз съм на 29, ако не си спомняш.

— Ти си в разцвета си, скъпа Мелинда?

— Сигурно, но въпреки това няма да се добера до покана за вечеря нали?

— Остави това, моля те. Затънал съм в нещо спешно и в момента ми трябва твоята безценна помощ.

— Да, това сме ние старите моми, едни ефективни служителки за първа помощ! — с горчива ирония додаде Мелинда и попита вече делово — Какво мога да направя за теб?

— Моля те, издири всичко каквото имаме за личност на име Фархат от ливански произход. Свързан с търговията с оръжие. Колко време ще ти отнеме?

— Вероятно, поне два часа, ако искаш да съм прецизна. Но може и да се забавя. Ако свърша по-рано къде да ти се обадя?

— Звънни на мобилния ми телефон. Не зная къде ще бъда — отговори ѝ неопределено Крис. Не можеше да рискува да му се появи на прага на апартамента с извинението, че искала да му донесе материалите лично.

Мелинда беше история от миналото. От първите му години в ССН. Техният кратък роман бе нещо като ампутация на болката. И двамата бяха преживявали любовни драми и се хвърлиха един към друг обединени от жаждата си за лекуваща нежност. После нещата свършиха безшумно и без драма. Останаха добри приятели. Но откакто се бе появила Джини, Мелинда изпитваше необяснима ревност. От години между Крис и нея не бе имало нищо. Женски истории — помисли си Крис и престана да мисли за миналото.

Важното беше, че след няколко часа щеше да прегръща Джини.

Стана и си приготви кафе. Нищо повече не можеше да свърши за момента. Все едно, налагаше му се да изчака информацията на Мелинда.

Докато зареждаше машинката се сети за Джош Уолтън. Мексиканската история беше свършила. Касетата бе размножена в две копия, преди час и половина, а оригиналът заключен в сейф в ССН. Това, което можеше да накара Джош да гълта таблетки с шепи, беше безценното ѝ съдържание. За пръв път журналисти бяха успели да заснемат така очевидно среща на големите босове. Такъв уникален и опасен материал никой никога не беше излъчвал в ефир, без да попадне на мушката. На Крис предстоеше да се пребори с шефа Уолтън. Главният редактор остаряваше, ставаше докачлив и много раздразнителен. Двата с Франк го бяха излъгали и изолирали. Отнеха му възможността да се подготви и да направи необходимите му ходове, които да му подсигурят тила пред програмния директор и наблюдаващия новините вицепрезидент, а и да помисли за кожата си. Но дори Крис и Франк не очакваха, че обективът на камерата ще се фокусира върху това, което се случи. Потайният информатор „М“ му беше посочил само къде и кога да бъдат. Така или иначе сега имаха само един възможен ход. Да измъкнат Джош от кабинета, да го заведат някъде на спокойствие и да му покажат записа. Заедно с друга информация, до която могат да се доберат междувременно. После щяха да го оставят да покреши и да гълта таблетки, докато осмисли видяното. Ако решеше да им откаже ефир опасното им усилие щеше да бъде погребано завинаги, но ако се съгласеше, трябваше да работи с тях наравно, за да направят аргументацията на репортажа непробиваема дори ако се наложи да поискат съдействие от ФБР. Джош щеше да се поти много този път и също така да си мери

кръвното налягане през минута. Ако влезеше в играта на тяхна страна със сигурност щяха да го атакуват направо от Държавния департамент, с обвинения в предизвикване на дипломатически скандал. Босовете имаха легални бизнеси, плащаха тук-там някой данък и флиртуваха с националните институции на своите държави. Джош веднага щеше да схване това и жестоко да се съпротивлява. Нагазваха до шия в блатото. Крис трябваше да намери най-внимателния подход за да му подаде информацията без да предизвика бурен отказ или инфаркт.

След като изпи ободряващо силното кафе Крис реши да се приготви за вечерта. Джини всеки миг трябваше да се появи, вероятно облечена за романтичната им годишнина и нетърпелива. Беше ѝ купил огромен букет с цветя и предвкушаваше удоволствието от радостта ѝ.

Избра костюм и риза, подбра вратовръзката и с хавлиена кърпа на рамо се приготви за един бърз душ.

Часът приближаваше 7:30.

Крис, вече облечен елегантно запали пура и застана пред отворения прозорец. Джини още я нямаше. Започваше да се притеснява. Все пак реши да звънне на семейство Маккинли и да разбере какво става.

Както обичайно в този час, слушалката вдигна Барбара Маккинли. Професорът сигурно още четеше преди вечеря.

— Здравей, радвам се да те чуя. Крис се обажда!

— О, привет. Добре дошли и честита годишнина и на двамата. Нали днес беше свещената дата — весело зачурулика иначе сдържаната професорска съпруга.

„Добре дошли?“ Барбара вярваше, че са пристигнали заедно. Значи Джини не беше там. Той малко смутено продължи разговора.

— Благодаря ти Барбара, естествено, че ще празнуваме.

— Знаеш ли исках да ви поздравя по-рано, и звънях няколко пъти, защото мислех, че самолетът ви каца в ранния следобед, но явно нещо съм се объркала. Как пътувахте?

— Нормално — с нарастващо безпокойство отвърна той.

Барбара, явно възбудена от семейните събития годеж и предстояща сватба беше ентусиазирано бърбиво щом ставаше дума за „младите“.

— Е, тогава приятно прекарване тази вечер. Между другото, може ли да ми дадеш Джини за миг, да я питам нещо?

Крис се напрегна, скалъпи една бърза лъжа и побърза да приключи разговора. Затвори.

Беше повече от ясно.

Тя не беше отишла при родителите си.

Нетърпеливо набра телефона на Сара.

С нарастваща тревога установи, че не беше и там.

— Какво може да се е случило — запита се той и нервно се заразхожда из стаята докато мислеше. Реши да звъдне и до летището — за всеки случай.

— Добър вечер, моля дайте ми информация за полет на Jetstream Airlines 478 от Канкун, Мексико.

Зачака.

— Не е пристигнал сър, отговори момичешки глас от другата страна на линията и го поля като студен душ. Опита се да не губи спокойствие:

— Бихте ли ми казали защо не е пристигнал, след като това трябваше да стане вчера сутринта?

— Момент сър.

Момичето прекъсна за миг. Явно се свързваше с някаква друга служба. Минаха 3–4 напрегнати минути. Накрая тя се обади.

— Съжалявам, но информацията, с която разполагам, не е много точна. Според нея самолетът е кацнал на друго летище, но не зная кое. Моля ви, опитайте по-късно.

— Благодаря ви.

Друго летище. Това поне звучеше успокояващо. Кой знае какво объркване беше станало на международното отново и както винаги в подобен случай част от самолетите трябваше да кацат по други писти. Напоследък в новините постоянно се дискутираше сигурността на полетите. Пространствата около големите летища така се препълваха от самолети, че на диспечерите свят им се завиваше да ги следят. А и често по други причини, свързани със стабилността на компютърните системи или обикновени човешки пропуски предизвикваха досадни бъркотии, в резултат на които стотици пътници чакаха, недоволстваха и направо ругаеха пред камерите.

— Но все пак това беше вчера — мислеше той — Повече от цяло денонощие. Къде трябва да са кацнали, че да им трябва толкова време да стигнат до Лос Анджелис? Засега можеше само да гадае. Така или иначе трябваше да изчака.

Щеше да се обади отново.

ГЛАВА 24

— Съжалявам господин Лакомб, но нямаме никаква информация за този полет. Просто не е пристигнал.

— Бихте ли ми обяснили какво означава това? — попита рязко Крис. Като не са кацнали тук все някъде трябва да са.

— Съжалявам сър, нямам никаква информация на разположение.

Той тръшна телефонната слушалка, взе ключовете от колата и изхвърча навън. След около четиридесет и пет минути вече обикаляше летището и разпитваше навсякъде. Обади се и на Франк, който обеща да дойде.

Напрежението му растеше, а информационната служба на Лос Анджелис Интернешънъл изобщо не успя да му помогне то да спадне.

— Как не е кацнал! Проверете отново! Моля ви! Да, полет на Jetstream 437. Точно така. Трябваше да пристигне отдавна, вчера. Колко може да чакаме още! Да, госпожо, зная, че е малка авиокомпания. Може ли да излети или кацне самолет без да знаете. Да не би да е пренасочен към по-малко летище наоколо заради претоварен трафик? Това ми съобщиха преди няколко часа ваши колеги. По дяволите, кажете ми нещо! Някой изобщо знае ли какво става!

Крис повече от три часа напрегнато се опитваше да научи нещо за полета на Джини. Разпита навсякъде. Франки, който пристигна удивително бързо също обиколи дори най-пъпчивите служителки с вечните си комплименти и закачки.

Никаква информация.

Такъв самолет просто не беше кацал на Лос Анджелис Интернешънъл.

Толкова.

Нямаше сведения да е стигнал на някое от другите летища наоколо. Крис, притеснен и напрегнат, едва се съдържаха да не се разкрещи.

— Успокой се — помоли го Франк и се огледа. Към тях се бяха присъединили и децата на възрастната двойка от Нюпорт бийч, която също не бе пристигнала. Още посрещачи се бяха скупчили в другия

край на обширната зала. Те се оглеждаха стреснати и развълнувани. Можеха само да тънат в догадки и да се борят с ужасяващи предчувствия, които винаги съпътстват това човешко приключение, летенето.

— По дяволите, Франк! Няма да се успокоя — бушуваше Крис — Какво означава „очакваме официална информация“. Колко още ще я очакваме, седмица? — продължаваше с едва овладян глас той. — Това ли е Америка в информационния век! Нашите военни се хвалят, че със сигурност знаят кога най-незначителното самолетче излита от Камчатка или остров Шпицберген и дори какво си говорят руските пилоти, а тук никой нищо не казва за един най-обичаен граждански полет! Просто не бил кацнал! Това не е отговор Франк! Лос Анджелис Интернешънъл! Това световно летище ли е или общинска спортна площадка!?

— Чакай Крис, спокойно! Ще разберем какво е станало. Само си представи, че причината е някаква смешна бъркотия. Може някоя избързала мексиканка да е започнала да ражда поредния гражданин на Съединените Щати на 30 000 фута височина и са кацнали извънредно някъде докато се оправят! Само си спомни как с втората ми жена бяхме полудели за нашата Уини. Керън влязла през нощта в стаята ѝ и не я намерила в леглото. Прозорецът бил леко отворен, както го оставяхме през лятото и само след миг вече бяхме обхванати от паника. Точно тогава върлуваше онзи извратен тип, серийния убиец на момиченца. След като вдигнахме на крак полицията в целия Лос Анджелис се оказа, че Уини със слушалки на главата и включено радио е заспала под леглото, прегърнала мечето си! Свряла се съвсем навътре и заспала. Изобщо не ни чула докато крещим из къщата. Затова задръж си нервите и дишай дълбоко, Ок? А аз ще се опитам да говоря с момчетата от Кулата. Няма много да ми се зарадват, но ако не ме изритат мигновено ще настоявам да ми кажат каквото им е известно. А сега не ми разваляй и без това краткия уикенд. Ако ме разстроиш няма да мога да се представя по подобаващ начин пред моите сладурани. Ще ме разнесат навсякъде. После няма да мога да си подам носа в тоя град от срам. Разбираш ме нали? Ок? Схващаш ли? — Франк пак го удряше на шега. Беше страхотен приятел.

— Добре Франк. Извинявай. Може наистина да е някаква глупава история. Знаеш каква беше тази седмица, като гоненица на стражари и

апаши. Изнервен съм. А и предстоящия ми разговор с Джош не ми излиза от главата. Това не ме прави по-спокоен.

— Сега седни и вместо да размахваш шпагата на недоволството свърши нещо полезно. Например прегледай файловете, които изпрати Мелинда. Вземи моите копия. Дотогава ще съм се върнал с някакви вести.

— Май си прав. Така и ще направя — съгласи се Крис. Това поне щеше да го отвлече от напрежението. Поне за известно време.

Отвори и се зачете.

Фархат имаше богато минало.

Беше срещал името му и преди. Официално занимание, търговия с петрол. Неофициално — оръжие. По непотвърдени данни работи предимно с иракски петрол и го продава като кувейтски или саудитски. Съсобственик в някои блискоизточни рафинерии и в една корабна компания, притежаваща танкери под либерийски флаг. Изключително здрави позиции на блискоизточния пазар на оръжие. Използва петролните си обороти за частично изпиране на парите от оръжейни сделки. „Специалист“ в продажбата на боеприпаси, често на бартер срещу петрол. Продава предимно руско оръжие, но също така чешко и произведено в България и Унгария. Два опита за убийство. Първият, вероятно, като предупреждение към баща му, основател на бизнеса, а вторият наскоро, през 1994 — по повод на сделка с боеприпаси за Сирия. Продад им огромно количество зенитни заряди с изтекъл срок. Просто отказвали да гръмнат. Толкова били стари. Явно Фархат бе разчистил някоя забравена складова база из източна Европа на нула цена, а после бе продал по международния минимум. И бе попаднал на мерника. Но се бе отървал. Фархат бе от големите играчи и именно затова бе домакин на срещата в Санта Ана. Дискретно, чрез пълномощник. Лукавият ливанец бе избрал тактиката на кварталната красавица: хем да, хем не. Играеше с две карти.

— Последно повикване на пътниците за Лас Вегас, полет...

Крис се стресна и внезапно се сети за Франк.

Къде ли се беше запилял толкова време? Дали бе научил нещо от авиодиспечерите на кулата?

Нервните спазми го нападнаха отново. Притесняваше се за Джини. И се чувстваше виновен, че я забърка в това пътуване. Ужасно, ужасно виновен. Но и самият той не очакваше това, което с Франки

видяха и заснеха. Не можеше да знае предварително. Колко само ѝ бе благодарен за съпричастието и разбирането, с които му даваше обичта си. Дано всичко с нея да е наред. Та днес беше техният празничен ден, романтичната им годишнина. Искаше да я прегърне по-скоро и да се успокои от уханието на косата ѝ. Да почувства тялото, което усещаше като неотделима част от своето.

Франк се зададе по коридора.

Крис се забърза към него и напрегнато заслуша обясненията.

— Но това е просто една абсурдна история!

— Съгласен съм Крис, но това е единственото, което мога да ти кажа. Говорих с момчетата на Кулата. Самолетът не е бил под радар при тях. Няма друга информация.

— Какво означава, че не е бил под радар?

— Авиодиспечерите от тази кула не са контролирали полета, защото самолетът все още не е бил навлязъл в обсега на LAX approach. Летял е над друг район.

— Над кой?

— По картата, ако е спазвал стриктно летателния коридор е трябвало да прелети над мексиканския залив и после на северозапад над Мексико, после над част от Аризона и да навлезе в радарите на LAX approach.

— Значи някой по трасето знае, къде са били!

— По принцип е така. Пилотите поддържат връзка с авиодиспечерите, но не обезателно с всички сектори. Това не е наложително, ако летят по фиксиран коридор.

— Франк аз искам да намеря Джини! Всички тези навигаторски щуротии не ми дават отговор на този въпрос. Как да намеря Джини!

Франк мълчеше.

Реален отговор не съществуваше.

— Ами ако се свържем с военните? А Франк? Нали си бил във ВВС и знаеш какво могат да ни кажат те? А и аз мога да се опитам...

— Крис престани с тия глупости! Как си въобразяваш да го направим? Хей, момчета здравейте ние сме от ССН, я ни дайте малко данни от спътниците шпиони и специалните радиолокационни станции! Направо ще ни разцелуват! Не забравяй, че става дума за трасе преминаващо през въздушното пространство на Мексико, над Мексиканския залив, както сам се сещаш значи близо до въздушното

пространство на Куба. Да ти дадат официални данни за проследяване на полет по това трасе би означавало съвсем официално да заявят, че шпионират целия район. Не е кой знае каква тайна, но никой не го разправя на журналисти, за да си проси дипломатически престрелки. Само ще ни пратят по дяволите.

— Какво да правим. Не можем просто да стоим така.

— Ще се наложи да чакаме. Може би повече отколкото ти се иска. Авиокомпанията ще процедира по установените закони на авиацията.

— Не можем просто да чакаме. Ами ако самолетът е отвлечен? Може би имат нужда от помощ!

— Не е изключено. Но ние не знаем дори къде е този самолет. Как ще помогнем? Може би искаш да натоварим един камион кучета и да се пръснем из цяло Мексико във верига? Крис стегни се и не истеризирай. Ще трябва да чакаме. Нека получим дори минимална информация и ще направим необходимото. Просто се успокой. Няма какво да правим повече тук. Нека да тръгваме.

Франк се държеше преднамерено студено и уверено. Опитваше се да прогонва лошите мисли от главата си, а и да не ги допуска да витаят около Крис. Въпреки това въпросът оставаше.

— Може ли да се е случило нещо фатално? — едва зададе въпроса си Крис.

— Самолетът не е излъчвал сигнал за опасност. Ако е било така, вече щяхме да знаем. Всички щяха да знаят. — Опитва се да бъде убедителен. Донякъде се получаваше. Донякъде.

— Дано само това да не е нещо свързано с Мендес. Дано само не съм тикнал Джини в ръцете на неговите главорези. Боже мили, само не това. Няма да мога да си го простя!

— Млъквай, Крис, да тръгваме.

ГЛАВА 25

Дон Франсиско „заешката уста“ се прекръсти и се помоли на Дева Мария. Трябваше да съобщи на дон Ернандо Мендес новините. Лоши вести. Черен вестоносец. Това беше той днес. Премина през широкия двор на старата ферма и почука на вратата на своя господар.

— Какво има дон Франсиско? Успяхте ли? — попита го Мендес и се втренчи в него. Седеше пред дървена селска маса зад чиния с любимото си чили. Бе прекарал цялата нощ на крак, занимавайки се с най-безумното нещо в живота си — приземяване на излетял самолет. Щом научи, че Рей е на борда му направи направо невъзможното да открие важни хора в Мексико сити, които му помогнаха да извърши тази толкова деликатна операция, като задействаха съответните държавни служби. Бе доволен, че се справи и очакваше да чуе останалото.

— Хванахме Рей Стрелички — накратко докладва „заешката уста“.

— Е? Къде е сега?

— Умря.

Мендес пребледня и стисна лъжицата, готов да я счупи.

— Кой го направи? — изсъска дон Ернандо.

— Той сам. Имал е нещо скрито в устата. Ампула. Отрови се сам.

Донът усети пристягане в стомаха. „Инвеститорите“ го искаха жив, а преди да го отведат Мендес искаше да говори с него на всяка цена. Кучият му син! Трябваше им жив! Поклати глава и въздъхна дълбоко като човек, поел проблемите на целия свят.

— Онези бяха ли там — попита нервно той.

— Да, и преровиха всичко, но не откриха това, което им трябва и побеснях. Особено след като Рей се самоуби.

Франсиско направи пауза от нерешителност. После събра смелост отново да заговори.

— Има и още нещо — започна със сподавен тон „заешката уста“.

— Казвай.

Дон Франческо се наведе над оплешивяващата глава на Ернандо Мендес и тихо заговори. Вестта бе толкова ужасна, че не му се искаше да я казва. С усилие и накратко пошепна само няколко кратки изречения.

— Сигурен ли си? Това ли са направили? Дева Марийо! — промълви ужасен Босът.

Франсиско само кимна.

Мендес му даде знак да си върви. Повече от всякога искаше да остане сам.

„Инвеститорите“ вече му лазеха по нервите. Днес си бяха позволили да осъществят чисто военна операция на контролираната от него територия без дори да намекнат какво възнамеряват да правят. И на всичкото отгоре бяха използвали двама от неговите хора. Беше нечувана наглост! Все едно че се разхождаха неканени из хола на собствената му къща! И бяха направили най-гадното нещо, което дори закалената му в жестоките година природа не можеше с лекота да отмине.

Да, светът се променяше и той не можеше повече да бъде толкова независим както преди. Това го измъчваше най-много. В някои ситуации се чувстваше като марионетка с насилствено заучена роля, която няма шанс да не изпълни. Нито пък да го направи без насилие над собствените си принципи и гордост. От това все по-често се усещаше остарял и пренапрегнат. Все още държеше управлението на влака, но не беше сам негов господар и усещаше, че мандатът му е временен. Въпреки това трябваше да продължи през следващите години в компанията на партньори по неволя. Натам вървяха нещата. Вече не можеше да слезе в движение, макар че нееднократно си бе признавал сам на себе си, че това сега е искреното му желание. За този влак нямаше гара. Вагоните отзад не позволяваха на мотрисата да спре. Те напомнящо и заплашително подрънкваха зад нея и трупаха километри и пари.

Дон Ернандо Мендес се бе превърнал в затворник на собствения си бизнес, на могъщи съдружници, които при първото му залитане щяха да се обърнат във врагове. Точно от тях хитро се стремеше да се освободи. Трябваше да изчака още.

ГЛАВА 26

Крис преживяваше най-кошмарните часове в живота си. Измъчваха го ужасни мисли. Как можа да забърка Джини в тази история! Толкова ли бе заслепен от откритието и от перспективата за страхотен репортерски удар, че си позволи да вземе лекомислено Джини на тази мисия?

Чувстваше се отвратително.

Виновен и заедно с това амбициран да разрови всяка секунда на полет Jetstream 437, да открие неизвестното, което можеше да носи щастие или безгранична болка.

— Госпожице, бихте ли ми показали къде е представителството на Jetstream Airlines? — попита Крис. Силно зачервените му от безсънната нощ очи и изострените черти на лицето му излъчваха напрегнато нетърпение.

— Намира се ето в този сектор — започна обяснението си служителката, като показваше с химикалката си по изпъстрения с цветни зони план на летището. — За улеснение можете да вземете тази карта. — Тя му подаде умалено копие на плана. Бе отбелязала мястото с кръстче.

— Благодаря ви — промълви изморено Крис и погледна часовника си. Беше още много рано, едва 6:15. По това време нямаше да намери в Jetstream airlines никой, с който да си заслужава да говори. А нямаше търпение.

Насочи към най-близкото място за едно кафе.

Жизнерадостен дебелак подреждаше сандвичи в хладилната витрина. Изглеждаше като човек, който с удоволствие започва любимата си работа. Тананикаше си някаква кънтри песен, май беше на Кени Роджърс.

— Какво ще обичате сър? — запита бодряшки шишкото.

— Двойно кафе с мляко моля, без захар — поръча си Крис.

— Here you are sir! — Заедно с кафето този усмихнат бюфетчия като че ли му поднасяше и порция от собственото си безгрижие. Открит, добър човек.

Крис му благодари с насилена усмивка. Избра си място в ъгъла на помещението и се опита да помисли отново за всичко, което трябваше да направи.

Щеше да се срещне с някой от отговорните служители на Jetstream Airlines и да поиска изчерпателно обяснение. Това беше най-прекия път към информацията, която естествено можеше да е твърде мъглява.

В главата му се оформяха три основни версии за изчезването на самолета. Случи се едва вчера, в неделя. А като че ли бяха минали години. Толкова много време му се струваше, че е изтекло в напрежение и търсене на приемливо обяснение. Опитваше се да подреди мислите си в разумни предположения и да работи по тях. Усещаше колко е болезнено трудно и все пак си налагаше да се съсредоточи и доколкото е възможно да систематизира вероятностите:

1. Кацане по технически или други неотложни причини на някое третостепенно летище с лоши комуникации?

2. Отвлечане на самолета и приземяването му на неизвестно място?

3. Не дай боже — авиокатастрофа?

„Джини, къде си мила Джини!“ — кънтеше въпросът в душата му.

Усещанията му бяха притъпени, чувстваше се като в безтегловност, сякаш всичко това не се случваше с него. Въпреки всичко мозъкът му не спираше да работи, макар и с усилие, подредено и целенасочено.

Освен задължителната обиколка по офисите на летищните власти, информационните служби и всички достъпни за широката публика източници на сведения в подобни случаи той трябваше да научи бързо по нещо за историята на Jetstream airlines, конкуренти, врагове, финансово състояние, имат ли карго самолети, които да са свързани с „по-необичайни“ товари? Разписание на полетите, техническо обслужване, отношения с летищните власти на Лос Анджелис Интернешънъл. Лист на авиодиспечерите... Всеки един от тези елементи можеше да означава много и да води направо към целта.

— Здравсти Уил.

— Добро утро Уили.

Значи добродушния дебелак се казваше Уили. Помощниците му бяха пристигнали. Беше вече почти 7:45. С повечко късмет след около час Крис щеше да открие някой, с когото да поговори. А сега можеше да поразпита тук-таме.

— И ние чакаме вести за полета на Jetstream 437.

— И ние.

— Аз също.

Едно денонощие посрещачите не бяха напуснали летището. Първо им бяха казали, че полетът е отложен, после някой бе съобщил, че по неясни причини били кацнали другаде. Тази информация също бе опровергана. Хората се пръсваха навсякъде по летището и после се събираха отново да обсъдят кой какво е научил. Ставаше все по-лошо и по-лошо. Разменяха си всякакви слухове догадки и направо измислици. Оставаха скупчени, заедно. Това, което ги обединяваше, бе общият страх от най-лошото.

Когато Крис се присъедини към групата и го разпознаха първо помислиха, че ще ги снимат за ССН, но когато разбраха, че и той очаква пътник от същия полет се вкопчиха в него с надеждата, че той ще може да им каже нещо достоверно. Непрестанно му задаваха въпроси.

— Дойдох преди малко и сигурно не зная повече от вас — обърна се към очакващите лица Крис, — но след 9.00 ще отида да разговарям с представител на Jetstream Airlines и ви обещавам, че ще настоявам за пълни обяснения — заяви твърдо той.

— Господин Броуди ще ви приеме след миг. Секретарката на изпълнителния вицепрезидент на Jetstream Airlines се усмихваше, но едва ли днес беше весела. Телефоните в офиса на авиокомпанията щяха да се пръснат още от рано сутринта. Напрегнати хора викаха и настояваха да ги свържат на мига с „най-главния“. Когато деликатно им обясняваха, че още не е на работното си място отгът на телефонната слушалка изригнаха гейзери от думи, невинаги най-милите. Jetstream Airlines бяха под пара. А сега в приемната седеше не кой де е, а Крис Лакомб. Него нямаше начин да не го приемат.

— Заповядайте, — момичето посочи отворената врата, — господин Броуди ви очаква.

От вътрешността на кабинета с бавна крачка към Крис се приближи едър, но все още атлетичен мъж с почти напълно оплешивяла русолява коса и определено притеснен вид.

— Добър ден г-н Лакомб. Казвам се Еймъри Броуди и съм изпълнителен вицепрезидент на Jetstream Airlines.

— Добър ден г-н Броуди. Благодаря, че ме приехте без предварителна уговорка.

— Моля ви, дори не го споменавайте. При тези обстоятелства това е най-малкото, което мога да направя.

— Нека преминем на темата направо — започна Крис — какво досега ви е известно за непристигналия ви полет от Канкун.

— Както добре знаете, полета излиташе сутринта в 3.40. В събота. Подчертавам, съботен полет и то много рано сутринта. Това изключително затруднява събирането на всяка възможна информация от малките летища, над които преминава пътническия коридор. По информация от Канкун самолетът е излетял навреме и докато е излязъл от зоната на радарите им всичко е било наред. После пилотът е трябвало да поддържа връзка с другите сектори по трасето и накрая да се свърже с кулата тук на Лос Анджелис Интернешънъл. Все още нямаме от мексиканска страна пълна информация за проследяването на рейса. Кога ще ни я дадат, не се знае. Те не бързат особено. Ние постоянно ги притискаме. Моля ви да проявите разбиране и към нас. Зная какво ви е. Моля ви да ми дадете вашият мобилен телефон. Ще ви позвъня в първия миг, в който нещо научим. Засега няма какво да ви кажа. Самолетът е летял над Мексико и не е преминал границите на САЩ, дори не ги е доближил. Това знаем със сигурност.

— Ето, вземете номера ми. И побързайте с информацията. Не ме принуждавайте да започна паралелно проучване преди официалната ви версия. Не желая да поставя компанията ви в деликатно положение, но и не мога да чакам много. Отвън са най-малко двеста обезпокоени посрещачи и те имат право на информация колкото всеки гражданин на тази държава — каза Крис сухо.

— Разбирам и оценявам жеста ви. Ще побързам — обеща Еймъри Броуди. Щеше да се постарее. Тези от ССН можеха да му докарат куп неприятности на главата.

ГЛАВА 27

Мобилният телефон на Крис иззвъня.

Търсеха го от Jetstream Airlines.

Беше Еймъри Броуди.

Светът наоколо се взриви.

Безшумно, без гръм.

Звуци и образи се разпиляха хаотично и безсмислено като в някакво мътно дъно.

Времето се удари в пода и изсмука въздуха вместо въздишка.

— Джини — прошепна Крис. Аз убих Джини!

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА 28

— Ти си един скапаняк — ломотеше, за кой ли път, своят пиянски лайтмотив Ян. — Ти си скапаняк. Тъп, трезвен скапаняк — обсипваше го с ругатни той.

Крис го погледна с нескрито съжаление и го прати по дяволите. Стига. Достатъчно бе търпял този деградирал нещастник.

Излезе от бара и вдиша нощния въздух. Нямаше вече какво да прави тук.

Ян беше изхабен човек. Уволнението му, броени дни след изчезването на самолета на Jetstream Airlines, привлякло вниманието му като евентуална следа, вероятно нямаше нищо общо с този случай. Със сигурност освобождаването му от работа бе предизвикано от неспирните пиянски залитания на Ян, гарнирани със собствения му отвратителен характер.

Когато уволнения авиодиспечер от LA International LAX Airport разбра за интереса на Крис към полет Jetstream 437 започна да го зальгва с обещания за „абсолютно достоверна“ информация. Измисляше какви ли не истории. В началото правдоподобни. После започна толкова да лъже, че се обърка. Накрая говореше щуротии само и само да има компаньон за чашка, който да плати сметката.

— Не може да няма данни за промяна на полета, след като аз лично ги преписах с една розова химикалка и ги заключих в бюрото си — фъфлеше авиодиспечера — После изчезнаха.

Идваше му до гуша от „услужливи“ източници. Надушили за интереса на Крис край него започнаха да се навъртат всякакви. Надяваха се да изкарат някой долар или най-малкото да се похвалят, че са били със суперрепортера на годината Лакомб и са му предали „особено важна информация“.

Крис сложи точка. Осъзна, че така няма да научи нищо повече, въпреки че отчаяно се стремеше към това.

От онзи неделен ден, в който самолетът на Джини не кацна до днес, седмица по-късно живееше като в кошмар. Не можеше да спи, не можеше да яде, не можеше дори да диша от стягаща болка в гърдите.

От емоционално изтощение не можеше и да мисли. Сетивата му бяха блокирани.

Над всичко доминираше тя. Болката.

И онова ужасно раздиращо чувство за вина.

С някакво фанатично настървение се бе впуснал да научи всичко, за Jetstream 437. Едва ли търсенето на истината щеше да надмогне гнетящите го емоции, но може би поне да го избавяше от ролята на отчаян и бездействащ страдалец.

Сведенията, до които се добра, не бяха много.

Jetstream 437 излетял нормално и в график. После се бе получило „бяло петно“ в полета. Преди да изчезне от радарите на мексиканските авиодиспечери и да се „разбие“ самолетът беше кацал някъде, но данните затова бяха объркани и противоречиви. От Jetstream Airlines предполагаша, че е някъде на север в Мексико, недалеч от границата със САЩ. Мексиканските власти твърдяха, че полетът е бил директен Канкун-Лос Анджелис.

Нито едно летище не потвърждаваше версията за междинно кацане на полета.

Но също така никой не беше видял отломките на самолета.

Заявиха, че не могат още да ги намерят. Не знаеха с точност къде са. Районът, в който се предполагаше, че е станала катастрофата, бе описан като толкова труднодостъпен, че спешна спасителна операция не би била възможна.

В един миг самолетът бе изчезнал от радарите, оставяйки куп открити въпроси и нула шансове за достоверен отговор.

Крис дори не можеше да е сигурен дали наистина самолетът бе паднал или тази версия бе нарочно подхвърлена по официален път на „Jetstream Airlines“.

Мятането между ужаса и надеждата го влудяваше.

Не разполагаше с нито едно здраво звено, за което да се захване. Случило се бе там, отвъд границата, където влиянието на един човек беше толкова силно и скрепено с многогодишен страх, че всеки директен въпрос по случая бе обречен да се удави в безкрайни измислици и добре нагласени заблуди.

Кречеше бавно в нощта.

Тази поредна вечер с Ян го бе изпълнила с отвращение и гнетящо безсилие.

До отчаяние.

До погнуса.

— Сър! — някакъв хлапак го настигна. Вероятно го бе причакавал край бара.

— Какво има, момче — обърна се Крис към него.

— Знаете ли, Ян ми каза за вас и затова ви чакам! — тийнейджърът го гледаше смутено.

— Ти кой си и какво общо имаш с Ян? — запита журналистът отегчено. „Поредният навлек“ — помисли си той.

— Ами аз съм Хосе, аз там работя на един от бюфетите на летището и онзи ден... Ян ми каза...

— Какво ти каза Ян — гласът му се изпълни с раздражение.

— Че искате да научите нещо за Jetstream 437 — със загадъчен тон каза момчето.

Крис го погледна. Имаше вид на 15–16 годишен, с живи внимателни очи, които го следяха напрегнато.

— И ти имаш да ми кажеш нещо?

— Може би. Но ще видим.

— Искаш ли нещо — досети се той.

— Да, компактстерео.

„Поредният“ — повтори си той — поредния услужлив, пазарящ се информатор.

— И това, което ще ми кажеш си струва?

— И още как!

— Слушам те.

— Имаш ли пари?

— Тези ще стигнат ли — отвори портфейла си и му го показва.

— Уха!

— Давай тогава. Накратко и по същество.

— Онзи ден беше неделя. Аз носех закуските на диспечерите. Изкарвам някой дребен бакшиш. Никой не иска да се разкарва чак там до Кулата. А аз обичам да потичам из летището. И тогава чух как диспечерите си говореха за Jetstream 437. Бях на вратата. Тъкмо отидох със сандвичите на Джими, когато Тим го извика и му каза, че командирът на самолета се обадил да го пита за някакво кацане, но връзката прекъснала и не могли повече да се свържат.

— Кога беше това?

— Ами рано сутринта към 7 часа. Първата поръчка за деня. После, следобед, пак ме пратиха и там имаше един дебелак. Поръчаха му два сандвича и явно много му се натягаха, беше нещо като шеф, пристигнал от някаква служба. Дочух, че се разправяха за часове и зони, за сектори. Нищо друго не разбрах, освен че онзи им извика като не са сигурни да не плямпат, не било тяхна работа, нито пък негова. Нищо не се било случило и толкоз. После дебелакът взел някакви записи на разговорите между диспечерите и самолета за проверка. Научих го след края на смяната. Имало кратка разправия, защото не трябвало ей така да ги взима, ама той въпреки това го направил и пак им разкрещял. Вечерта, когато минаха за по една бира, Джими и Тим бяха ядосани и много вкиснати. Това е. Това знам.

Момчето го погледна изпитателно и с надежда. Плахо попита:

— Върши ли ви работа?

— Купи си стереото момче — подаде му пари — и послушай един съвет. — Наведе се над ухото му и прошепна — Махай се от тук ако можеш, по-далеч, надалеч от летището и, ако можеш надалеч от града.

— Благодаря ви сър — Хосе грабна парите със сияйна усмивка.

Крис се огледа.

„По дяволите!“ — ядоса се той.

„Ескортът на Мендес“ не го изоставяше нито за миг. Тук в Л. А., на чужда територия, беше по-дискретен, но можеше винаги да го забележи.

— Чу ли ме момче, — наблегна на думите си Крис — изчезни надалеч, обезателно! Ето ти още пари.

— О благодаря сър! Много ви благодаря! — Хосе извика едно бързо „Лека нощ“ и се затича в нощта.

Крис въздъхна.

Затвори очи.

Най-жестоките му съмнения си пробиваха път.

Ставаше съвършено ясно. Каквито и промени да бяха правени в полета на Jetstream 437, отдавна някой ги бе заличил така, че за нищо на света да не могат да бъдат установени. Този някой се бе погрижил за всичко, докато следите са още пресни.

Крис беше закъснял. Той, както и всеки друг любопитен щеше да се върти в дяволски кръг, и да се лута в играта на котката с мишката.

А играта сега я водеше друг.
С преднина.
Безкомпромисно. Както винаги.
Болката го прониза. Задуши гърлото му.
Крис стисна очи.
— Джини! Къде си мила Джини! — прошепна той и ги усети.
Те дойдоха нечакани.
След дни или след столетия.
Не се изляха, само показаха, че са тук.
И казаха скритото.
Негласно.
Появиха се, натежаха и с въздишка се плъзнаха леко.
Те. Сълзите.

ГЛАВА 29

Самюъл Голдбърг вдиша с удоволствие уханието на свежата утрин. Бавно и без да бърза си наля слабо филтър кафе, добави мляко от порцелановата каничка и с удоволствие запали първата си пура. Една от четирите, които си позволяваше на ден. Оставяше си винаги по две за вечерта.

Личният му лекар, доктор Епстайн се беше отказал от борбата. Винаги, когато му заговореше за възрастта, белите дробове и вредата от пушеното Сам го поглеждаше иззад кръглите си очила и небрежно питаше:

— Какво ще кажете за последната ми кардиограма докторе?

Епстайн моментално млъкваше. Самюъл Голдбърг беше як и здрав като 40 годишен пълен въздържател. Освен това не пропускаше да му напомни за сър Уинстън, лека му пръст, с който се беше срещал лично на младини, в края на 40-те, а и по-късно. Чърчил беше прословут и с пурите и с уискито и със здравия си апетит към нездравословни кулинарни наслади. Доктор Епстайн нямаше какво да каже. След няколко неуспешни опита почтително развя бялото знаме и остави високопоставения си пациент на мира.

Сам Голдбърг знаеше как да се грижи за себе си и за интересите на хиляди, свързани с невидимата му финансова империя.

Докато отпиваше спокойно от чашата си прехвърляше наум котировките от Хонконгската борса. Не бяха много. Само онези, които толкова много го озадачаваха. Цената на златото отново се разклащаше. Малко, съвсем малко. И като че ли по график.

Дебнеше ги отдавна.

Мистериозните продавачи. Продавачи с главно П. Отдавна му беше ясно. Те само продаваха. Когато ставаха нетърпеливи и пускаха на пазара по-големи количества Голдбърг се усамотяваше за дълги часове и се взираше в екрана на компютъра. Водеше кратки разговори със сътрудниците си и с опитни дилъри от неговия контингент, пръснати по света от Ню Йорк до Токио. Опитваше се да открие нетипична активност на някой от пазарите, която да му помогне да

реши загадката накъде се устремяваха парите от продажбите. Точно това очакваха от него. Вече от доста време.

Тази сутрин пазарът отново се беше разклатил. Почти незабележимо, на няколко милиметра от ръба. И пак в Хонконг. Продавачите проявяваха удивително постоянство. Въпреки че в момента на Лондонската борса щяха да спечелят повече, те предпочитаха едно и също място. Хонконг. Работеха оттам, чрез някакви невзрачни компании. Независимо от всичко. Този извод прибавяше още едно „защо“ към безкрайната поредица въпросителни, които се опитваше да групира в хипотези. Опитът и източниците, с които разполагаше, осигуряваха умерен напредък в тайните му проучвания, но далеч не такъв какъвто искаше.

Неслучайно му трябваше този Лакомб.

Именно той пиеше вода от извора. Нямахше съмнение. Неговият информатор беше особен човек. Разбра го още когато детайлно проучи материалите по Далаското дело срещу „Бандата от залива“. Самозабравилия се селяндур Хосе Гарсия още щеше да е на свобода, ако Кристофър Лакомб не го спипа без да използва обичайния начин чрез вътрешни информатори, дребни изменници или някой недоволен от битието си приближен до върховете. Гарсия се провали, защото някой беше предвидил какъв ще е следващия му ход, проследявайки движението на пари. Някой беше научил какво и колко ще купува, как ще се осъществи плащането и предварително бе заредил сигналния пистолет за репортера. Лакомб само бе натиснал спусъка и ето ти процес с неоспорими доказателства, подкрепени с платежни документи. Материалите, едва ли не случайно напипани от екипа на ССН и решително използвани от прокурора, бяха впечатляващи. Бяха от област, където на обвинителите сигурно и на ум не им бе минавало да търсят: в търговията с памперси и друга хартиена санитария. Бързооборотна, бързо ликвидна стока. На светлинни години далеч от традицията за изпирането на наркодолари. Никакво кафе, никакъв алкохол, никакви цигари или пък, опази боже, петрол.

Дори най-добрите експерти от DEA — Drug Enforcement Authority не можеха да разчитат на такова точно попадение и то при огромния им потенциал от специалисти, стотици информатори и пръсващите се по шевовете бази данни.

Още в първия момент, когато любимецът на семейство Коен подхвана разкритията си чрез механизмите на заплащане Голдбърг мигновено схвана, че врабчето, което чурулика на ухото на „репортера на годината“ е финансист.

Сто процента.

Нито четвърт по-малко.

Именно затова искаше на своя страна и двамата: и журналиста и онзи, другия. Бяха отличен екип. Щяха да му свършат работа и вероятно да заличат няколко важни въпроса от дългия му списък.

За съжаление този Крис, приятен млад човек, изглеждаше неспасяем случай. Дон Кихот в края на 20-ти век. Сам срещу вятърните мелници.

„Неизживени илюзии“ — каза си Сам и изпусна кръгче дим от хаванската пура. Опита се да го разбере. Заедно с това се замисли как да го опази, поне докато си струваше. Репортер № 1 се беше засилил направо срещу челюстите на акулите, с нулев шанс да оцелее без помощ и покровителство. Щяха да го разкъсат още преди да се е гмурнал достатъчно надълбоко и да изчегъртат от него всичко, което е научил до момента. После щяха да засипят следите. Нямах да е сложно. Той не беше президентът Кенеди. И Джак си мислеше, че може безнаказано да се прави на герой, както и брат му Боби. Два-три изстрела, а може би и пет, в Далас доказаха противното.

За Голдбърг, Крис Лакомб беше златната рибка. Беше шанс, които не можеше да си позволи да пропилее.

Вече подготвяше необходимото.

Пред себе си имаше още един дълъг ден отново да го обмисли.

В два варианта.

Най-малко.

ГЛАВА 30

— Франк! Бързо Франк. Идвай спешно е. Открих нещо! Вече трябваше да си тук.

— Чакай, къде си и изобщо какво става?

— Вкъщи съм, разбира се. Бързай! Хайде!

— Добре, Идвам.

Крис не можеше да си намери място от възбуда и стискаше раздрания в бързината плик. Ръцете му направо трепереха. Трябваше да се овладее. Обезателно. Точно сега не трябваше да действа импулсивно и да хукне натам.

Стъмваше се. Прозаична самотна вечер. Понеделник.

Разхвърляно бюро, мърморещ телевизор, угнетяваща самота.

Сякаш столетия бяха изминали от онзи ден, преди близо три седмици, когато преизпълнен с щастие бе предложил на Джини да се оженят.

Беше я загубил. Внезапно.

Дни и нощи го разкъсваше изгаряща, душаща го болка, която ехидно подканя да избереш смъртта.

Толкова боли. До смърт.

И изненадващо ето какво се получи.

Днес.

Щеше направо да полудее!

Държеше в ръцете си пощенски плик с нейния почерк!

Мислите му препускаха диво.

Трябваше да разбере. Веднага.

Какво ли толкова се бе случило на тази проклета яхта. Какво? Защо залогът бе толкова висок?

Жива ли е Джини? Нарочно ли бяха подхвърлили информацията за авиокатастрофата и си играеха с него, за да го измъчват и сломят? Опитваха се да му подскажат, че искат за нещо да се пазарят? Може би бяха разбрали по някакъв невероятен начин за видеокасетата и сега се надяваха да започнат игра, за да я получат? Да го вкарат в капан? Нова фаза на играта на котката с мишката?

Въпроси, въпроси, въпроси!

Трябваше да мисли, да работи, да пробие тази стоманена тайна! Припомни си как в Санта Ана пристигна онзи...

Тайнственият сивокос.

Сервилният полупоклон на Мендес, угодническата усмивка на домакина в капитанската униформа... Беше се случило нещо, за важноста на което Крис все още не си бе дал сметка напълно. Нещо свързано с личността на непознатия. Самолетът на Jetstream Airlines, Джини... внезапното изчезване...

В основата на всичко бе срещата на „Симона“. Жалко, че мистериозният „М“ не се бе появил за среща в Мексико. „После може би ще се срещнем“ му бе написал той в телеграмата, изпратена до Сара, но това „после“ увисна във времето без последствия. Засега „Симона“ бе единствената здраво заключена врата към истината, към абсолютната и единствена истина, която щеше да очертае пътя към всички тайни. Ако успееше да нареди пасианса, може би щеше да открие Джини. Ако е жива. Мислено се помоли. Толкова му се искаше да вярва в това. Ако тя бе стръвта, Мендес със сигурност преценяваше, че жива ще бъде много по-силна карта срещу Крис, отколкото мъртва.

Ако предстоеше двубой Ва Банк, Крис щеше да хвърли цялата си енергия докрай като никога досега.

Бе станало твърде лично.

Цената бе болезнено висока.

Но къде се губеше още Франк!

Трябваше да действат. Веднага.

Крис хвърли поглед към плика още веднъж. Опита се да разсъждава трезво. Защо го бе получил по този начин? Дали това не беше уловката? Капанът?

Преди час на вратата на апартамента му се позвъни.

— Здравей Крис — плахо поздравя Александра, хазяйката.

— Здравсти, добре дошла, как беше турнето — попита вяло той.

— Крис... а-а... благодаря, аз а-а... научих за този самолет... и... съжалявам много...

— Остави това Александра, моля те...

— Добре Крис, аз не за това. Аз имам нещо за теб.

Той я погледна неразбиращо.

— Ами едно писмо промълви тя. Сега се върнах и то беше вътре, в пощенската кутия. В моята.

Александра го гледаше стреснато. Подаде му отворен плик, адресиран до нея. В него имаше плътно сгъната бележка надписана отгоре „За Крис“.

Почеркът беше на Джини.

Първата нишка бе вече в ръцете му. Знаеше мястото.

Монтерей, Мексико.

Но защо бе изпратено до Александра?

Ако това бе ход на Мендес, трябваше да му се отдаде нужното уважение. Хитро и добре премислено. Изглеждаше напълно правдоподобно и мотивирано, така че получателят да не се усъмни. Все едно че Джини е искала Крис да получи посланието тайно, по сигурен път, индиректно.

А от друга страна можеше самата истината да е точно такава! Джини да го е изпратила така за по-сигурно. И Мендес да няма нищо общо с този плик.

В единия случай тя бе заложница, принудена да играе отредената ѝ роля, а в другия имаше шанс да се е измъкнала и да се крие.

Монтерей, Мексико.

Това бе първата стъпка. Оттам бе изпратено писмото. Летище Монтерей, Мексико.

— Хайде влизай Франк. Забави се. — Крис току-що бе отворил вратата.

— Напротив, карах като луд. За колко време си мислиш, че се стига от Брентууд до Санта Моника. Помислих, че те изнасилват стадо почитателки. Дай нещо да пия и казвай какво се е случило.

— Писмо.

— Е?

— От Джини.

— Какво!

— Ето.

Франк сграбчи плика, разгледа го, видя бележката с името на Крис отгоре.

— Какво пише, хей човече, не ме мъчи!

— Прочети сам.

Франк разтвори нагънатия лист. Вдигна поглед.

— Това пък какво е, по дяволите!

— Това е.

— Но тук не пише нищо.

Листът бе свършено бял.

— Погледни отново в плика.

Сега Франк внезапно разбра. От вътрешната страна на дебелия хартия бе залепнало ключе от багажен бокс.

Бокс № 71 на летище Монтерей, Мексико.

— И как ще стигнем дотам? — попита Франк.

— Точно това трябва да измислим, но се страхувам, че ние с теб едва ли ще сме в състояние да се доберем дотам без да повлечем цялата компания. — Очевидно имаше предвид „Ескорта на Мендес“ — Може вече да знаят за нас и за касетата — довърши Крис.

Операторът отиде до прозореца и се загледа навън. Остана така две-три минути.

— След като не се препоръчва да сме ние, ще отиде някой друг, нали? — каза Франк и се обърна. Имаше нещо наум. Крис го разбра по очите. В баналната фраза се съдържаше интонация на намерено решение.

— Крис, хайде да идем да пийнем по едно — предложи операторът.

— Точно сега? Не си прави шеги. Трябва да мислим и да работим.

— Хайде да идем да пием по нещо — настоятелно повтори луизианецът — Знаем, че е важно да направим нещо.

Двамата мъже се взряха един в друг. Разбраха се. Както толкова пъти досега.

— Къде? — попита Крис.

— В „Синия Лебед“, там ще е най-добре...

— Тихо! Замълчи — извика Крис и изстреля ръката си към дистанционното на телевизора.

Увеличи рязко звука. Бе видял снимка с познато лице на екрана.

— ... ливанският бизнесмен Фархат, който се възстановяваше в частна клиника в продължение на няколко седмици от бъбречна криза почина внезапно в дома си в резултат на остър мозъчен кръвоизлив. Замесеният в петролни и оръжейни афери Фархат изпаднал в безсъзнание и всички опити на лекарския екип да овладее инсульта се оказали безуспешни. Приблизени на бизнесмена споделиха, че вероятната причина за случилото се е умствено и нервно пренапрежение в резултат на активната му делова дейност напоследък...

Крис се отпусна на стола и въздъхна. Играта наистина загрубяваше. Нямаше съмнение, че Фархат бе елиминиран.

Още едно потвърждение, че срещата на „Симона“, неговата лична яхта, е била изключително важна. Там той не се бе появил лично. Бе изпратил заместник. Едно хилаво конте в предизвикателна капитанска униформа. Защо? Кого беше разгневил дългогодишния играч с поведението си? Чии интереси бе застрашил? На Мендес, на „инвеститорите завоеватели“, както наричаше тайнствените му партньори „М“, нечии други?

Някакво мъртво вълнение се бе надигнало от дълбините, за да смени безмилостно едно от действащите лица. Титуляря със заместника. Тайната покер партия на „Симона“ бе отнесла първата жертва, един от истински големите. От най-мощните в йерархията на престъпния свят. Последствията предстояха. Нямаше да закъснеят. Трябваше да са подготвени и нащрек за тях.

— Е, Франк, за къде се бяхме запътили — попита Крис след дълга пауза.

— Към „Синия лебед“.

— Тогава да тръгваме.

Една пристанищна кръчма малко се отличава от друга пристанищна кръчма. И какво толкова може да направи разликата? Пристанищният град? Името на улицата? Цвета на стените? Или пък музиката?

Не това е същественото. Разноезичното множество на изнурените от многомесечни океански скитания мъже търси едно и

също навсякъде по света. Сродни моряшки души, силен алкохол, жени и най-вече забрава. Другото е без значение.

„Синия Лебед“ бе тъкмо такова място.

Забутано, с груби маси и столове. Миришеше на евтин тютюн и алкохол. По масите вече седяха мускулести клиенти в работни дрехи или по джинси и фланелки и „разговаряха“ като направо се надвикваха. Гласовете им се сливаха и с пресипналия смях на някоя платинена или чернокоса пристанищна красавица. Изобщо всичко си беше както му е редът. Дори охлузеният, извит бар, вдясно от входа все още се държеше и изглеждаше непоклатим, въпреки преживяното. Зад него чевръсто с навъсено лице работеше тъмнокожа млада жена. Наливаше напитките и на часа прибираше парите.

Обслужването — според клиентите.

Крис се огледа.

Къде го беше домъкнал тоя Франк! „Синия Лебед“. Много грациозно име за тоя бардак!

Седна на бара.

Взе си Кептън Морган. Чист ром. Тъмен, силен, ямайски. Плати. Франк го беше оставил сам. Още от вратата се хвърли да поздравява разни гръмогласни здравеняци, негови познати, насядали из масите наоколо. Присядаше ту при едни, ту при други. Приказваше си весело с тях и се тупаха по раменете. После се навеждаше надолу и нещо им шепнеше. Франк май се познаваше с целия свят.

Кой ли от тях щеше да му предложи да изпратят в Монтерей? Имаше ли вече предвид някого? Сигурно. Щом го довлече тук в „Синия Лебед“.

Запали. Отпи глътка. Опита се да се отърси от нервността. И от постоянните притеснения заради „Ескорта на Мендес“.

Един от мексиканците дискретно, с грацията на слон в стъklarски магазин, надничаше към тях през един от прозорците и като че ли се готвеше да влезе. Май напоследък не се престараваха много, но непрекъснато бяха наоколо.

Франк се завъртя край поредната маса, поздрави някакви младежи с вид на докери и усмихнат се запъти към бара.

— Здравей Люси, миличка, колко се радвам да те видя — започна той усмихвайки се на чернокожата барманка.

— Здравей непрокопсанико. Ще пиеш ли нещо? — го попита тя сопнато.

— Каквото и да ми предложиш миличка, то ще е еликсир. Оставям се на теб, в твоите ръце.

— Слушай, омайвачо, я престани с тия щуротии, че сега ще ти наляя от дезинфекционния разтвор за тоалетната! Ако ще пиеш казвай и вади парите. — Люси не изглеждаше много дружелюбна.

— Бърбън с лед, скъпа — поръча си невъзмутимо Франк и продължи: — Защо отвърщаш така на нежните ми думи, миличка. Нали знаеш колко ми се иска да бъдем близки с теб, е поне приятели.

Люси тръсна чашата му на бара, без да го сцеди на две и с тих, сериозен тон бавно му заговори:

— Слушай Франки, знам, че много те бива по приказките. Направо им взимаш ума на женичките. Колко деца вече имаш? А? И от колко мамички? Схващаш ли, какво имам предвид? Хайде сега пий ако ще пиеш и престани да се занасяш с мен. Каквото било, било. Остави го в миналото и стига закачки и игрички. Поне малко уважение, Ок?

Крис за миг погледна жената. Сигурно е била истински влюбена в чаровния оператор. А той я е омаял и я е зарязал, както обичайно. С много и много красиви думи.

— Люси това е колегата ми Крис — представи го Франк в неловък опит да разведри обстановката.

Люси само подаде ръка, раздвижи едва видимо устни в нещо като поздрав и се насочи към другите клиенти на бара.

Крис завъртя чаша в ръка.

— Франки, какво правим тук?

— Търпение Крис, дай ми поне час.

— Отговори ми Франки, какво точно правим тук?

— Тази вечер ще се уговорим за работата с нашия човек. Само изчакай. Всичко ще бъде наред. Ще видиш. Няма по-добър. Повярвай ми. Направо е супер.

Какво странно нещо е любовта. Твърдят, че е същото като остро заразно заболяване. Нещо като морбили и заушка. Трябва да я изкараш и да си изработиш антитела. После — лесно.

С морбилите. И със заушката. Също и с другите там зарази. Но за това дълбоко мозъчно разстройство любовта, единствената ваксина е друга любов. След време. Която пак носи вакуумни дни впоследствие. И така до края на света. Цикълът на лелящото въодушевление, се сменя с безсънието в ослепелите изгреви. Между двете крайности на безумието можеш да се насладиш на един приятен неутрален период — ни риба ни рак.

Люси Даймънд си мечтаеше да дойде този момент, когато няма да чувства нищо. Да се прибира след работа вкъщи, на спокойствие, да пуска телевизора за да погледа някоя нощна програма, да се намества удобно в топлото легло и после да заспива. Без терзания, без въпроси „защо“ без любов. Спокойно и без сънища. И тъкмо когато вярваше, че този период е вече близо — ето ти го Франки! Чаровен, усмихнат и закачлив. Ако някой можеше направо да убива с чар това беше Франк. Стреляше направо в сърцето със сладките си и отровни стрели. После не можеш да ги изтръгнеш без да се разкъсаш с месеци. Такъв си беше той. Чаровен убиец на женски сърца.

Колко само го обичаше! Тоя...

Искаше да намери най-лошите думи за него, като че ли щяха да ѝ помогнат да се избави от начупените ѝ като остри стъкла чувства. Когато го видя отново да влиза в „Синия Лебед“ така се развълнува, че за миг се запита дали повече иска да му разбие главата с някоя неотворена бутилка или да го целуне и да го попита „Защо Франки? Защо не можем да бъдем заедно?“ Не направи нито едното нито другото. Щеше да го преживее. Чувствата ѝ към Франк нямаше да ѝ влияят повече.

Нямаше!

Трябваше да бъде разумна. Умът можеше да подчини сърцето. В името на бъдещето. Да, така ще направи!

Люси Даймънд стъпи на стълбичката.

Разумът пак бе изгубил битката.

Горещият въздух я облъкна.

Тук беше по-топло от Лос Анджелис.

Тук, в Монтерей, Мексико.

Всъщност това беше без значение. Щеше да остане само няколко часа, до следващия полет. Късно довечера щеше да спи в собственото си легло. Може би не сама. Ах, този Франк! Този Франк!

Тя влезе в постройката на терминала.

Потърси с поглед боксовете за багаж.

Видя ги. Бавно се огледа. Намери си подходящо място далеч от тях и седна. Извади модно списание и започна да го разлиства. От време на време поглеждаше натам.

Пътници оставяха, взимаха нещата си, дрънчаха с монети и ключета, тракваха вратички.

Продължи да разлиства списанието си. Искаше ѝ се още да погледа, преди да се приближи. Франк я бе помолил да бъде изключително внимателна. Не забеляза нищо обезпокоително. Обичайната суматоха по такива места. Люси искаше да се увери, че няма хора, които да наобикалят боксовете като патрул.

След повече от час дискретно наблюдение тя се успокои.

Никой от пътниците ползвали боксовете не се задържаше повече от необходимото му време. Никой не се оглеждаше, никой не следеше мястото. Едно смешно човече, някакъв скитник беше се спотаил в една ниша до боксовете и дремеше. Вероятно бездомен. Беше дрипав, жалък и може би не съвсем наред. С изражение на луд. Изобщо един безобиден изпаднал тип. Нищо друго за отбелязване.

Люси стана, бавно праметна голямата си дамска чанта през рамо и с ленива крачка измина пътя до боксовете. Първо ги подмина, после се наведе да оправи нещо на леките си обувки. Огледа се за последен път и се насочи към редицата метални шкафове. Намери № 71.

Напипа ключа в джоба си и с два пръста леко го мушна в отвора.

Завъртя...

Ключалката заяде.

Натисна още малко надясно. Не поддаваше. Опита се да върне ключето в изходно положение и да опита пак. Нещо леко изчатка и то помръдна само милиметър. После замря. Остана блокирано така, на полуоборот.

Зачуди се какво да прави. Опита да го раздвижи още веднъж. Първо надясно, после на ляво.

Без успех.

„Ще пробвам и така“ — реши тя и започна да движи ръката си внимателно напред и назад. Направи го няколко пъти. Нищо. Ключът не помръдваше.

Дръпна по-силно.

С леко изскърцване тежката метална вратичка се отвори. Ключът не се бе завъртял нито милиметър.

Боксът беше отворен.

И празен.

От дни.

Едва ли някой друг го бе ползвал. Ключалката му беше повредена.

Люси се обърна и тръгна в обратната посока на тази, от която бе дошла. Отдалечи се и седна отново. Трябваше да помисли.

Бяха я изпратили да вземе нещо, което не беше на мястото си. Или то никога не е било там, или някой преди Франк се бе сетил да го вземе, блокирайки заключващия механизъм.

— Хайде, махай се оттук Фернандо, вълн! Махай се!

Полицай от охраната на летището изхвърляше скитника. Летище Монтерей не можеше да си позволи дрипльовци. Мястото им не беше тук.

Дремещ с крива усмивка нещастникът наречен Фернандо повлече торбата си навън, следван от униформения.

Люси ги изпрати с поглед.

Замисли се докато продължаваше да прелиства списанието си.

Дали да звънне на Франк? Дали да не разпита на някое от гишетата? В загубени вещи?

„Глупости“ — апострофира се сама. Щом съдържанието на бокса е било толкова важно нямаше да го намери там. Какво друго да предприеме?

Вдигна поглед от черната рокля на Версаче, разположена върху цветната вътрешна страница на модното списание.

Нищо не й оставаше, освен, може би, да си вземе сандвич и да чака. Следващият самолет обратно за Лос Анджелис. И да звънне и на Франк. Да му каже новината.

ГЛАВА 31

Симона пореше тържествено водите на Средиземно море. Плуваха на югоизток от пресечната точка на 37 северен паралел и 12 източен меридиан. Напредваха с умерена нощна скорост около 20 възела към Ла Валета, Малта. В далечината отдясно едва проблясваха светлините на остров Pantelleria. Значи оставаха им малко повече от сто морски мили в лунната средиземноморска нощ. Наближаваше полунощ.

Селим нервно подръпваше от наргилето си, полуизлегнат в просторния хол на яхтата.

Беше пренапрегнат. Постоянно мислеше как мнозина от рода му завиждаха и даваха половината си живот да са на негово място. Смъртта на чичо му, Фархат, за ден го изправи пред рула на фамилия бизнес. Именно него, сина на убития най-голям брат. Фархат, да го прости Аллах, колкото и да е необичайно за един арабин нямаше законни наследници. Нищо чудно, след като си бе губил времето с тая безгласна холандска кучка. Какво толкова ѝ харесваше? На този въпрос Селим не намираше отговор.

Той я получи в наследство, заедно с всичко останало. Искаше обаче да я разкара. Обезателно. Тя само засилваше унизителното му усещане, че е случаен натрапник на чужд трон. Тази мисъл го преследваше и заради отношението на подчинените му.

До един те бяха доказали през годините своята преданост към Фархат. Провинилите се не бяха между живите. Сега същите тези верни поданици на починалия султан гледаха на новия господар с любопитство. Дали щеше да се справи? От неговата сила и хитрост зависеха и собствените им кожи. Ако Селим започнеше да залита и да губи позиции, те първи щяха да го предадат и да си намерят нов господар сред конкурентите му. Нямаше да останат в глутница подлежаща на разстрел и първи щяха да го убият. Собствените му хора.

Дръпна си от наргилето и се заслуша в тихия равномерен шум на мощни мотори и разпенена вода. Искаше да се отпусне.

Заедно с богатството на Фархат върху него се изсипаха и безбройните проблеми на заплетените от чичото интриги. Те не му бяха непознати. Бе научил от него доста, но усещаше, че е далеч от класата му. Фархат беше играч, покерджия с нюх. Правеше самоуверени ходове и рискуваше много. Блъфираше опасно, но и успяваше. Донякъде инстинктите му го водеха. Схващаше навреме, кога вятъра мени посоката си. Непогрешимо. Но преди година-две времената бяха по-други. Някак бизнесът беше по-ясен и до известна степен предвидим. А ето ти сега и пазарлъците с тия, новите, хората на Алекс. Какви претенции само имат. Ненаситни акули! Как ли щеше да се оправи с тях и да продължи да е начело на кораба силен и с подсигурени позиции? Те играеха толкова твърдо и нагло! Имаше ли начин да се споразумеят, като включат в договореностите и някакви гаранции? Това бе най-голямото му главоболие, как да опази с години изграждания фамилен бизнес, изложен сега на толкова подводни рифове. Като че ли не му стигаха тези главоболия ами трябваше да изтърпи и унижението от тая... холандска дрипа!

Преди час слезе при нея.

Можеше да прави каквото си иска. Тя беше като част от обзавеждането на яхтата.

Лежеше.

В лека копринена дреха и се взираше в някакви листове. Ноти!

Селим премина с тежка крачка през стаята и застава прав до леглото ѝ. Погледна я отвисоко. Очите ѝ бяха безизразни. Тялото ѝ излъчваше апатична примиреност. Той се наведе и дръпна рязко робата ѝ. Коприната със стържещ звук се разцепи и откри безупречното ѝ бельо. Жената бе застинала. Чакаше.

— Хайде размърдай се! — изсъска Селим и грубо разклати брадичката ѝ.

Тя остави нотните листове, които все още стискаше в дясната си ръка, послушно се съблече и се подчини на желанията му. Безропотно. Служебно. Механично.

Без страст, без ентузиазъм.

Арабинът я яздеше грубо. Като че ли искаше да ѝ причини силна болка повече отколкото сам да изпита някакво удоволствие. Искаше да я подчини. Да я направи своя робиня. Да властва, да надмогне страшния дух на чичо си, който така го угнетяваше.

Свърши. Дръпна се рязко от нея.

Погледна я.

И побесня.

С първия удар разби устата ѝ. Замахна мощно още веднъж и от носа ѝ рiekна кръв.

Щеше да я научи той нея! Щеше да я има истински. Да я подчини!

За миг бе съзрял едва забележима извивка по устните ѝ. Тя казваше всичко. Можеха да я унижават, да я режат на парчета и да я убият. Но там вътре оставаше нещо непревземаемо, което дори чичо му не бе изкоренил. Озлобен и изнервен Селим я преби. Жестоко. Бодигардовете, привлечени от шума и садистичните му стонове нахлуха в стаята. Изгони ги. Щеше да се оправи с нея сам.

Сам.

Сам!

Изля върху стройното тяло и красивото ѝ лице всичката си злоба, натрупаните напоследък страхове и онова предателско чувство, което непрестанно го влудяваше, че е случаен натрапник. Накрая, когато я остави насинена и окървавена се вгледа в погледа ѝ. Беше празен. В него нямаше нито болка, нито гняв. Затръшна вратата. Смени дрехите си и се качи в хола. Взе наргилето. Трябваше да се успокои. И да помисли за важните решения, които му предстояха. След няколко часа, в ранната утрин, щяха да пристигнат във Валета. Не можеше повече да отлага. До сутринта трябваше да избере, чия страна да заеме. Вечната стара игра, да познаеш кой ще е утрешния победител.

На коя страна ли щеше да играе Мендес? Сигурно колумбийските донове щяха да подскочат до луната, когато мексиканецът ги осведомеше за претенциите на „инвеститорите“. Дали нямаше да са по-склонни да направят с него, Селим, някакво тайно споразумение и да продължат да работят както и досега, директно, по схемата кокаин срещу „Калашников“?

Дори чисто технически не им трябваша посредници. Нито пък пари. Накратко не им трябваша „инвеститорите“ с техните абсурдни предложения. Но не можеха да им го заявят. Нито пък негласно да ги заобиколят, ако искаха дебелите им глави да си останат по местата.

От друга страна Селим не можеше да знае дали Мендес и доновете от Меделин и Кали вече не се бяха споразумели. Селим не

беше Фархат. Може би вече точеха заедно зъби за неговата империя. Може би затова бяха изпратили и чичо му в отвъдното. Инсултът бе твърде удобна диагноза за лековерните, но не и за най-слабо посветените в аферите на Фархат. Някой го бе премахнал, но кой именно и защо? Мендес, за да се издокара на „инвеститорите“ или пък самите те, за да могат по-лесно да притиснат ненавлезлия съвсем в делата приемник?

Селим разтърка чело. Тези дни бе размислял толкова много. „Класически случай на дипломацията на триъгълника“ — каза си той. При тази конфигурация печелеше най-вече този, който освен един от върховете, владееше позиция по някой от диагоналите към центъра на триъгълника. Отговорът вече се налагаше сам. Скрытата карта вече бе в ръкава на „инвеститорите“. Затова играеха така грубо. Селим трябваше да се сближи с тях. Бавно и без прибързани ходове. Щеше да се пазари разумно, без да блъфира.

Въздъхна. Реши рано сутринта да обмисли решението си отново. Сега можеше да попуши, после да постои на мостика при капитана и да отиде да спи.

Събуди се.

Бяха пристигнали в Ла Валета. Най-вероятно преди няколко часа. През нощта. Още преди да заспи бе забелязал проблясващия като точица в далечината фар на остров Gozo, първия от малтийския архипелаг.

Със закуската му поднесоха и една новина. Нито добра нито лоша. Не можеше нито да се тревожи, нито пък кой знае колко да се радва.

Холандката се беше удавила.

Бе оставила след себе си лъкатушеща кървава диря до мястото откъдето се бе хвърлила или просто бе паднала. Явно бе залитала и се беше блъскала в парапетите и стените. Дирята от размазани червени капки го показваше. В каютата ѝ бяха намерили опаковки от хапчета и полупразна бутилка бърбън. Нищо чудно, че се бе свлякла някъде зад борда съзнателно или упоена. В това състояние е поела направо към дъното или към устите на акулите, които неотлъчно съпровождаха пътническите кораби и яхтите в очакване на храна.

Селим махна небрежно с ръка към шефа на охраната, който притеснено очакваше реакцията му. Нямахше защо да се тревожи. Аллах ги бе отървал от нея. Не си струваше да се безпокоят за някаква си безгласна холандка. Никой никога нямаше да я потърси. Все едно че никога не се е раждала и не е съществувала.

Той протегна ръка към димящата чашка и си сръбна от кафето.
С тайно удовлетворение. С кеф.

ГЛАВА 32

— Как така няма? Аха. Сигурна ли си? Значи така. Разбирам миличка, да чувам те добре, разбрах. — Франк пишеше набързо думи на един лист и го побутна към Крис. Той го погледна и поклати разочаровано глава.

— Кога се връщаш? — продължаваше разговора Франк — Ще дойда да те посрещна и после заедно...

— Слушай Франки, — започна жената от другата страна на линията — отидох, където искаше, и ти казах резултата. Сега ме остави на мира.

— Но Люси, скъпа, искам да те посрещна, настоявам...

— Никакви посрещания, омайвачо...

— О, тогава да дойда до вас или до „Синия лебед“, къде искаш, бейби?

— Франки... престани с фокусите и красивите си лъжи. Изчезни от живота ми. Няма да ходиш нито в „Синия лебед“, нито ще идваш вкъщи. Помогнах ти, с каквото можах. Направих го и за теб и за себе си. Сега ми обещавай, че няма да ме търсиш повече. Това искам. Остави ме.

— Но Люси, аз...

— Обещавай ми!

— Добре Люси, — обещавам каза с несигурен глас операторът.

— Разбрахме се тогава.

Тя затвори. Без да каже „довиждане“.

Въздъхна. Ама че мадама беше тая Люси!

Погледна към Крис. Едва сега асимилира случилото се. Бяха загубили важна следа към Джини, а той се занасяше с някаква сопната мацка. Ох тия жени!

— Какво ще правим сега? — попита несигурно Франк.

Крис само сви рамене. Нищо в пъзела не се нареждаше. Нищо!

Вече не знаеше какво да мисли и откъде да тръгне. Тези дни се бе мятал толкова пъти от една крайност към друга, от болката към

надеждата, че се чувстваше изтръпнал и напълно емоционално изтощен. Главата му поне работеше, макар и като в полусън.

— Празен бокс със счупена ключалка — повтори си на глас той. От тази новина всичките му версии се рушаха из основи. Това беше някакъв нелогичен абсурд. Jetstream Airlines обявиха официално, че полет Jetstream 437 е претърпял катастрофа, но никой досега не бе намерил нито останките на самолета нито следа от пътниците. Бяха изчезнали. Като в Бермудския триъгълник. Нямаше доказателства, че Джини е мъртва, но нямаше очевидно потвърждение, че е жива. Бе му изпратила ключ от бокс, в който няма нищо. Ако не беше го направила тя щеше да е някой от враговете му. Но монтерейския багажен бокс дори не беше капан. Никой нищо не искаше от него. Нито да се пазари, нито да го убива, нито да го прослушва чрез някой ловък „колега“ от занаята. В събитията липсваше каквато и да било логика. Фактите си противоречаха дотолкова, че Крис се усещаше като затиснат между черни стени в тъмна стая. Мракът направо го обездвижваше. Нито една посока не беше върната.

Оказаха се в идеалната задънена улица.

Слава богу поне имаха касетата. Тъкмо върху нея работеха сега. Бяха я изгледали толкова пъти през последните дни, колкото очите им позволяваха. Спираха и се вираха в стопкадрите стотици пъти. Направиха няколко разпечатки, които заради голямото увеличение не бяха кой знае колко добри, но все пак вършеха работа. Събраха всичката възможна информация за Мендес и Фархат, до която можеха да се доберат, но онова, което все още оставаше загадка и несъмнено ключът към събитията в Санта Ана, беше личността на сивокосия. Той беше главната фигура, заради която „М“ ги бе подтикнал да предприемат цялата тази авантюра. Арабските оръжейни контрабандисти и наркокартелите си даваха среща с нов партньор и това подсказваше тайно раздвижване на сферите на влияние в подземния свят и вероятно фокусиране върху нови приоритети.

Те упорстваха да разпознаят това лице пред един от компютрите на ССН, като го сравняваха с хиляди снимки, заложили в базите данни. Работеха без резултат.

Часове? Дни?

Вече не знаеха с точност.

Джош, главния редактор, мина за кратко през офиса, където работеха, за да ги види какви ги вършат. Без да задава въпроси ги остави да продължат. Надушваше нещо, но не искаше да тормози кръвното си налягане предварително. С Крис и Франк неприятностите идваха от само себе си. А и тази история с Джини го потискаше. Точно сега не му се искаше да разговаря с Крис. Минаваше, хвърляше един поглед как ровят файловете и се оттегляше в очакване.

Тия двамата бяха като откачили. Изрично бяха наредили на секретарките да не ги свързват с никого дори с „президента Клинтън“ както бе уточнил Франк и ровеха, ровеха, ровеха...

— Така няма да стигнем доникъде — разтърка очи Крис. — Видях толкова лица, че напълно се обърках. Ще се припозная в някой, който прилича малко на него и ще сбъркам.

— Какво да правим тогава?

— Дай да затворим очи и да помислим. Вече знаем видеозаписа наизуст.

— И?

— Да направим така. Аз ще ти задавам въпроси, ти ще ми отговаряш. По този начин ще мога да сравнявам твоите със собствените ми отговори. Разбра ме нали? Хайде да започваме — каза Крис.

— Давай — рече с готовност Франк.

— Как е облечен мъжът?

— Тъмно син костюм, светла риза, може би бяла или кремава, не личи от светлината, вратовръзка.

— Какво е общото ти впечатление?

— Чисто спретнато облекло, стандартна делова елегантност, нищо особено, нищо впечатляващо.

— Мислиш ли, че сам си е избирал дрехите?

— Не съм сигурен.

— Защо?

— Според мен този не би си купил толкова ярка вратовръзка. Би предпочел нещо по-убито.

— По какво съдиш?

— Не ми изглежда на франт.

— Заради походката нали?

— Да, походката му е на човек, чието тяло не е свикнало със скъпи елегантни дрехи, шопинг центрове и партита.

— Добре, сега за колите. Подказват ли ти нещо, Франк, нещо особено?

— Не, дори не съм сигурен, че колата, от която слиза, е бронирана, поне не личеше. По-скоро ми се струва, че е взета под наем от някой хотел. Една прилична тъмна лимузина неголяма, която не бие много на очи.

— Нататък. Как изглежда охраната му?

— Спретнати, стегнати момчета, точни дисциплинирани.

— Нещо отличително?

— Не, сиви и еднакви.

— Нататък. Как го поздравява с домакина и Мендес, как се държи с тях?

— Стегнато, сухо без излишна учтивост.

— Сега, Франки, си припомни другите, мексиканеца и арабина: дрехите, поведението им, охраната им, излъчването на техните горили...

— Е?

— Схващаш ли разликата?

— Да, но не мога да направя никакъв извод.

— Нека тогава продължа с въпросите, може би ще се досетиш.

— Крис?

— Да, Франк?

— Вече знаеш ли отговора?

Крис седеше затворил уморени очи. Без да помръдне каза.

— Мисля, че напипах нещо Франк.

— Кажи по дяволите! Кажи!

— Чакай малко и накарай някой да донесе кафе.

Крис излезе от стаята и се затича по коридора. Бързо измина разстоянието до асансьорите и слезе във видеотеката на ССН. Без да губи време седна зад компютъра, съдържащ пълна информация за хилядите касети и рулони, съхранявани тук и само след минута направи спешната си поръчка. Момичето, което координираше изпращането на видеоматериалите по студията се зачуди защо лично Кристофър Лакомб е дошъл тук да свърши такава обикновена секретарска работа, но заедно с това побърза да му окаже съдействие с

най-вълнуващата усмивка върху устните, на която беше способна. Докато му носеше исканата касета погледна върху етикета и обозначенията. Искрено се учуди. Беше някакъв стар военен филм, чието заглавие изобщо не беше чувала. Нищо чудно, че касетата, леко прашасала, бе стояла с години недокосвана на мястото си.

Кафетата вече димяха в чашките, когато Крис влетя в стаята и пренебрегвайки недоумението на Франк му пусна това, което беше донесъл. На екрана замаршируваха войници, а от озвучителните тела се понесоха команди и гърмежи.

— Е, Франк, готов ли си да си поговорим за фризури? — запита репортерът.

— Ти май откачаш, ама това не е необичайно за човек като теб. Даже ми е приятно — подхвърли луизианецът.

— Гледай!

— Какво да гледам, домъкнал си някакъв вехт филм и искаш да говорим за фризури. Тук не виждам световни коафьори, а тълпи късо подстригана войска. Не ме мъчи Крис, моля те кажи ми!

Крис посочи екрана като придвижи пръста си и го намести край главата на един офицер, загледан с още двама над някаква карта.

— Не разбираш ли бе Франк! Гледай тук! Третият от „Симона“ е руснак, приятелю! Партиен бюрократ.

— Сигурен ли си!

— Мисля, че да.

— Обясни ми моля те. Бавно, изчерпателно и като на идиот. И спри тоя шумен филм. И без това главата ми бучи.

— Добре, изключи звука, щом искаш, а сега ме слушай. На колко мои въпроси отговори с определения като „нищо особено“, „сиво“, „стегнато“ „сухо“, „сдържано“. Този човек не е израснал с костюм, какъвто сега носи. Ти го забеляза. Заобикалящите го бодигардове също с нищо не се натрапват, напротив те се стараят да бъдат незабележими и като дрехи, и като поведение, не са като другите горили, които самодоволно пърхат около шефа и се издокарват. Те така са научени Франк, да не се набиват на очи и да функционират само в отредения им периметър. Строга, направо военна йерархичност, възпитана с многогодишен страх. По отношението на Мендес и този, приемникът на Фархат се досещаш за властта, която сивокосият представлява. Но тя не е негова еднолична, макар и пълномощник, по-важен от

министър, той е болтче в системата и го знае. Въпреки че болтчето може да парадира пред тези двамата, защото на него му е поверено да се оправя с тях и сигурно от него зависи това-онова, той продължава да се държи „строго“ и „стегнато“ като офицер, изпълняващ заповеди. Сигурно много важни, но заповеди. Той не упражнява личната си воля и не може да си позволи да се държи като другите двама. Те могат да се контят с разни там униформи и да се правят на дружелюбни. Те са господари на империите си, той не. Всяка излишна фамилиарност може да му докара бяля, поведението му да се изтълкува като предпочитание на някоя от страните. Затова предпочита да е делови. Така поне си мисля.

— Крис! Знаеш ли, ти си най-гениалния кретен, който познавам! Как се сети!

— Абсолютно случайно. Някак изведнъж ми се нареди в главата. Може би, когато затворих очи, ме подсети прическата. — Крис посочи екрана — Виж там — посочи той безмълвния стопкадър и едновременно с това придърпа към оператора разпечатка с лицето на сивокосия. — Е, сега схващаш ли? Въпреки че е облечен като бизнесмен от висшия ешелон той продължава да се подстригва така старомодно, защото това е не просто навик, но и важен елемент от усещането за личен комфорт. Затова е със старомодна прическа като на офицер от фронтите на Втората световна.

Франк изумено гледаше и за пореден път призна, че наблюдателността на „репортера на годината“ е изключителна. Мълчеше и гледаше. Без съмнение предположението на Крис изглеждаше напълно правдоподобно.

— Сега, Франки — продължаваше репортерът, — ще трябва да разровим всички възможни материали за търговски представители, дипломати, висши чиновници на Русия или бившия Съветски съюз. Вестници, всичко. Все отнякъде лицето му и самоличността му ще се появят. Той не е случаен. Гравитира около висшия ешелон.

— Крис? Франки? — Мелинда влезе при тях — Съжалявам, но няма как — трябва да ви обезпокоя.

— Какво толкова се е случило? — попита уморено Крис.

— Една жена настоява да се види с теб или с Франк. Било изключително важно. Много спешно и т.н. Вече втори ден ми звъни по

телефона почти през минута. Търсила ви е навсякъде. Между другото, откога не сте излизали оттук?

Двамата се спогледаха. Нямаха точна представа.

— Е какво да правя с нея? Очаквате ли нещо истински спешно?
— попита Мелинда.

Крис сви рамене. От изтощение вече не му се говореше. Опусна се на стола си и затвори очи.

— Как се казва тя? — попита Франк.

— Люси Даймънд.

— На линията ли е? — оживи се той изненадан.

— Не, но скоро ще се обади.

— Свържи ме, обезателно — поръча ѝ Франк, по-скоро от любопитство. Какво ли я беше прихванало Люси? — зачуди се той докато изключваше монитора. Хвърли кратък поглед към Крис и направи също като него. Разтърка очи и се отпусна назад. Заспа мигновено — уморен, но и успокоен. Така както се бе изтегнал на стола. Предстоеше му да търси един безименен руснак. Поне посоката беше ясна. Донякъде.

— Хей някой ще вдигне ли слушалката най-последно — Мелинда бе влетяла при дълбоко заспалите си колеги. — Хей Франки, Люси те търси, нали искаше да те свържа.

— А сега, сега, добре... — Той едва напипа слушалката на непрестанно звънящия телефон. От устата му се отрони едно сънено — Ало?

— Франки ти ли си?

— Да, Люси, какво има — едва лomotеше операторът.

— Трябва да те видя веднага. Теб или Крис. От два дни ви търся. Навсякъде.

— Какво се е случило, душичко мила? — разсъни се той.

— Няма да говоря по телефона и без това лошо те чувам, тук е доста шумно. Къде можем да се срещнем?

— Ела тук, в ССН. Ще те чакам долу, при входа след половин час. Ще успееш ли?

— Да, дори по-рано, омайвачо. — С игрива нотка в гласа Люси затвори.

Тя излезе от телефонната кабина и се запъти да намери такси. Днес щеше да му покаже тя на Франки. Да го шашне. Е, работеше ѝ мозъкът, пък и не се отказваше лесно, щом си беше наумила какво иска да направи. И сега бе доволна от себе си, много доволна.

Онзи ден след като му звънна от летището, не се качи на самолета за Лос Анджелис. Остана. В Монтерей.

Както разлистваше досадното списание, което беше научила почти наизуст, в очакване да мине времето до полета, видя как полицаят, прогонил скитника от чакалнята на летището с ленива крачка вървеше към бюфета.

Образът на дрипавия нещастник изплува пред очите ѝ.

Фернандо. Спомни си Люси. Униформеният беше нарекъл онзи човечец Фернандо.

Фернандо ли?

Ами да! — сети се тя.

Щом полицаят знаеше името му, значи скитникът често идваше тук, затова го познаваха.

Люси трябваше да го намери. Той можеше да е видял нещо, нали нишата, в която се свираше, беше до боксовете! Как не се сети порано! Да го намери. Веднага. Щеше да остане.

Излезе, набързо обиколи наоколо. Търси го около час и половина. Навсякъде. Напразно.

Фернандо беше изчезнал. Може би имаше и други убежища като това.

Тогава единствената връзка оставаше полицаят. Поне той беше наоколо. Обикаляше насам-натам, а когато се умореше от досадните обиколки сядаше за кратко в бюфета на бърза глътка кола или нещо друго.

Люси започна да го следи с поглед. Междувременно трябваше да измисли нещо. Хем правдоподобно хем вълнуващо, за да свърши работа.

Свечеряваше се.

Помисли. Изчака спокойно да дойде момента и стана. Отиде до бюфета.

— Може ли? — Попита тя и посочи един свободен стол?

— Заповядайте госпожице, — усмихнато я покани униформеният. По светналото му лице се четеше удоволствие. Нещо

по-приятно се бе случило в стандартното му полицейско ежедневие. Жена. Люси сдържано и с благодарност се усмихна, сложи кока-колата си на масата и спокойно намести сламката в отвора на капачката, затваряща голямата червено-бяла чаша. Сега нямаше да бърза. Щеше да се възползва от всяко дребно предимство, което природата бе щедро завещала на жената, например да предизвиква интерес без да прави нищо особено.

Малките тайни ходове на слабия пол, след които ловецът се оказваше уловен. Без да го усеща, разбира се.

С премерено закачлив жест тя пооправи косата си, а после отдели миг за едно почти незабележимо докосване до предната част на леката рокля. Малко встрани от деколтето. Точно толкова, колкото да насочи нечий поглед. Не след дълго се намести ефирно на стола, като кръстоса отново крака, сега на другата страна и хвърли един бърз поглед към мъжа насреща. Оцени ефекта. Можеше вече да го заговори. Не веднага. Още малко. Още миг така... Сега.

— А извинете... дали бих могла да ви помоля за нещо?

— С какво можа да ви помогна госпожице — с готовност и мераклийска усмивка запита униформения.

— Знаете ли, много се разстроих, когато видях този човек, този скитник... Имаше един край нас... Когато бях малка по нашата улица минаваше един такъв човек. Много приличаше на този. Бяхме малки и жестоки деца и му се подигравахме, вместо да му помогнем. Сега се чувствам виновна. Намерихме го умрял една зима. Беше се заградил с някакви кашони. Беше ужасно. И днес като видях този човек тук ми се прииска да направя нещо за него. Може би това малко ще успокои гузната ми съвест.

Полицаят я гледаше. В погледа му чисто мъжкия интерес на „ловеца“ се таеше зад тъжното изражение, което се опитваше да придаде на очите си, та да е в съзвучие със сърцераздирателната ѝ история. Интересуваше го тя, не скитника. Нито този от миналото ѝ нито пък тоя дрипльо, Фернандо.

— Аз как мога да ви помогна — попита угоднически той.

— Ами преди да успее да го настигна той... той си отиде. Дали е някъде наоколо или няма да се върне? — очите ѝ бяха натъжени.

— А Фернандо обичайно спи там, в нишата, започна полицаят, но не всяка вечер. Ходи и до Автогарата, навсякъде, където има

подслон, много хора и сейфове за багаж.

Люси се опита да му изпрати най-сладкия си поглед изпълнен с чаровно недоумение. Май че сполучи.

— Фернандо е стар познайник, — разбъбри се полицаят. — Ще да ме прощавате за израза, но той е нещо като местния идиот. Понякога е забавен, но си има, хоби, което на нас никак не ни харесва...

— То голяма тайна ли е? — попита Люси, като се наведе леко напред, колкото да подари една вълнуваща гледка на две добре оформени тъмни гърди.

— Не бих казал — продължаваше с известно самохвалство в гласа, забравилния задълженията си събеседник. — Фернандо обича да поставя кожа на определено място и така блокира ключалките на боксовете. После се опитва да открие разочарования собственик на липсващото и да го уверява, че е намерил откраднатото. Това е неговият начин да припечелва без истински да краде. От време на време получава по някое песо или ругатня, според случая. Тази игра повече го забавлява, отколкото го храни, защото сме принудени да го отстраняваме от обекта — надуто завърши полицаят. В този миг той олицетворяваше властта. Ловецът се пъчеше с пъстро перо на шапката.

— Значи няма да мога да видя скитника разочаровано сведе очи Люси.

— Ако летите днес — едва ли. Фернандо ще се опита да се промъкне към полунощ и утре рано ще си е отишъл. Ако реши да спи тук, разбира се. Това никой не може да знае. Но ако го видя, ще ви намеря, госпожице. Обезателно. После ще трябва пак да го изгоня.

— Благодаря ви — с обожание го погледна тя, после смутено сведе очи.

Усети как той понечи да ѝ каже нещо, но се стърпя и с видимо неудоволствие стана:

— Е, аз ще ви оставя, работа... нали разбирате — извини се той. — Приятно ми беше — добави полицаят и ѝ хвърли последен жаден поглед преди да се гмурне в рутината.

Люси кимна, леко се усмихна и го изпрати с поглед. Не дълго, точно колкото трябва. Беше доволна от себе си.

Защо този арсенал не проработваше при хора като Франк? Защо? Тя въздъхна. „Май никога не можем да имаме това, което най-много желаем“ — изфилосовства тя на ум.

Шансът бе малък.

Но нямаше какво да губи — щеше да открие тоя Фернандо.

Таксито ѝ спря пред сградата на ССН. Люси плати набързо и се насочи с уверена крачка към стъклените врати. Зад тях вече я чакаше Франк Търнър, дясната ръка, операторът в екипа на самия Крис Лакомб.

— Хей Люси, изглеждаш като Мис Черна Америка! — извика той готов да изригне нескончаемите си комплименти.

— А ти си като дъвкан и изплют Франки — сряза го бързо тя. — Все едно че са те въртели в центрофуга над час след програма за изплакване.

— Люси-и-и. Защо си ми така сърдита, душичко? Ето виждаш — звънваш по телефона и аз тичам по стълбите към тебе... направо летя.

— След като трябваше да пробивам през злата ви секретарка цели два дни.

— Но това е едно малко недоразумение... нали разбираш, бейби.

— Хайде омайвачо, свършвай с официалната част и да вършим работа. Затова съм дошла. Заведи ме някъде да говорим на спокойствие. Попадна ми нещо.

— Ами, дай да се качим горе, тогава — каза Франк и я поведе към кафенето на третия етаж.

Донесе две чаши.

Седяха на маса в ъгъла. Никой нямаше да ги безпокои. Нито пък да им обърне внимание. Служителите на ССН минаваха набързо за сандвич или напитка, а тези, които бяха свършили работата си, седяха да разменят някоя приказка набързо. Бяха прекалено заети със собствените си мисли, ежедневните клюки и проблеми. Кафенето бе идеалното място да се говори сериозно. Крис и Франк неведнъж бяха обсъждали важни неща тук, сред шума на разговорите и смесените аромати на кафе, мляко и сандвичи.

Без предисловия Люси погледна към Франк, после бръкна в чантата и извади един малък жълт пакет. Бе покрит с непромокаема найлонова обвивка. Към него бе лепнат пощенски плик. Тя побутна нещата към него.

Франк я погледна въпросително.

— Бокс №71, нали?

— Да.

— Това е.

— Но Люси, ти ми каза, че си го намерила празен — със снишен глас я запита операторът.

— Точно така и беше. Преди почти четири дни. Знаеш, че не лъжа.

— Знам. Тогава?

— Дълга история Франки. Останах там колкото трябваше. Не си тръгнах веднага. Един скитник повредил ключалката предварително. Точно преди тя да остави вътре нещата. Обичайният му номер да отмъква разни неща и да си вади прехраната.

— Значи я е видял! Била е Джини?

— Да, Франк. В униформа на стюардеса, както вероятно знаеш.

— Имало ли е вътре още нещо — попита той — нещо, което скитникът да не ти е дал?

— Франки, не ме интересува дали ми вярваш или не. Дори не искам да ми благодариш. В бокса е имало само това. Тя е оставила този пакет. Нищо друго. В това съм сигурна. Абсолютно. Няма да си позволя да те заблудя. Разбери го. Заради самата мен, не заради теб.

— Люси ти си страшна. Вярвам ти сладурче, аз само така питам. Нали разбираш. Професия, все разпитваме. Моля те миличка, не се обиждай, знаеш колко те ценя...

— Хайде пак влезе във форма — подигра го тя с едва доловима тъга и добави: — Запомни сега това и го кажи на Крис, може да му помогне... — Тя заговори бързо и много тихо — Разпитах тук-там. Самолетът се е приземил само за кратко, за минути. Точно колкото от него да свалят и арестуват невисок светлокос мъж, който са отвели към стари постройките в края на летището. По-нататък нищо не се знае за него. Излетели са веднага след това. Джини е носела някакво дете на ръце, което плачело. Други пътници не са слизали по време на престоя. Това е. Толкова знам.

— Люси ти си велика, направо си гениална... направо нямам думи за теб! — възкликна Франк, след като я изслуша докрай.

— Аз съм една преизпълнена с любов и болка жена, омайвачо. А сега ме целуни за сбогом. Хубаво ме целуни и не ми се обаждай повече. Моля те. Изчезни от живота ми Франки.

ГЛАВА 33

Дали всъщност дядо няма да е по-щастлив така? — мислеше си Натали, докато буташе количката с изнемощелия възрастен човек в начумерения пролетен следобед. Отиваха към любимото му място до фонтана.

Той все по-често мълчеше и у нея се зараждаше надеждата, че започва да губи паметта си.

„Това ще го избави най-после от мрачните му спомени и самообвинения“ — казваше си тя.

Обичаше го, искрено се възхищаваше на ерудицията и тихата му изисканост, които не бяха присъщи на самовлюбените ухажори, препречващи понякога ежедневието ѝ. Презираше ги. Всичките, освен Роже.

Натали изглеждаше самотна и напрегната. И красива. Романтично красива. Не по манекенските критерии.

Тя излъчваше сдържан артистичен чар и онази мека женственост, която най-често се свързва с майчинството. Вече на ръба на 30-те, живееше изолирано като в унес и рисуваше с часове графики, акварели, масло. Ходеше рядко на някоя изложба с Роже и всеки ден идваше да види дядо си.

Сега, когато го извеждаше на следобедна разходка, си го припомни такъв, какъвто беше преди депресията да го стисне в мрачната си пелерина. Тогава, както сега, при кратките проблясъци на адекватност, той бе интересен събеседник, познавач на изкуствата, който обичаше да забавлява дамите. След смъртта на сина му, баща ѝ, мъглата започна да се гони с просветленията му все по-често и настойчиво, докато надделя и го погълна.

Симон Сен Жак постъпи в клиниката „Ройх“ преди около 12 години. Добре материално осигурен. Местна цюрихска банка всеки месец покриваше разходите му, каквито и да бяха те. Монотонни еднакви разходи на възрастен интелектуалец, не преживял сразила го криза. Когато го приеха, лекарите не си позволиха много да разпитват. Запознаха се с медицинския му картон и приеха факта, че каквото

може да се направи, е вече опитано. Пациентът се нуждаеше от необезпокояван подслон за старините и ежедневно медицинско наблюдение.

— Дядо, ето го фонтана. Виж как се откроява сред цветята, не е ли красиво? — запита го Натали.

Не очакваше отговор.

С мълчание старецът като че ли искаше да заключи в себе преживяното, трудния се живот, осеян с бели петна и несподелени спомени. Завинаги.

Симон Сен Жак потърси ръката ѝ.

Беше я чул. Благодареше ѝ.

Учудваща бе способността му да предаде толкова емоции чрез този жест. В сухата му длан Натали усещаше безграничната му, почти детска любов, която се преплиташе с неизказано мъжко желание да я закриля, с благославяща признателност и с онази помъдряла тъга...

Бе загубил почти всички. Дори живите.

Дори внука си.

Оставаше му единствено тя.

Натали с удоволствие седеше до него за дълги часове, показваше му картините си, наместваше очилата му и любимата вече от години книга за преражданията, с която не се разделяше.

С него се чувстваше успокоена. В оазис. Черпеше енергия от изразителното му безмълвие и все по-често си мислеше за Роже. Можеха ли да заживеят с него и да бъдат щастливи като едно сплотено потънало в своя артистичен уют семейство? Той с цигулка до камината, притворил очи, а тя край статива...

Усмихна се горчиво.

Толкова дълбоко го обичаше! Толкова много ѝ напомняше на стареца в количката до нея. Финес и деликатна страст. И безкрайното нежно, всеопрощаващо търпение на мъжа благородник, един заблудил се във времето рицар. Измъчваше се да го държи така на разстояние. „Просто приятели, нали?“ Каква безумна глупост!

Желаеше близостта му с цялото си сърце.

„Най-важното в живота е да приемеш неизбежното и да живееш с него“ — убеждаваше се насила тя.

Ужасяваше се от мисълта да прероди болката, страха и самотата в още едно поколение обречени потомци на фамилия Сен Жак.

Родителите ѝ бяха направили тази трагична грешка като оставиха след себе си деца.

Двойна грешка, лека им пръст.

„Да приемеш неизбежното и да живееш с него“. Изглеждаше толкова просто. И толкова невъзможно.

Когато се насилваше да приеме тази философия на примирението, поглеждаше към Симон Сен Жак.

Той не се беше примирил! Нито баща ѝ. Още по-малко пък Кими. Затова се запиля някъде по света.

Не беше ли време да махне с ръка, да се отпусне, да се отдаде на графиките си, да изпълни дните си с музиката на Стравински и с всичката онази красота, за която мечтаеше! За която, може би, мечтаеха двама...

Защо продължаваше така? Защо този парализиращ я страх и трагично очакване трябваше да я преследват, да унищожават всяка секунда и минута от всеки неин ден? Бяха изминали толкова много години! Нямах ли давност на мъката?

Тя носеше фамилията Сен Жак.

Нещастieto им беше в случайността.

Бяха въввлечени против волята си в далечни събития, които им се искаше никога да не са съществували. Много отдавна, още преди тя и Кими да се родят. Бяха като омагьосани. Прокълнати. Годиците не им даваха шанс и миналото ги преследваше. До живот, до края.

След като дядо ѝ си отидеше не ѝ оставаше друго, освен да изпълни дните си с любимото изкуство, докато дойдеше и нейния ред. Фамилията най-после щеше да изчезне.

След три поколения страдание всичко щеше да свърши, отнесено от течението на дните, без тя да протегне ръка за пристан...

ГЛАВА 34

*„Когато нищо не се прави,
нищо не остава несвършено“.*

Лао Дзе

— Ало, Алберт Коен, ако обичате. Казвам се Лакомб, Кристофър Лакомб.

Бърти беше зает. Както винаги. Младият Коен упорито работеше за свое място под слънцето. Тайната надпревара с патриархалния му баща, Джеремайя, продължаваше вече десетилетие.

— Бих искал да говоря с него веднага след като се освободи. Аз съм в Лос Анджелис на следния номер...

Секретарката на Бърти си записваше, после педантично повтори цифрите и обеща „обезателно“ да предаде. Тя лично щяла да го свърже. Името Крис Лакомб не ѝ беше непознато. Работното време в Лондон сигурно приближаваше края си, а в Лос Анджелис деня едва се размърдваше.

Крис се готвеше отново да застане пред компютъра и да се опита да разбере нещо от тези претрупани с цифри и кодове дискове, донесени от Люси Даймънд.

Момичето на Франк се бе справило отлично.

Оказа се много съобразително и ефективно. Дори бе понаучило за самолета повече от това, на което можеха да се надяват. Но то все още не беше достатъчно и не даваше отговор на най-болезнения за Крис въпрос: жива ли е Джини?

Последният, който я беше видял, този скитник-джебчия, навъртащ се около пътниците и багажните боксове на Монтерейското летище не знаеше кой знае какво.

Със сигурност бе известно времето и мястото на събитията. Боингът на Jetstream Airlines бе кацнал в Монтерей много рано в събота сутринта, малко след 6 местно време. Джини е изтичала до терминала с някакво пищящо дете на ръце и не след дълго се върнала

на борда. Извели ли са от самолета русокос мъж, арестували са го, според думите някаква подранила чистачка. После самолетът е излял.

Крис разгледа още веднъж дисковете и картичката, прикрепена отгоре в обикновен пощенски плик.

Нямаше съмнение.

Бе го разбрал още щом Франки пристигна на бегот от изненадващата си среща с Люси.

Пратката беше от „М“.

На листче хартия от бордно списание, мушнато в опаковката, бе надраскано с нервен, остър почерк последното му послание. То гласеше:

„Намерете регистъра в Цюрих“. И отдолу като уравнение: „Симона“ + 2СД + Регистър = Светлина след мрака.

Адрес. Две имена. Кратко пояснение за тях.

Нищо повече.

Очевидно, изпращачът беше бързал много, усещал е заплахата. Все пак бе успял да каже необходимото. То, според Крис, означаваше: „Това, което сте видели на «Симона», двата диска и Регистъра ще ви доведат до светлината след мрака“.

Звучеше като завещание.

„Тъмното е дълбоко“ — бе написал „М“ в първото си послание до репортера на ССН. Сега, с набързо нахвърляните редове трасираше пътя му към „светлината след мрака“, към края на тунела. Като че ли символично предаваше щафетата на Крис с надеждата, че той ще успее стигне до финала.

Крис влезе в банята и застана под водните струи.

Сменяше топлата вода със студена. Искеше да е напълно свеж днес. Бе успял да поспи няколко часа след изморителните денонощия, прекарани с Франки пред компютрите и мониторите в ССН. Оказаха се точно пет.

През цялото това време си бе заповядал да не мисли за Джини. Опитваше се и сега да потиска всички страхове и надежди. Стремеше се да съхрани всичките си сили и ум, за да върви напред. Напред след светулките на „М“ заложи в формулата „Симона“ + 2СД + Регистър = Светлина след мрака.

Чу телефона и още мокър хукна от банята навън.

— Здравсти Бърти!

— Привет на Звездата. Как се сети за простосмъртните толкова скоро след последната ни среща.

— Бърти, ще я карам направо. Имам нужда от теб. Трябва ми бързият ти еврейски мозък — опита се да се пошегува Крис.

— Крис, сериозно ли е? — попита младия Коен.

— Мисля, че да.

— Ти ли ще дойдеш в Лондон или да взимам ранния полет... значи ще съм там утре вечер твое време. Става ли?

— Имам друга идея, да се видим на нашето място. Имам си причини за това.

Бърти замълча за кратко. Превърташе спомените. Не му отне много време. Беше само преди 14 години. Прекараха там една Нова година сами, след като се бяха изпокарали преди това с някакви досадни псевдоинтелектуалки.

— Утре вечер? — предложи той — ще успееш ли към 7?

— Изобщо не се съмнявай! И, Бърти, благодаря ти!

— Не го споменавай! Чуваш ли! Още съм ти длъжник, Крис, макар и да не го приемаш насериозно! Ние, знаеш, не забравяме.

Да, фамилия Коен не забравяха.

Нито доброто, нито лошото.

Така ги бяха научили от малки, от поколения.

С Бърти се сприятелиха в училище.

Почти случайно. В началото имаха малко допирни точки. Албърт Коен произхождаше от традиционно богато еврейско семейство и когато баща му се появяваше по някакъв повод в училище директорът се чувстваше задължен да му отдаде необходимото внимание. Крис бе момче без родители и без фамилно име, което да предизвиква завист и страхопочитание. Бе доста затворен. Чувстваше се някак незначителен. Стараеше се много, да получи уважение и признание чрез упоритост. Не жалеше усилия да бъде добър във всичко, в което можеше.

Максимално добър. Учителите бяха започнали да ценят волята, с която срещаше ежедневните си проблеми. Така особени в тази възраст. Държеше се настрана от задявките и бабаитите на класа, когато пубертетните тайни започнаха да преобразяват съучениците му. Нямаше нито физиката на побойник, нито му харесваше нафуканата арогантност. Не беше на ти и с момичетата. Те го смущаваха. Всички го мислеха за загубен. Бърти пък се правеше на сваляч и все гледаше да се закача с някоя. Беше пълен както винаги, но мозъчното му вещество със сигурност си заслужаваше обилното хранене. Беше толкова добър във всички точни науки, че със сигурност можеше да мечтае за кариера на ядрен физик или математик. Но благодарение на чудесната си памет и логика бе добър без особено усилие и по история, география, химия. Накратко главата му беше една бърза фабрика за получаване, преработка и пакетиране на информация. Сравненията с компютър все още не бяха на мода. И въпреки че съучениците и съученичките оценяваха способностите му и ведрия характер, неумелите му флиртове бяха, в повечето случаи, напълно безуспешни и повод за подигравки. Всъщност така започна дружбата им. Заради закачките на Бърти с луничавата Мери Лу.

На 15 години тя бе във вихъра на целия хормонален коктейл и тялото ѝ предлагаше всичко необходимо за смелите фантазии на съучениците ѝ. Бърти ѝ пишеше камари любовни бележчици и неспирно ѝ изпращаше въздушни целувки по коридорите придружени с влюбени подканящи погледи. Толкоз. Естествено Мери Лу бе непревземаема. Имаше си гадже с кола и кожено яке от последния клас на колежа — най-големия Джак. Според добрата стара стандартна ситуация, Джак трябваше да е най-силното момче и побойника на училището, но не беше съвсем така. Директорът, д-р Бриджис, държеше нещата изкъсо. И Джак повече парадираше с мускули, отколкото да ги използва. Не си позволяваше да се развихря много, въпреки че му се искаше. От време на време обаче, с разширени зеници той залиташе в крайности. Съучениците му го подозираха, че взима наркотици, но никой не го беше видял да го прави.

Подразнен от любовните признания на Бърти, Джак реши да си поиграе с трепетните му чувства и заедно с Мери Лу измисляха различни уловки да го правят за смях. Крис съчувстваше безмълвно и

направо побесняваше. Не можеше спокойно да гледа как унижаваха това умно момче.

Кръвта на Лакомб! Достойнството преди всичко.

Бърти страдаше не толкова от любовна мъка, колкото от злостните подхвърляния. Всички вече го сочеха с пръст. Бе се превърнал в палячо. Подигравката явно не стигна на Джак и компания. Бяха набрали скорост и се забавляваха. Искаха да унижат Бърти напълно. Не се знаеше докъде ще стигне това, защото имаше моменти, когато Джак превърташе и беше направо ужасен. Дори Мери Лу бе дошла в училище насинена след един уикенд, през който бе „паднала по стълбата“. Д-р Бриджис разбра и предупреди Джак, че изключването му е напълно вероятно и то в скоро време, ако я кара така. Нямаше да търпи побойници, макар и от добри семейства. Имаше достатъчно училища в покрайнините за тях...

Един петък, вече след занятия, докато прекосяваше двора на училището Бърти усети как на главата му навличат нещо, а после здраво го стиснаха и го помъкнаха нанякъде. Оказа се отдалечен, закътан край на двора. Разбра го, когато отметнаха плата от главата, за да се насладят на уплахата му. Бърти осъзна, че е напълно безпомощен. Дори някой съученик да ги бе видял нямаше да му помогне. Всички много се страхуваха от Джак, особено напоследък. Все по-често откачаше.

Усети как някой бързо му разкопча панталоните и след миг шайката, начело със самия главатар с цинични забележки се взираше през облак цигарен дим в оголените му слабини. Двама здраво го държаха за ръцете и раменете.

— Я да видиш какъв подарък за Мери Лу криел този — пошегува се един. Непознат.

— Да бе, да му се не начудиш, — съгласи се друго момче.

— Много му е дълъг, я да го подкастрим малко — додаде друг докато показваше малък ловджийски нож.

Бърти изпадна в ужас. Освен Джак, не беше срещал в училище другите. Сигурно бяха някакви от другарчетата му наркоманчета. Кой знае откъде ги бе довялякъл.

— Престанете с глупостите си, — изкомандва ги Джак. — Имам нещо специално — и докато се хилеше с разширени зеници извади цигарата от устата си и бавно я показа пред очите на Бърти.

— Схващаш ли свалячо? — попита той.

— Не! Моля ви се. Какво правите? — започна да се паникьосва Коен младши и се опита да се дръпне, да се измъкне. Но го бяха хванали здраво, а и свалените му панталони пречеха на краката му да се движат.

— Ето ти подаръче от Мери Лу дебелако! — изсъска Джак и стрелна ръката с цигарата надолу.

Бърти изкрещя диво. Болката беше ужасна.

Мъчителят му вдигна бавно цигарата и отново заплашително я показва.

— Не! — крещеше Бърти. — Не! Недей!

Докато ръката на Джак се спускаше отново надолу, се чу глух удар. Изпукване. Главатарят се строполи като счупена кукла, закашля се и от устата му се процеди струйка кръв. Изглеждаше сацисан и уплашен.

— Пуснете го! — изкрещя някой към хулиганчетата.

Джак се давеше. Беше зле.

— Изчезвайте — заповяда тих, неукрепнал, но смразяващ глас. — Изчезвайте, веднага!

Онези не се плашеха лесно. Осъзнаха ситуацията и атакуваха. Бяха изпечени побойници. Не поемаха кой знае какъв риск с някакво хилаво хлапе.

Но се излъгаха.

Крис беше направо свиреп. Нападаше яростно и като че ли не забелязваше ударите, които го застигаха. Единственото, към което се стремеше бе напада, да удря и да ги смаже тия негодници. Някаква дълго стаявана обида, внезапно надживян страх и отвращение от унижението се отприщваха в този миг.

В боя побеждава онзи с по-голяма силата на волята, отколкото с по-голяма силата на мускулите, твърдят майсторите на източните бойни изкуства.

Вековна мъдрост. Вярна. Потвърдена.

Нито Бърти, нито Крис точно си спомняха какво точно се случи. Видяха само как хулиганчетата зарязаха превивация се Джак и се изпариха. Бяха се уплашили. Много.

Имаше защо.

Това дребно момче, което замахваше с такава жестокост, гледаше с един поглед... решен на всичко. Не можеха да го спрат току-така. А междувременно като нищо можеше да убие някой от тях с това четвъртито желязо. По-добре надалеч!

След два дни Крис и Бърти влязоха в училището заедно. Коен Старши дойде сутринта с кола и шофьор до дома на Крис и лично му благодари. Предишната вечер бе изпратил личния си лекар да го прегледа. Слава богу нямаше нищо страшно. Две-три грозни подутини и синини. Закара ги, поздрави директора и пожела приятен ден на сина си и неговия приятел.

Джак нямаше да се появи повече тук.

Джеремая Коен не беше случаен човек.

И не забравяше хората.

Нито за добро нито за лошо.

Бърти също. Беше научен да цени жестоките на внимание и да ги възнаграждава със същото. Това харесваше и у Крис. Бяха почтени. От малки. И двамата уважаваха правилата. Онези, безкомпромисните, ненаписаните, които така рязко отделяха едни хора от други хора. С годините откриха един в друг общи стремежи и ценности, които още повече ги сближиха. Животът ги отдалечи, но не ги раздели. Ето, днес Крис имаше нужда от него и Бърти с удоволствие щеше да му помогне.

Албърт Коен задържа секретарката си още половин час. Колкото да уреди пътуването.

После се качи в новия си тъмносин ягуар за да се прибере у дома. Очакваше го кулинарната магия на Лейла. А и тя самата.

С нея беше късметлия.

ГЛАВА 35

На излизане Натали погледна през прозорчето на пощенската кутия, вляво от входа на къщата и бързо я отвори. Красивото ѝ лице се покри с умиление. Вътре между лъскавите дървени плоскости се бе сгушило малко охлювче. „Днес ти си моят вестоносец!“ — каза му тя и докосна трепкащите рога.

„Бавно обмислена вест отдалече ще дойде при мен“ — разтълкува си посланието тя и поклати натъжено глава. Сигурно нямаше да получи точно онова писмо, която толкова дълго очакваше. Не и след онази вечер с Кими.

Беше толкова нещастна. Само да не беше се случило... това... и с него...

Споменът се върна.

— Моля те, моля те, Кими не го прави, не ме изоставяй!

— Нат, знаеш, че не можеш да ме спреш. Няма да бъда сивата мишчица с доживотно осигурено сиренце, която само си кротува, похапва и си трае.

— Моля те, спомни си татко. Моля те! Откъде тези луди амбиции! Остани тук, нека да бъдем щастливи и заедно. Толкова е просто... стига раздели и смърт!

Бяха в хола на фамилната им къща. Солидна, но ненатрапчива сграда от тъмни тухли с прелестна малка градина, която майка ѝ с толкова любов подреждаше преди да се присъедини съкрушена по загубата на любимия си съпруг. Красивите и някак закачливи перденца зад снежнобелите рамки на арковидните прозорци придаваха на този просторен дом романтизма на семейно гнездо, контрастиращо със светската парадност на околните здания край улицата.

Кими крачеше пред запалената камина и изглеждаше като Кръстоносец пред поход. Стегнатото му тяло се движеше напрегнато и изпълнено с някаква студена решимост. Опасната решимост на хладнокръвен морски пехотинец в акция. Натали не си спомняше да е виждала тази смразяваща целенасочена непримиримот. Бе го наблюдавала как с упоритост си пробива път към мястото на най-

добрия в колежа, после в Университета. Превзе с щурм първото си назначение, въпреки че за всички здравомислещи той изобщо нямаше шанс. Кими Сен Жак — за деловия свят на Цюрих той бе едно нищо! Перфектната му дипломна работа и блестящите му препоръки от неговите професори не можеха да омаловажат простия житейски факт, че той произхожда от семейството на някакви заможни пришълци, недотам богати и влиятелни, че да им се обърне внимание. Освен това Сен Жак не бяха в бизнеса. Те бяха хора на изкуството: галеристи, музиканти, художници. Изобщо, интелектуалци, далеч от непоклатимите кланове на швейцарските финансови институции.

— Кими, обеща ми Кими... чуваш ли ме... — какво те прихвана така изведнъж през последната година! Не ме оставяй. Освен дядо и теб вече нямам никого!

— Добре Нат. Нека да не говорим сега за това. Нека отида до Лондон, после ще видим.

— Ти... Ти няма да се върнеш... нали? — изказа на глас лошото си предчувствие.

— Пази се! Ще се върна...

Това беше преди почти 9 години. Някъде през 1987-ма. Не се върна. Нещо у него се промени. Особено след като баща им почина, а не след дълго и майка им. Тя не успя да вникне в неговите странни, споделяни само с недомлъвки амбиции и внезапното му желание да поеме по света сам.

Когато спомена предпазливо пред дядо си за заминаването на Кими, ѝ се стори, че Симон Сен Жак видимо помръкна. Някакво едва доловимо чувство за вина се излъчваше от неговото отнесено безмълвие. Дали не се заблуждаваше? Между двамата мъже нещо се беше случило.

След три години разбра.

Всичко.

Плака тайно и дълго. Заживя в страх. Така вече шест години. Знаеше и преди за склонността на Кими да поема рискове, а сега беше наясно и с мотивите му. Всичко това може да го отведе...

Божичко! По-добре беше да не мисли затова. Никога! Дядо ѝ не трябваше да я усети, че знае...

Погали още веднъж рогцата на охлювчето и затвори полираната пощенска кутия.

Животът течеше в коловоза. Монотонно. Така, както можеше да бъде само в Швейцария. Денят ѝ днес също бе предначертан. Първо да отиде до магазина за четки и бои, а после спокойно щеше да напазарува хранителни продукти. Беше си направила списък с любими неща. Искаше да приготви вечеря за нея и Роже, да седне край камината и да го помоли да ѝ посвири на цигулка. Да затвори очи докато го слуша и с тайна надежда да чака.

Вести от Кими.

Натали дръпна след себе си градинската врата с лебеда и приготви ключовете си от тъмносиния голф. Намести се в твърдата, но удобна шофьорска седалка, и пушна любимата си радиостанция. „Арканджело Корели“ каза си тя и се включи плавно в движението в съзвучие с третата соната на Корели. В ла мажор.

ГЛАВА 36

— Този май го удари на курви!

— Завиждаш ли му, омбре? — попита набития мъж, седнал на шофьорското място.

— Не, ама не разбирам защо ни карат да го следим. Не прави нищо, което да е важно — мърмореше дългокос младеж и си играеше небрежно с метално топче на верижка, обсипано с шипове.

— Ти откъде знаеш? Щом шефа иска да ходим след него ще ходим.

— Ама тоя не прави нищо бе — повтори младежа. — Само седи в тоя апартамент с дни и не излиза, освен да търчи сутрин. Или пък денонощия кисне в тая телевизия, дето работи. Не получава нищо интересно в пощата. Направо се скапвам от това киснене. А ние чака ме ли чакаме. Какво? Да се мести от едната сграда в другата и обратно? Нищо не се случва, никой не идва при него. Освен тоя черния и то рядко. Така може да продължи още сто години, а дотогава ще съм се вмирисал от бездействие.

— Стига си мрънкал, омбре.

Двамата мексиканци се отегчаваха до смърт. Бяха паркирали тъмнокафявата си кола недалеч от входа на сградата, където живееше Крис. Не бяха единствените, които недоумяваха защо лично големия шеф Ернандо Мендес настояваше толкова да го следят тоя журналист. През последните две седмици нарочно беше заповядал да си отварят още по-широко очите и да внимават нищо да не му се случи и дали има и други, които правят същото като тях. Иначе глави щели да хвърчат. „Както и да е, това си беше работа на шефовете“ — мислеше си мъжът зад волана. Ама му писваше. Това продължаваше твърде много. Дано изпратеха други да поемат задачата. То пък една задача!

Дългокосият се загледа нагоре, към прозорците.

— Май свършиха сеанса — каза подигравателно той.

Оказа се прав.

След десетина минути едно такси спря пред входа. Лампите на стълбището осветиха слизаща фигура. Сравнително висока жена с

предизвикателна дълга коса, може би перука, си тръгваше наметната с нещо като пончо. Същата, която пристигна преди час и половина. Тази идваше вече трети път за последните две седмици. Докладваха за нея. Беше такава шармантна, че не можеш да не я забележиш. Мацка и половина. Качи се сама в таксито и отпраши.

— Хей, ако някой път дойде и черния може да си направят тройка — изхили се дългокосия. Щеше му се нещо да каже. Така, колкото да върви приказката.

— Млъкни бе омбре. Върши си работата — с досада му отвърна якия шофьор. — Мълчи и гледай. Не ми тъпчи главата с тъпите си лафове, направо ще оплешивея от тях.

След час проследиха с поглед, как прозорците на третия етаж изгаснаха. Онзи, горе сигурно сладко си заспиваше, а те щяха да дремят в колата.

До сутринта.

До смяната.

Таксито я остави пред входа на хотел Хилтън. Тя плати и без да каже дума слезе. Насочи се направо към входа на подземния паркинг. Махна с ръка закачливо и свойски на охраната в стъклената будка, като подрънкваше автомобилни ключове с медальон.

Тръгна навътре. Влезе в асансьора и натисна бутона за третото ниво на гаража. Стигна. Огледа се. Беше съвършено пусто. Само коли.

Влезе в тоалетната.

В мъжката.

По стар навик.

Роклята вече беше излишна.

Къде може да се видят за важен разговор двама богати и преуспяващи американски мъже, когато са в Ню Йорк? Кое би било най-подходящото място за една дискретна среща на четири очи? Крис и Бърти щяха да отидат именно там. В ресторант за бърза закуска на Таймс Скуеър. В това шумно, изпълнено с хора място, където на конвейер преминаваха шарени тълпи дъвчещи и смучещи безалкохолни напитки двуноги от всички възможни раси, социални

слоеве и религии. В добавка отвън се дочуваха проповедите на група чернокожи поклонници на Юда, които гръмко възхваляваха делата му през мегафон пред група любопитни. Малко по-встрани от тях сред стари легени, тенджери, парчета от релси и друга кънтяща железария се изявяваше един метъл барабанист. Редеше ритъм след ритъм, като енергично налагаше импровизираните си „музикални инструменти“. Произвеждаше внушителен шум, достатъчен да му осигури интерес и почитатели с долар в ръка. Лудницата наоколо предлагаше подходящи условия за един важен разговор. Особено ако си намериш свободна маса. Накъде по в края.

— Благодаря ти, че дойде Бърти.

— Стига бе Крис. Направо ще се разплача. Нали се разбрахме! Освен това, ако тази мисъл те успокоява, винаги има някаква работа за довършване, когато съм тук, в Ню Йорк. Знаеш, не ме оставят на мира досадниците от ония сокак.

„Сокак!“ — Бърти определено имаше чувство за хумор.

Имаше предвид Уолстрийт.

— Казвай Крис. Какво е станало, да не си пипнал венерическа болест?

— Дълга история. После шегите. Имам едни дискове. На тях е записано нещо, което зная, че е важно, но не го разбирам. Трябва ми много доверен експерт, който да ми обясни съдържанието им, а после веднага да забрави за всичко — затова те повиках.

— Дай да видя тая твоя загадка.

— Тук?

— Ами къде? — попита невинно Бърти, все едно ставаше дума дали сега да си вземат по сандвич или малко по-късно.

Крис му ги подаде. Бяха поставени в стандартна двойна кутийка от дискове с музика.

— О, ще слушаме Моцартови опери, — пошегува се Алберт Коен като хвърли бърз поглед към заглавията, изписани върху картончето зад прозрачния плексиглас. Той вече наместваше небрежно своя лаптоп на масичката. Глъчката и блъсканицата наоколо продължаваха в обичайния си ритъм. Посетителите дъвчеха сандвичите си и шумно разговаряха, а те двамата изглеждаха сред тях като отклонили се от пътя към дома брокери работохолици. Какви ли ги нямаше в Манхатън! Никой не им обръщаше внимание.

Бърти сложи първия диск и се взря в екрана. Притихна. Мълча дълго.

— Какво ще кажеш, откриваш ли нещо? — нетърпеливо го подкани Крис.

— Абе, Звездата, ти да не си свързан с някой компютърен крадец? — изломоти Коен младши, като не откъсваше очи от компютъра.

— Какви ги говориш? Шегуваш се нали?

— Май... не съвсем.

— Защо? Какво намери?

— Този, който е записал информацията върху дисковете е проникнал през електронните кодове на on-line мрежите на няколко банки. Не ми идва наум точно как го е правил, без да го усетят, но доколкото виждам, доста дълго и надълбоко се е ровил. Чакай малко!

Отвори кутийката и взе втория диск. Прегледа го набързо.

— Олеле, мамо... — мърмореше си Бърти. — Я ела по-близо и слушай. Тук е записана програма за braking codes. Аз не съм в състояние да я оценя по достойнство, но май е невероятно ефективна, след като твоя човек е работил толкова успешно с нея... направо им е изпил мозъка на банковите компютри.

— Каква е била целта му според теб?

— Идея нямам. Можел е да открадне доста пари, милиони, да ги разиграе, вероятно и да ги скрие. Въпросът е дали е можел самият той да изчезне вдън земя, след това — промърмори Бърти.

Пухкавите му бели пръсти се стрелкаха по клавишите.

— Да-а-а, с това тук е стигнал до строго поверителна банкова информация приятелю. Дори до анонимни номерни сметки — мърмореше той, докато преглеждаше втория диск. — Не знам откъде си ги намерил тези две сладки дискчета, но вярвам много хора ще са готови да ти дадат пари и то много, за да изкопират някой и друг файл от тях.

— Бърти, няма да продавам. Интересува ме каква може да е била целта на този човек, какво е търсил и какво е открил? Защо е записал тази лавина от банкови операции. Има ли някаква логика в действията му, някаква последователност.

— Леле-леле! Я задръж водопада от въпроси! Мотивите му могат да варират от кражба на пари до икономически шпионаж. Може да е

всичко. Информацията е изключително обемна. Ще ми отнеме време, поне няколко часа да анализирам най-общо движението на сумите по дати и по направления. Тогава ще мога да ти кажа дали има някаква логика. Сега твърдо мога да ти заявя следното: Който и да е той, крадец или шпионин, бил е много добър, знаел е какво прави и го е правил много дълго, без да го спипат. Източил е ужасно много информация. Направо невероятно. Спретнал си е чудо програмка...

Албърт Коен затвори лаптопа. Отпи от изстиналото си филтър кафе и се загледа безизразно в пространството. Погледът му се зарея. Часовата разлика му действаше. Беше уморен и от пътуването. Тежък полет с турбуленции. Въпреки това в главата му нещо бълбукаше. Не му даваше мира. Какво бе онова, което бе фиксирало окото му върху екрана? Още не беше го осъзнал? Какво?

Включи отново компютъра.

Взе пак първия диск с банковите операции и му отдели три-четири минути.

Върна го обратно в плоската кутийка.

Прибра компютъра и каза:

— Крис, да се махаме оттук.

ГЛАВА 37

Не можеше да каже, че хората му вършеха кой знае каква работа. Наблюдението продължаваше без драматични резултати. Това напълно удовлетворяваше Ернандо Мендес. След като годеницата му изчезна „репортерът на годината“ нещо се беше спотаил и основно прекарваше времето си в телевизията и напоследък не посещаваше места или хора, които можеха да се окажат опасни за възстановяването на тексаския канал. Въпреки че знаеше ежедневието му час по час и засега нямаше поводи за безпокойство, той се тревожеше от друго. „Инвеститорите“ се интересуваха от Лакомб повече, отколкото му се искаше, а това можеше да се окаже пречка пред плана му да ги постави на мястото им — малко по-настрана от лидерския трон в района. Както винаги потайни, не обясниха защо настояват по-изчерпателна информация за журналиста. Само помолиха учтиво за съдействие. Толкова учтиво, на колкото бяха способни тези наглеци. Идваше му до гуша от тях. Позволяваха си непрестанно да го безпокоят за какво ли не, но най-лошото беше, че се държаха с него като заместник-директор на някой от техните безбройни филиали. Неприятни хора. Имаха нещо наум за Крис Лакомб. Намекнаха, че те самите биха могли да поемат наблюдението. Но се отказаха, след като Дон Ернандо енергично и настоятелно се противопостави и ги убеди, че ще е голяма грешка. Лакомб беше свикнал с хората на Мендес. Несъмнено беше ги забелязал. Ако на смяна дойдеха други, би се разтревожил. „Инвеститорите“ не искаха той да се тревожи и дон Ернандо заложи на тази карта, за да оспори намеренията им. Но от друга страна бяха нетърпеливи. Настояваха за пълно подслушване на апартамента му и на офиса му в ССН. Бяха готови да изпратят най-добрите специалисти.

„Само това не!“ — бе възразил Мендес. Не искаше да му връзват ръцете и им го обясни съвсем ясно с най-резкия си тон. Толкова ли не разбираха положението? Започваха сложните му маневри по възстановяването на тексаския канал, напълно блокиран след Далаското дело. Ако избухнеше някой скандал с шпиониране на журналиста, превърнал се в национален герой, онзи можеше да вдигне

олелия до небето и обвиненията щяха да се насочат към него самия, към Ернандо Мендес. Вече и за простосмъртните беше ясно, че му има зъб заради присъдата на Хосе Гарсия.

Една нова сензация в медиите би разбутала отново старата кокаинова история и всички високопоставени чиновници на щатските и федералните служби, на които плащаше и разчиташе на съдействието им, щяха отново да се изпокрият в миша дупка, докато отmine бурята. Щяха да изгубят още много време и пари, преди комбинацията да проработи. Такава беше позицията му и Алекс, неохотно се съгласи с нея. Засега това беше идеалната ситуация. Крис Лакомб оставаше единствено в полезрението на Мендес. Дори предупреди Франсиско да намери начин да обясни на хората му, че трябва да се оглеждат и мигновено да докладват, ако някой друг съгледвач се навърта около репортера на годината. Той трябваше спокойно да остане да работи върху касетата с видеозаписите от „Санта Ана“. Те напълно удовлетворяваха Мендес и водеха до елиминирането на Алекс. Но заедно с това трябваше да си подсигури една важна подкрепа. Затова беше тук, в Колумбия, в дома на семейство Очиле. Старият му приятел дон Педро Очиле, мозъкът на кокаиновия бизнес го бе поканил на вечеря. Срещаха се много рядко, дон Очиле не обичаше да пътува, но винаги го приемаше, когато имаха нещо изключително важно да обсъдят. Както днес.

— Май ти създават доста главоболия тези „инвеститори“ — заключи Дон Педро, като изслуша краткия разказ на Мендес за срещата на „Симона“ и последните събития.

— Така е и затова съм дошъл дон Очиле. Ти си отдавна в този бизнес, съвсем от началото и затова реших, че трябва да обсъдим някои варианти за по-неангажиращо сътрудничество с тях. Ако продължаваме така, аз скоро ще бъда просто изпълнител и няма да можем да работим с теб както преди.

Дон Очиле бавно отпиваше от виното си и премисляше всяка чута дума. Ясно му беше какво точно иска Ернандо Мендес, по-важното беше дали може да се осъществи. Затова попита:

— На чия страна е арабинът, тоя Селим, който пое бизнеса на Фархат? Чух, че е имал посещение в Малта от пратеник на Алекс.

— Селим ще се огъне според мен, — заяви Мендес, — от години кланът им е тясно свързан с „инвеститорите“. До голяма степен те са

подпомогнали утвърждаването на ливанците като параван. Това че Фархат си имаше своя позиция по много сделки и успя да си осигури до голяма степен независимост е вече част от миналото. Селим не е Фархат. Ще го притиснат още докато не се е опомнил. Според мен вече е с тях.

— Тогава какво предлагаш.

— Да забравим за Селим. Да направим от триъгълника най-обикновен дует. Ние от една страна те от друга.

— Звучи логично — замислено и с провлачен глас каза Очиле и добави — но не вярвам, че ако апетитите им са отишли толкова далеч, колкото разбирам, да се откажат просто така. За да изпълнят този грандиозен план с изкупуването на важни индустриални и финансови фирми в Щатите, те трябва да имат пълен контрол и върху тексаския канал и върху другите пътища за внасяне на кока заради парите, които остават след продажбите на пласьорите там. Иначе не им е сигурна работата. Затова те притискат.

— Те на практика притискат и вас, колумбийците, Дон Педро. Най-добре от всички ти знаеш каква част от стоката преминава през моя територия, гарантирана от моите хора.

— Прав си, не го оспорвам, но помисли си само, ако ги отблъснем, макар и за момента, какви затруднения могат да ни създадат с доставките на оръжие, щом държат ливанеца. Да не говорим за средиземноморската връзка, за европейските ни пласьори и най-вече за бившия Източен блок. Ще сблъскаш интересите ни със сицилианците и турците. Ще се окажем в сложно положение.

Мъжете замълчаха. И двамата разбираха, че в този бизнес и най-малкото нарушаване на равновесието на едно място водеше до безчислени последици в други области. Докато Мендес се опитваше да запази непокътната властта на империята си дон Очиле разсъждаваше глобално. Той също не харесваше наглия подход на „инвеститорите“, но не се противопоставяше открито. Бе готов да окаже подкрепа на Мендес, само ако мексиканецът сам беше готов да опира пешкира. Иначе не. Нямаше да вади от огъня чужди кестени със собствените си ръце, но щеше да го одобри, ако партньорът му бе достатъчно силен и съобразителен да го направи.

— Какво можеш да направиш, за да ги спреш и да преговаряш за нови условия — наруши мълчанието Очиле.

— Имам предвид един журналист, онзи, който забърка кашата с Гарсия — започна Мендес и извади снимките с маскирания телевизионен екип, заснемащ срещата на „Симона“.

Дон Педро ги разгледа и го подкани да продължи.

— Видеоматериалът е у него. Доколкото разбирам точно върху него сега работи. Алекс не знае за кадрите и това е нашият шанс. Когато репортерът ги излъчи Алекс ще има неприятности и ще трябва да зареже временно всичко. Освен това отново ще се размърди историята с Гарсия и това за нас е колкото лошо, толкова и добро. Засега ще забравим за Тексас, но ще имаме възможност междувременно да се правим пред „инвеститорите“ на разтревожени и безпомощни, а за да няма проблем с продажбите на вашата стока съм намислил и изпробвал една нова комбинация по тихоокеанското крайбрежие. Спокойно можем да разширим работата си през пристанището на Сан Диего, като за прикритие ще работя с други хора, една малка фамилия, но напълно под мой контрол.

Педро Очиле дълго мисли. Планът на Мендес не беше лош, защото знаеше колко много „инвеститорите“ държат да са незабележими. Ако такъв телевизионен репортаж излезеше наяве със сигурност щяха да са принудени да отложат всичко за дълъг период от време преди да опитат пак. След година равновесието на силите можеше да се окаже друго.

— Не е лошо Ернандо, — промърмори замислено колумбиецът и попита — но може да се доберат до този журналист и щом всичко зависи от неговата работа просто да го премахнат.

— Ние го наблюдаваме, а освен това следим да не се мотаят наоколо. Засега няма опасност. Това, което искам да знам, е дали одобряваш намерението ми да направя каквото ти казах и да прехвърлям коката през Калифорния, за да ни върви бизнеса, както е било винаги.

— С мен нямаш проблеми, — каза кратко дон Педро Очиле и вдигна чашата с вино.

Чукнаха се и пиха.

ГЛАВА 38

Дните се закачаха един за друг, в равномерна верига, докато един предобед на вратата се позвъни.

Тя погледна през прозорчето и видя пощенска кола и униформен младеж пред оградата. Слезе по дървеното стълбище и натисна електрическата ключалка на металната врата с лебеда. Посрещна го на стълбите.

— Натали Сен Жак? — попита младежът делово.

— Аз съм.

— Куриерска пратка за вас. Моля подпишете.

— Благодаря ви. — Натали взе полиетиленовия плик и затвори. Погледна го. Подателят ѝ беше непознат. Не беше от Кими. Не очакваше нищо спешно. Щеше да го отвори по-късно. Сега искаше да продължи. Върна се към статива в ателието на горния етаж и погледна работата си.

После отиде до прозореца и дръпна докрай завесите.

Обърна поглед към недовършената картина. Остана доволна. На тази светлина жизнерадостното и мистичното в нея се дебнеха още повълнуващо.

На крайбрежна скала, покрита с трева и маргаритки нестройно бяха захлупени едно до друго бели порцеланови цилиндърчета с обли дъна, поели изменчивите сенки на летните облаци. Някъде зад тях върху платното се бе ширнало море. Изпъкналите към небето куполчета бяха срязани точно в центъра с продълговати цепки като детски спестовни касички. Отвътре към небето силни, но оковани се стрелкаха самотни остриета от счупени ножици, разтворени бръсначи, скалпели. По две-три те изпълзяваха от прорязаните обли повърхности...

Натали бе видяла тази картина в съня си. „Вятърни мелници“ си бе прошепнала тя преди да отвори очи. Така нарече и картината си „Вятърни мелници“. Едва ли някой щеше да ѝ обърне внимание. Но тя носеше определено значение за нея самата. Стремеше се да я направи

същата, като в съня, а после да я покаже на дядо си — нейният най-ценен, често безмълвен критик.

Слезе да си налее още чай.

Припомни си с тревога какво бе сънувала снощи.

Трябваше да нарисува и това, за да се освободи от него. Бе го нахвърлила с бързи щрихи на молива. Изглеждаше ужасно и някак зловещо-оптимистично.

Млад мъж отпаднал от рани и болест лежеше на смъртно легло. Само очите му искряха черни и трескави върху посърналото посивяло лице. Той се гушеше трескав в белезникавата си завивка, която в горния край, до самото му лице бе леко подгъната и се превръщаше в остър инкрустиран ятаган. Мъжът го бе захапал. Като че ли при приближаването на своята смърт той искаше да ухапе оръжието и да го надвие. Да бъде онова, което искрящите му умиращи очи издаваха. Победител до край! Несломимият дух не на фанатика, на мисионера. На човека с осъзнато призвание, което го бе погълнало, убило и благословило. Натали затвори очи. Прости се с картината и се върна към реалността.

Пликът.

Беше го забравила.

Отвори го и зачете:

„Скъпа госпожице Сен Жак,

Ще бъда в Цюрих във вторник и ще ми бъде приятно да се видим, за да поговорим. Ще ви бъда признателен ако ми оставите съобщение как е най-удобно да се свържа с вас.

Искрено ваш:

К. Лакомб“

Следваше адрес на хотел, телефонен номер.

Някакъв забутан цюрихски пансион.

Разтегнатия почерк на куриерския служител бе отбелязал в графата на изпращача непознато място, вероятно летище, или пристанище.

„К. Лакомб?“ — зачуди се Натали. Името не ѝ говореше нищо. Все пак щеше да се види с него.

Може би Кими го изпращаше.

Сети се за охлювчето „вестоносец“, което намери в неотдавна в пощенската кутия. Човешката фантазия търсеше закономерности там, където се намесваше случайността.

ГЛАВА 39

Бърти още спеше на дивана в кабинета, направо с дрехите, когато Крис се приготви да тръгва за летището. Бяха останали цялата нощ в офиса на някакъв пореден семеен приятел на фамилия Коен. Естествено, евреин, и естествено, финансист. Офисът бе разположен, също така естествено, на „сокака“, както Бърти обичаше да нарича Уол Стрийт.

Бяха работили почти до зори. Най-вече Коен младши. Крис успя да поспи три часа, докато приятеля му напрегнато класираше файловете според най-малко 10 различни критерия: дати, изпращаща банка, приемаща банка, фирми, групи фирми и какво ли още не. На този етап Крис не можеше с нищо да му помогне. Само се взираше и подпитваше. В един момент Бърти безцеремонно му заяви, че не е необходимо да му „дреме на главата като данъчен инспектор“. Напълно в негов стил. Посочи му вратата към съседната стая и го прати да спи. Въпреки че както беше преуморен и напрегнат от обемната работа с удоволствие го би пратил и по дяволите. Когато беше готов го събуди, за да поговорят и да му илюстрира изводите си.

Докато лежеше в полусън Крис се опитваше да осъзнае и осмисли случилото се до момента. Само за броени дни пред очите му изплуваха тайни, от които започна да му се завива свят. Те с години бяха лежали в пълна секретност и сега, когато се нареждаха първите частици от пъзела не можеше да изпита нито ентузиазъм, нито възторженото чувство че е извоювал малка победа в началото на пътя. По-скоро се усещаше като факлоносец, осветяващ предпазливо стъпките си в пещерния мрак. Тъмнината го притегляше, изпълнена с още и още загадки, и заедно с това го плашеше. Изпълваше го с онова страхопочитание към тайнственото, което те кара да не бъдеш лекомислен и заедно с това подхранва нагона на следотърсача. Тази сутрин се подготвяше да изчезне. Веднага. Не можеше да разчита, че фокуса с кол гърлата, ще заблуди измъчения от суката напоследък „ескорт на Мендес“ за повече от два дни. При повече късмет три. Щяха да се усетят, че се е измъкнал от дома си.

Независимо от номерата, които замислиха с Франк.

Бяха монтирали един прост процесор в електрическото табло на апартамента. Така лампите в определени стаи щяха автоматично да се палят и изключват във вечерните часове. Същото щеше да се случи с телевизора и радиото. Прахосмукачката трябваше да забоботи май утре сутринта. Бяха я включили на отделен часовник. А Франк щеше да дойде „на гости“ сам или с някой приятел да нагледа обстановката и да си побъбри с момичето, останало в апартамента вместо Крис. Нейна беше и роклята и перуката...

Няколко дена тя щеше да си прекара добре с пълен хладилник и високо заплатена почивка.

Когато излетя от JFK към Исландия беше сигурен, че се изплъзваше в последните часове преди да започнат да го издирват. Изминаваше втория ден от онази нощ, когато трябваше да се преоблича в тоалетната на паркинга под хотел Хилтън. Спокойно бе взел shuttle bus до летището и пристигна точно навреме, за да хлътне незабавно в самолета за нощния полет към източното крайбрежие. Към Ню Йорк. Прост номер. Ужасно прост. Но мъжете ставаха невнимателни, когато се намесваха жени. Особено мексиканците.

Сега трябваше да се добере до Цюрих. По един сложен и криволичещ маршрут през Исландия, Холандия и Люксембург. Беше решил да редува самолетите с влакове, а после и с автомобил под наем от някой забутан гараж без компютърна мрежа и строги регистрационни процедури. На пръв поглед имаше нещо пресилено във всичко това, в този безумен зигзаг. Но се налагаше да е напълно сигурен, че не са го проследили. Тази игра на таен агент не го забавляваше. Разбираше колко е важно да внимава. Много да внимава. Особено след снощи. Без обичайните шеги Бърти го предупреди:

— Крис, не знам с какво си се захванал, нито как си получил всичко това. Ще ти кажа едно. Много внимавай във всяко свое действие или унищожил дисковете и се откажи. — Албърт Коен изглеждаше притеснен и загрижен. — Това тук мирише не просто на лошо. Мирише ми на нещо могъщо и злоещо — продължи той. — Този, който е записал файловете на диска не може да не го е разбирал. Неслучайно е следил определени групи фирми и определени операции. Знаел е много.

— Да, така е, знаеше много.

— Познаваш ли го?

— Не, остана анонимен. Но подозирам кой е. Вероятно е мъртъв. Иначе дисковете едва ли биха стигнали до мен.

— Каква може да е била целта му според теб?

— И аз често се питах. Имам повече от един отговор.

— А каква е нашата цел? — попита Бърти.

— Този човек ми подсказваше как да вървя в дълбочина към корените на международната престъпност. Тези файлове трябва да съдържат отговора на важни въпроси. Какво в момента се мъти? Има някакъв процес на преразпределение на зоните на влияние или сливането им. Нещо такова. Движението на тези пари трябва да индикира промените.

— Ти искаш да разбереш кой какво прави и защо. Надяваш се да проникнеш в механизма им на действие и да предвидиш какво ще последва. Освен това ще можеш да разбереш кой кой е в играта нали така?

— Абсолютно си прав.

— Трябва да те разочаровам Крис. Имаме само една начална следа и то не много обнадеждаваща. Някаква често срещана в преводите банка в Макао. Фар Ийст Къмършъл Банк. Но какво е ставало в нея нямаме никаква информация. Явно твоя тайнствен непознат не е успял да свърши работата си докрай и точно тук данните прекъсват. Едва ли ще можем да се оправим. Поне не сами.

— Защо, какво искаш да кажеш Бърти?

— Знаем твърде малко за тайните на трафика на злато.

Крис го погледна въпросително.

— Огромната част от тези пари идват от злато чрез световния пазар на златото през Хонконг. Там се разиграват толкова специфични комбинации, че само голям познавач може да ни даде отговорите, които ни трябва.

— На практика въпросите са три — резюмира Крис — Чии са парите и откъде идват — това не можем да знаем заради липса на данни от далекоизточната банка. Вторият, при кого отиват, е по-ясен, ако внимателно проучим дисковете и третият, каква е крайната цел, може би ще произлезе след анализ на първите два и допълнителни документи. Така ще разбере картината.

— Да, но първият интересуващ ни отговор е най-безнадежден — кой стои зад всичко това? Нали? Откъде идват количествата злато, превръщани в различни валути? Кой реално ги притежава и как останалите по веригата са свързани с първоизточника. Въпрос с много части. Дори да открием една-две ще ни трябва съвет от експерт. Знаеш, че както златото така и парите могат да бъдат съвършено анонимни, когато са добре прикрити. Нишката ни се къса още в началото.

— Как ще намерим такъв човек и как можем да му имаме доверие? Разбираш, не можем да разпространяваме тази информация в широк кръг.

Бърти се усмихна.

— Пак някой роднина? — опита се да отгатне Крис.

— Нещо такова. Бих казал повече от роднина. Избягали са заедно със стария от Германия, когато фашистите започнали да пращат евреите по лагерите. Били са деца, изгубили са близки и роднини. Държали са се един за друг. Знаеш, прежеждията и преживяното сближават.

— Кой е той, Бърти?

— Май че го познаваш.

— Самюъл Голдбърг? — изумено запита Крис.

— Позна и ще бъда откровен приятелю. Няма да му искаме услуга. Имаме какво да го попитаме, но имаме и какво да предложим. Сделката ще му хареса. Може би от години той търси отговора на един въпрос, който, подозирам, се съдържа в тези дискове, които имаш ти тук. Вероятно ти е казал нещичко по време на вашата среща в Пейбл Бийч. А на нас двамата пък ще са ни нужни години, за да разберем какво именно се крие зад тези обемни златни трансфери, записани във файловете и движението на парите след това. Информация за информация. Сам ще се съгласи. Обича чистите сделки. Освен това бях дочул преди време как коментираха със стария някакви странни, резки отклонения на цената на златото в далечния изток, по-големи от предвидимите. А тук — Бърти посочи екрана на компютъра, — златото извира като изпод земята. Тогава не обърнах внимание на приказките им, защото бе далеч от това, с което се занимавам, но останах с впечатлението, че Сам е обезпокоен. При хора като него е трудно да бъдеш сигурен. Те не го афишират, но все пак този въпрос човъркаше мозъка му. Ще трябва да видя доколко се е разширила дупката там и

как да му предложим да я запълни. Подкрепата му ще ни е нужна. Не само знанията му. Знаеш, не е кой да е.

— Не Бърти. Още не. Не и преди да съм опитал всичко. Ще се обърнем към него само ако наистина попаднем в задънена улица.

— Крис, остави героизма. Няма да можеш сам. Ако за миг стъпиш накриво, докато човъркаш веригата, направо ще те очистят. Дай си сметка, че става дума за невероятни количества пари. С тях можеш да си купиш цяла държава! Говоря ти за невидими, изключително мощни групировки. Не се обиждай, но това не са никакви мексикански трафиканти, които можеш да тикнеш в затвора с един шумен процес. В сравнение с тези тук — Бърти посочи екрана — твоите симпатяги са незабележима прашинка в космоса. Разбери го. Трябва да се подсигуриш.

— Благодаря ти приятелю. Ще го обмисля и обезателно ще те потърся, когато трябва. А сега те моля за последна услуга. Забрави за всичко.

Бърти не каза нищо. Сви рамене, все едно казваше „както искаш“, протегна се измъчено и след няколко минути вече спеше. Крис бе взел своето решение. Внимателно прибра дисковете от бюрото с компютъра. Очакваше го дълъг път до Цюрих или още по-далеч. На изток.

ГЛАВА 40

Двама мъже с тъмни леки костюми пристигнаха в Монтерей, за втори път този месец. Само преди три седмици присъстваха на залавянето на онзи предател, Реймънд Стрелицки, а сега ги бяха изпратили да намерят поне някаква нишка към онова, което шефовете им така настоятелно търсеха, без да знаят със сигурност как изглежда. Трябваше да открият с цената на всичко някаква програма и база данни, записани от Рей върху неуточнен информационен носител. Можеха да се обикновени 3.5 инчови дискети, компактдискове zip-диск и какво ли още не.

Със самоубийството си Рей ги лиши и от най-малкия шанс да ги изтръгнат чрез него и ако сега не се справеха, със сигурност ги очакваше най-лошото.

Сивокосият Алекс, от който всички се бояха до смърт, съвсем ясно им подсказа каква ще е съдбата им ако не се върнат с положителен резултат и този път. Когато им обясняваше задачата се мъчеше да не изглежда разтревожен, но започваше да нервничи все повече от ден на ден. Имаше нещо, което го плашеше. Направо го хвърляше в ужас. Не им беше трудно да се досетят, че файловете на Рей, които бяха изпратени да издирват като игла в купа сено, са истинска заплаха за шефа им, която той ще се стреми да премахне независимо и от средствата, и от цената.

Колата спря пред служебния вход на летището.

Двамата слязоха, набързо се мушнаха във входа и по вътрешна стълба се запътиха към втория етаж. Намериха необходимата им врата, почукаха и влязоха.

Очакваха ги.

Заместник-началникът на охраната на летище Монтерей бе млад, невисок мъж с умни живи очи. Казваше се Мануел. Не поиска обяснения и не зададе въпроси. Беше разбрал кой и какво очаква от него. Трябваше да съдейства.

— Колко камери следят летището и какъв периметър покриват — попита без предисловия по-ниският мъж с черна коса и очила.

Другият, по-висок и плешив мълчаливо стоеше и наблюдаваше.

— Броят им е напълно достатъчен да наблюдаваме навсякъде в сградата — най-вече входовете, изходите, митницата и паспортния контрол. Разделени са по сектори и картината от всеки сектор се наблюдава на отделен монитор.

— Записвате ли видеоконтрола?

— Естествено. Това е задължително.

— А пространството извън сградата.

— Там е по-различно. Имаме възможност да наблюдаваме само определени места: входовете и изходите, но този път от външната им страна, както и големи части от загражденията около летището. Вниманието ни е съсредоточено предимно върху секторите, в които има движение на пътници или персонал, но не навсякъде.

Очилатият кимна. Повечето от тази информация му беше предварително известна. Бе прекарал цял ден на Канкунското летище в подобни занимания.

Вчера.

До края на деня бе научил достатъчно за да осъзнае, че ги бяха метнали като кръгли глупаци!

След като хората на Мендес откриха името на Стрелицки сред пътниците на Jetstream Airlines в онази предълга нощ, всички дотолкова се улисаха да предизвикат кацането на вече заминалия самолет и да координират пресрещането му, че не им остана нито секунда да мислят за друго. Времето ги подпираше. Ако Мендес се беше позабавил още час, боингът щеше да навлезе във въздушното пространство на Съединените щати с онзи мошеник Рей на борда. Слава богу, мексиканците успяха. Добре се бяха справили. Въпреки че беше събота и едва ли не посред нощ. По ирония на съдбата на Мендес помогнаха услужливи хора от бюро за борба с наркотиците. Точно оттам бе издействано спешното нареждане за арестуването на Рей Стрелицки и за приземяването на самолета за извънредна проверка. Умело бяха уличили „перача“ като опасен трафикант, а после за хората на дона не представляваше проблем да го приберат в Монтерей направо от стълбичката на боинга. Градът си беше тяхна територия, важна изходна точка за наркоканала към Тексас. Работеха съвсем спокойно. Лесно се разбраха със служителите на местното полицейското управление. Когато Стрелицки умря, им върнаха тялото.

Самоубийството му официално бе регистрирано с дата от следващия ден. „Намерили го“ мъртъв в килията на предварителния арест. Съдба!

Смъртта на Рей беше истински провал за тях, пратениците на Алекс. Тя остави много открити въпроси, с които бързо трябваше да се справят. Все пак започваха да сглобяват парчетата на онази фатална събота минута по минута. Вчера, на контролните записи от камерите на Канкунското летище, бяха видели едно лице, което можеше да ги отведе направо към целта. Трябваше да намерят това лице отново, на мониторите тук в Монтерей.

— Да започваме — каза делово очилатия, като се върна към разговора си с Мануел, — сега трябва да ми помогнете да прегледам всички касети отпреди три седмици на тази дата — и посочи календара на стената — от 5:30 до около 7:00 часа сутринта.

— Разбирам — отговори Мануел и се насочи към един метален шкаф с внушителни размери. Приличаше на каса. Или по-точно на огнеупорен шкаф за оръжие. Отвори го и затърси. Отдели няколко касети и делово се обърна към гостите си:

— В съседната стая има монитор и видеокасетофон. Предполагам, че искате да прегледате касетите сами. Ако съм ви нужен, извикайте ме.

Очилатият кимна. Оцени тактичността на младежа. Премина през малката врата в тъмна стаичка, следван от мълчаливия си колега, настаниха се пред екрана и пуснаха първата касета. Не им се наложи да я изгледат до края. После бързо и методично започнаха да превъртат останалите. След час плешивият бързо излезе и отиде някъде с копие от видеозаписа, а очилатия нервно сграбчи телефона и набра сателитен телефонен номер...

Алекс научи новината веднага. Истината. Потвърждаваше се. Беше повече от отвратителна. Предателят без съмнение бе Рей Стрелицки. Никой не можеше да очаква, че е знаел с невероятни подробности какво става в щаба на „инвеститорите“, при Фархат и при Мендес. Когато светкавично му докладваха, че „перача“ се е опитал да се рови в тайните им банкови сметки Алекс се усъмни в достоверността на информацията. За дълъг период от време Рей беше изчезнал някъде и повече от година не се беше появявал около Фархат

и Мендес. Въпреки това бе научил всичко за тройната им комбинация с тайното участие на „инвеститорите“. Невероятен мошеник!

Но това че знаеше тайни далеч не беше най-лошото.

Подмолно ги бе атакувал като предизвика тази гадна история с Хосе Гарсия. Нямаше съмнение, че е негово дело. Той бе подсказал на онзи нагъл журналист как да намери платежните документи, които се оказаха решаващи за процеса. Беше логично. След като тайно бе следил сметките им е разполагал с необходимите сведения, за да може да им навреди.

Сега, дори мъртъв, „перача“ продължаваше да му съсипва живота. Алекс щеше да се чувства уязвим докато информационното наследство на Рей оставаше в чужди ръце. Засега беше именно така. Джини Маккинли, годеницата на Крис Лакомб, бе скрила в багажен бокс малък квадратен пакет. Двамата му пратеници, в Монтерей го бяха разглеждали дълго и внимателно на мониторите от различни ъгли, заснети от пръснатите из летището камери. Бяха почти сигурни какво е съдържанието му, след като проучиха и формата и размерите на жълтия четириъгълник. Най-вероятно данните, предадени на Джини Маккинли, са били записани на компактдиск. Наследството на Рей Стрелицки бе предназначено да отиде в ръцете на Кристофър Лакомб, който неминуемо щеше да се възползува да направи още някой сензационен удар.

Лоша работа.

Напоследък всичко вървеше с главата надолу.

Неотдавнашният провал на Гарсия и смъртта на Стрелицки бяха поставили Алекс в ужасна позиция пред големите шефове във Виена. Бордът на директорите не търпеше оправдания, а само точни, планирани и резултатни действия. Щеше да мине доста време за да може да изплува от неприятностите и те да гледат на него отново с пълно доверие. Ако намереха жълтия пакет главоболията му щяха да станат с едно по-малко, но екипа му беше открил багажния бокс разбит. Това правеше засега ситуацията малко неясна. Очакваше скоро и със сигурност да научи дали журналистът е получил диска или дисковете и кой му ги е предал. Всеки момент можеха да му звъннат от Монтерей.

Бяха го превърнали в кървава маса.

Само няколко удара бяха достатъчни измършавелия човечец да изпадне в онова състояние на парализиращ страх, в което бе готов да говори каквото го попитат само и само ударите по сгърченото му тяло да спрат.

Пратениците на Алекс бяха открили Фернандо, скитника. Разпознаха го на видеозаписа. Видяха и коронния му номер — блокиране на ключалка с парче кожа. Слабоумният бездомник гледаше като агонизиращо животно, притиснато в капан от жестоки ловци. Бе готов на всичко, за да се спаси. На всичко. Но май нямаше да може. Не отговаряше правилно.

— Къде е жълтият пакет, който отмъкна, казвай.

— Дадох го.

— На кого.

— Тя беше хубава и ми обеща да се оженим — с искрена наивност фъфлеше той. — Каза, че ще се върне.

— Коя е тя? Бързо! — плешивият, замахна и спря ръката си само на милиметри от лицето му. Скитникът застина в ужас и се напрегна да мисли. Постара се да отговори, така, че да задоволи мъчителите си и да го оставят.

— Казва се Мария и е от Маями. Тя го взе, пакета, жълтия, и ми даде и пари и ми каза, че ще се върне и ще се оженим. Много е хубава.

— Какво още знаеш за нея.

— Нищо... — притихнал и с нарастваща безпомощност промълви Фернандо.

Плешивият с всички сили го ритна. От безсилие. Дори да го накълцаха на парчета този дрипльо нямаше какво да им отговори. Мария от Маями — ходи я търси! Можеше да се казва Хуанита и да е от някой местен бардак. Мамка му на тоя идиот!

Поне едно нещо беше разбрал: някой беше потърсил и получил проклетото нещо, което Алекс така упорито искаше да намери.

Едрият мъж ритна още веднъж нещастника и тръгна следван от очилатия. Знаеха, че Алекс няма да е доволен. Нито пък шефовете от Борда.

След час, седнал в офиса си сивокосият, започна да звъни на подчиненото му специално подразделение от агенти. Заповяда всички да се готови и на крак, без да им обясни каквото и да било. Очакваха от него напрегнато нареждания, а той задържаше линията отворена и междуременно непрестанно говореше по сателитния телефон.

Току-що му се бяха обадили повторно от Монтерей. Миг след това говори с негов засекретен информатор от Лос Анджелис и настръхна от извода, който направи. Лакомб го беше получил! Някаква жена бе взела жълтия пакет от Монтерей, а малко след това журналистът беше изчезнал. Онзи мексикански самохвалко Мендес го беше изпуснал!

За Алекс нямаше съмнение. Потъването на репортера на годината в неизвестността можеше да има само това значение.

Вече нямаха избор. Време беше да го намерят и да го убият. Но не и преди да приберат жълтия пакет.

Нямаше да е лесно. Светът беше голям, но за няколко дни можеха да се организират и да действат безкомпромисно чрез няколко основни групи.

Вдигна слушалката, която беше оставил отворена, изясни накратко задачата на командира на специалното подразделение и подчерта:

— Този го искам жив. Запомнете никакви ампули, никакви щуротии, никакъв бой. Трябва ни цял-целеничък и в отлична форма. С бистър ум. Мога да разчитам на вас, нали?

Беше заплаха. Учтива. За „инвеститорите“ случаят Стрелицки беше болезнено пресен.

ГЛАВА 41

— Мислех, че носите вести от някого, когото познавам.

— Съжалявам госпожице, но не е така. Пристигнах, за да говоря с господин Симон Сен-Жак, ако ми позволите, разбира се. Много е важно.

— За кого господин Лакомб, за дядо, за мен, или за вас?

— Колкото и егоистично да звучи, за мен.

— Простете, но ме карате да се чувствавам неловко. Поставете се на мое място. За мен сте свършено непознат, помолихте да се срещнем и без каквото и да било нормално обяснение настоявате да говорите с един безпомощен възрастен човек, страдащ от прогресираща болест. Вие направо нахлувате в ежедневието ни!

Крис разбираше, че няма лесно да преодолее подозрителността и прикритата враждебност на тази красива и напрегната жена. Бе обмислял как да подходи много пъти през последните часове. За съжаление нямаше голям избор. Невъзможно бе да ѝ разкаже цялата история с „М“ и как бе получил адреса и имената. Единственият, който знаеше нещо бе старецът. Ако можеше да си спомни или ако изобщо пожелаеше да говори. Очертаваше се безумно труден разговор, който можеше да бъде улеснен само ако за Сент Жак последното послание, надраскано от „М“ на парче хартия от бордно списание му говореше нещо.

— Неудобно ми е да ви безпокоя. Повярвайте ми — продължи на безупречния си френски Крис. — Не зная как да ви го обясня. Объркана история. Загубих любимата си жена. Дядо ви може да знае нещо, с което да ми помогне да я намеря.

— Дядо? Той е просто един измъчен старец, който има нужда от спокойствие. Не се е виждал с външни хора цяло десетилетие. Често пъти има периоди на почти пълна амнезия. Не зная как може да ви помогне.

— Все пак... — настоя неуверено Крис.

Натали го изгледа.

В този приятен мъж имаше нещо. Будеше доверие. Въпреки това цялата тази история я плашеше. Какво общо можеше да има Симон Сент Жак с изчезналата любима на този човек? Дали тук не се намесваше сянката на Кими? Лъжеше ли я непознатия? Вероятно. Или балансираше на ръба на полуистината. Можеше да се обърне и да си отиде. Защо да не го направи? Още сега.

Настоятелният му поглед я караше да се двоуми. Той страдаше за нея. За тази, която обичаше. Май наистина страдаше, подсказваше чувствителното ѝ сърце. И заедно с това премълчаваше. Криеше нещо.

„Също като Кими, когато тръгна за Лондон“ — спомни си изненадващо тя. Разбра. Все още не искаше да му обърне гръб, защото ѝ напомняше с нещо за Кими. Също толкова решителен и силен и също толкова наранен. Въпреки всичко я беше страх. С години бе изграждала плътна стена около своя живот, в който нямаше непредвидености и непознати. Сега този нашественик събуждаше чувството ѝ за несигурност. Искаше ѝ се да избяга зад дебелите стени на рутинната изолация.

Откъдето и да се беше взел и каквото и да криеше нямаше ѝ го каже. Ако носеше вест нямаше да я предаде на друг, освен на този, за която бе предназначена. По-скоро би си тръгнал.

Инстинктът ѝ подсказваше, че този Лакомб знаеше нещо за брат ѝ. Неслучайно искаше да говори със Симон Сент Жак. Само с него.

Кими със сигурност би дал точно такива инструкции за да не я замесва. Той не знаеше, че Натали случайно бе научила тайната му. Където и да беше, каквото и да правеше, нейния брат искаше да я опази. Този човек бе свързан с Кими по някакъв начин. Усещаше го.

— Не зная защо го правя, но ще ви позволя да говорите с дядо. Моля ви обаче не го преуморявайте. Той наистина е стар и болен човек. И да ви предупредя: напоследък рядко говори. В продължение на дни не изрича нито една дума. Не се надявайте на много.

— Благодаря ви, госпожице. — Той я погледна с признателност.

Боже какви очи. Натали наведе поглед смутена. „Като ученичка“, помисли си тя. После каза набързо:

— До утре в 10. Клиника Ройх. Намира се близо до университетската психиатрична клиника в Райзбах на изток от езерото.

Веднага си тръгна.

Искаше ѝ се да остане сама.

По пътя към вкъщи продължи да мисли за непознатия. Искаше да отгатне толкова много неща. Мислите ѝ се преплитаха и объркваха. Над тях доминираше надеждата, а после я изместваше страха. Добра или лоша вест за Кими носеше този американец? Това бе за нея най-важното. Улисана, както винаги в собствените си разсъждения, които рядко напускаха пределите на изолирания ѝ свят, тя не бе забелязала, че вече втора седмица я следяха.

Стройна руса жена дискретно изследваше ежедневието ѝ час по час. Днес тя бе открила най-важното: Крис Лакомб уверено вървеше по следата. Бе попаднал в обсега на наблюдението и щеше да ги отведе до целта.

Клиниката „Ройх“ бе потънала в зеленина и спокойствие. Изглеждаше по-скоро като красив почивен дом, не като болница. Пеенето на птичките и ромона на вода от изкуствените водоскоци го превръщаха в оазис потънал в безвремието.

— Дядо, това е господин Лакомб — представи го Натали, когато приближиха стареца, загледал се в зеленината на парка — Както вече ти споменах — продължи тя, — пристигнал е от Щатите за да говори с теб.

Крис видя неразбиращите очи на възрастния човек. Само за кратко хвърли поглед към него. Началото не беше обнадеждаващо. Симон Сен Жак не беше в настроение да говори.

Тя се отдръпна и потърси пейка недалеч от мястото, където бе оставила двамата мъже. Бяха край фонтана. Любимото място на дядо ѝ. Старите хора проявяваха невероятно постоянство във вкусовете и навиците си. Може би това им помагаше да се чувстват малко по-сигурни в този, вече изплъзващ им се свят.

Натали се опита да чете. Прелисти няколко страници, но после се загледа. Опита се да отгатне, за какво си говорят. Не беше мигнала през нощта, измъчвана от преповтарящи се въпроси.

Беше като на филм от периода на няма кино. Но без пояснителни титри. Изразните средства — единствено жестовете, езикът на тялото.

Младият мъж почтително се бе навел край количката на Сент Жак и говореше, говореше, говореше. Направи малка пауза, в очакване на отговор. Очевидно не го получи. Изчака безмълвен. После се сниши

и прошепна още няколко думи. Дядо ѝ не реагираше. Но май започваше да се съсредоточава и да мисли. Отслабващите му очи примигнаха и се взряха в разпръскващите се пред него водни струи. Събеседникът му търпеливо чакаше. Старецът каза няколко думи и отново млъкна. Примигна с интерес в очите. Мълча дълго. Продължи. За миг устата му провисна отворена, като че ли думите не излизаха. Въздъхна и затвори очи. Опитваше се да си припомни нещо.

Изпусна книгата, която неизменно държеше върху коленете си. Все онази, за преражданията. Лакомб я вдигна, погледна я за миг и внимателно я сложи в него без да каже дума.

Беше се вкаменил от очакване и безпокойство да не прекъсне нестабилните връзки на отслабващата старческа памет. След дълга пауза не се стърпя и извади някаква раздърпана бележка. Показа я. Вероятно се стремеше за нещо да подсети своя немногословен събеседник.

Сен Жак отвори очи, погледна листчето. Вдигна тромаво показалец и с немощна усмивка го сложи до слепоочието си. Като че ли казваше „Спомних си“. Отрони няколко думи и се загледа нагоре към младия човек с наивен поглед. Опитваше се да прецени ефекта от казаното. За кратко. После отпусна очи към фонтана и се загледа в безизразно в пространството.

Разговорът бе приключил.

Натали изчака малко и бавно се приближи към тях.

— Благодаря ви госпожице — каза Крис с любезна усмивка.

— Май не научихте много — отвърна му тя.

Той само сви рамене. Като че ли казваше „Е, поне опитах.“ Не можеше да скрие, че е разочарован.

Сбогуваха се. Лакомб си тръгна. Тя щеше да остана при дядо си. Като всеки ден от безкрайната поредица на подреденото ѝ ежедневие. Извади скицника и се приготви да му нарисува нещо.

Изведнъж се сепна от мисълта си.

Дали беше вярно?

Затова ли Симон Сент Жак се беше дължал така странно?

Ами да!

Вече години наред безпогрешно разгадаваше всеки негов поглед и мимика. Днес жестовете му и нетипичното оживление, което на моменти показва в компанията на неочаквания посетител ѝ говореха

само едно. Той играеше роля! Стори ѝ се дори, че нарочно изпусна и книгата, може би за да удължи паузата в един неудобен разговор. Милият ѝ безпомощен дядо се преструваше като изпечен хитрец! Отначало тази мисъл я развесели, но за кратко. После стана неспокойна.

Симон Сент Жак имаше много сериозна причина, за да направи усилието. Искаше да не обиди чужденеца, но и да не му каже нищо. Беше се престорил на изкуфял глупак, с тези почти палячовски допирания на показалеца до слепоочието. Такъв не беше, въпреки всичко.

„Значи, миналото...“ каза си Натали и потръпна. Кристофър Лакомб се бе появил, за да разрови миналото, а Симон Сент Жак не му се беше доверил. Не носеше паролата. Това означаваше само едно: американецът не беше пратеник на Кими.

За тях той беше заплаха.

ГЛАВА 42

Влезе в едно магазинче и си купи дъждобран и шапка. Бяха му необходими. Почти всички туристи ги носеха със себе си. В Макао валеше. Май всеки следобед. Но дъждовните капки не прекъсваха нито за миг движението на човешкия мравуняк. Местните жители около половин милион бяха предимно китайци, а много от тях мандрино-португалци: от тази странна смесица на изтока и запада. Миниатюрният град, португалски протекторат на китайска територия със сходен статут като този на Хонконг, се славеше като рай за туристите, ловците на екзотика, контрабандистите и любителите на хазарта.

Крис се изненада колко пристрастени към игрите на пари са китайците и индокитайците. Още корабчето не бе излязло от пристанище Кантон, за да поеме в нощта през Южно китайско море към Макао, когато в ресторанта и бара вече бяха наизвадили „ку-сик“, хазартна игра подобна на домино и вече яростно залагаха. Самото Макао, умален далекоизточен Вегас, бе изпълнен с казина. Всякакви — от централното „Лижбоа“ (Лисабон) до изградените върху шлепни платформи или реконструирани стари фериботи, плуващи игрални домове. Бяха луксозни, многоетажни с ескалатори и всички удобства.

Разказаха му, че „плаващите“ били построени заради промените в местните закони за хазарта, които няколко пъти бяха предизвикали обрати в бизнеса. Когато в местния сенат преобладавала групировка, покровителстваща казината, всичко било спокойно и наред. Но щом дойдели на власт други, възниквали проблеми.

Тогава плаващите игрални домове се отправяли далеч от брега, в екстериториални води и така, необезпокоявани, любителите на рулетка, блек джек, зарове и други игри на щастието спокойно можели да продължат удоволствията си. Цената на забранения плод в такъв случай е само една кратка среднощна разходка с катер двадесет мили навътре в морето, а после обратно. В истории за миналото на Макао като тази, обичайно истината и измислицата се преплитаха в равни части.

Вече втори ден Крис Лакомб обикаляше малките улички и търсеше начин да започне. Целта му бе да открие някой, който да му помогне да проникне задочно в трезорите на Фар Ист Къмършъл Банк. До тогава щеше да е турист с фотоапарат на врата и малка чантичка за преносим CD-player на кръста. Носеше си и дискове с музика. Измежду тях два с моцартови арии. С тях не се разделяше никога.

Фар Ист Къмършъл Банк се намираше непосредствено до централната улица Авенида де Алмейда Рибейро. Всички по-важни бизнес институции се разполагаха тук, в малкия градски център. Крис измина разстоянието до банката, крачейки бавно покрай кафенета и закусвални, които приятно ухаеха на какао и кифли. Кифли с грах. Спираше, оглеждаше магазинчетата. Бе облечен като един от многобройните любители на екзотични пътешествия: светъл панталон в бежов цвят, спортни обувки и риза. С шапката срещу дъжд и тъмните очила изглеждаше напълно неузнаваем. Не се беше бръснал три дни и видът му беше съвсем отпускарски и небрежен.

Премина през стъклените врати на Фар Ийст Къмършъл и избра гишето с най-много хора. Така щеше да има повече време да се поогледа. Очакваше да му кажат, че е сбъркал и би трябвало да се отнесе към служителите в другия край на салона или на друго място. Така печелеше още минути, оползотворени в нехайно разглеждане на помещението и хората. Застана зад възрастна китайка и търпеливо зачака.

Момичето зад гишето работеше бързо и съсредоточено. Пред Крис оставаха още трима души.

Той хвърляше разсеяно поглед из банковия салон с небрежността на човек, който се опитва да убие времето. Бавно обхождаше лицата, втренчени в документи и разпечатки. Служителите на Фар Ист Къмършъл Банк бяха млади и делови, а дръпнатите им източни очи почти не се отделяха от екраните на компютрите. Все още свежи, в началото на работния ден, те бързо обслужваха клиентите под острия поглед на елегантно облечен мъж на средна възраст, вероятно шеф на отдела.

— С какво мога да ви помогна, сър? — попита момичето зад стъклото.

Беше дошъл неговия ред.

— А... госпожице — започна Крис, — бих искал да отворя депозитна сметка с фиксиран срок в щатски долари с ето този чек, а после да изтегля малко пари в местна валута.

Момичето пое документа, разгледа го. Очите ѝ проследиха сумата. Хвърли бърз поглед нагоре към клиента и малко смутено се усмихна.

— Знаете ли, за това ще трябва да разговаряте с господин Лий — обясни му тя — Искате ли да го предупредя?

— Да, ако обичате.

Тя вдигна вътрешния телефон и зачурулика нещо на китайски. Свърши. Усмихна се пак. Подаде му чека и го упъти на забавния си английски с далекоизточен акцент:

— Втория етаж, вляво от стълбището. Офисът му е в дъното.

— Благодаря ви.

На втория етаж работното пространство бе отделено със стъклени стени като пчелен кошер. Крис се огледа спокойно, премина покрай бюрата на няколко служители, скупчени около стъклената клетка на началника на депозитния отдел. Нямаше как да го сбърка. Беше над четиридесетте, ако изобщо можеше с точност да се определи възрастта по тези вечно усмихнати източни лица. Мистър Лий, както и повечето служители на банки от този тип, бе облечен в тъмен костюм, със светлосиня риза и за шик бе избрал традиционната харвардска вратовръзка с прецизен уиндзорски възел. Западът беше на почит дори тук, в Далечния изток.

— Сър? — изправи се той зад бюрото. — Заповядайте. — И с мек жест му показва коженото кресло пред него.

— Добър ден г-н Лий — делово го поздрави клиента.

— Как да ви наричам, сър?

— Можете да ми казвате както пожелаете — започна Крис, за да му подсказе какво всъщност иска и продължи все така. — За мен по-важното е да свършим заедно една работа.

Банкерът се усмихна разбиращо. Чекът му говореше достатъчно и без увертюрата на чужденеца. Нямаше да задава излишни въпроси. Фар Ийст Къмършъл Банк знаеше как да кара клиентите си да се чувстват удобно.

— Разбрах, че искате да отворите депозитна сметка...

— Да.

— За цялата сума?

— Без две хиляди долара.

— Чудесно...

— И също така бих желал от тази сметка да се изплащат суми по писмо до вашата банка с моя подпис и личен код.

— Без проблем — делово отговори Лий.

— За какъв срок искате да блокирате сумата.

— От три до шест месеца, после ще видим как ще потръгнат нещата между нас — неопределено подхвърли Крис.

— За шест месеца мога да ви предложа доста добра лихва до 6.34% годишно, това устройва ли ви?

Крис се замисли за миг.

— Нека пресметна нещо — каза той и потърси с поглед калкулатор. Лий учтиво му подаде своя и внимателно попита:

— Мога ли да ви предложа нещо сър — кафе, безалкохолно?

— Кафе е добре — отговори Крис.

Започна да смята. Вдигаше глава и уж се заглеждаше безцелно в пространството. Но само привидно. Очите му обхождаха младите служители зад стъклената преграда. Търсеше някой. Някой, който можеше да му е полезен.

— Все пак предпочитам да ги депозирам за три месеца — отговори накрая.

— Разбира се, сър.

Докато поднасяха кафето, Лий се обади по вътрешния телефон да му донесат необходимите формуляри.

Млад мъж с очевидно недоспал и малко раздърпан вид влезе и бързо ги постави на бюрото му. Крис вече го бе забелязал. Седеше на отдалечено работно място срещу стълбището.

Лий го изгледа неодобрително. Все още с очи върху калкулатора Крис долови напрежението. Младежът явно не беше се прибирал у дома си тази нощ и си бе позволил да дойде направо на работа. Сресан, стегнат, но доста измачкан.

От Лий се излъчваше желание да го изкорми с къс самурайски меч.

— Бихте ли подписали тук сър — наруши кратката тишина bankerът, след като набързо отпрати позорящия го служител — Аз

лично ще имам грижата за останалото — почти с извинение в гласа обяви той.

Крис завъртя своя трудно разчитащ се подпис под документите за анонимен номер на сметка и посегна към кафето си. Лий вече въвеждаше данни в личния си компютър и след няколко секунди зачака потвърждение.

Това даде възможност на Крис да се огледа ще веднъж наоколо в съответствие с тактиката на зяпация, скучаещ клиент. Взря се в младежа. Беше далеч, но все пак се виждаше. Наистина изглеждаше недоспал, измъчен и някак недоволен от това, което прави. Прелистваше с отегчение куп разпечатки, но очевидно повече от всичко му се искаше да ги захвърли. „Сигурно някоя трагична любовна история“ — помисли си Крис, като се опита да прецени възрастта му.

— Вече всичко е готово, сър — прекъсна мълчанието Лий. — Моля ви да подпишете чека на обратната страна.

— Разбира се. — Крис подписа и го запита — Кога ще мога да получа парите?

— Опасявам се, че вдругиден, сър. Часовата разлика със Съединените Щати влияе на междубанковите операции, а стандартната процедура изисква да получим потвърждение за платежен документ с такава сума.

— Благодаря ви г-н Лий. — Крис стана и се сбогува. — Ще се видим тогава.

Банкерът го изпрати чак до стълбището.

Когато излезе от Фър Ийст Къмършъл Банк се запъти към най-близката телефонна кабина. Днес му предстоеше да направи още нещо: да потърси отново Франк.

Вече два дни не можеше да го намери.

ГЛАВА 43

— Алекс, те са разкрили самоличността ви. Току-що получихме всичко, с което разполагат. Проучили са живота ви доста внимателно. И дипломатическата ви кариера и периода преди нея. Да ви изпратят ли материалите? — Мендес нетърпеливо зачака отговора. Днес правеше на „инвеститора“ важна услуга. Отбелязваше точка в своя полза и важна стъпка в плана си за дистанцирането на дразнещия го натрапник.

Тежкото мълчание увисна по линията и продължи няколко дълги секунди равни на векове. След едва доловима въздишка сивокосият проговори:

— Имат ли копия?

— Едва ли. Сътрудникът на Лакомб е получил справката едва снощи. Вече няколко дни го държим под око непрекъснато. Сигурен съм, че не е успял да дублира. А и да го е направил, не е изпращал на никого нищо и всичко ще е у него. Убеден съм в това, хората ми са по следите му.

Дон Ернандо откровено лъжеше.

Само за едно нещо. За копията.

Естествено, не можеше да е сигурен дали има или не. Силно се надяваше онзи, операторът, да е бил достатъчно съобразителен да направи копия, след като е проявил достатъчно ум да открие кой всъщност е „инвеститора“ Алекс.

— Тогава унищожете всичко, с което разполагат и се оправете с тях. С всички, които са имали достъп. Ще оценя услугата ви — каза далечния глас в слушалката с явна нервност.

— Само двама са — вметна Мендес.

— Тогава и с двамата. Съобщете ми незабавно, след като свършите. Повтарям, ще оценя услугата ви. Можете да разчитате на думата ми.

Алекс затвори.

Топката бе прехвърлена в ръцете на дон Ернандо. Това не го тревожеше. Щеше да се справи. Въпреки че се стараяше да не

притеснява с хората си Лакомб, нищо не го спираше да пипа твърдо с неговия помощник. Той не влизаше в плана му. Нито жив, нито мъртъв. Беше все едно какво ще се случи с него и щом Алекс настояваше да го премахнат беше разумно да остави „инвеститора“ с впечатлението, че е загрижен за общата работа и защитава интересите му както своите. Затова щеше да се „справи“ с Франк Търнър и дългокраката Синди, която споделяше широкото му легло.

Алекс искаше смъртна присъда.

И за двамата.

Като всеки жив и грешен човек Франк си имаше слабост. Неговата беше общоизвестна — жените. Ненаситната му страст да ги очарова и въздига, а после да се наслаждава на безкрайни еротични мигове сега го излагаше на смъртна опасност.

И не само него.

Откакто Крис изчезна в онази нощ Франк го бе чул един-единствен път. Обади се някъде от Европа или от другия край на света. Не му съобщи къде е. Само се интересуваше, без да говори направо, дали е научил вече нещо за сивокосия от борда на Симона. От онзи неспиращ петдневен марафон в ССН, в който безуспешно се бяха опитвали да открият някаква следа към мистериозния гостенин на Селим, тоест Фархат и Мендес, бяха изминали седмици напрегната работа. Франк обиколи всички възможни библиотеки, свалеше от рафтовете тонове вестници, списания, преглеждаше микрофилми, ровеше снимки... Търсеше, търсеше, търсеше. Бе преровил цялата налична информация за руските и бившите съветски пратеници в ООН, за служителите в търговските представителства и дипломатическите мисии, достъпните официални документи на съветското външно министерство, съобщенията за назначения и преназначения на чиновници от средния и висшия ешелон на изпълнителната власт на бившия Съветски съюз, снимки от конгреси и конференции, международни срещи, тържествени церемонии по откриване на паметници, заводи и нови жилищни сгради... всичко, до което можеше да се добере.

Откри търсеното лице съвсем случайно.

Също така и името.

Поне това, което е принадлежало на сивокосия преди 20-тина години. Георгий Дмитриевич Волков. Несъмнено служител на

Комитета. На стара фотография от вестник, показваща тържествено откриване на нова нефтодобивна платформа в Каспийско море край Баку, Азербайджан, се бяха наредили местните партийни функционери. Млад мъж в униформа бе застанал зад рамото на тогавашния шеф на КГБ в републиката и почтено нашепваше нещо на шефа си. В този момент фотографът бе спрял времето.

Бе ги увековечил.

После Франк откри името му и снимката му вече като един от заместник-директорите на Азербайджанската нефтена компания, в някаква несклопосана брошура, явно предназначена за чуждестранни партньори. Бе датирана седем години по-късно от първата снимка. Понататък уверено проследи появите на името му, чиито странни кирилски букви бе научил наизуст, в документи на министерството на нефтената промишленост, външната търговия, назначенията му като икономически съветник в съветските посолства из Близкия изток — Ирак, Иран, Сирия...

После изведнъж името се разминаваше с лицето.

Във Венецуела на дипломатическия хоризонт се бе появил същия човек, но вече като Александър Фьодоров. След няколко години, в Никарагуа, месеци след въстанието на сандинистите на Даниел Ортега, бе назначен на друга дипломатическа работа — съветник в посолството на СССР.

Богата биография.

Франк си отбелязваше на гърба на една снимка сигнатурите и разделите, в които бе открил документите. Не правеше копия от тях. Изчакваше. Нещо му подсказваше, че за момента така е по-добре. Бе решил да разплете миналото на сивокосия докрай, доколкото това бе възможно, а едва след това да събере целия файл и да го предаде на Крис, когато се появи.

Беше доволен от себе си. Бе се справил повече от добре. Единият от отговорите си проправяше път. Очевидно на Симона се бяха срещнали дългогодишни партньори. Митарствата на сивокосия из близоизточните държави, а после и из латиноамериканския район подсказваше, че от близо е следил развитието на области, в които неговите високостоящи се бяха намесвали иззад стената. Може би сега предстоеше нов етап. Щяха да го обсъдят с Крис.

Но къде ли се беше запилял той?

И „ескорта на Мендес“ очевидно искаше да научи това.

Вероятно затова се бяха лепнали за него и със сигурност подслушваха телефона му. Надничаха от време на време и в библиотеките, където Франк се спотайваше с часове. Знаеше това и внимаваше. Не им оставяше и най-малкия шанс да научат какво точно чете и разглежда. Когато свърши, прехвърли всичко на няколко дискети, распечати на един лист две снимки и страница кратка справка за сивокосия. На сутринта възнамеряваше да ги отнесе в ССН. Там знаеше отлично къде ще ги прибере. В счетоводството. В касата на дебалата Джеси. После спокойно можеше да си направи колкото копия искаше.

Вече се стъмваше, когато най-после напусна тихата читалня, излезе на въздух и разтърка очи. Отби се в кафенето до ъгъла за капучино. Беше идвал тук и преди тези дни. Извади цветен пакет, затрупан с реклами на Кодак и се загледа във фотографиите, които съдържаха. Бяха на Ема. Красива бразилка. В изрязаните си бански изглеждаше не просто превъзходно, а божествено. Ех, минало!

Стара плажна история.

От миналата година.

— Здравсти Франк — поздрави го луничаво русокосо момиче и се приближил до масата му в дъното на бара.

— Привет Пам, как си? — усмихна ѝ се оператора. Бяха се запознали преди седмица, когато отново бе дошъл да си почине след дългите часове взирание в екрана и страниците, почти единственото му занимание от известно време насам.

— Капучино нали?

— Разбира се Пам и още нещо.

Тя извърна очи въпросително. Франк я погледна с измъчено, като не пропусна да отбележи наум видимостта, която имаха ония, хората на Мендес, седнали в колата си, паркирана край тротоара насреща. Наля още капчица страдание под клепачите и се вира в сервитьорката достатъчно дълго, за да го забележи. После заговорнически промърмори.

— Позакъсах малко Пам, ще ми помогнеш ли?

— Какво има Франки?

— Неприятности с жена ми.

В погледа ѝ се четеше любопитство и нетърпение.

— И?

— Имам тук едни снимки, които не искам да види... разбираш тия работи. Мога ли да ги оставя при теб? Моля те, обърни се с гръб към витрината. Постоянно имам чувството, че тя ме преследва.

Памела, Пам, сви рамене. Нямаше против. Пък и женското ѝ любопитство казваше „Да“. Допадаха ѝ тайнствени любовни истории. И на нея и се искаше да изживее нещо такова.

Донесе му капучиното и като се извърна, уж да пооправи масата незабелязано взе пакета, който Франк ѝ бе оставил на стола. Гореше от нетърпение да разбере какво ли има вътре. С каква ли жена се бе забъркал тоя симпатяга? Пам не се съмняваше, че става дума за жена. Отнесе снимките в стаичката, която ползваха за склад и ги мушна зад пакетите и кутиите, наредени на един от рафтовете. Щеше да ги разгледа по-късно.

— Благодаря ти Пам. Няма да забравя, какво правиш за мен — заговорнически разпали надеждите ѝ Франк. Остави ѝ хубав бакшиш, когато си тръгна. Беше убеден, че ония, отсреща, нищо не са забелязали, въпреки че видя как извиват шии като задавени патоци. Операторското му око бе преценило ъгъла на видимостта им.

Пам го изпрати със замечтан поглед и се запита кога ли отново ще го види? Страхотен мъж! Със сигурност щеше да намине пак. Поне за снимките. Тогава щеше да му намекне за среща извън работното ѝ място. Да, имаше шанс.

Синди шофираше нервно. Беше се измъкнала от топлото легло в малките часове на деня и след минути трябваше да се срещне с тия ужасни хора. „Понякога миналото те преследва безпощадно“ — мислеше си тя. Толкова се беше старала да го загърби и забрави, но ето отново я повличаха към него.

Трябваше да се откупи.

Беше гадно. Но още по-отвратително щеше да е ако отново попаднеш в затвора.

А тези не се шегуваха.

Бяха ѝ показали свидетелски показания на три отрепки, които твърдяха, че им е продавала наркотици през последния месец. Макар че бе казала „не“ на дрогата още преди три години, когато излезе

отново на свобода. Случайно или не след това се беше срещала с някои стари „приятелчета“. Не познаваше кой знае колко хора в Лос Анджелис, а не можеше да е постоянно сама. Когато се запознах с Франк бе много щастлива, че покрай него и бохемските му компании ще се запознае с нови хора и ще затвори една мръсна страница от живота си. Беше едва на 23, с чудесно тяло и чисто момичешко лице. Можеше да си намери истински хубава работа. Макар че сега преживяваше с неголямата си заплата на асистентка по продажбите в един салон за употребявани автомобили имаше амбицията да направи нещо по-добро. С нейната външност и непринуденост можеше да успее.

И сега това.

Един ден я пресрещнаха на улицата, качиха я грубо в някаква кола и ѝ показаха свидетелските показания. Нямаше избор. Трябваше да шпионира Франк.

Иначе отиваше в затвора.

Гнусна дилема — без изход.

Снощи, когато той се прибра бе толкова нервна, че не успя да изпита удоволствие от шегите и ласките му. После му поднесе питие и когато той заспа от приспивателното, което му сипа извади от джобовете онова, което вече бе сигурна, че е там. Упои го само с една трета от количеството, което ѝ дадоха. Не можеше да е сигурна, в това, което ѝ казваха ония престъпници. Страхуваше се да не го убие. После ѝ трябваша няколко минути да изпрати две страници по факса, а когато се обади на дадения ѝ за този случай телефонен номер последва категорична заповед:

— Вземи всичко и чакай на паркинга в Марина Дел Рей. Следваха подробни обяснения за мястото.

Сега отиваше там. И се чувстваше отвратително. Не спираше да се самообвинява и да се гърчи в собственото си безсилие.

Пристигна.

Изгаси фаровете и зачака. Часовникът на таблото показваше 3:18 сутринта. Имаше още 12 минути до срещата. Започна да се оглежда. Беше я страх. Паркингът беше тъмен, тих и пуст. Отдалечен.

Единственият признак на цивилизация бе самотна телефонна кабина на изхода, цялата изрисувана със спрейове. Осветлението ѝ бе мъждиво, но някак вливаше малко спокойствие.

Чакаше.

Мислеше.

И се презираше.

Щеше да отърве кожата, но и да навреди на Франк. Едва започнала живота си наново сега залагаше в обновените му основи предателство. Не можеше да се примири с това. Не искаше.

Не искаше!

Погледна отново към часовника. 3:22.

Припомни си нежността и сутрешните целувки на Франк. Бяха толкова различни от онези, които бе получавала преди. Любов срещу наркотици. В този омагьосан кръг се въртеше тя с предишните си гаджета. Ако не я бяха хванали и затворили, сигурно щеше да стигне и до проституция. Крачката нямаше да е голяма. Един ден неминуемо щеше да я направи и да затъне безвъзвратно. Да, с Франк всичко бе различно, чувствено и вълнуващо. Осъзнаваше, че няма да го задържи задълго, въпреки че ѝ се искаше. Никога не се бе наслаждавала на толкова искреност, макар и обречена във времето.

— Каква съм свиня! — горчиво и самообвинително си каза Синди на глас.

Протегна ръка към стартерния ключ и запали двигателя.

Включи на скорост. Искеше ѝ се да избяга. Да се върне и да му признае. Да, ще се върне при него. Веднага.

— Дявол да ви вземе, гнусни животни! — извика тя и удари с все сила по волана. Яростта ѝ я задушаваше.

Застина така за миг.

Огледа се. Реши.

Двигателят замлъкна.

3:26 P.M.

Изтича до телефонната кабина и набра номера. Чу първия сигнал, втори, още един...

Изтръпна. В далечината проблеснаха фарове.

Нямаше време.

Вече нямаше време за нищо...

Синди пусна слушалката, която увисна на спираловидната метална жица и бавно се запъти към колата си с престолено нехайна крачка. Все едно че се разхожда. Дано онези, зад приближаващите фарове да не са я видели.

Бяха далече. Все още. Но не чак толкова.

— Здравей сладурче — поздрави я с мазна усмивка през отворения прозорец Керидо, докато сваляше автоматичния прозорец. Бе спрял до нея без да изключва двигателя. И както винаги не беше сам. С някакъв мрачен тип. С дълга, мазна и вързана на опашка коса.

Синди не отговори. Беше застанала до шофьорската врата на своя малък Плимут Льо Ман и чакаше.

— Е, дай да видим — продължи направо мъжът като я гледаше втренчено.

— И аз искам да видя — отвърна му тя, като полагаше усилие да изглежда спокойна и нахакана.

Керидо пое три листа, подадени от спътника му и ѝ ги показа.

Тя протегна ръка, но онзи бързо отдръпна назад своята, като леко размахваше хартията.

— О, не, не бързай толкова малката — нагло се ухили мексиканецът, наслаждавайки се на положението си на господар на ситуацията. — Дай каквото имаш и без фокуси — продължи той.

Синди взе чантата си от шофьорската седалка на шеви-то извади двете страници, които бе изпратила по факса и стегнато пакетче с дискети.

— Това е всичко.

Керидо внимателно разгледа листовете, после опипа дискетите. Вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Браво малката.

— Сега е твой ред, дай ми документите!

— Не бързай сладурче, не така. Хайде да се позабавляваме, имам предвид едно местенце наоколо...

— Лайно — изсъска Синди — дай ми листовете и се омитай!

Той взе в дясната си ръка свидетелските показания, но ги задържа високо над рамото си. Бяха на метър навътре в купето и нямаше как тя да ги стигне. Погледна я ехидно и тържествуващо. Харесваше му да измъчва тая кукла.

Синди направи отвличащо движение, все едно че се обръща с гръб и изненадващо стрелна ръката си навътре, за да сграбчи листовете.

Не успя.
Светът наоколо като че ли избухна и тя се понесе далеч, далеч от него.

3:36 сутринта.

Главата му тежеше ужасно. Нещо жужеше в нея.

Непрекъснато.

На интервали.

Трябваша му няколко дълги минути за да възприеме стаята на фокус. И да разбере.

Звънеше телефона.

По навик погледна към часовника — едва минаваше 3:30.

Кой ли е по дяволите? — промърмори Франк, но след миг се ококори и ръката му сграбчи слушалката. „Може би Крис“ помисли си мигновено той.

— Ало?

Тишина.

— Ало?

Лек шум от вятър.

Франк се зачуди дали да не затвори.

Заслуша се внимателно.

Долови звук от преминаваща кола.

Тишина.

Затвори. Огледа се.

— Синди?

Никой не му отговори.

— Синди?

Нямаше я край него.

Франк набързо прекоси спалнята, погледна в хола, в кухнята, в банята, навсякъде.

Нямаше я. Това го разтревожи.

Насочи се към стола, на който бе сложил сакото си, бръкна в него и замря.

— Идиот! — изкрещя той. — Смахнат тъпак! Идиот! Тя те прецака, Франки. Точно тя, Синди, загубената душа, търсеца нежност, нов живот и гукащи бебета! Ти си пълен кретен!

Нямаше повече време за самообвинения.

Решението беше само едно.

Извади от гардероба един сак, хвърли най-необходимото и тихо тръгна към противопожарната стълба. Вече се нуждаеше от късмет.

От много и истински късмет, за да оживее.

3:42 сутринта.

ГЛАВА 44

Крис седеше в малкото кафене срещу Фар Ийст Къмършъл. Работният ден свършваше.

Клиентите отдавна бяха напуснали банковия салон.

Време беше служителите да излязат.

Както се бяха уговорили с началника на депозитния отдел Лий, Крис днес получи парите и документите. С неговия чек за 250.000 долара всичко беше наред, а също и с номерната му банкова сметка.

Всъщност друго за него бе по-важно. Беше намерил подходящ обект за наблюдение. Един отново недоспал младеж. Раздразнителен и очевидно недоволен от живота.

Именно него очакваше да зърне на излизане от Фар Ийст Къмършъл Банк.

Изминаха десетина минути преди той да се появи.

Примижа на ярката дневна светлина и извади тъмни очила. Нормална реакция за преуморените от безсъние и компютърния екран хора. Тръгна по тротоара, като човек, който забързано нямаше къде да отиде.

Или не искаше.

Крис плати набързо кафето си и се приготви да го проследи.

Следобедните му „разходки“ след банковия чиновник продължиха три дни. Беше достатъчно. Вече знаеше какво трябва да направи, за да го спечели. След цяла седмица лутане из Макао беше готов да действа.

Стъмни се.

Той отвори гардероба и облече по-елегантни дрехи от обичайното си туристическо облекло. После оформи вече поотрасналата си брада. Изглеждаше съвсем прилично и малко променен. Като истински джентълмен в отпуск. Излезе от хотел Синтра, в който се беше подслонил и през алеите на потъналия в зеленина площад пое пеша към пристанището. Отиваше на rua Lorchas в „Масао Palace“.

С това име бе известно плаващото казино, бивш ферибот, закотвен до самия вход на пътническия терминал. „Масао Palace“ бе екзотична гледка. Нямаше славата на най-престижните и луксозни игрални домове, но пък бе изключително посещавано и на отлично място. Обираше най-вече туристическата клиентела, която с удоволствие се луташе из трите му етажа, очакваща да дойде времето за заминаване или пък с гирлянди от светлини, отдалеч посрещаше новопристигналите. Бяха им необходими само броени крачки, за да го посетят и да си опитат късмета.

Крис влезе и хвърли поглед към рулетките. Огледа се внимателно и се запъти към бара.

Беше подранил.

Взе си кола и заразглежда хората, които играеха край масите. Изучаваше напрегнатите физиономии, които се озаряваха от изблици на истерична радост или се сгърчваха от разочарование. Минутите отминаваха. Часовете също.

Минаваше полунощ.

Той най-сетне се появи. Крис веднага го забеляза.

По напрегнатото източно лице се четеше отчаяна решимост в резултат на дълга душевна борба. Новодошлият седна зад една от масите и започна да наблюдава играта, без да залага. Гледаше съсредоточено и напрегнато.

Запомняше и преценяваше.

Измина час преди да си купи чипове.

Днес беше предпазлив. Оформил внимателно купчинката пред себе си на няколко еднакви цилиндърчета и започна. Поставяше чиповете в центъра на кръстосващите се линии върху зеленото сукно. Играеше на четворки. Рядко на четни и нечетни числа. С малки суми, въздържано. Следваше някаква система.

Спечели на няколко пъти и постепенно се увлече.

Залагаше на двойки и увеличи сумите.

Загуби в четири поредни завъртания и спря.

Наблюдава играта около 20 минути без да откъсва поглед от кръжащото топче. Като че ли искаше да прозре непредвидимото му поведение.

Крис се приближи до масата. Седна в другия ѝ край, по-далеч от него. Онзи не го забеляза.

— Господа залагайте.

Крис извади чиповете си и заигра като истински аматьор — на черно и червено или на четни и нечетни. На малки суми. Непрекъснато наблюдаваше лицето в другия край на масата.

Играта продължаваше вече трети час.

Предстоеше ново завъртане.

— Господа залагайте.

Младежът отсреща се подвоуми за миг, после заложи.

Спечели три пъти, загуби веднъж, ентузиазира се и пое стръвта. Развихри се. Залагаше направо на числа и едновременно с това на десетици. Несъмнено следваше своята система и засега печелеше.

Загуби.

И пак спечели.

Крис наблюдаваше трескавия маратон на страстта към играта докато моментът дойде.

Изпотен и изпил поне три уискита банковият чиновник заложи всичко. На черно. Отдръпна ръце и зачака.

— 16, четно червено!

Това беше краят.

Захапа кокалчетата на свитата си в юмрук ръка и трескаво проследи как крупиеето прибра чиповете и с тях последните му надежди.

Пригответи се да стане.

После ядосано се тръшна на стола. Очите му обхождаха ръцете на околните играчи и трупащите се чипове върху сукното. Те продължаваха.

Аутсайдерът беше той.

Решението му дойде импулсивно. Извади кредитна карта и заговори нервно с асистента на крупиеето. Беше обезумял. В този миг явно трескаво вярваше в своята звезда. Наброиха му жетони за почти пет хиляди долара!

Отново заложи на черно.

Всичко.

Облегна се назад и затвори очи.

— 24, четно, червено — обяви крупиеето.

Прозвуча като присъда.

Младежът остана, така, парализиран, отказващ да се върне към образите и звуците на реалния свят.

Наложи си да стане.

Като в полусън. Добра се до бара, взе си питие. Застана до прозореца на въздух и се загледа невиждащо в нощта.

— Всичко ли загубихте? — попита Крис като се приближи иззад него.

Онзи се стресна и рязко се обърна. Взря се в лицето му и го позна.

— Вие, сър?

— Да, играхме на една маса.

— Не ви видях — промълви отнесено.

— Бяхте твърде увлечен.

Замълчаха.

— Загубихте всичко нали? — повтори въпроса си Крис.

Банковият служител кимна. Беше му вече все едно.

— Искате ли да играете още?

Младежът го погледна и се усмихна с разочарование.

— С какво?

— С това тук — отговори му меко Крис му показва чиповете си.

— Няма какво да заложа срещу тях.

— Не го очаквам от вас. Не съм добър играч. Реших да изиграя тази сума, но май нищо не се получава — ако спечелите — делим на половина. Ако загубите — рискът е мой!

Онзи го погледна изумено. Измамната надежда самоуверено се завръщаше. Не можеше да ѝ устои.

Съгласи се.

Пак не му провървя. Загуби.

— Е, нека поне да хапнем някъде — покани го небрежно Крис, като се опита да се държи максимално предразполагащо.

— Май ще е по-добре да си вървя, сър — отговори му смазания от неуспехите си младеж.

— Наистина ли ще ми откажете? — запита Лакомб. — Не познавам добре Макао. Разчитах да ми покажете нещо истински екзотично.

Младежът се подвоуми. Бе пропилял пари на този човек. Не можеше да му каже „не“ току-така въпреки че повече от всичко му се искаше да остане насаме.

— Благодаря ви за поканата, сър — каза той след кратка пауза. — Нека отидем тук наблизко. Има добър морски ресторант.

Оказа се спокойно, приятно място.

И празно в този час, призори. Бяха сами. Опитваха специалитетите в мълчание, отдадени всеки на своите мисли. Бавно, постепенно, младежът се отпускате. Отминаваше първоначалния шок. Беше готов да възприема.

— Често ли играете в там — запита го Крис, влагайки в интонацията съпричастие и разбиране.

— Когато имам пари — без удоволствие му отговори банковия служител, като едва скриваше раздражението си. Беше повече от ясно, че не желае да говори за това.

— А когато нямате? — продължи Крис, съзнавайки, че ще го ядоса още. Все едно. Очакваше тази реакция.

Последва напрегнато мълчание.

— Мога да ви помогна — продължаваше да дълбае раната репортера на ССН.

— Как? — го попита го с горчива ирония младежа.

— Ще изплатя всичките ви дългове.

Думите заглъгнаха в изумление и кратко колебание. Последва ги логичен въпрос:

— И защо?

— Необходима ми е информация, за която съм готов да плащам.

— Разбирам ви — неопределено каза служителя на Фар Ийст Къмършъл и след пауза продължи. — Но веднага ще ме изхвърлят от банката, а мога и да отида направо в затвора. Не мога да го направя.

Крис кимна разбиращо. Все едно че разговорът им с това е изчерпан. Помълча. Изчака няколко дълги минути преди да го атакува изненадващо:

— И така ще ви изхвърлят от работа и ще отидете в затвора.

Онзи се сепна и погледна ужасено.

— Наблюдавах ви няколко дни — продължи Крис. — Напоследък играете с кредитната си карта. Едва ли имате толкова голямо покритие, като имам предвид и днешната сума, която

загубихте. А предполагам, че няма откъде да намерите средства, за да погасите дължимото в края на месеца. Не ви остава много време, приятелю, нито много възможности.

Младежът напрегнато мълчеше. Преценяваше ситуацията. Чужденецът беше прав. Може би наистина му се предоставяше изход.

— Какво точно ви интересува? — попита накрая пресипнало.

— Пари и може би злато.

— По-точно?

— Ще ви дам няколко банкови сметки. Искам да ми кажете откъде се появяват парите в тях.

— Това не е толкова просто.

— Вие немалко загубихте и оправянето на дълга ви също не е толкова просто.

— Ако изпълня искането ви няма да имам повече бъдеше тук. Трябва да отворя файлове, до които нямам право на достъп, въпреки че знам какво трябва да направя. Дори да успея, за броени часове ще ме усетят и арестуват.

— Може би имате шанс да работите в Щатите.

— Сега вече се шегувате?

— Не. Част от сделката. Имам влиятелни приятели. Зависи как се справите.

— И защо трябва да ви вярвам? Не зная кой ви изпраща...

— Прав сте. Може би имате по-добра идея и не се нуждаете от предложението ми.

Крис махна с ръка за сметката. Не беше момент да настоява. Отговорът дойде по-бързо отколкото го очакваше.

— Добре, ще са ми необходими поне два-три дни.

ГЛАВА 45

Дотук беше извадил луд късмет. Вратата не изскърца и той бавно се промъкна по противопожарната стълба на сградата, в която живееше. Разчиташе тихичко да слезе и да изчезне в нощта. Но натежалата му от съня и приспивателното глава направи грешка. Не беше съобразил, че търсейки Синди из къщата бе запалил една след друга почти всички лампи из стаите и с това бе привлякъл вниманието на мексиканците долу.

Забеляза в последния момент. Бяха се досетили. Причакваха го на стъпалата. Два етажа по-долу.

Франк дори нямаше време да преценява. Послуша инстинкта си. „Нагоре, нагоре, към покрива“.

Единият от „ескорта на Мендес“ го последва. Другият се двоумеше. Сигурно искаше да покрие предния вход.

Франки се уплаши. За миг осъзна причината. Тези вече не само го следяха. Искаха да го спипат! Беше в опасност!

Трябваше да се възползва се от единствената си преднина, да стигне пръв до покрива. Само така можеше да има някакъв шанс. Напрегна сили и се затича нагоре толкова бързо, колкото можеше. Докато се изкачваше шумно по кънтящите железни стъпала от улицата се чу звук на бързо пристигаща кола. Изскърцаха спирачки. Долови откъслечни фрази на испански. Беше дошло и подкрепление. Синди го беше предала, а тези вече не се шегуваха. „Ескортът на Мендес“ бе заменен от „Изтребителите на Мендес“.

Нагоре, Нагоре — подвикваше сам на себе си Франк.

Добра се.

Преследвачът, тръгнал след него по противопожарната стълба се задъхваше, от свръхкилограмите си, но приближаваше сравнително бързо. Деляха го най-много двадесетина стъпала. Франк се огледа трескаво. Върху плоския покрив стърчаха няколко самотни комини. Две-три разкривени антени, монтирани преди десетилетие, изоставено се поклащаха, закрепени за тухлената зидария. Преследвачът му шумно напредваше по кънтящата стълба, а спътниците му несъмнено

вече окупираха входовете отдолу или пък се изкачваха по вътрешните стълбищата на сградите.

Трябваше да направи нещо!

Притаи се до един от комините, близо до издигнатия ръб на стената, до която беше долепено съседното здание. Опита се да регулира задъханото си дишане и сграбчи с лявата ръка сака си. Странно, че го бе стискал досега. И слава богу. Щеше да му свърши работа.

Леко го повдигна пред гърдите си.

Мексиканецът изкачваше последните стъпала до покрива, вече щеше да се появи. Нямахше да го забележи, поне в първия момент. Франк изчака миг, докато чу потракването на токовете му върху металната горна площадка и прецени, че още не е прекрачил върху покрива, за да се огледа добре.

Това беше моментът.

Сега!

Силно оттласна сака от себе си и го запрати напред върху съседния блок. Освен тъпия звук от приземяването му се чу и издрънчаване. Беше закачил изоставени кутийки от бира или кола или друг подобен остатък от човешко присъствие. Мексиканецът, вече на покрива, недалеч от комина, зад който се беше скрил операторът, се огледа за миг и хукна по посока на звука.

Всичко зависеше само от едно: откъде преследвачът ще прескочи оттатък — вляво или вдясно от Франк.

Чу стъпките му.

Вдясно.

Усети го как се засили. Вече беше на не повече от 3–4 метра.

Сега!

Рязко дръпна снопа кабели спускащи се от разкривените антени, приковани едва-едва към комина. Мексиканецът му се препъна в тях и политна напред. За кратко. Падна тежко и лошо се удари в стената, която се готвеше устремено да преодолее. Заедно с това една от мачтите се изкърти от нестабилната си стойка под напъна на кабелите и заедно с антената полетя повлечена от тях към ръба на покрива. Само след секунда някъде долу се чу трясък от счупени стъкла и се включи алармената инсталация на някой от етажите. Франк скочи от прикритието си и силно фрасна мексиканеца по главата, пребърка го и

потърси оръжието му. Оказа се солиден „Смит енд Уестън“. Добре зареден. Сега трябваше да направи единственото, което му оставаше оттук нататък, надявайки се на поредното чудо. Трескаво събу обувките си и се спусна в мрака по металните стъпала. Надяваше се преследвачите му да се стъписат от алармената система и поне за кратко да се объркат. Безшумно, бос прескачаше през 2–3 стъпала. Когато приближи най-долния етаж притихна зад железните перила на стълбата и внимателно се огледа. Изпълнителите на Мендес явно го причакваха във входовете на сградите или вече се изкачваха към апартамента с пищяща аларма. А може би се бяха и омели? Стъпка по стъпка се запромъква надолу с пистолет в едната ръка и тежките си обувки в другата. Тишина. Още няколко стъпала. Нищо. Изведнъж чу гласовете им и тропота на обувки. Идваха от покрива. Бяха открили дебелака.

Вече всяка секунда беше решаваща. Франк побягна към улицата с всички сили. Трябваше да ги изпревари и докато препускат по стълбищата да се отдалечи, колкото е възможно повече.

Още не беше стъпил на тротоара, когато вдясно блеснаха фарове и след кратък миг към него се носеше една от колите им. Шофьорът беше сам, но решителен. Протегна ръка през прозореца и в движение се прицели. Франк го изпревари. Стреля пръв и пръсна стъклото на колата. В ответ чу изстрел, който изрови мазилка и тухли малко вдясно от главата му. Гръмна отново към лимузината, която рязко се занесе и се удари в паркираните коли. Не знаеше къде и какво е улучил. Нямаше време да погледне. Стреля пак, по колата и се запровира между брони и калници в очакване шофьорът стрелец да го погне. Онзи само излезе тежко и се подпря на предния капак, прицелвайки се с една ръка. По тялото му се стичаше кръв. Беше улучен от някой от трите изстрела. Нищо чудно, беше близо, а накрая, след удара в другите коли, представляваше неподвижна мишена. Франк се възползва от временното си предимство и побягна да пресече улицата. Край него заплющяха куршуми. Шофьорът, разярен гърмеше непрекъснато, но не точно. Може би раната му пречеше да се прицелва. Към неговата канонада се присъедини още един пистолет, а след малко можеха да загърмят и още. Зависи колко си носеха. Сега реално можеха да го гонят двама или може би трима? Не знаеше с точност колко бяха дошли за подкрепление. Докато Франк бягаше към

ъгъла на съседната улица чу как изръмжа стартера на друга кола и запалването на двигател. Заедно с това прокълтя все още далечно тропане на спринтиращ човек. Докато раненият мексиканец изпращаше оператора с изстрели до ъгъла се чу изсвирване на гуми.

В този миг пред погледа на Франк замигаха жълти лампи. На тази улица копаеха, някаква реконструкция.

„Натам“ — изкомандва се той и за миг се свря сред струпаните строителни материали и заграждения. Иззад ъгъла се показаха фарове. Колата, застана в центъра на платното, осветявайки допълнително нощта. Шофьор № 2 внимателно оглеждаше, но също така бързаше. Вече нямаха време. Алармата бе задействала, изстрелите бяха привлекли вниманието на разбудените граждани и вероятно всеки миг щяха да се появят полицейски коли. Покрай фасадите на левия тротоар се затича с вдигнато оръжие и друг мексиканец. Трети не се виждаше. Двамата обхождаха с трескав поглед сградите и входовете и приближаваха. След секунди можеха да го открият.

Тогава видя шахтата.

В пулсиращите жълти светлини тя зееше отворена, означена с предупредителни табели и ленти.

Мексиканците набързо си подвигнаха нещо и след миг колата бързо се насочи към работната площадка. Почти направо срещу Франк.

Не му оставаше друга възможност.

Пропълзя към отвора и скочи в тъмното.

Наблизо прозвучаха полицейски сирени.

— Моля те отвори ми.

— Махай се, сигурно си пиян.

— Моля те Люси, в опасност съм.

— Разкарай се с номерата си, омайвачо.

Франк чу как стъпките ѝ се отдалечиха към вътрешността на апартамента.

Натисна звънеца още веднъж. Кратко. Не настоятелно. Не можеше да си позволи да събуди някой от съседите и в 4 часа сутринта. Ослуша се. Никаква реакция. Нямаше какво повече да направи. Свлече се бавно и седна. Опря гръб в касата на вратата. Искеше да се отпусне, да прогони страха и напрежението. Беше бос, мръсен и мокър, кракът

го болеше. Беше се ударил в нещо и накуцваше. Но беше жив. Въпреки това, не го оставяше смразяващата мисъл, че е преследван с единаединствена цел, да бъде убит. Нямаше съмнение в това. Мендес беше научил съвсем ясно, че той бе проучвал миналото на един от тайните им партньори. Следа, която води до изводи, за които се полага ни повече ни по-малко, а точно количество — 9 грама олово в главата. Задиша дълбоко и се опита да овладее лудия пулс на сърцето си. Намести се по-удобно. Раздраната кожа на якето му проскърца по вратата.

В този момент усети, че зад нея има някой. Дали бе чул едва доловимо дишане или шум от стъпки, не беше сигурен. Знаеше обаче едно: тя беше там. Понечи да прошепне името ѝ. Отказа се. Тя трябваше да реши. С или без негова помощ. Знаеше колко много беше наранена от него. Сега той я принуждаваше да пристъпи собствените си правила. Спекулираше ли с доброто ѝ сърце? Не, просто беше гонен, стреснат и наистина нямаше къде да отиде.

Едва сега Франк, осъзна, че след толкова много жени в своя разгулен живот, жени, от които имаше деца и с които бе създавал семейство, наистина нямаше къде да отиде. Никъде. Освен тук, при Люси Даймънд. Тази мисъл го порази. Не си беше давал сметка.

Неволно протегна ръка и отново се чу проскърцването на кожата. Този път чу отчетливо дишането ѝ.

С рязко движение врата се отвори и тя го видя така, както се беше свил пред прага ѝ. Изгледа го изпитателно. Хвърли поглед към босите му крака и разкъсаните дрехи. Не каза нищо. Остави отворено и пое навътре в скромния си апартамент. Франк я последва.

Люси набързо струпа завивка и възглавници на малкия диван в преходния хол.

— Лягай тук и не ме буди — каза категорично тя. После влезе в спалнята си и заключи.

Франк успя само да кимне. Страхуваше се по навик да не избълва някоя напудрена благодарност, придружена с гъст сироп захаросани комплименти. Нямаше съмнение, щеше да го изхвърли мигновено. Протегна му ръка като на закъсал стар приятел и сложи чертата с превъртащ се ключ. Такава си беше тя, пряма до безобразие.

Франк напипа в полумрака някаква бутилка и си наля голяма водна чаша. Май беше водка. Изобщо не го интересуваше. Само

искаше лек срещу скъсващите се нерви. Пусна тихо телевизора и се опита да поспи. Не се получаваше. Бе все още пренапрегнат. Унасяше се за кратко и изведнъж се стряскаше.

Така изминаха няколко часа. 2 или повече?

Чу познат сигнал. Сутрешните новини.

Хвърли един поглед към незагасения телевизор и отново затвори очи.

Само след миг рязко се ококори и с провиснала челюст се взря в екрана.

— Синди! — едва не изкреця той.

Вместо това от устните му се отрони нещо като хрип.

ГЛАВА 46

Събуди се в Хонконг. Оттук беше най-бързия и най-прекия полет за Цюрих. Кръгът се стесняваше. В уравнението на „М“ постепенно отпадаха неизвестните.

Симона + 2СД + Регистър = Светлина след мрака.

Светлата точка в края на тунела се уголемяваше. Особено след разговора с Чен. Това се оказа името на запаления по хазарта служител на Фар Ийст Къмършъл Банк. Ако Франк успееше да изрови името и нещо за сивокосия партньор на Мендес и Фархат, и потвърдеше предположенията на Крис, че е руснак парчетата от мозайката започваха да си пасват все по-добре.

Но къде по дяволите беше изчезнал този Франк?

Бяха говорили само веднъж, след като Крис напусна Щатите. После многократно се опитваше да го намери. Накрая установи, че абсолютно никой не знае къде се е покрил и изобщо дали е жив! Завладяваха го лоши предчувствия, които се лутаха между „да“ и „не“. Задаваше си все същия въпрос: Намерил ли беше, направил ли беше нещо операторът, заради което да го застигне ръката на Мендес или „инвеститорите“? След въпросителната отново „да“ и „не“ до безкрай.

Франк и днес не се обаждаше и Крис тревога мислено му пожела късмет. Друго засега не можеше да направи.

Информацията, която въпреки всичките си затруднения Чен събра и предаде на щедрия американец, веднага отлетя към лондонския компютър на Бърти по имейла. Естествено, капсулована с един от отличните кодове на Рей Стрелицки. Дори самият Албърт Коен нямаше да може да разчетете и ред без втория диск „Моцартови опери“, които „небрежният турист“ постоянно носеше у себе си като истински меломан.

Чен свърши работа.

Почти.

Заслужи онези малко повече от 57 000 долара, на които възлизаха дълговете му. Вчера вечерта седнаха с Крис в полумрака на случайно попаднал им бар и скрити сред множеството спокойно поговориха на една-единствена тема — превръщането на златото в пари. Крис с нетърпение очакваше да чуе всичко, без да прекъсва младежа. Затова го подкани само с поглед. Онзи леко се приведе напред, над питието си и тихо започна:

— Напоследък докарват в огромни количества златни кюлчета с австралийски печат. Понякога трезорите направо не ги побират. После в един миг златото изчезва. Откъде точно го изпращат в нашата банка мога само да гадая, но странното е, че още преди да е изцяло заприходено и обявено за продажба на дилърите парите за него незабавно се изплащат на най-различни сметки. Записал съм ги за вас. После, както научих, кюлчетата се предават на контрабандисти, тъй като цената, по която го купуваме, е много ниска и те от своя страна печелят много, след като намерят начин да го пренесат в Хонконг. Сега там, преди смяната на властта през 1997 можете да се сетите какво е. Но по традиция, винаги досега в Хонконг златото, което е налично в границите на протектората, тоест „на място“, се счита за законно и произходът му не се следи. Независимо откъде е дошло. Тъкмо това стимулира контрабандистите да преминават през перлената река и да се възползват от всички възможности.

— Оттам ли го пренасят?

— Да, и оттам, през делтата на Пърл Ривър. Понякога по изключително примитивни начини. Товарят го в джонки или го претопяват на малки пластини, които разни нещастници окачват като наниз на врата си и преплуват реката кой както и с каквото може. Изкарват много, но и рискуват много. Не толкова с граничния контрол, колкото с крокодилите. В тази река има много крокодили.

— Значи златото идва от Австралия — запита Крис, за да върне Чен към основния интересуващ го въпрос, за произхода.

— Не. Не е така според мен. Малко е объркано. Сега ще ви обясня. Слитъците са с идентификационните знаци на Австралийската национална банка и държавния златен резерв, но са малко по-различни, някак по-грубовати. Цветът и блясъкът едва доловимо се

различават от онова, което сме получавали оттам, а до известна степен и самата щамповка на емблемата отгоре е нетипична, като че не е правена по същия начин. Аз не разбирам от тези неща, но един от колегите, който работи в трезора, го беше споменавал в приятелски разговор преди време. Попитах го сега. Нарочно. Потвърди. Има разлики от обичайните австралийски партиди. Той разбира много от злато и между другото, също играе на рулетка.

— Това какво общо има с темата?

— Той ви е благодарен, без да ви познава.

— Защо?

— Кредитната карта, с която играх последната вечер беше негова. Вие изплатихте и негови дългове. Затова пък имате информацията.

Крис кимна и го подкани да продължи.

До тук Чен се справяше добре. Трябваше да заслужи и последната си награда, назначение в една американска финансова къща издействано лично от Джеремая Коен. Ако беше намерил това, което търсеше „репортерът на годината“ Чен щеше да има ново бъдеще.

— Реалният изпращач на слитъците се старее да изгради впечатлението, че внася в Макао, както казах, австралийско злато. Между другото с него тук се е търгувало десетилетия наред и това не прави впечатление. Но големите количества, за които говорим, най-вероятно идват от друга държава. От Русия.

Крис замълча за миг. Предпоженията му за националността на сивокосия от „Симона“ щяха да се окажат верни. Онзи беше част от веригата, „инвеститорът завоевател“, както го бе нарекъл „М“. Елементите се сглобяваха доста точно, стига Чен да беше наистина прав. Затова го попита:

— Как можем да сме сигурни, че е руско?

— Обработката на слитъците, количествата, цената и несъмнено периодът, в който се появи на пазара. След 1990 банката е получавала направо тонове почти еднакви партиди по необичайно ниска цена. Такава, каквато могат да си позволят само онези, които имат за продаване не просто много, а неизброимо много и заедно с това бързат. По-голямата част от доставките дори не са преминавали през трезора.

Вероятно са отивали направо при контрабандистите, а може и да е открито с кораби направо в Хонконг на борсата.

— Цената и количествата не могат ли да водят следата към друга огромна държава, например Китай?

— Не, определено не. Не забравяйте формата и начина на отливане на кюлчетата. Това е най-показателното.

— И все пак?

— Не разбирам много от политика, но съм убеден, че китайците никога не биха въртели такава комбинация именно в Макао. Тайван е къде-къде по-удобна междинна спирка за тях.

— Но нали тайванците са политически врагове на Пекин.

— Именно за това, сър. Никой не би се усъмнил. Така ми се струва, въпреки че това е само едно предположение.

Младежът частично имаше право. Въпреки това не му бе предоставил неопровержимо доказателство за произхода на златния поток. Докато не го намереше всички изводи щяха да са прибързани, а следователно и неверни. Все пак хипотезата не беше съвсем безпочвена. Но трябваше да се провери, заедно с Бърти, номерата на сметките от Фар Ийст Къмършъл, които в кодиран файл бе изпратил към лондонския му компютър.

— Доста знаете за тези неща, свързани с контрабандата — с лека почуда каза Крис — как ги научихте?

— Откакто задлъжнях съм проучвал какви ли не възможности за печелене на пари, включително и контрабандата. Исках да се издължа и да спра.

— А ще можете ли?

— Мисля, че да. Сега вече да — бяха последните думи на Чен, преди да се разделят.

Симона + 2СД + Регистър = Светлина след мрака.

Крис усещаше, че все по-уверено приближава тайната. С Регистъра щяха да отпаднат още няколко неизвестни, може би всичките.

Но трябваше да убеди старецът да му помогне. Симон Сент Жак, дядото на Натали, не беше безумец, въпреки странностите, които му

наговори. Той единствен знаеше пътя към корена, но здраво държеше ключа. Пред него Крис не бе издържал теста. Бе пропуснал нещо важно. Не му бе предоставил някакво задължително доказателство. Нещо, което „М“ не бе успял или не е искал да напише.

„Може би го е казал устно на Джини?“

Сърцето му се сви.

Образът ѝ изплува след името.

Бе си заповядвал хиляди пъти да не мисли за нея, и да не позволява на изтезаващите го емоции да помрачават мозъка му. Но в мрака на нощта лицето ѝ, спомените му изплуваха и го измъчваха жестоко и непрестанно. В тази безумна битка за истината бе вложил всичко заради изгарящата го надежда да я намери или болезнената страст да отмъсти! Беше твърде лично. Дълбоко.

Невъзвратимо.

ГЛАВА 47

— Моля да ме извините госпожице Сен Жак за неделикатния въпрос, но дали случайно нямате ревнив приятел?

Натали погледна изумена. Не очакваше Ирен да я пита така направо за личния ѝ живот. Миловидната сестра от клиника „Ройх“ беше възпитана и тактична жена. Също така привързана към нея. Оценяваше малките жестове на внимание, които Натали правеше към малката ѝ дъщеричка. Детето караше трудно детство. Бе по-различно от другите. Чувствително и много самовгълбено. Натали често забавляваше малката, като ѝ изпращаше миниатюрни фигурки на животни и герои от приказките, а също и пъстри детски бижута, които правеше с много обич към нея в ателието си.

— Простете Натали — промълви с нескрито неудобство Ирен, когато видя учудването ѝ.

— Защо мислите така, — попита я Сен Жак.

— Имам чувството, че ви следят.

— Така ли?

— Да, първо някаква жена, но от два дни наблюдавам, че след вас пристига една кола с двама мъже. Такива едни строги и заплашителни. Когато си тръгвате, заминават веднага след вас. Тук от моя прозорец мога да ги видя. И сега са там, вижте вдясно от входа. Тъмнозелено Ауди.

Натали погледна. Ирен беше права. Залязващото слънце хвърляше отблясъци върху задното стъкло на колата спряна недалеч от входа на клиниката. Разтрепери се. Преглътна.

— Може ли да седна? — попита тя с несигурен глас.

— Разбира се. Ако искате ще и оставя за малко сама. И без това трябва да отида до втория етаж. Ще се върна след малко.

— Благодаря — успя само да каже Натали и се отпусна в блестящото то чистота кресло срещу малкото бюро на Ирен. Наоколо бяха разположени излъсканите шкафове с болничната документация и още две малки бюра. В момента незаети.

Опита се да потисне надигащото се безпокойство. След посещението на американеца пластовете на миналото се бяха раздвижили. Сетивата ѝ предусещаха заплаха за нея, за дядо ѝ, за заминалия преди години Кими...

Леко се повдигна и погледна от прозореца. Мъжете в тъмнозелената кола бяха там. Не помръдваха, но внимателно се оглеждаха.

Обхвана я страх. Парализиращ животински страх. Нямахте кой да я защити. Беше сама. Само тя и дядо ѝ. А той бе толкова безпомощен! Тя трябваше да измисли нещо. Бързо. Не можеше да прекрачи навън и да продължи ежедневието си все едно нищо не се е случило, да се спотайва в очакване на неясната заплаха и да рискува нещо да се случи на стария Сент Жак. Не можеше да го допусне!

Трескаво се замисли какво да предприеме. Какво? Монотонните години ѝ бяха дали сигурността на изолирания живот. Тя не вървеше с напористи крачки в него и ѝ се искаше да вярва, че и света наоколо не се интересува от нея. Бе изработила един баланс на неподвижността, но през последния месец в ежедневието и нахлуваха плашещи я хора. Отначало този, Лакомб, а сега и непознатите преследвачи отпред. Дали не бе направила грешка като допусна чужденеца да говори с дядо ѝ? Толкова вярваше, че носи вести от Кими, че не може да му откаже. Грешка. Заради нея сега бе изправена пред заплаха, неизвестност и страх. И трябваше да се измъкне от тях. Сетивата ѝ подсказваха, че трябва да бяга, да се скрие. Но не можеше да остави на произвола един обичан от нея човек, Симон Сен Жак, единственият ѝ близък останал в самотния ѝ живот.

Ирен дискретно почука на вратата.

— Заповядайте — отговори тихо Натали.

Сестрата плахо пристъпи в стаята си. Безшумно седна на бюрото си и отвори болничен картон. Не искаше да смущава младата жена срещу себе си. Двете останаха в мълчание.

— Ирен — наруши го първа Натали — имам нужда от вашата помощ.

— Слушам ви — с готовност отговори сестрата.

— Може ли да уредите дядо ми да бъде преместен незабелязано в някоя болница за изследвания. Веднага. Някъде, където да остане

най-много ден-два. Имам предвид място с труден достъп за външни хора?

Ирен се замисли. Не беше толкова лесно. Но не и невъзможно. Обсъдиха го. Натали набързо подписа някакви формуляри. Взе домашния телефон на Ирен. Обеща ѝ да се обади още тази вечер или най-късно утре до обяд.

— Все пак, дали да не позвъним в полицията? — попита наивно сестрата.

— Не още, не сега — отговори ѝ Натали. — Може би по-късно или утре. След като успеем преместим дядо.

Ирен кимна. Знаеше какво трябва да направи. Трудно. Но не невъзможно.

Отдолу по улицата се зададе млада жена. Вероятно домакиня.

Вървеше към клиника „Ройх“. Забързано и делово носеше два хартиени пакета с плодове. Крачеше някак замислено. Като че ли беше изключила действителността, разсъждавайки за нещо важно по пътя към дома. Наближи арковидния портал на клиниката и пресече улицата диагонално 50-тина метра преди него. Премина покрай спрелите коли и направи крачка към бордюра на отсрещния тротоар. Заета с мислите си тя не прецени височината му. Спъна се и пакетите излетяха от ръцете ѝ. Плодовете се разпиляха. Жената, стройна блондинка с барета и скъпи слънчеви очила изохка и застина за миг. Бе паднала зад излъскана тъмнозелена кола. Бавно протегна ръка, за да се подпре на бронята ѝ и да се изправи. Улицата не беше многолюдна. Както винаги. Наоколо не се виждаше някой, който да ѝ помогне. С лявата ръка се опря на асфалта, а с дясната докосна колата до нея. Леко се надигна. Едно недоловимо изщракване съпроводи изправянето ѝ на крака.

Жената отупа шлифера си и бавно събра плодовете в поразкъсаните пликосе.

Видя, че я наблюдаваха.

Двама мъже. Въпреки че седяха в паркирания автомобил не ѝ се притекоха на помощ. Задоволиха се с това внимателно да проследят действията ѝ, а после без особен интерес я изпроводиха с поглед, докато зави зад близкия ъгъл. После продължиха да се взират към входа на „Ройх“, забравили за малкия инцидент.

Натали се качи в стаята на Симон Сен Жак. Малка, уютна и някак тъжна стая на един възрастен човек. Широко легло, лампа с рисуван абажур, кожено кресло за четене, малко писалище, няколко лавици с подвързани стари книги и албуми. Дядо ѝ все по-рядко ги докосваше. Понякога позволяваше да ги почистват, понякога не. Може би обичаше мириса на прах и стара подвързия, или ревностно пазеше тези свои скъпоценности от чужди ръце. Симон Сен Жак беше особняк.

— Здравей дядо — поздрави го Натали, наведе се и го целуна.

Старият човек нежно погали ръката ѝ в отговор. После я погледна право в очите и остана така няколко дълги секунди. Беше чул стъпките ѝ по коридора. Очите му я посрещнаха още на вратата. Бе доловил нещо. Нейната тревога.

„Какво се е случило“ сякаш питаше погледа му.

Тя знаеше колко прозорлив е той. За да не го измъчва с опасни догадки започна направо.

— Лекарите са на мнение, че тези дни ще трябва да ти направят серия от изследвания. Знаеш, препоръчват го всяка година, година и половина. Прецениха, че тук няма условия за всичките медицински тестове и трябва да те преместим за кратко в друга клиника. След два-три дни ще се върнеш пак в „Ройх“.

Сен Жак само кимна. И леко се усмихна. Неговият начин да каже „Няма проблем“. Изглеждаше спокоен.

Натали остана в стаята му още няколко кратки минути.

Опита се да го забавлява с новите скици, които възнамеряваше да пренесе върху статива и опънатото платно в ателието си, но очевидно бе напрегната и не можеше да общува с него както обикновено. Сбогува се и забързано си тръгна.

Сковано излезе през арката на главния вход. Качи се в колата си и пое по улицата. Погледна в огледалото. Зеленото Ауди я последва.

„Движи се, където има много хора“ — незнайно откъде изплува в съзнанието ѝ. Пое по широката Форхщрасе и машинално се насочи към центъра на града. Уж безцелно се завъртя по Белеве плац, колкото да се убеди, че „опашката“ е зад нея и пресече моста на Гисан кий. Движеше по оживените улици в центъра като непрестанно се взираше

в огледалата. Тъмнозелената кола неотлъчно я следваше през една-две коли назад.

Изведнъж тя се сети за нещо. След първия шок започваше да разсъждава трезво. Реши да опита да се измъкне.

Направи десен завой, увеличи скоростта и се насочи към магазина на Желмоли, в който понякога пазаруваше. Беше достатъчно голям за целта ѝ. Паркира близо до входа и почти на бегом хлътна вътре. Имаше много хора. Повече от достатъчно, за да се скрие измежду тях. Без да се обръща премина покрай дългите щандове със стоки и забързано се насочи към задната част на огромната търговска зала на партера. Не беше трудно да открие нужното ѝ място.

— Тук е само за персонала мадам — пресрещна я младо момче, очевидно помощник в склада, когато Натали затвори зад себе си вратата на служебния вход.

— Известно ми е господине — меко му отвърна тя. Но, моля ви, трябва незабавно да изляза на въздух, бременна съм, прилоша ми. Не мога да премина отново през онази огромна тълпа от хора. Направо ще припадна. Изведете ме навън по най-прекия път.

Младежът я погледна съчувствено и като видя сгърченото ѝ лице каза:

— Оттук, но моля ви бързо, в нарушение на правилата е...

— Много ви благодаря.

След минута вече беше там, където очакваше. На съседната улица. Неведнъж бе преминавала оттам, където големи камиони маневрираха към широките врати на складовете. Пое дълбоко въздух и след като пресече бързо близкото кръстовище се мушна в първата изпредила ѝ се пресечка. Почти на бегом премина покрай фасадите на потъващите в здрача сгради и застана в сянката на един вход до най-близкия ъгъл, да намери такси.

Преминаваха не много често и все препълнени. Към и от търговската част на града. Минутите тежко туптяха заедно с ускорения ѝ пулс. Онези от аудито щяха да я търсят. Светещите знаци на таксиметровите коли се изнизваха край нея: Заето, заето, заето.

Изведнъж гърлото ѝ се стегна. По улицата бавно се движеха фарове. Колата пъплеше със скорост много по-малка от останалите. Именно това бе привлякло вниманието ѝ.

Обърна се към близката входна врата и нетърпеливо я натисна. Беше заключена. Огледа се за домофона и набързо зачете надписите върху медната плоча. Очите ѝ спряха на „Кайер Комерс Ltd.“ Позвъни. Изчака за миг. Никой не отговори. Опита пак. Нищо.

Два фара уверено се приближаваха към нея.

Следващият звънец. Отново тишина.

Отблясък от улична лампа ѝ показва, че колата беше тъмна на цвят. Идваше.

Разпери пръсти и натисна бутоните с цяла длан, всички, които можеше да докосне.

— Да? — Чу се леко изпукване и глас на възрастна жена.

— Куриерска служба, госпожо. Пратка за вас.

Оставаха още най-много петдесет метра. Беше Ауди. Тъмно. Със сигурност тъмнозелено.

Електрическата ключалка изжува.

Натали се хвърли напред във входа и замря. Чу зад себе си изщракването на заключващия механизъм. Отпусна гръб върху затворената входна врата. Трепереше цялата. Остана така, сама, парализирана от страх и безпомощност.

Откъм стълбищната площадка се чу отключване и отваряне, простъргване на верига.

Две очи я следяха. Възрастна жена. Оглеждаше я с подозрение.

В този вид, с разпилени от бързането коси и провиснал шлифер Натали ни най-малко не приличаше на униформен куриер, на която и да е компания. След колко ли време старицата щеше да тръшне врата си, да заключи или да повика полиция? — запита се тя и се разплака. Днес ѝ идваше в повече.

Вратата на площадката се затвори. Веригата издрънча. После се отвори отново. В рамката застана ниска жена около 75. Изглежда я дълго и изпитателно.

Натали не можеше да сдържи сълзите. Все още опряна с гръб във входната врата, уплашена и изтощена.

— Ела насам момиче — чу тя старчески глас.

Госпожа Щепер я настани на дивана. Бе очевидно стар, но много поддържан. Като всичко в малкия ѝ дом, осеян с покривки от

брюкселска дантела скринове и шкафове от тъмно дърво. Гоблени по стените, подсказваха, че стопанката убиваше самотните си часове с везане. Гергефът ѝ бе оставен до креслото ѝ пред телевизора заедно с крехка чашка ликьор.

Домакинята не ѝ зададе никакъв въпрос. Наля ѝ чаша вода и седна на едно от удобните стари кресла. Загледа се в поредния сапунен сериал.

— Благодаря ви госпожо — прошепна Натали и отпи от чашата си. Все още трепереше.

Възрастната жена погледна към нея и се усмихна. Майчински я потупа по ръката.

— Мога ли да ви помогна с нещо млада госпожице — попита госпожа Щепер след дълга пауза.

— Вие вече ми помогнахте много. Благодаря ви — отвърна ѝ с вибриращ глас Натали.

Старицата само кимна разбиращо. Върна очи към телевизора. Изчакваше гостенката ѝ напълно да се успокои несмуцавана от излишни въпроси.

— Ще мога ли да си поръчам такси? — тихо попита Сент Жак след дълго мълчание, в което бе събрала сили да преодолее изгарящото я напрежение.

— Разбира се, госпожице, но ми се струва, че е по-добре аз да се обадя. Ще трябва да дам точния адрес и да обясня как се стига дотук. Знаете ги, тия шофьори сега все не знаят улиците. Не е като едно време...

Натали я погледна, преизпълнена с благодарност докато домакинята вдигаше слушалката:

— Да, Линт щрасе 12, партер. Щепер. След 15 минути? Добре. Позвънете, когато колата пристигне. Обезателно позвънете.

Госпожа Щепер затвори.

В този момент тъмнозелено Ауди с двама мъже на предните седалки рязко се престрои за десен завой. Стреснат шофьор зад тях натисна клаксона и изруга. Нямаше значение. След около две минути щяха да пристигнат на адреса. Линт щрасе 12.

Един подменен ключодържател можеше да свърши чудесна работа. Хората имаха този удобен навик. Да носят ключовете си винаги със себе си. Натали не правеше изключение.

Таксито беше на път. Диспечерката се обади, за да продиктува номера и съобщи, че след две-три минути колата ще пристигне. Сент Жак се приготви. Госпожа Щепер настоя да изчака още и да не излиза навън. Можеха да наблюдават улицата през прозореца на малката ѝ кухня. Изминаха няколко минути. Таксито се бавеше. Домакинята вече се готвеше да набере номера на диспечерската служба отново, когато то приближи входа с мигащи аварийни светлини и спря.

Натали се сбогува мило с възрастната жена и си обеща някой ден да я навести. Да я поздрави за някой за празник. Дължеше ѝ много.

Тръгна. Със свито сърце прекоси стълбищната площадка, внимателно отвори външната врата на сградата и набързо се огледа. Наоколо не видя нищо подозрително. Качи се в таксито и каза на шофьора:

— Клотен, летището.

Онзи само кимна и включи на скорост.

До аерогарата имаше доста път. Поне три четвърти час при трафика днес. Междувременно щеше да се оглежда, а после да реши къде да се скрие. Трябваше също веднага да се обади и на Ирен и да научи кога ще преместят дядо ѝ.

Таксито се движеше с умерена скорост. Напускаха града. Никой не ги следеше. Натали на няколко пъти се обръщаше или пък използваше дамското си огледалце. Не ѝ се искаше да привлича излишно вниманието.

Дотук пътуването преминаваше напълно спокойно. Отдъхна си. Изведнъж скоростите на колата простъргаха шумно и двигателят замлъкна.

— Какво има — попита с лек уплах Натали.

— Сега ще проверя мадам — спокойно ѝ отговори шофьора и отвори вратата си да слезе. Отиде отпред и вдигна капака. После заобиколи таксито и затърси фенерче в багажника. Бяха спрели в аварийното платно на широката извънградска магистрала. Край тях бързо профучаваха коли.

В този момент тя разбра.
Зад тях иззвиряха спирачки.
Зелено ауди.

За секунди я двамата му пътници я измъкнаха от спрялото такси. Тя дори не успя да се съпротивлява. После беше безсмислено. Отпусна се против волята си и потъна в мъгла. Единственото, което успя да чуе в последния миг съзнателност бе просъскването на спрей.

На другата сутрин Симон Сен Жак бе предаден на лекар и медицинска сестра изпратени от някаква малко известна частна клиника. Пристигналият да го вземе екип разполагаше с всички необходими документи, включително декларация, подписана лично от Натали Сен Жак, с която тя даваше съгласието си. Лекуващия лекар на Симон Сен Жак много се зачуди, а също така и Ирен. Опитаха се да намерят внучката по телефона. Не я откриха. Обясниха им, че и се наложило спешно да замине и в последния миг дала тези разпореждания. Историята изглеждаше почти невероятна, но документите бяха изрядни, в съответствие с всички изисквания за такъв случай. Беше събота, най-неудобното време за каквито и да било допълнителни проверки. Макар и с неудоволствие и подозрение болничната администрация на клиника „Ройх“ даде съгласието си за преместването на Симон Сен Жак. Ирен се обезпокои. Натали не ѝ се бе обадила както се бяха уговорили. Нещо се беше случило. Цялата тази ситуация не беше нормална.

Сестрата отиде в стаята си.
Замисли се.

После вдигна телефона и набра номера на полицията.

ГЛАВА 48

Отражението беше на съвършено различен човек, някакъв рокер с обичка на носа.

„Приличам на изрод“ си каза Крис, когато хубаво се разгледа за пръв път. Бе обръснал косата си до кожа, носеше черно кожено яке тип „Харлей Дейвидсън“ с много ципове и метални пластини по него, черни джинси. Черните очила с изтеглена назад форма променяха донякъде лицето му и налагаха отпечатък на мрачна арогантност.

Беше неузнаваем. Дълго мисли дали към това преобразяване, което донякъде го забавляваше, да не прибави и татуировка, но реши, че ще е прекалено.

„Ужасно, направо ужасно“ — казваше си за кой ли път той, когато някоя витрина му връщаше този несвойствен на природата му образ. „Все пак от предишния Крис ми остана медальона“ — успокояваше се шеговито той. С него нямаше да се раздели. Беше му го дала Сара. Преди това го бе носил баща му, а десетилетия по-рано дядо му. Старомоден и сравнително тежък, напомняше за онези времена, когато влюбените са си разменяли такива вечни бижута с клетви за вечна вярност. На няколко пъти го бе загубвал, когато го сваляше, за да отиде под душа без него, но медальона вярно се връщаше при притежателя си. Сега неоспоримото доказателство за принадлежността му към рода Лакомб под ризата му даваше усещане за корен и достойнство, независимо от хулиганския му вид.

До полета за Цюрих оставаха само броени часове, в които новата му самоличност трябваше да заживее изцяло, подкрепена с име и документи. Не се оказа толкова трудно. Бъркотията около предаването на Хонконг на Китай през 1997, предизвикана от тълпите желязници да заминат извън ставащия все по-бивш британски протекторат, бе развила бизнеса с фалшиви паспорти до съвършенство. Само трябваше да имаш пари в брой. И няколко снимки. Разбира се и адрес, където да почукаш на вратата и с двете в ръце.

До час китаецът щеше да бъде готов. Но искаше още хиляда долара. Спешната поръчка струваше по-скъпо. Фалшификаторът не

приемаше туристически чекове или други платежни документи. Само в брой. Всъщност, дребен проблем. Крис отиваше да намери отворена банка. Със самоирония, но и с известно притеснение „репортерът на годината“, журналист №1, Кристофър Лакомб се чудеше дали няма да го арестуват още на входа ѝ, когато го зърнеха да се приближава в този вид. Щеше да е истински позор. Особено след като дни наред се бе опазил от опасни преследвачи. С тези мисли наум той се спусна се по оживената Куинсуей изпълнена с коли, хора и трамваи и лесно намери филиал на Ситибанк. Приблужи към едно от гишетата. Докато изчакваше момичето зад него да попълни формите леко се огледа. Беше му станало навик, да проверява за опашка. Човешкият поток както обичайно задръстваше улицата и не забеляза втренчени към него очи.

— Заповядайте господине, — показва му парите служителката и после сръчно ги преброи пред него — и подпишете тук, подаде му тя формуляра. Свършиха бързо. Крис благодари и мушна зелените банкноти в якето. В горния ляв джоб. Излезе. Замисли се. Опитваше се да прецени как най-лесно и бързо да стигне до „офиса“ на Джон. Китаецът фалшификатор, странно защо, настояваше да се обръщат към него с това име. Дори безкрайно услужливия Чен го беше предупредил докато му даваше адреса заедно с куп полезни инструкции.

„Все пак по-бързо ще е пеша“ — каза си Крис докато разглеждаше картата и бързо определи посоката, в която трябваше да се движи. Адресът беше в южната част на Хонконг Айлънд в квартала Уан Чай. Тръгна забързано, поглеждайки към масивния си нов часовник, с който при желание можеше да зашемети и хипопотам. Толкова тежеше. Но пък бе напълно в стила на облеклото му.

Имиджът го изискваше.

След като повървя по Куинсуей, веднага след надлеза, извит като ушна раковина зави надясно и недалеч от Dan Ryan's Chicago Grill пое по Куинс роуд Ийст. След като отмина три пресечки спря за кратко, ориентира се по картата и разсеяно погледна към огледалните задни стъкла на паркиран пред него микробус. Вниманието му привлякоха отраженията на две лица, които, като че ли гледаха към него от почетно разстояние.

„Може би се заблуждавам“ — каза си той, но все пак реши да провери. Зави на юг в малка уличка и скришом, но внимателно се

заоглежда. Китайците неотклонно го следваха. Зад първия възможен ъгъл смени посоката надясно и закрачи паралелно на залива, за да не се обърка. Обърна се отново леко назад и погледна. Бяха пак там, двадесетина — тридесет метра след него.

Крис ускори темпото и трескаво започна да мисли. С такава опашка не можеше да продължи към „офиса“ на Джон. В никакъв случай. Които и да бяха те, засега само го проследяваха. Кротко и отдалече, но на всяка цена трябваше да им се изплъзне, тъй като не можеше да е сигурен в намеренията им. Опита се да си припомни кое е най-близкото оживено място и как да стигне до него. Хонконг му беше напълно непознат. Водеше се по карта. От снощи до сега не му бе останала възможност да научи много. А да разлиства сега плана на града, който все още стискаше в ръката си, беше немислимо. Направо нелепо. Налагаше се да разчита изцяло на чувството си за ориентация. Зави отново, този път с лице към далечния хълм. Беше поредната малка уличка, чието име се опита да запомни. „Виенг Фонг стрийт“ набързо прочете той дублирания английски надпис. Краят ѝ се губеше в рязък завой наляво. На мига прецени, че ако е достатъчно бърз и стигне до него, преди преследвачите му можеше да изчезне от погледите им, а после да се скрие, като погледне за миг картата и се ориентира. Напрегна сили и побягна.

Няколко случайни минувачи слисано го изгледаха. С тези черни рокерски дрехи беше като муха в мляко! Ботушите му вдигаха повече шум, отколкото му се искаше, но сега трябваше да измине разстоянието бързо, светкавично.

„Боже, и дисковете са у мен“ спомни си изведнъж Крис с ужас и се опита се да ускори още темпото. Въпреки закалката от дългогодишните сутрешни кросове вече стигаше предела.

„Ето го завоя, още малко, още три сгради и после в него! Наляво!“

В този миг чу зад себе си задъхана китайска реч. Два чифта крака затропаха в бяг. Бяха го видели. Но въпреки това все още имаше шанс да се скрие от очите им за секунди, а после да ги обърка като смени посоката. Все някъде уличката имаше пресечка и някой спасителен ъгъл. Или може би не една. Оставаха му броени метри. Подминаваше последната сграда. Преследвачите също бягаха бързо, но по звука му се стори, че се откъсва от тях.

Влетя в завоя и се заоглежда. Наляво улицата беше задънена. Без изход. Надясно стигаше до ъглова сграда, която изцяло препречваше края ѝ, но тъкмо тя подсказваше, че го очаква още един спасителен завой.

Китайците трополяха някъде наблизко, но май вече им се изплъзваше. Беше се оказал по-бърз.

За кратко измина метрите до завиващия наляво край на Виенг Фонг стрийт. По някаква странна приумица на планирането или просто на случайността тя водеше на изток, а после извиваше в обратна посока.

Преследвачите му вече изоставаха. Усети го по задъханото им дишане и все по-отдалечаващия се звук от бягащите крака. Опита се да се възползува напълно от преимущество то си и се втурна наляво в завоя.

След петнадесет крачки спря.

Пред него се издигаха плътни железни врати на склад. Завключени.

Бе извадил лош късмет.

Обратно завиваща, задънена улица.

Обърна се и се приготви да атакува.

Осъзна шансовете си.

Двамата се приближаваха към него със заплашително насочени оръжия: нож и пистолет. По-едрият, с ножа направи знак на другия. Той остана назад и се прицели в главата на Крис. „Ножът“ бавно се приближаваше.

Изкрещя нещо на китайски и направи жест с ръка. Нагоре. Крис не реагира. Не го разбра. Китаецът пристъпи още две крачки и пак изкрещя. Този път нещо като на английски. Не се получи.

Това го разяри.

Замахна с ножа няколко пъти във въздуха, с което изискваше подчинение. Напрегна се и старателно, макар и ядно изговори нещо като „уп“ и този път вдигна нагоре и двете си ръце. Крис вече го разбра. Искаше от него да направи същото. Бавно, дебнейки всяко движение на приближаващия се китаец, той изпълни волята му. Междувременно не преставаше да мисли и преценява по какво да отгатне какви са, кой ги изпраща, защо го преследват, каква тяхна

грешка може да му даде, макар и малък шанс да се измъкне. Очите му препускаха между двамата, улицата, сградите...

Вече беше до него.

На две крачки. Ножът.

Спътникът му все така застинал се прицелваше. Нямаше шанс да пропусне. Бе достатъчно близо за фатален точен изстрел.

„Ножът“ внимателно пристъпи още малко напред. Бе готов да действа. Вдигна лезвието над главата си, готов да замахне и с голямо напрежение каза:

— Мъни, гив, мъни! — и посочи горния ляв джоб на якето му.

Това беше всичко.

Хилядата долара ги зарадваха.

Взеха ги и изчезнаха на мига. Несъмнено го бяха проследили още от банката. Иначе едва ли с такава точност щяха да знаят къде са парите му. Не ги беше забелязал в тълпата пред входа на Ситибанк, но няма съмнение, че са били там. Наоколо.

След още една банкова визита и по обходен маршрут само по многолюдни улици Крис Лакомб пристигна в „офиса“ на Джон. Със закъснение и всичкия си наличен багаж. Включително два диска моцартови опери. Погледна новите си документи. Фалшификаторът се беше справил отлично. Незнайно откъде бе отмъкнал истински британски паспорти и с невероятна ловкост и умение поставяше снимките на клиентите си в тях, срещу достойна сума в брой.

Особено при спешни поръчки.

След по-малко от час поданикът на нейно величество Елизабет II Джон Уилям Лоури, роден на 4 април 1968 година в Манчестър, притежател на паспорт серия WWR № 7151475-21, лична карта и шофьорска книжка за непрофесионалист се готвеше да отлети за Цюрих на път към родината. Доказваше го самолетния билет, талона за shuttle bus и ваучера за трансферния летищен хотел. Жителят на Манчестър Лоури, пътуващ транзитно през Швейцария вдигна от земята новия си черен сак, изпъстрен с метални плочки и парчета от вериги и без да предава личен багаж на лентата се нареди на дълга опашка за рутинна паспортна проверка.

Полицаят прегледа документите и го помоли да свали очилата. Този Джон Лоури никак не му вдъхваше доверие. С бръсната глава и арогантни рокерски дрехи не изглеждаше да е свестен. Транзитен пътник за Лондон и Манчестър с преспиване в Цюрих. Нещо го смущаваше, но не знаеше точно какво. Завъртя още веднъж паспорта в ръцете си, разгледа снимката в него и я сравни с лицето пред себе си. Беше един и същ човек. Провери компютъра. Такова лице не се издирваше.

За всеки случай служителят направи копие от паспорта, а после попита:

— Може ли да погледна билета ви сър?

— Разбира се — отговори Крис. — Щом е необходимо...

— Стандартна процедура при транзитните пътници — оправда се неумело полицаят зад стъклото. След това използва момента да направи копие и на ваучера за цюрихския хотел, прикрепен към билета. После усмихнато пожела „Приятен полет“. На граничния полицай Джон Лоури никак не му харесваше. Но все още не разбираше защо.

Научи го едва в края на смяната.

Влезе в стаята на дежурния офицер. На таблото висеше снимка. От снощи. Вярваше, че е запомнил и лицето и името. Търсеха Лакомб. Кристофър Лакомб, американски гражданин. Ясно. Този Лоури малко му напомняше на американеца, но едва ли беше същия.

„Само лека прилика“ — каза си самоуспокоително полицая.

И все пак това го притесни.

ГЛАВА 49

В една непривличаща с нищо вниманието фирма в Кипър, фигурираща в регистрите като малка търговска компания с офис от три стаи, очакваха вести.

Всъщност това бе „южната“ щабквартирата на „инвеститорите“, натоварена да координира сделките по обмена наркотици-оръжие в района в Средиземноморието и най-вече в Близкия изток. Европейските разклонения също работеха съгласувано с този център. Така бяха наредили от Борда, от Виена.

Сивокосият Алекс седеше до сателитния телефон. Край него имаше още два, ако не се брой мобилния му GSM. Докато минутите се точеха безкрайно и бавно Александър Федоров прехвърляше наум ежедневните си грижи.

„Този Лакомб трябва да изчезне от лицето на земята“ — си повтаряше той наум. Вече им пречеше повече, отколкото можеха да му позволят. Предстоеше да се справят с него. Твърдо и безкомпромисно, чисто. Не като тази омекнала баба Мендес, който за пореден път бе доказал, че не е същият човек отпреди десетина години. Когато пипнеха журналиста той несъмнено щеше да заиграе по тяхната свирка и да си изпълни задачата. Имаше задача за него — независимо дали я искаше или не. Преди всичко трябваше да ги отведе към дисковете, а едва след това и към всичко, което знаеше. Чак до майчиното мляко. Само да го открият. Само да го заловят. Тази досадна игра на гоненица продължаваше прекалено дълго. Време беше да се свърши с това безобразие и да се захванат с истинските си дела.

След десетилетия работа в службите на КГБ, Алекс бе преживял какво ли не. Беше видял как и най-коравите мъже, обучавани с години по най-суров начин въпреки всичко проговаряха. Пречупени. Лакомб нямаше да е изключение. Но за самоуверения суперрепортер бе Федоров бе подготвил истински специална процедура. Нямаше да му даде шанс да се направи на герой. В никакъв случай. Нито да го изпусне безмълвен като този мръсник Михаил. Реймънд Стрелицки! Чудесно си беше измайсторил тази напълно достоверна самоличност!

„Биваше те за разни номера, а дорогой Миша?“. Когато си спомняше за „перача“, очите на Александър Федоров се излъчваха ярост и омраза.

В най-важната сделка, която му бяха възложили другарите от Борда на директорите, управляващ в сянка финансовите операции, „инвестициите“ по света на славния в миналото Комитет възникнаха такива безумни усложнения! Не по други причини, а заради някакъв руснак-контрареволуционер Михаил не знам кой си Стрелицки или пък Мишел Сент Жак, съюзил се с американски журналист. Той, Александър Федоров бе отговорен за всичко, включително за тази недопустима бъркотия.

Преди месеци му се струваше, че най-сложното по пътя към изпълнението на плана ще е да сломи съпротивата на Фархат. Най-костеливия орех. Дори по-твърд от Мендес, въпреки че не изглеждаше такъв. Фархат още от младеж бе помагал на баща си да въртят сделки с оръжие, тайно продавано от военнопromишления комплекс на СССР, със знанието на определени хора от Комитета и Политбюро. Оправяше се много добре, направо страхотно с тия негови фокуси, в които така оплиташе сделки с оръжие петрол и най-елементарни потребителски стоки като цимент или цигари, че никой накрая не можеше да проследи кое къде е отишло, кой какво е купил и как е платил. Неслучайно го използваша толкова години като посредник и бушон. Каквото и да се случеше — Фархат гърмеше първи. Само че бушонът стана могъщ и започна да си въобразява, че може да плува в самостоятелна посока. Когато Комитетът и новият Борд на директорите поиска чрез него, Александър Федоров, бизнес операциите на Фархат да бъдат по-тясно свързани с плановете на Комитета, старата лисица започна да се опъва. Да маневрира и да заплита поредица лукави интриги.

Тайната му играчка с милиарда на Хосе Гарсия несъмнено е била част от усилията на Фархат да ги държи тях, „инвеститорите“ понастрана. Обърканият и притиснат от всички страни Ернандо Мендес, щеше да благославя небесата ако ливанецът го освободеше от главоболията около блокираните пари. Фархат на това бе разчитал. Да разиграе сумата като карта на обединението с Мендес, след като я освободи от мъртвата хватка. Следващата стъпка беше предвидима: да направи „подарък“ на дон Ернандо и стоящите зад гърба му

колумбийски наркокартели, като ги спаси от досадната ситуация. После, доказал за пореден път ловкостта си, щеше да ги предразположи да поговорят от сърце, като истински приятели, по темата дали да не прекратят „тия експерименти“ с навлизащите в бизнеса им „натрапници“. Така каналът ЛАМИ — Latin America-Middle East и бартерите на колумбийска кока срещу калашници и друго оръжие, продавано с години от арабските трафиканти, можеше да продължи да функционира още някоя и друга година без тях, без „инвеститорите“ от Комитета.

Това Александър Федоров не можеше да си позволи. Комитетът не можеше да си го позволи. Задачата беше ясна — да се включат в двустранния трафик решително и постепенно да постигнат пълен контрол върху всички сделки с оръжие и наркотици, осъществявани по канала ЛАМИ.

Фархат си отиде от земята, защото много бързаше по стъпките на своя хитроумен план. Бе изтеглил към себе си милиарда прекалено очевидно, за да не го забележат и се готвеше за решаваща маневра. Банковият трансфер, който бе направил от негово име този юнак Миша или Рей, преди да го спипат, беше ясно и пряко доказателство. Стрелички бе прехвърлил всичките пари лично на Фархат в новооткрита сметка, която „инвеститорите“ лесно проследиха. Така Рей им бе подсказал намеренията на арабина, вероятно без клиента му да се усети. С нарочно непредпазливия паричен превод „перачът“ бе обрекъл ливанеца на смърт. Съзнателно. Като истински предател! Играеше и срещу Фархат, и срещу Мендес, и срещу тях. Безумец! Същия като този Крис Лакомб, с който Рей се беше сработил и в тандем им докараха сегашните главоболия.

Все пак ситуацията вече влизаше под контрол. Единият бе мъртъв, а и другия щеше да го последва по реда си. Никой не можеше да се мери с Комитета.

Александър Федоров поглеждаше очакващо към телефона.

Надяваше се, че неговите момчета ще се справят успешно. Проследяването и залавянето на един човек не беше кой знае каква сложна операция. Но изискваше време. Понякога повече отколкото спешните им планове допускаха.

Факсът заработи и прекъсна мислите му.

Хартията ритмично се задвижи, съпроводена от тихото жужене на машината.

В краткото съобщение имаше само един ред:

„Джон Лоури паспорт серия WWR №7151475-21“.

ГЛАВА 50

Цюрих.

Крис се настани в занемарено и порутено общежитие, където не разпитваха много и не преглеждаха паспортите. Стаята, разбира се, се предплащаше. Записа се като Търнър и тайно се развесели като си помисли как щеше да реагира Франки, когато му разкажеше, че се е възползвал от луизианската му фамилия?

Направи го импулсивно.

Проверката на паспорта му на летището в Хонконг го бе обезпокоила. Служителят или прекалено се вживяваше в задълженията си или нещо го човъркаше. Нещо, което не можеше да изплува в мозъка му навреме. За Крис не остана незабелязано, че направи копия на всичко, включително и на билета и хотелския му ваучер. Провери старателно в компютъра, но не откри нищо тревожно за Джон Уилям Лоури.

При пристигането му тук, швейцарците, стриктно прегледаха британския му документ за самоличност, извършиха задължителната справка с компютъра и въпреки хулиганския му вид с учтива усмивка го приветстваха с „Добре дошли в Цюрих“. Свършиха бързо, безпроблемно и рутинно. Крис предположи, че хонконговецът просто се беше престарал. Лицето Джон Лоури от Манчестър не се издирваше. Беше чист. Въпреки това, реши да стои настрана от новопридобитото име. За всеки случай.

Огледа мръсната стая и лошо боядисаните стени. Не вярваше, че в спретнатия Цюрих съществува такава дупка. И такива обитатели.

Бе видял неколцина да пушат и пият бира, седнали на стълбището на горния етаж. С бръснати глави и кожени якета те говореха грубиянски и мъжествено раздвижваха татуировките си по гърдите и ръцете. Приличаха на безгрижни авантюристи и изпечени побойници. Бяха оставили мотоциклетите си долу, заключени верижно един за друг. Различни модели на Харлей, военновременни и нови

БМВ, английски Триумф и съвсем пресни модели, на Хонда, Ямаха и Кавазаки. Със сигурност можеха да си позволят по-приличен подслон, но хотелиерите в Цюрих, вероятно не рискуваха да настаняват такава клиента.

Предстоеше поредният годишен рокерски събор.

Крис го научи случайно от европейски вестник, оставен във фоайето на хонконгския му хотел. Така бе взел решението за преобразяването си, чрез което се сливаше незабелязано с моторджийското братство. На вид беше един от тях, които смело и шумно надигаха бирите по-горе. Почтеният швейцарски гражданин не проявяваше излишен интерес към тях. Хората инстинктивно ги отбягваха, притеснени от арогантността на вида и поведението им. Рядко ги гледаха право в лицето, а често то бе неразлично под каските в ярки цветове. Ролята имаше неоспорими преимущества и едно малко неудобство. Предстоеше му посещение в клиниката „Ройх“.

Още тази вечер се налагаше да открие и говори с Натали, за да не го пресрещнат с белезници още на портала.

На вратата му се почука.

— Да? — каза Крис и отвори. На прага стоеше един от юнаците, празнуващи на горната площадка. Едър и татуиран.

— Как се казваш, приятелче? — без излишни учтивости попита той.

Крис се изненада за миг от директния му въпрос, но реши, че такава е традицията на общуване в този вид общежития.

— Франк — отговори той. След като бе използвал фамилията на оператора си, не пречеше да вземе и името му.

— Е, Франк, аз съм Густав — представи се гордо татуирания.

Протегнаха си ръце.

— Виж к'во — продължи направо рокерът, — каним те на партито. Ела при нас, човече. Ще пийнем заедно, а после, ако ни се иска ще звъннем да ни докарат и мацки. Няма да седиш така самотен, не можем да те оставим. Хайде идвай — гръмогласно го подкани Густав.

— Благодаря за поканата. За кратко трябва да изляза по работа. После съм при вас — изрече набързо Крис.

— Хайде бе човек, я зарежи. Какво ще се мотаеш из тоя загубен град в 8 вечерта. Всичко е затворено и почтените швейцарци се готвят да мачкат чаршафите. Най-много да налетиш на някоя патрулна кола и да те гепят. Днес ченгетата са зли, имат ни зъб. Следобед петима от нашите се ступаха на съседната улица с ония задници, дето спят в другото общежитие три пресечки по-надолу. Страшен въргал. Тъкмо стигнах и аз да се включа в мелето, когато ченгетата дохвърчаха с включени сирени. Оттогава са ни наточени и току обикалят. А трябваше да свикнат вече. Всяка година става така, мамка му. Нали си чат — рокерски традиции. Хайде братче, стига сме говорили тук. Качвай се. Ще те черпим бира, а ако искаш и ти можеш да почерпиш. Окей?

— Окей, Густав — отговори Крис. — Ще дойда.

Затвори бавно вратата и се опита да размисли. Татуирания го притесни. Едва ли беше подходящия ден за вечерни разходки до почтен цюрихски квартал. Ни най-малко не му се искаше да се забърка в някоя рокерска разправия и полицейска проверка на документи, която би могла да го изпрати в някое управление за справка. По-разумно бе да изчака до утре. Хрумна му идея.

Ако тази вечер да се „сработеше“ с тия юнаци, горе, можеше да помоли някой от тях да го съпроводи утре в града. С мотор, с каска, напълно неузнаваем. Зад тъмния щит от плексиглас лицето на Крис Лакомб, Джон Уилям Лоури и в случая на рокера Франк Търнър напълно щеше да изчезне.

„Братче, черпя. Закарай ме. Жив или мъртъв трябва да намина при дядото... Той отпуска мангизите и нали разбираш как стоят нещата. Трябва да му правя метан.“ Засмя се на думите. Напираха в главата му като от някой евтин бабаитски филм. Днес щеше да е в по-голяма безопасност ако се слееше напълно с тях и играеше докрай ролята. Не беше времето да се „цепи“ и да поражда подозрения. Пригответи си дребни пари „да почерпи“ и се качи.

Веселбата на площадката бе в пълен разгар.

На висок глас се псуваше и се разказваха безкрайни истории кой каква скорост вдигнал, колко изпил и кого фраснал по главата. Като огледа „другарите си“ Крис забеляза, че тези приказки не бяха съвсем без покритие. Рокерите носеха по някой белег от падане, нож или от друга рана. И тях някой ги беше фраскал тук-таме.

Густав, очевидно главатарят, се заканваше „да им скъса задниците на тия френски педита“ от другото общежитие. Беше крайно недоволен, че днес въргала минал без него и се точеше да „подхванат работата“ утре още отрано. Шумно го приветстваха. Бяха на градус. Изведнъж, се сетиха за гостенина си.

Отвориха нов кашон.

— Аз черпя — заяви Густав, подаде му кутийка бира и патетично вдигна тост:

— За Франки, добре дошъл на борда скапаняко!

Другите го последваха с пиянски възгласи.

Крис надигна тенекиената кутийка и отпи.

„Каква гадна бира“, помисли си той.

Това бе последното, което мина през главата му преди да се строполи и да изгуби съзнание.

ГЛАВА 51

— Вие гледате новините на АБД, обяви водещият Джим Стейтън, звездата на този телевизионен канал и пряк конкурент на ССН във всички досегашни битки „Кой ще е пръв?“

— Новината на деня — съобщи той драматичен тон и направи премерена пауза. Достатъчна, за да покачи напрежението и да го взриви след миг с кратък видеоматериал.

Лентата се завъртя.

Двама полицаи мъкнеха към патрулна кола, отпуснато като парцал тяло на наркоман. Арестуваха го така, небръснат, мръсен и раздърпан, почти в безсъзнание. Вариообективът на камерата се задвижи плавно напред и увеличи максимално лицето на арестувания. Стоп кадърът изпълни екрана в пълна тишина. В този момент милиони пред телевизионните екрани бяха готови да ахнат или да застинат в безмълвно изумление.

Водещият Джим Стейтън започна:

— Днес по обвинение за притежание на наркотици в търговски количества бе арестуван Крис Лакомб, журналист № 1 на ССН и носител на престижната награда „репортер на годината“. Лакомб също така е заподозрян в тесни връзки с мафиотски босове от Латинска Америка и съучастие в контрабанда на кокаин.

Следваха снимки показващи Крис в компанията на познати медийни „герои“. Бяха от лошите момчета, за които често се публикуваха и излъчваха материали. Наркотрафиканти от средния ешелон.

— Ние, неговите колеги се питаме — продължи разпалено Джим Стейтън, — дали медийният Робин Худ през 12-те години блестяща кариера в телевизионната журналистика не е бил, на практика, инструмент в услуга на международната наркомафия, подпомогнал значителни сделки, чрез нагласени „сензационни репортажи“, служещи за отвличаща маневра.

Бе дошло времето Джим Стейтън.

Звездният миг, в който можеше да си го върне. Дългогодишната завист и професионална злоба изригваше под маската на правдолюбив патос.

Целият бранш го последва.

Новината беше изключително пикантна. Нямаше значение, че се лее кръвта на техен колега. Новините трябваше да са драматични и зрелищни. Колкото повече земетресения, самолетни катастрофи, масови ритуални самоубийства — толкова по-добре. Рейтингът хвърчеше нагоре, а заедно с него и приходите от спонсори и рекламодатели. Шоуто трябваше да продължи. То се хранеше с възходи и трагедии, с блясък и кръв. Правилата на играта.

Една кариера и един човешки живот бяха зачертани за миг.

Без доказано обвинение.

Без нито едно истинско свидетелство.

Ако разследването и събитията се обърнеха, телевизионните канали, пресата и радиостанциите щяха да намерят нова жертва за разкъсване — източниците. Да им прехвърлят отговорността, да обърнат яростната си критика към тях и да се измъкнат. С висок рейтинг и високи хонорари. Още един скандал, още един информационен повод, още едно зрелище в добавка към хляба. Всички щяха да са доволни.

Пишещото братство също отрязва парче от тортата с извънредни издания или специални приложения. Цялата седмица вестниците и списанията бълваха „потвърдена информация от собствени източници, пожелали да останат анонимни“ доказващи връзките на Крис Лакомб с мексиканските и колумбийските мафиотски структури. Солидно количество снимки, окачествени смело като „автентични“ заля страниците.

Сдържаните професионалисти и почтеността останаха в малцинство.

Беше дошло времето да се преброят приятелите.

ГЛАВА 52

Оставаха му още няколко удара.

Пригответи се, затаи дъх и с отмерено движение запрати топката. Отлично. Точно така искаше. Бавно тръгна напред.

Прекрасен ден. Само за една ленива партия голф.

Следващият му удар бе по-малко успешен. Може би се отпусна от предишния.

„Винаги малката победа те прави невнимателен. Затова трябва на финала да платиш за тази грешка с по-голяма концентрация. С повече усилие“ — каза си той.

Докато крачеше през ливадата, наблизко премина бяла количка. Една от многото, с които почитателите на зелените морави на Пейбл Бийч се придвижваха между игрищата или отиваха до Лодж да се отдадат на следобедна леност и някое хубаво питие.

— Поздравления, Сам, и за играта, и за празника — викна му без да натиска спирачките Доусън, един от неизменните посетители на клуба, който току-що бе завършил играта си с някакви японски партньори.

Сам Голдбърг им махна приветливо с ръка и кимна в знак на благодарност.

„Празник ли?“ — изненада се той. Доусън нещо беше объркал.

Измина разстоянието до следващата позиция и се подготви за финалния удар.

Усмихна се самодоволно. Топчето беше застанало на неудобно място, но можеше да се отиграе. Удоволствието му щеше да бъде много по-голямо, ако успееше. Не можеше да си позволи да спечели с някакво смешно търкулване в права посока и то на метър от дупката. Щеше да го направи като истински майстор. Един хубав печеливш финален удар. Така както обичаше Сам Голдбърг майсторски извоювана победа.

Концентрира се, замахна и удари.

Успя.

Днес му вървеше.

Поздрави партньора си и се запъти към Лодж.

— Честит празник, сър — поздравиха го дежурните на рецепцията.

„Какво става тук“. Помисли си Сам изненадан отново. „Аз ли съм вече склеротик или те нещо са сбъркали?“ В този момент видя пиколото. Носеше разкошна кошница с отбрани вина и лакирана дървена кутия пури. На дръжката ѝ украсена с цветя се мъдреше поздравителна картичка: „Честит празник, чичо!“

Без подпис. Почеркът му бе познат.

— Моля ви отнесете това във вилата ми — нареди той и отиде да потърси Ивон. Намери я на терасата под чадърите на бистрото на чаша вино със семейство Доусън.

— Хей, Сам, какъв е поводът? Да не е някоя стара любов — подкачи го развеселения от чашката Доусън.

— Не, Роджър — започна Голдбърг. Това е една смешна стара история. Мой племенник, а сигурно съм ти споменавал, че те са безброй, беше съвсем загазил в бизнеса. Ама много. Имаше проблеми и с данъчните, и с доставчиците, и с кредиторите с всички. Иначе беше умно момче, ама младо и зелено. Беше съвсем се оплел. И аз му предложих сделка. Да оправя кашата, а той да ми организира после най-невероятния празник. Бях млад, луд, неженен, дори не познавах още Ивон. Потрудохме се здравата и работите му потръгнаха, но празненството ни завърши в полицейското. Бяхме направили всички лудории, които можеше да се направят в ония времена без някоя крайност, заради която да те тикнат в затвора. Задържаха ни за няколко часа, после ни изчетоха по едно конско и ни пуснаха. Голям позор беше, но се смяхме много. Оттогава се уговорихме на тази дата да се поздравяваме и да си спомняме младежките щуротии. Бях забравил, но той не.

Семейство Доусън кимаха развеселени. Бе известно, че Сам Голдбърг никога не е бил светец, но това не се отразяваше на отличната му репутация. Ивон само погледна полушеговито към съпруга си с нотка на смущение.

— Е, ние ще вървим, приятен следобед — извини се тя, като забеляза, че Сам би предпочел да се оттеглят и пое под ръка с него към вилата.

Не му зададе въпроси. Не и тя. Разбра, че той имаше основателна причина да лъже така весело и безсрамно. Дискретно го остави в хола и се качи в спалнята си.

Самюъл Голдбърг свали красивата опаковка и разгледа разкошната кошница. Погледна етикетите на вината — от най-добрите европейски сортове. Френски и италиански. Изпращачът имаше вкус. Бе направил само един пропуск в етикета. Бе свалил традиционната целофанена опаковка на кутията скъпи пури. Сам познаваше тази марка. Продаваха ги с вакуумирана опаковка плътно обгръщаща лъскавото дърво. Не мисли дълго. Отлепи лесно хартиения бандерол и отвори кутията.

Отвътре проблеснаха два диска за CD-Rom устройство.

Днес наистина му вървеше.

Особено във финалния удар.

ТРЕТА ЧАСТ

ГЛАВА 53

Бяха се отнесли с него по най-жестокия начин.

Бяха го оставили да живее.

Сега, когато виждаше непроницаемото лице на леля си, Сара Лакомб, която всяка сутрин го извеждаше на терасата се чувстваше още по-ужасно. Защо знаеше каква невероятна болка се крие зад тези нетрепващи очи. Можеше да долови каква воля бе впрегнала тя за да поеме още веднъж поредния ужасен удар на съдбата.

Още един и още по-жесток.

Крис беше нейната надежда, гордост и единствена радост. Тя вярваше, че рода Лакомб няма да завърши безславно, а ще има един достоен продължител, един младеж, който така дълбоко обичаше. Сега трябваше да преглътне заедно с него най-унизителното поражение в своя живот и да му помогне да сглоби парчетата от неговия.

Тя се бореше.

Така както Сара Лакомб можеше да се бори. С непроницаемо лице и бетонирана дълбоко в душата ѝ болка.

Дните на Крис преминаваха върху живописната тераса на крайокеанската ѝ къща в Сан Клементе, седнал безпомощен в инвалидна количка.

Пред замъгления му поглед дни наред се редуваха картини от преживяното, които се смесваха в несвършващ кошмар. Нощем злите духове изпълзяваха самодоволно, за да измъчват до смърт изтерзаната му душа и мозък.

Бавно осъзнаваше истината.

Бяха го съсипали с някакъв препарат. Вероятно серум за отваряне на паметта, с който бяха изцедили от нея всяка думичка и мисъл, преминали през мозъка му.

Живееше в неопределено пространство, приличащо на мътно морско дъно и се наблюдаваше като че ли отстрани. Виждаше се овързан на желязно легло. Също като в лудница. Над него се надвесваше беззъб тип със спринцовка в ръка и противно се хилеше. Лицето му изведнъж бавно се разтваряше в пространството,

придружено с къртящ смях и на негово място заискряваха изумрудените очи на Джини.

— Ти вече идваш при мен Крис, Да-а-а при мен — я чуваше да казва и заедно с това да забива иглата във вената му. Усещаше, че иска да изкрещи, но не можеше. Вместо това политаше надолу и надолу в някаква адска пропаст. Там виждаше Бърти, разкъсан от изтезания, който крещеше от болка:

— Защо ми направи това, Крис! Защо!

Зад него с изцъклени погледи като на семейна снимка бяха застанали Натали Сен Жак и старецът Симон. Те гледаха към него без думи, с питащи очи, непогръдващи. Вкаменени.

— Аз ги убих! Всичките! — чуваше се как произнася като на сън той. — Да, аз ги убих всичките. И точно тук в кошмара му нахлуваше смехът.

Непоносимо.

Тържествуващо.

Това бяха гласовете на Мендес, на Фархат на всичките му врагове, които го дърпаха за ръцете, краката, сочеха го като някакво уродливо животно и се смееха край леглото му. Той се гърчеше и се опитваше да извика.

Напрасно.

Смехът продължаваше докато усилието и безсилието се покриваха с мъглата на апатията.

Дните минаваха.

Кошмарите не си отиваха.

Ставаха все по-настойчиви и жестоки.

Понякога виждаше разгневени мъже и жени, които му крещяха „Лъжец“ и го заплюваха, а той стоеше пред тях стъклен и безсловесен.

— Ти ни предаде Крис — казваше му Франк, ти издаде всички!

Мозъкът му крещеше „Стига“, а после пак потъваше в мъгла.

Единственото, което усещаше от реалния свят беше Сара.

В началото искаше да каже, нещо и да я успокои.

После установи с апатия, че не може да говори. Беше загубил тази способност.

Дните минаваха.

Монотонни и еднообразни.

Изпълнени с кошмари и самообвинения.

Крис не искаше да живее.

Враговете му не искаха да умре.

Бяха го обrekli на жестоко и бавно унищожение: да се отрови докрай от самообвинения, срам и презрението на хората.

ГЛАВА 54

„Платете им колкото поискат и незабавно започвайте“ — гласеше съобщението. Под него бяха изписани два реда цифри. Тя знаеше какво трябва да направи. Още от първия момент, когато съзря двамата мъже в тъмнозелената кола да следват Натали Сен Жак.

Още преди три дни.

За жалост, закъсня.

Вече бе използвала написаните номера. През собствения си мобилен телефон бе изпратила от преносимия си компютър писмено съобщение до фирмата. Такава беше уговорката. Никакви разговори — само писмени послания с уточнен кодиран подпис. Служителите на „Риск Интернешънъл“ не питаха кой точно е клиентът им. В повечето случаи сами се досещаха. Интересуваше ги хонорара и законността на операцията, която им възлагаха. Не бяха престъпници. Повечето от тях, бивши морски пехотинци от Френския легион, заедно с пенсиониранни белгийски, британски и американски командоси, поставяха опита си в услуга на изключително богати и мощни корпорации или индивидуални клиенти с имперски състояния.

Тя беше доволна.

Артистичното ѝ падане зад зеленото ауди паркирано пред клиниката „Ройх“ имаше чудесен резултат. Под задната броня на колата бе прилепнал с магнит малък предавател. Така вече автомобилът беше белязан. Дори скоро да забележеха устройството, да го отстранят или да изостават лимузината екипът на „инвеститорите“ беше попаднал под наблюдение.

„Риск интернешънъл“ си струваха парите.

Техниката и методите на проследяване, които използваха бяха почти перфектни. Разбира се, винаги съществуваше възможност за малки пропуски, но при техния опит и организация шансът бе сведен до минимум. Предстоеше ѝ да получи първото съобщение за готовността им след около два часа. Работеха бързо, стегнато и систематично.

Вече знаеха мястото, където бе затворена Натали. Очакваха да откарат там и Симон Сен Жак. Когато му дойдеше времето, щяха да се намесят.

Но не още.

Ситуацията не беше никак проста. Ставаше дума за двубой не само между два екипа суперпрофесионалисти с противоположни цели. Усложненията бяха на най-високо ниво. Някъде между хора в скъпи кабинети, разпореждащи се с милиарди долари. Те нямаше просто да се хвърлят във война едни с други. По-скоро щяха да се дебнат и да преценяват баланса на силите и взаимните си моментни слабости, без да се отказват от двубоя. Цената беше висока — Регистъра. Съществуващ към днешна дата или не, той тревожеше и едните и другите. Стремяха се да го имат. Трябваше да го имат. Този мистериозен документ след десетилетия на тайнственост щеше да се покаже на повърхността. В ръцете на едните или на другите. Може би го преследваха и трети. Но дали наистина го имаше, или като митичните съкровища само предизвикваше нескончаемо преследване на нищото?

Тя не можеше да разсъждава за това. Тя трябваше да доведе задачата докрай: да измъкне двамата Сен Жак от „инвеститорите“, бързо и безболезнено, както ѝ беше наредено. Без да се свързва с никой, докато не свърши.

Изпрати още няколко съобщения и зачака вести от Риск Интернешънъл.

ГЛАВА 55

— Как е нашият пациент — попита Александър Федоров в края на разговора. Вече бяха обсъдили най-важното. Можеха да преминат към незначителните детайли.

— Все така. Няма признаци на оправяне — отговори му Ернандо Мендес, от другата страна на линията.

— Предполагам, че следите къщата.

— Безусловно, макар че е време да приключим с наблюдението и да свършваме. Вие получихте своето. Сега е мой ред. Надявам се, не сте забравили моето предложение?

Дон Ернандо зачака отговор. След като журналистът не бе успял да подготви и излъчи касетата и да направи публично достойно обвързването на „Инвеститорите“ с кокаиновия трафик към Съединените щати той се превръщаше в излишна личност. Мендес не можеше да разиграва тази карта, колкото и да му се искаше. Вече обмисляше друг подход, за да постигне крайната си цел и дори още веднъж говори с дон Педро Очиле. Но с Лакомб беше време да свършват. За всеки случай. Независимо дали щеше да отиде зад решетките, ако го осъдеха, или в психиатрична клиника.

„Най-добрия враг е мъртвият“. Това просто правило трябваше най-после да влезе в сила.

— Той вече не е в играта — отговори му с обичайния си категоричен тон Федоров и добави — След две седмици е ваш. Считано от днес. Но не преди това. Нали?

Дон Ернандо побърза да се съгласи.

Разговорът приключи.

Александър Федоров затвори. Беше вече по-спокоен. Днес, или най-късно утре, този митичен Регистър щеше да е в ръцете му и с това кризата да е изчистена до корен. Не се съмняваше, че ще го получи. Старецът нямаше да издържи. Той самият, полковник Александър Федоров, преминал най-суровата школа на Комитета, нямаше да може

да опази каквато и да е тайна след такъв разпит, какъвто сега подготвяше на Симон Сент Жак. Никой не беше устоял. Никога.

Пътят пред плана на Комитета изглеждаше напълно открит. Дисковете на Стрелицки, единствено, което ги интересувахе при залавянето на Лакомб, бяха внимателно проверени и унищожени. Материалите, до които се бе добрал Франк Търнър — също. Но дори да бяха видели бял свят те вече не представляваха кой знае какво без другите доказателства. За всеки случай щяха да премахнат и оператора, но нямаше да прибързват. Той, въпреки че засега умело се спотайваше някъде, все някой ден щеше да излезе на слънчева светлина. С присъдата му можеше да почака. Първо Лакомб. След като отминеше неизбежната шумотевица около смъртта му, която мнозина от настървените му бивши колеги, щяха да коментират като „разчистване на сметки между мафиоти и наркотрафиканти“, идваше ред на помощника му.

Те бяха свикнали така.

Да не прибързват излишно, да работят организирано и поетапно. По чекистки. Такава беше традицията още от времето на Феликс Едмундович.

Мендес също можеше да си отдъхне. Засега. За него бурята като че ли бе преминала. Привидно.

След три месеца щяха да отворят бента. Първо малко, колкото да пуснат от него вода за едно ручейче. После постепенно щяха да спускат шлюзовете, докато канала заработеше изцяло под контрол. Техен, разбира се.

На дон Ернандо Мендес му оставаше максимум половин година. Вече не можеше да се мери с тях. Без никой да знае „инвеститорите“ се бяха споразумели с колумбийците зад гърба му. Селим се беше предал. След шест месеца щяха да бъдат най-могъщите. Усещаше, че пак държи здраво юздите и това го изпълваше със задоволство.

Чувстваше се добре.

Не можеше да се отрече, че съдбата на Лакомб му носеше истинско удоволствие. Шилото си бе намерило майстора.

Бяха го пречупили.

За урок на другите.

„Никой не може да се мери с Комитета“ — каза си гордо полковник Фьодоров като офицер, участващ в победен парад.

ГЛАВА 56

Стаята беше тъмна. На прозорците отвън бяха спуснати капаци. Само нощната лампа осветяваше вътрешността. Беше вила. Сигурно строена някъде в началото на века. Стабилните стари мебели с изчистени, прости линии подсказваха, че собствениците ѝ я бяха строили и обзавели за кратко пребиваване — не за постоянно живеене. Зад дебелия вътрешна врата се чуваха стъпките и кратките тихи разговори на мъже. Само по процепите на капациите можеше да прецени, че вече е ден, без да може да е сигурна кой точно. Събуди се с ужасно главоболие преди час и все още лежеше неподвижна така както я бяха оставили на леглото — направо с шлифера. Опитваше да събере мислите си и да потисне това унищожително чувство на страх и безпомощност.

Заедно с него в главата ѝ се блъскаха хиляди мисли и въпроси без отговор.

Какво ли се беше случило с дядо ѝ? Щяха ли да останат живи, или на двамата Сент Жак предстоеше скоро да се присъединят към измъчените си от роднини? Хиляди пъти през годините се беше замисляла за живота им, помрачен от далечното минало на дядо ѝ.

„Да приемеш неизбежното“ — най-последно щеше да свърши. Усети как апатията се разлива успокояващо в жилите ѝ.

— „Роже“ — отрони се от устата ѝ.

Звуците на цигулката му болезнено нахлуха в душата ѝ. Горчиво я погалиха с красотата си и онова дълбоко проникновение, дарено на гения, което превръщаше семето в градина и пращинката във Вселена. Затанцуваха пламъците в камината и край нея, заслушани със затворени очи, насядаха те, фамилия Сент Жак. Родителите, Кими, тя, дядо ѝ, погълнати от хармония, безмълвни и щастливи, като хора, които се разбират без думи, обединени от възторжената съпричастност към истинското, чистото, човешкото.

Тя разпери криле и полетя. Душата ѝ се сливаше с волния устрем на неговата музика.

„Не спирай, Роже!“ — казваха сълзите и Натали се издигаше към звездите с разпилени от вятъра коси, възторжена и свободна.

Видя го.

Обгърнат в мек облак Роже се носеше плавно към нея, готов да я прегърне, да я отведе надалеч, надалеч към мечтите и щастието.

Някакъв шум от външната страна на вратата я стресна. В къщата настъпи раздвижване.

Някой беше пристигнал.

Александър Федоров го очакваше. Когато го въведеха го в хола на вилата се приближи до инвалидната количка, за да види очите му отблизо. Очакваше те днес много да му разказват.

— Здравейте, господин Симон Сен-Жак или да ви наричам по-добре Семьон Афанасиевич Левински?

— Вие кой сте? — попита с равен глас новодошлия.

— Може да ме наричате Алекс или Александър Федоров, полковник. Служител на Комитета.

— Къде е Натали? — попита Сент Жак.

— Не съм длъжен да ви отговарям — повиши глас домакина. Нямаше да допусне някой да оспорва властта му. — Тук сте за друго, не да задавате въпроси — гневно довърши той.

— Къде е внучката ми, полковник — попита твърдо стареца. В гласа му прозвуча лека заплаха.

„Инвеститорът завоевател“ подхвана играта. Щеше да нанесе първия си удар.

— Тук е. — Проследи реакцията му. Нищо не разбра от нея. Продължи: — Ако не ни съдействате, обещавам ви много ще пострада, заради вас — довърши Федоров, като подчерта последната дума. — Заради вас!

— Не се опитвайте да ме мъчите с комплекс за вина, не е необходимо — каза Симон Сент Жак, направи голяма пауза и тихо добави: — Единственото, което искам, е да я пуснете. Иначе няма да ви кажа нищо и нищо няма да получите.

Фьодоров изгледа стареца с превъзходство.

— Тогава ще ни се наложи да се поразходим — каза той и кимна на двама от безмълвните си сътрудници. Те подхванаха количката и

след секунди вече я спускаха ритмично по стъпалата.

Зад плътната дъбова врата на сутерена беше идеално подредената изба на вилата. По-скоро приличаше на операционна. Край медицинската кушетка и зъболекарски стол с колани за връзване на ръцете и краката бяха разположени масички с хирургически инструменти. Малко по-особени. Край тях лежаха приготвени няколко спринцовки, а също така и система за венозно преливане. Прилежно бяха подредени и кабелите на електрошоков апарат.

Федоров го наблюдаваше.

Старецът огледа обстановката и само кимна.

— Е, Семьон Афанасиевич, ние никога не забравяме хората си. Дори след толкова години. — Полковникът можеше да си поиграе на котка и мишка. — Преди колко успяхте да се измъкнете изпод нашето крило преди 50 или повече?

— Към края на 44-та — промълви Сент Жак Обстановката явно го потискаше.

— Как лети времето — наслаждаваше се на предимството си полковника. — Ето, обаче, че отново сме заедно. И колкото по-рано ми кажете каквото ме интересува, толкова по-безболезнено ще завършим тази процедура.

За да подкрепи думите с дела, той се завъртя около масичките с хирургически инструменти и щракна два-три пъти с едно устройство за разрязване на кости. Погледна Сент Жак и прецени ефекта.

Отново не успя да разбере реакцията му. При следващия ход, обаче той със сигурност щеше да реагира.

— Доведете я — изкомандва към един от охраната, без да сваля очи от стареца.

Видя как за миг през лицето му мина сянка. После то отново придоби отнесеното си изражение.

Чуха се стъпки и нервното дишане на уплашен човек.

— Дядо! — извика Натали, когато видя стареца. — О боже! — изстена тя от ужас, поглеждайки за миг към инструментите за мъчение. Разплака се. Тихо и безпомощно. — Дядо!

Сен Жак само я погледна и протегна ръка. Не успя да я докосне. Дръпнаха я бързо назад. Но Натали видя жеста му и през сълзи се опита да се усмихне.

„Не се страхувай“ като че ли властно казваха неговите очи — сега толкова силни и мъжки, въпреки немощното му тяло.

Замъкнаха я до стола и завързаха краката и ръцете ѝ с ремъците. Приблужи се човек в бяла престилка, който се засуети над някаква инжекция.

— Дядо! — изстена от ужас Натали, без да се сети какво друго да каже. Въртеше главата си на всички посоки. Още малко и щяха да забият във вената ѝ иглата и течността от инжекцията да се разнесе в тялото ѝ. А после...?

Федоров наблюдаваше реакцията на Сен Жак. Старецът не трепна.

— Да започваме! — изкомандва той и кимна към човека в бялата престилка. Онзи провери инжекцията и направи крачка към Натали.

— Впечатляващо представление — чу се старчески глас. — Може да продължавате.

— Дядо, моля те! — изкрещя ужасената Натали, лекарят забиваше вече иглата във вената ѝ.

— Не се притеснявай, мила моя, това са витамини — спокойно заяви Сент Жак.

Александър Фьодоров настръхна. Лекарят беше застинал и гледаше към шефа си въпросително. Онзи едва видимо кимна с глава нагоре.

„Оставете я“ искаше да каже той. Сент Жак беше познал.

Настъпи напрегната тишина.

— Вижте какво, полковник — прошепна спокойно Сент Жак. — Познавам Комитета и методите му от 1932. Виждам, приготвили сте се за обичайните процедури: електрошокове, уреди за чупене на кости, наркотични вещества, измъчване на един свидетел пред друг и така нататък. С годините научих правилата на суровата школа. — Старецът погледна Федоров в очите, продължи: — Бях млад и доста наивен, вярвах в идеалите за справедливото общество, но после се нагледах на какво ли не, доста преди да се родите. Затова, прекратете тая свинщина и нека поговорим. Насае. Сега развържете внучката ми, иначе никакъв разговор няма да се състои.

— Не ме командвайте — изсъска Федоров.

— Изпълнявайте — рязко го контрира старецът. Напрежението му вливаше сили и проясняваше ума му. — Иначе няма да получите

нищо — спокойно довърши фразата Сент Жак.

— Само така си мислите — заплашително продължи полковникът. — Щом твърдите, че познавате Комитета, знаете, че мога да изтръгна от вас нужните ми признания с префинени мъчения, които няма да ви отведат в бързо в гроба нито пък нея. Не и преди да проговорите.

— От мен да, от нея не. Няма да получите нищо, Федоров. Дори да я убиете с вашите вещества и инструменти, тя няма какво да ви отговори. Не знае нищо. Имате един-единствен свидетел — мен. С мен можете да се споразумеете. Иначе може да откажа да говоря.

— Не и след това, което ще ви направим.

— Нищо не можете да ми направите. Аз мога да си отида от вас, когато поискам с всичките си тайни.

— Да си отидете? Вие ме размивате. И мога ли да попитам как?

— Като умра.

— Да си отидете като умрете? Кога ще умрете зависи от мен — заяви полковника властно. Въпреки това някаква смътна тревога се промъкна в съзнанието му. Път си пробиваше някакъв образ, събитие...

— Безболезнения. Чували ли сте за него? — каза равен старчески глас.

Александър Федоров побледня. Разбра. Парчетата се събраха. Беше се случило скоро, съвсем скоро в една изоставена барака на Монтерейското летище. Един друг горделивец си бе отишъл тогава, когато беше пожелал, преди разпит, преди да е издал каквото и да било. По метода на Безболезнения.

Този зъболекар от миналото на Комитета бе разработил малка ампула, която се вграждаше в задните зъби на съветските разузнавачи, отдавна, по време на войната. При залавяне от Гестапо те я счупвали и се самоубивали с цианкалия съдържащ се в нея. С годините тази технология бе усъвършенствана в различни модификации и заедно с това позабравена. Времената не бяха същите.

— Сега разбрахте ли ме, Федоров — попита стареца.

Той кимна. Даваше си сметка, че може да се опита да извади ампулата от устата му, но бе изключително рисковано. Половин секунда забавяне щеше да сложи край на всичко. Включително и на неговата сложна кариера в решаващ момент. Кризата бе преодоляна,

нещата тъкмо потръгваха. Не можеше да рискува и да се провали със Сент Жак. Трябваше да маневрира.

— Развържете я — нареди с пресипнал глас той. — Отведете я в стаята ѝ — после се обърна към останалите и им даде знак с глава да качат количката в хола.

Изпълниха заповедта и после ги оставиха сами.

Мълчаха.

— Как се измъкнахте, ще ми кажете ли, ако не ви затруднявам с въпроса си? — попита Федоров, колкото да започне разговора. Беше раздразнен, че се наложи публично да се подчини на стареца.

— В онази бъркотия, в края на войната не беше трудно. Но едва ли сте ме търсили, за да обсъждаме незначителни неща — каза Сен Жак.

— Прав сте. Дошъл съм за Регистъра — заяви категорично Алекс.

— И за това трябваше да ме докарате чак тук?

Федоров го изгледа с недоумение.

— Моля?

— Попитах ви, затова ли трябваше да ме докарате чак тук, да ми правите представления, за да ми кажете, че ви трябва Регистъра?

Сивокосият не отговори. Не знаеше какво.

В стаята се възцари тишина.

— Предполагам, че един ден може да се появите, полковник. Зная възможностите на Комитета. Затова се подготвих добре. Ще получите онова, за което са ви изпратили. Крил съм го през годините с единствената цел да защитя децата и внуците си. Но Регистъра си има цена — Натали. Искам да я оставите на мира. Завинаги.

Александър Фьодоров премисляше правилния подход. Дипломатично да се споразумее. Но не много бързо. За да не породи съмнение. А после щеше да направи, каквото трябваше. Според инструкциите.

— Трудна дилема, Александър — стресна го с думите си стария човек. Сигурно скришом го бе наблюдавал с изпитателните си очи.

Фьодоров не отговори.

— Хайде да поговорим откровено — продължи той — и нека не се лъжем. — Направи пауза, колкото да си поеме дъх. — Вашата задача изглежда така — вземете Регистъра и заличете свидетелите, нали?

Фьодоров мълчеше. Слушаше.

— Вашето потвърждение не ми трябва. Зная, че съм прав. Ще ви дам Регистъра, но след като пуснете Натали. След като ми се обади по телефона, че е там, където я изпратя.

Федоров се поколеба за миг. Формулираше отговора си. Инструкциите бяха ясни. И двамата Сент Жак трябваше да умрат. Нищо обаче не му пречеше да излъже.

— И понеже се досещам какво се върти в главата ви, полковник ще ви подсказва отговора, а той е: „Дори не си го помисляйте!“ Получавате само Регистъра и мен. Нея оставяте до края на живота ѝ.

Очите на стареца бяха придобили твърдия студент блясък на диамант.

— Добре — отговори Федоров. Нека бъдем делови. Какво очаквате да направя.

— Първо изпращате внучката ми до Париж. После, когато ми се обади, че е там и че не я следите получавате Регистъра.

— И можете да ни излъжете.

— Няма да го направя. Нямам мотив. Докато Регистъра е у мен ще ни преследвате на всяка цена. За мен няма значение, но искам тя да е жива и щастлива. Закриляна от вас.

— Това пък какво е?

— Мислите ли, че съм толкова изглупял? Повече от сигурен съм, че в момента, в който получите Регистъра, ще я убиете. Въпреки обещанието си сега. Искам да ви предупредя, че не можете да го направите.

— И мога ли да полюбопитствам защо?

— Защото ако тя умре един много неприятен документ ще види бял свят. Пълен списък на присвоеното от Комитета еврейско злато. До ден-днешен все още обвиняват и разследват за него нацистите. Има защо. Те започнаха тази ужасна вакханалия с изстребления и грабежи. Но не успяха да укроят и отнесат много от награбеното през войната. Червената армия напредваше бързо и докато фронтоваците гинеха под куршумите ние товарехме пълни с ценности вагони, които поемаха на изток по заповед на Комитета. Всичко това е документирано. Не пипайте Натали, Федоров. Регистъра и мен. Това можете да имате, иначе резултатът ще е два трупа и заплахата от лавина смъртоносни документи.

— Как да съм сигурен, че не блъфирате? Може би такава заплаха не съществува.

— Става дума за живота на единствения ми близък човек. Знаете ли какво е това да обичате някого повече от себе си, полковник? Или вече сте забравили какво означава това? Не бих си позволил да блъфирам. И понеже ви споменах, че ви очаквах някой ден да се появите, ето вижте това:

Подаде му най-обикновен лист хартия. Фотокопие. Явно правено наскоро. Федоров хвърли бърз поглед и нервите му се изопнаха до скъсване. Старият Сент Жак не блъфираше. Беше ги хванал на тясно.

— Добре, ще се споразумеem — с пресъхнала уста каза полковника. — Но ако нещо ѝ се случи, нещо извън нашия контрол, неизлечима болест, самолетна катастрофа, природно бедствие? Неца извън нашия контрол, повтарям.

Отговорът отсреща беше кратък:

— Постарайте се да не ѝ се случи. Иначе господ да ви помага. Независимо дали вярвате в него или не.

Федоров кимна.

Старецът не беше позъор, даваше си сметка, че всичко, което бе казал до момента е сериозно обмислено. Бе предвидил ситуацията. Бе натиснал наполовина невидим спусък. Ако документите на Сен Жак видеха бял свят, всички финансови операции на Комитета щяха да се окажат в опасност. Всички. Световното еврейство нямаше да им прости нито лъжите, нито парите. Щяха да ги блокират навсякъде, където се опитваха да „инвестират“.

Натали беше осигурена.

Така като никой на света. Щеше да я покровителства Комитета. Федоров отвори вратата и извика охраната. Даде инструкции. Натали Сент Жак щеше незабавно да замине. Към Париж.

ГЛАВА 57

Бе им отнело доста време да заемат позиции около вилата. Всяко по-невнимателно раздвижване в тихия извънградски район би предизвикало подозрения и непредвидима ответна реакция. „Риск интернешънъл“ бяха професионалисти и точно затова не си позволяваха да подценят съперниците си, служители на една от най-мощните тайни служби в света.

Вече бяха готови.

При подаден сигнал щяха да атакуват и да отвлекат Натали и Симон Сент Жак.

Изключително трудна операция.

Клиентът ги искаше живи и невредими. Дълго обсъждаха варианти и методи, за да са напълно готови за хилядите непредвидени ситуации, които можеше да възникнат при атаката.

Преди два часа бяха докарали Симон Сент Жак направо от болницата. По пътя бяха сменили болничната линейка с друга, обикновена и незабележима кола. Стандартен Форд Мондео. Син. Аудиото беше оставено за момента извън Цюрих, защото бързо се бяха усетили за предавателя. Можеше никога повече да не го потърсят.

Беше късно следобед.

Изчакваха само прикритието на тъмнината.

ГЛАВА 58

Сделката току-що беше завършила. Мъжете бяха потънали в мълчание. Въпреки твърдата безчувственост, която полковникът бе придобил през годините жестоки битки с враговете на Комитета и вътрешните интриги се улови, че симпатизира на този борец се до края престарял войн. Беше ги измамил, бе избягал, беше отишъл в Швейцария, далеч от родината, за да превърне децата си в чужденци, накратко, беше изменил! „Но, аз, какво бих направил аз, на неговото място? Щях ли да остана другаря Семьон Левински или щях да се спотая далеч като г-н Симон Сент Жак?“ — запита се той. Праволинейната му гордост каза „не“ и го засипа с аргументи в полза на Родината с главно „Р“ и Комитета. Въпреки това дълбоко в него се пробуждаше онова чувство за несигурност, което бе накарало и Сент Жак да направи решаващата крачка.

Тайно му се възхити за това, как се бе преборил за Натали. „Знаете ли какво е това да обичате някого повече от себе си, полковник? Или вече сте забравили какво означава това?“ — припомни си той изпълнените с вълнение думи на стареца. Несъмнено през повече от половин век потайно изгнаничество досега, Сент Жак Левински бе дал по-добро бъдеще за сина си и всички, които обичаше. Ако беше останал на служба, сигурно щеше да е мъртъв заради това, което знаеше. Всички сега щяха да са мъртви или разселени из Сибир. Днес бе успял да спаси един живот, да защити отново скъпите на сърцето му, може би не за дълго. Никой не можеше да се мери с Комитета, но изнемощелият Симон Сент Жак го притисна и даваше на внучката си шанс! Дали той, петдесет и две годишния полковник Александър Федоров, можеше спокойно да си каже днес, сега, „Моите деца и внуци ще живеят спокойно. Ще имат бъдеще, изпълнено с доволство и щастие.“ Можеше ли след всичко, което знаеше? Или някой ден, дори на старини, при него ще дойдат да го разпитват и изнудват, както той сега правеше със Симон Сент Жак? Старецът му беше дал добър урок. Беше се подготвил за най-лошото и бе изиграл всяка карта блестящо до край. Това Федоров трябваше да запомни от

днешния ден — да не се самозабравя, да се подготви за най-лошото и да прегледа картите в тестето. Някои козове можеха да му потрѣбват. Той също имаше хора, които обичаше повече от себе си.

— Искам да говоря с Натали — наруши тишината бившият капитан Левински от инвалидната си количка.

Полковникът кимна, отърсил се от мислите си и даде нареждания.

След минута тя вече прегръщаше плачейки дядо си.

— Оставете ни — каза старецът към охраната и Федоров им даде знак да излязат. Все едно заедно щяха да подслушват от съседната стая.

Симон Сент Жак уморено и нежно погали внучката си по косите.

— Успокой се малката ми. Нещата се уреждат — уверено каза той.

Към него се вдигнаха две влажни от сълзи сини очи. Те питаха.

— Успокой се първо, а после ме остави да ти обясня.

Натали извади кърпичка и избърса лицето си. Седна напрегнато и заслуша.

— След малко заминаваш за Париж. Ще трябва да намериш Пиер, помниш го нали, онзи стар мой приятел, с който дълги години си разменяхме писма с шах партии? Надписвала си пликове с адреса му толкова пъти! Когато пристигнеш там, ще ми се обадиш по телефона за да говоря с него. После ще си свободна като птичка. Ще живееш където искаш, както искаш чак до края на живота си Натали. Наистина свободна...

Тя затвори очи. Опитваше се да осъзнае чутото.

— Дядо... промълви тя — а ти...

Той махна с ръка. „Остави ме мен“ говореше жеста му и продължи на глас:

— Направих нещо преди години скъпа, а сега трябва да се срещна лице в лице с цената на своето минало... Но най-важното за мен в този миг е да съм сигурен, че ще заминеш и ще бъдеш щастлива.

— Не, не-е — изхлипа тя и се хвърли в обятията му. Разрида се. Осъзна, че дядо ѝ се готвеше да умре. — Не, не тръгвам никъде, оставам тук. Никъде без теб, дядо, никъде. Не без теб — разтреперено шепнеше тя.

— Натали — с пресъхнал глас и заговори Сент Жак — Обичаш ли ме?

Тя се разрида още по-силно и закима с глава, докато се притискаше в него.

— Моля те успокой се. Слушай ме. Разбери, аз съм един много стар и уморен човек, който живее с една последна мечта. Една-единствена, която може да направи последните ми мигове изпълнени с щастие. Искам да я изпълниш... ако наистина ме обичаш. Слушаш ли ме?

— Дядо, не се напърай, говориш много — внезапно, забеляза тя.

— Един стар воин винаги има сили за последната си лебедова песен, моя красавице — нежно ѝ прошепна той.

— Не, ти няма да умреш, няма — шептеше Натали и продължаваше да трепери.

Той затвори очи и тъжно поклати глава. Замълча да събере сили и заговори:

— Все някой ден ще умра. Всички хора някой ден умират. Нали си спомняш как, като малки, ви четях книги за индианците. Когато остарявали и вече искали да се пренесат на небето отивали някъде навътре в прериите и спокойни и щастливи напускали живота. Доволни, че са завършили добре земните си дела. Отивали на небето и гледали оттам своите деца и внуци...

— Но това са детски приказки дядо.

— Не скъпа — спомни си, винаги помни — има светлина след мрака. Ние не умираме. Енергията ни отива в друг свят, може би похубав от този. Летим в него и някой ден се срещаме с близките си или пък се връщаме на земята като други хора. Защо да не вярваме в това, в прераждането? Хилядолетия мъдреците го изповядват. Като старите индианци и аз чувствам, кога е дошло времето. Изживях своето и ще си отида доволен, защото от днес ще си свободна, напълно свободна от миналото, което, макар и да не разбираше, те гнетеше и ограничаваше.

Натали се поуспокои. Не беше чувала от години Сент Жак да ѝ говори така, уверено като човек, който бе убеден в своята правота и сила.

— Сега се пригответи да заминеш. Ще ме направиш много-много щастлив, ако започнеш да живееш истински, моя красавице, ако си родиш момченце или момиченце. Това е моята мечта. Не ме лишавай

от това — да си тръгна от този свят с тази красива надежда. Обещай ми.

Обърканите ѝ емоции се бореха между страха, ужаса от смъртта и онова спокойно блаженство, което ѝ внушаваше стария Симон Сент Жак. Възхити му се. За кой ли път. За нея винаги е бил изключителен човек. Нямахше какво да му каже. Само го прегърна. Дълго, дълго, дълго. Искаше ѝ се да не свършва. Старческото тяло ѝ даваше спокойствие, сила и нежност. Не можеше да повярва, че може да живее без него. Но щеше да изпълни волята му.

Това беше единственото, което можеше да го направи щастлив. Разбираше го. Трябваше да преодолее болката и да бъде като него — силна и непримирима в този живот.

Целуна го нежно по бузата, погали го и прошепна:

— Обещавам ти дядо, обещавам.

Благодариха ѝ една старческа усмивка и една сълза.

ГЛАВА 59

- Група едно?
- Готови!
- Прието. Група 2?
- На позиция, готови.
- Прието.
- Резерва, група 3?
- Готови.
- Прието. 30 минутна готовност.
- Очаквайте заповед. Край.

Тъмнината се беше спуснала. Риск интернешънъл бяха готови за атака. След точно 30 минути. По сигнал всички стартираха еднаквите си хронометри. Провериха за последен път уредите за нощно виждане и честотата на радиостанциите си. Сложиха шлемовете и замряха по изходните си позиции.

Тъмносиният Форд Мондео спря със запалени фарове плътно пред входа на вилата. Шофьорът слезе и остави отворена вратата си. После внимателно отвори и задната и се изкачи по трите стъпала. Леко почука. Охраната в къщата се раздвижи.

Шофьорът зае мястото си, пригответи се за път и без да изгаси двигателя зачака.

Двама души излязоха отвътре, внимателно се огледаха. После единият от тях кимна...

След миг жена в светъл шлифър излезе в мрака и зае мястото зад водача на задната седалка. Единият от гардовете почтително затвори вратата ѝ, заобиколи колата отзад и седна до шофьора.

Другият отключи желязната порта към улицата и пропусна колата. Затвори я отвън и бързо се вмъкна във форда.

Плавно автомобилът потегли.

На стотина метра от къщата настъпи незабележимо оживление:

— Готовността, отменена. Повтарям. Готовността отменена. Докладвайте.

— Екип едно, готовността отменена. Разбрано.

— Ясно. Екип две. Отменена.

— Резерва три. Потвърждаваме, готовността отменена.

Ръководителят на операцията, когото всички наричаха Пилота, слаб, очилат мъж натисна бутона на радиостанцията си и докладва ситуацията на клиента. Последва инструкция, чрез сигнал, която очакваше. Тя гласеше „Прекратете“. Това беше единственото логично решение в този момент. Клиентът беше изключително предпазлив. Още от самото начало Пилота го бе забелязал. Щяха да продължат да наблюдават вилата, и отдалеч колата с Натали. Клиентът не искаше да рискуват. Онези бяха, вътре в сградата бяха изключително добри професионалисти. Никой не можеше да разчита да появят случайно нехайство.

Фордът се вля в движението и с бавна скорост продължи. Шофьорът често сменяше лентите за движение, намаляваше скоростта или увеличаваше за момент. На два пъти преминаха по едни и същи улици в тих квартал, движейки се в квадрат и отново излязоха в натоварено движение.

Натали бе облечена в светлия си шлифер, който изрично я помолиха да закопчее догоре, а после ѝ донесоха тъмна дамска барета и настояха да я сложи. Тя не зададе въпроси. Бе твърде съкрушена през последните два дни, за да се интересува от външния си вид. Все още не можеше напълно да осъзнае и приеме случилото се. С всеки изминат миг тя завинаги се отдалечаваше от Симон Сент Жак в някакъв нов живот, който не знаеше дали иска. Сега се бе вкопчила в мисълта да изпълни желанието му и с това да му предостави последна утеха.

Колата измина още километър по натовареното околоръстно шосе и се насочи към една автомивка. Представляваше дълъг тунел, в който една след друга влизаха две-три коли, които само след минути изпълзваха лъскави и влажни от другия ѝ край.

Шофьорът плавно спря във входа на мивката-тунел. Пред него имаше две коли. Друга спря веднага зад тях. Беше спортно купе с пъпчив младеж на волана. Първата кола, вече готова, запали и бавно се отдалечи. Следвайки раздвижването фордът навлезе по-надълбоко в тунела, а спортното купе зае досегашното им място, но някак поплътено се притисна напред. В този миг, седящият до Натали бодигард рязко отвори вратата си и като я принуди да се наведе я повлече в тясното пространство между автомобилите и влажната стена. Само след броени секунди тя се оказа в друга кола. Бяха я сврели на задната седалка в малкото купе, с пъпчивия младеж за водач. Бодигардът седна отпред и се сви на пода. Младежът хвърли върху него едно яке и с това операцията по размяната бе завършила. За не повече от 10 секунди.

С изненада Натали установи, че в колата, с която досега беше пътувала, на нейното място седеше руса млада жена със светъл шлифер и малка дамска баретка.

„Изглежда също като мене“ — изуми се тя. Дори не бе забелязала откъде се появи жената. До нея седеше друг бодигард, но облечен също като мъжа, скрил се на пода отпред. Почти не бе проговорил по време на цялото действие, освен че я беше накарал да съблече шлифера и баретката, и да се отпусне по-ниско на задната седалка без тях.

След минута тъмносиният Форд Мондео излезе измит и плавно пое надясно. Лъскавата му повърхност отрази за миг разноцветните отблясъци на запалените реклами. После изчезна от погледа ѝ. Те останаха още няколко минути скрити в тунела, докато четките нежно обгръщаха купето и разплискваха фонтани от пяна и вода.

Натали се обади от Приж през нощта. Беше пътувала с частен самолет, излетял от усамотено швейцарско летище.

Симон Сент Жак размени любезности със стария си приятел Пиер и го помоли да се погрижи за нея, както самият той би го направил. Пиер обеща.

После Симон поиска още веднъж да говори с внучката си.

— Добре ли си? — попита я загрижено, но бодро.

— Да, а ти? — беше се овладяла.

— Щастлив. От твоето обещание, скъпа. Благодаря ти.

— Обичам те дядо... чуваш ли... обичам те!

— И аз, моя мила, Натали. Сбогом. Ще се видим. Човек се преражда. И помни: винаги има светлина след мрака.

Това бяха последните му думи.

Затвори и въздъхна облекчено. Помълча за миг и се обърна към полковник Александър Федоров. Подаде му малко обикновено ключе от пощенска кутия и облекчено каза:

— Регистърът е ваш.

Още същата нощ Натали тихо се измъкна от къщата на Пиер. След като подписа документите и някакви странни картончета, оставени там от дядо ѝ разбра, че немощния, мълчалив Симон Сент Жак се беше погрижил за всичко. За завещанието си, за бъдещето ѝ, за сигурността ѝ. Както ѝ обясни Пиер дядо ѝ настоявал да подпише картончетата след неговата смърт и по този начин тя била гарантирана докато е жива. Докато подписът ѝ се появявал под месечните банкови формуляри, с които получаваше парите си щяла да е свободна и в безопасност. „Докато подписа ти съществува — ще дишаш и живееш волно“ — бе ѝ казал Пиер, който, очевидно, също бе в течение само на част от истината.

Щом развълнуваните домакини заспаха Натали остави кратка бележка, с която им благодареше за гостоприемството и се гмурна в нощта.

Беше свободна. Така ѝ бе казал Симон Сент Жак.

Искаше да се убеди.

Щеше провери това сама.

ГЛАВА 60

Вече седмици наред едно тъмно купе се наместваше в завоя недалеч от къщата и през целия ден, а и през нощта от него зяпаха нахално към задната тераса и към прозорците на сградата. Ден след ден ставаха все по-нагли и все по-отегчени.

Нахалството им нарасна дотолкова, че спираха колата почти пред входа на къщата и безсрамно гледаха Сара Лакомб, когато излизаше да приема покупките от супермаркета. Два-три пъти седмично един от помощниците ги носеше в обичайните хартиени пликове.

Друго движение нямаше. Напоследък почти никой не се обаждаше по телефона. Редките изключения бяха позвъняванията на лекаря, веднъж на две седмици и поръчките на Сара до местния магазин. Случайните обаждания на стари приятели бяха секнали. Някои от объркване, други от срам, трети от уважение и желание да не им досаждат в този момент.

Къщата беше безмълвна. Като безлюдна.

Крис не бе обелил ни дума откакто Сара го взе тук.

Тя уреди плащането на гаранцията и се разбра с адвоката. Делото бе отложено за след 6 месеца по медицински причини. Надяваше се дотогава племенникът ѝ да е добре. Макар че надеждата ѝ с всеки изминат ден ставаше все по-крехка.

Лекарят ѝ бе казал, че ще може да се възстанови и да се движи. Да говори. Но бе необходимо много време и спокойствие. Бе нужно да излезе от депресията, да пожелае да се бори, да има стимул да преодолее пораженията нанесени му от използваните срещу него серуми и наркотични вещества.

Но Крис нямаше стимул.

Бе загубил Джини, професията си и доверието на онези, заради които бе рискувал много пъти дори живота си. Бе я помолил, написа го с трепереща ръка още първите дни, да намери по телефона Франк и се затвори още повече в себе си, когато тя му каза истината: Франк беше изчезнал безследно. Дори близките му и безбройните му жени не знаеха нищо за него.

Тази истина не можеше да му спести.

Ако излезеше от кризата — трябваше да знае с какво ще живее.

Така стояха нещата. Животът беше жесток към него и той, за да продължи трябваше да се пребори. Беше мъж. Беше един от Лакомб. Трябваше да успее.

Тя тайно се надяваше на това, но не можеше да отмине и реалността. Той беше смазан.

Дните минаваха.

Еднакви и безмълвни, в неизбежната компания на „Ескорта на Мендес“.

— Как е Чико? — изпука радиостанцията.

— Нищо няма. Както ръми, май няма да го изкарва на терасата. Сигурно сега му слага млякото.

— О, значи си имаме на отглеждане млекопитаещо?

— Да бе, задник такъв.

Вече съвсем се скапваха. И тя от вилата, пет мили по̀ на север. По цели дни, докато почиваха, играеха карти, а после се сменяха и киснеха в колата тук. Дни наред никой не идваше в тази къща, освен момчето от супермаркета или инкасатора за електромерите, водомерите или там каквото и да е. Нищо не се случваше.

Чук, чук!

Почукването по стъклото го стресна.

— Хей момче, искаш ли какао?

„Старата“ бе излязла от къщата и държеше внимателно за ръбовете димяща пластмасова чаша с кифла отгоре.

В унес Чико несъзнателно спусна автоматичния прозорец.

— Моля? — Попита неподготвен той.

— Донесох ти какао и кроасан младежо.

— Ъ-ъ добре... Благодаря — сети се да изломоти той.

— След като си завършиш закуската — продължи Сара Лакомб, — ще запалиш тази лъскава кола и ще отидеш някъде далеч, далеч оттук, нали момче? Това е частна собственост и добре виждаш какво пише. Четеш нали?

Протегнал ръце към чашата Чико застина. Челюстта му злобно се напрегна и устата му се разтвори в нагла усмивка.

— Тук ми е добре — заяви той и понечи да затвори прозореца, но жената му попречи, като мушна чашката и го блокира. Той се вбеси и се протегна да изблъска ръката ѝ.

— О-о-х — изрева Чико. И притисна ръцете си изгорени от врялата течност. Беше го заляла, тая стара вещица! Искаше да я смаже, та дори самият Мендес лично да му отрежеше топките. Превъзможвайки болката бръкна за автоматичния си пистолет до седалката.

— Замръзни — извика старата дама.

Чико погледна към нея и се втрещи от изненада.

От прозореца го гледаше дулото на страховит стар армейски Уинчестър от солиден калибър, който с лекота пробива релса, да не говорим за зализаната му мургава глава.

— Слушай невъзпитан младежо — каза Сара — сложи си ръцете на волана и единственото движение, което ти разрешавам, е да запалиш двигателя, да включиш на директна и плавно да натиснеш газта. После не искам да те виждам край дома си.

Чико се изсмя.

Бабичката само се правеше на важна. Ако с един бърз удар блокираше дулото на пушката настрани и заедно с това стреля с пистолета щеше да е достатъчно — толкова ѝ трябваше на нея за да се побърка от ужас.

„Сега!“ — Чу той вътрешния си глас и стрелна ръката си нагоре към насоченото дуло.

Страничните стъкла на колата се пръснаха и ушите му изпищяха.

— Ръцете на волана!

Трябваше да се подчини.

Без да го изпуска от прицел Сара отстъпи към входа на къщата и стреля по задната част на колата като пръсна задната лява гума. Чико се сви на пода и стисна пистолета си. Позицията му беше неудобна, но щеше да стреля само колкото да я стресне. Вдигна го и гръмна напосоки.

Сара му върна точен изстрел, който му подсказа много. Трябваше да се измъква и да не продължава тази играчка. Запали двигателя и включи на скорост. Пореден точен изстрел прониза огледалото за обратно виждане. Беше знак да не мърда. Биваше си я бабата. Чико се поколеба за миг. Огледа се, за да измисли нещо.

„Тая какво прави, бе!“ — изуми се мургавия.

С приклада на още димящата пушка Сара разби най-близкия прозорец на антрето, като блъсна съзнателно, но с болка на сърце статуята на Венера Милоска. Отвътре се чу грохота на изпочупени стъкла и раздран плат. После стреля и по дясната гума, лишавайки мексиканеца от всякакъв шанс за отстъпление.

Без да изпуска от очи мургавия Сара се намести добре зад един цветарник и се прицели.

Зачака.

Сирените бяха вече наблизко.

Шериф Симънс си беше удържал на обещанието.

Той видя още от завоя простреляното купе и изскочи от патрулната кола заедно с помощника си Кевин направо с пистолет в ръка. За секунди изхвърлиха от шофьорската седалка мургавия натрапник и му сложиха белезници. Докато Кевин му изреждаше правата, Симънс се приближи към къщата.

— Как си Сара?

— Този човек нападна дома ми и стреля по мен — заяви с най-тревожния си глас тя.

Симънс погледна към разбития прозорец и разбърканото антре без да се задълбочава. Откакто осиновеният от нея Крис Лакомб беше преместен тук в района се навъртаха всякакви.

— Май че и ти си гръмнала веднъж-дваж, а Сара? — промърмори шерифа и добави — Това там става само за боклука — посочи той към купето с глава.

Сара примигна невинно и уж смутено сви рамене. После тръгна царствено към дома си. Като че ли се връщаше от обиколка по бутиците на Родео Драйв.

— Ще изпратя по-късно хора да махнат тая развалина оттук — викна шерифът след нея и се запъти към патрулната кола.

Кевин като по-млад, щеше да има грижа да огледа мястото и да се оправи тук. Да запише също и показанията на Сара. А шериф Симънс лично се зае да откара това мургаво говедо в участъка. И да си поприказват от сърце.

Топъл, току-що стрелял пистолет, навлизане в частна собственост, взлом. Ако нямаше и разрешително за носене на оръжие

беше съвсем готов да яде парите на данькоплатците в някой щатски затвор.

ГЛАВА 61

Няколко дни подред тя минаваше покрай фамилия дом на Сент Жак. Бавно управляваше колата си като неопитен шофьор и наблюдаваше. Три-четири дни правеше едно и също. Паркираше в края на уличката и загледана в лист хартия, с някакъв адрес вървеше покрай фасадите, все едно че търси определен номер. После разочаровано тръсваше глава и се връщаше обратно.

Беше сигурна.

Къщата вече не беше под наблюдение.

Можеше да влезе.

Направи го още същата вечер. Внимателно отключи вратата на градината и бързо прескочи стъпалата до входа. Ключалката на външната врата не ѝ създаде проблем. Някой преди това я беше разбил внимателно, така че да не личи. Къщата беше отворена.

Тя влезе без да пали лампите и безшумно обходи хола. Не беше разхвърляно, но бяха ровили. Старателно. Мебелите, картините, статуетките изглеждаха като пийнали и полузадрямали старци. Бяха се килнали кой накъдето свари. Разгледа целия долен етаж, после се насочи към стълбата и бавно и тихо се качи.

Не, Натали не се бе прибирала преди да изчезне, съпроводена от пазачите си. Ако са ѝ позволили да мине първо отгук, никога не би си тръгнала хей така, без да вземе някоя неща. Не и една жена. Една романтична жена като нея.

Беше я следила достатъчно дълго, за да долови същността на Натали — подплашена сърна, преизпълнена с любов, която не може да подари.

Разгледа внимателно спалнята.

Не очакваше да намери кой знае какво. Красива, просто обзаведена стая на човек, който обича дома си.

Съседната ѝ стая беше ателие. На статива все още стоеше недовършена картина. „Вятърни мелници“ беше изписано на листче, прикрепено към дървения му скелет.

„Сигурно е обмисляла това работно заглавие“ помисли си тя и продължи да разглежда. Пред очите ѝ сякаш на вълни преливаха малките радости, страховете, полетите на чувствата и житейските откровения на една наранена жена.

Внимателно разглеждаше картините. Една по една. Беше странно изживяване.

Вмъкна се в този дом, за да потърси някакъв малък знак, който да ѝ подсказе как да открие изчезналата жена, от която толкова се интересуваха шефовете ѝ, а седеше тук и се любуваше на картините излезли изпод нейната четка. В мрака на ателието лъча от мощния ѝ фенер сякаш пробождаше образите на платното и настояваше за пълно откровение. Бе нещо като разпит.

Разпит на картини.

Когато светлината се плъзна по едно от платната, жената занемя. Остави внимателно картината върху стол с облегалка, отдалечи се, освети я изцяло и се загледа.

Посрещнаха я две очи.

Пламенни и много женствени.

Руси къдри се спускаха покрай красивото лице. Жената беше гола. Нехайно легнала, усмихната. В изражението ѝ се четеше обещание, насмешка и примирение. Цялата загадъчна магия предназначена за мъжа. За онзи, който трябваше да бъде привлечен, очарован, възвисен и покорен.

После поробен и отхвърлен.

Личеше, че Натали бе рисувала тази картина с особена любов, но и с много фин реализъм. Бе отдала дължимото на чувствата си към обичана приятелка, без да се срамува да каже истината за нея. Примамливата гола жена беше проститутка. Изписана с романтично-носталгичната четка на Натали. Картината беше като дует. Между две жени, които можеха да си кажат всичко, докрай без да се наранят.

Погледна датата. Беше от миналата година.

Фенерът потръпна в ръцете ѝ.

Тя се взря.

Доближи се до картината и фокусира светлината върху небрежно разхвърляните възглавници, вълнистата материя на нежните чаршафи... разгледа внимателно сянката, което рамката на невидимия прозорец хвърляше върху леглото на тази картинна жрица на любовта.

Притвори очи.

Инстинктът ѝ подсказа, че беше права.

Тихо излезе. Притвори вратата след себе си и незабелязано премина през двора. Колата ѝ бе наблизо. Зад ъгъла.

Отиваше да намери Натали.

ГЛАВА 62

Един социолог беше писал, че за дадено общество можеш да научиш много по отпадъците му. Май се казваше Ванс Пакард. Тя не си спомняше с точност. Беше отдавна, когато прочете един от трудовете му за потребителското общество в колежа. Стара история. Сега, когато се навърташе край рафтовете в малкия супермаркет за миг си помисли как някои безсмислени на пръв поглед знания могат да помагат в най-неочаквани ситуации. Загледа се в хората, които бутеха колички или носеха пластмасовите си кошници. От това какво пазаруват и как избират можеше да научи много за всеки един от тях. Колко внимателно разглеждат цените, пресмятат ли бързо наум максималната сума на покупките, двоумят ли се да вземат нещо полукосно? Можеше да отгатне колко голямо е семейството им, имат ли деца и дали те са момчета или момичета. Дали живеят сами или дали внезапно са им дошли гости.

Изискваше се само малко време и наблюдателност.

Тя разполагаше и с двете.

Проследи с поглед червенокосата. Бе влязла преди минути.

Тъкмо нея очакваше. За пореден път, тази седмица.

Несъмнено преди е била руса, каза си тя. Бе виждала това лице, обрамчено с руси къдри.

Червенокосата нахакано премина покрай рафтовете като жена, която добре знае как да се оправя с живота. Сама.

Вече знаеше името ѝ. Паула. Фамилията беше без значение. Знаеше и адреса. Берг страат № 2, тухлена къща на ъгъла с канала Херен Граахт. Беше съвсем наблизко, малко встрани от площад Дам. Можеше да я намери, когато реши. Нея и още някого. Ако беше там. Щеше да го научи със сигурност. Скоро. Може би сега.

Паула бе бърза в пазаруването, както и с клиентите. Нахвърля в количката си няколко плодови млека, пакет зеленчуци за салата, опаковка сухар и едно пиле за грил. После се отправи към щанда за козметика.

Тя не я изпускаше от поглед.

Беше открила Паула там, където очакваше. В Амстердам. Край каналите и витрините с червени фенери. Съвсем в центъра на града. Там откровено и безсрамно иззад стъклата тържествуваше най-древната професия. Жени от цял свят, хубави и ужасни, заставаха в рамките на прозорците, облечени в еротично бельо и настойчиво предизвикваха клиенти с жестове и пози. Групички туристи се лутаха насам-натам и весело си подхвърляха остроумни забележки. Пъпчиви юноши разпалено коментираха женските прелести, втренчени в някоя усмихваща им се кака, а когато някой се престащаваше да влезе при нея за първото си сексуално преживяване останалите го изпращаха и посрещаха с възторжени скандирания, като на футболен мач.

Всяка нощ Паула беше една от тях, от платените витринни красавици. През деня — справяща се със самотното си ежедневие млада жена. Предизвикателна, но хубава.

Почти приключи покупките.

Беше се справила много бързо. Като човек, който предварително знае от какво има нужда. Забави се само пред безкрайната редица шампоани и гелове за коса. Механично протегна ръка към един, такъв, вероятно често си купуваше, после се замисли за миг. Като че ли се опитваше да си спомни нещо. После избра друг.

Хвърли попътно в кошницата кутия ученически пастели и блок за рисуване и се отправи към касата.

Беше достатъчно.

Докато Паула плащаше, тя излезе на улицата.

Трябваше час по-скоро да изпрати съобщението си.

ГЛАВА 63

— Това не е той! — промълви ужасен Дон Ернандо.

След инцидента в Сан Клементе, когато мръдналата леля на Лакомб бе стреляла по колата на Чико, набързо бе изпратил екип фотографи с телеобектив. Използваха яхта, която спокойно се поклащаше на няколкостотин метра от брега направо срещу терасата. Снимките бяха добри, макар че им се наложи да се навъртат цели два дни, докато времето се оправи и инвалидния стол отново да се появи под слънцето на терасата. Достатъчно ясно виждаше, че там седеше друг човек. Отдалеч можеше да мине за Крис Лакомб, но не и при това увеличение.

Той беше изчезнал. Бе ги надхитрил. Бе приспал бдителността им още веднъж. Чудесен стил! Те самоуверено бяха решили, че са го пречупили.

Дон Ернандо се размисли дали да не отвлекат тая стара вещица и да я принудят да им разкаже това-онова. После отхвърли тази идея. Едва ли племенникът ѝ бе казал много. Вероятно беше предвидил, че ще се сетят за този вариант. След като така ловко се бе измъкнал, значи бе премислил и последствията с ход напред. А и бабата не беше вчерашна. Нямаше да се колебае да гръмне още няколко пъти по всеки един от хората му, който се опита да я доближи. След това сигурно цялата щатска полиция щеше да е наоколо. И без това обикаляха от време на време след инцидента.

Не, нямаше да стане така. Колкото и да му беше неприятно, трябваше да информира Алекс.

„Аматьори“ — чу съскащия глас на чужденеца още преди да е набрал номера. Независимо от всичко щеше да позвъни. Въпреки неприятностите. Лакомб беше крайно време да отиде във водите на залива. На Мексиканския залив. При акулите. Отдавна трябваше да го направят, вместо тази показна наказателна акция с публичното му унижение. Дон Ернандо вярваше в своите елементарни истини: „Най-добрият враг е мъртвият“ за хиляден път си повтори той. Това щеше да каже и на Алекс. „Вие настояхте да го оставим жив толкова време след

като го хванахте, сега си го намерете“. Защо трябваше да чака още две седмици, преди да изпрати най-после Керидо при „репортера на годината“? Алекс му беше вързал ръцете без обяснения. Сега обаче, Дон Ернандо щеше да настоява. Никакви две седмици. Не искаше да чака нито ден.

Вдигна телефонната слушалка и набра номера.

Въздъхна и изчака да отговорят от другата страна на линията.

Наложи се да остане така дълго. Прехвърляха разговора. Изминаха няколко безкрайни минути преди Алекс да се обади. Беше някъде далеч от обичайното си място.

Разговорът свърши бързо. Не без напрежение и прехвърчащи искри и от двете страни. Без значение. Сега трябваше да направят неотложното, не да се разправят.

Дон Ернандо извика Франсиско и нареди кратко:

— Време е да го убиете. Незабавно.

ГЛАВА 64

— Колко?

— Докъде?

— Маями.

— Кога?

— Веднага.

Патрик, към който всички се обръщаха с краткото Пат се подвоуми.

— Трябва да говоря по телефона с колегата ми, помощник-пилота и ако се договорим за цената да го изчакам да дойде.

— Не.

— Какво?

— Не. Ще летиш сам.

— Но...

— Колко?

— 20 хиляди — напосоки изстреля летеца. Без да се надява да получи такава сума. Но с този клиент поне можеше да опита.

— Добре — неочаквано за Пат се съгласи той и попита: — За колко време ще сме там?

— Самолетът е бърз, но най-малко за 4 часа и то ако летя като камикадзе — ентузиазирани от сделката обясни Пат.

— Именно това очаквам от теб. Кога излитаме.

— Може би след час.

— Давам ти 20 минути.

— Хей, човече, ти разбираш ли, че не съм направил летателен план, а има и още куп формалности, които са абсолютно задължителни...

— 25 хиляди. В брой — прекъсна го пътникът — Веднага.

Пилотът само изпъшка и протегна ръка. Бог му беше свидетел, че предприемаше най-неразумния полет в живота си без предварителна подготовка и без втори пилот. Освен това и метеорологичната прогноза не беше бляскава, но пък имаше шанс да

изкара добри пари, а самолетът му отново се нуждаеше от значителни суми за текуща поддръжка.

Клиентът извади няколко стегнати пачки с петдесет доларови банкноти и му подаде две, общо 10 000 долара.

— Това е предплатата — каза той — А сега побързай.

Старичкият Лиър се засили по пистата и излетя в нощта. Бившата корпоративна машина бе видяла и по-добри времена. Вече на почти 23 години позахабена, но се крепеше с големите усилия на Пат и с доста разходи, от които му приляваше. Въпреки това вършеше работа. Особено за полети като този, в който пътниците се интересуваха повече от времето на пристигане, отколкото от удобствата. Издигнаха се на 28 хиляди фута и взеха курс на югоизток.

Сара Лакомб изумена му подаде малка бележка и без да каже дума посочи един от пакетите в кухнята, току-що доставени от близкия супермаркет. Обичайно покупките пристигаха в понеделник и петък преди обяд, а с мълчанието и двамата бяха свикнали от седмици. Дните им преминаваха сиви и безмълвни.

Крис апатично разгъна листчето и няколко пъти прочете съдържанието му. Интересът му към посланието не беше по-голям, отколкото към обикновена обява във вестник. Въпреки че организма му бавно се пречистваше от серумите и наркотиците, с които го бяха тъпкали при разпитите, все още усещаше реакциите си забавени, тялото си като чуждо, а мисълта си блуждаеща и разпиляна. Кошмарите не го оставяха да спи спокойно нито една нощ. Чувстваше се смазан и изтощен, но най-лошото беше липсата му на желание да превъзмогне депресията и физическите си проблеми, породени от прекомерния стрес.

„Има последен шанс. Направи го!“, препрочиташе отново съобщението. Следваше адрес и име. Без подпис на подателя. Звучеше му като отломка от безвъзвратно изгубено минало. „Шанс за какво“ — питаше се той с горчива ирония. Краката му едва се движеха и дори четенето му създаваше проблеми, беше изгубил, и обрекъл на смърт скъпи приятели. Бе останал сам, обречен на самообвинения. Не, не беше същият човек... Шансовете бяха пропилены...

Постепенно мисълта му се концентрира.

Бавно се съсредоточи върху листчето. През погледа му бе преминало нещо, което отначало му се стори измамна халюцинация. Напрегна се да си спомни. Откритието го накара да се задъха. Досега не бе разгледал внимателно почерка. Неподписаната бележка съдържаеше букви, изписани така, както само човек, упражнявал се дълго в съставяне на рапорти, схеми, карти и техническа документация би го направил. Крис познаваше този човек. Бе служил дълго във ВВС на САЩ. Летял като фотограф. Съобщението идваше от бившия капитан Франк Търнър! Съобщението беше от него, писано от него! И то скоро. Франк беше жив!

Жив!

„Боже мой, Франки!“ Ръцете му се разтрепериха. Страх го беше да повярва, че е истина. Толкова дълго бе живял с угнетяващата мисъл за смъртта му, че сега се чувстваше напълно объркан.

„Има последен шанс. Направи го!“

Още същата нощ Крис тихо започна да се упражнява. Заради него. За да бъде отново заедно с приятеля си, с който толкова много бе свързан и на който дължеше толкова много заради общите им трудни моменти. Франк сега му даваше стимул да излезе от вцепенението и да се опита да спринтира на финалната права към последния шанс да заживее както преди.

„Направи го!“ — чуваше гласа му докато ден след ден се затваряше за часове изморителни упражнения за тялото и мозъка. След около седмица Сара забеляза промяната. И продължи да мълчи. Но окуражена. И с онзи неин неповторим блясък в очите. Гордостта от силата му да превъзмогне най-ужасното.

Самолетът с един-единствен пътник самотно се бореше с нощното небе. Той се намести по-удобно в едно от креслата и изтощено затвори очи. Все още не беше достатъчно във форма за такива геройства. Но не можеше да чака повече. Дългите дни на болка и самосъжаление бяха приключили. Беше прозрял нещо, което му убягваше толкова дни преди това. Имаше начин да стигне до целта, а Франк му бе подсказал първата стъпка. Дано само времето му стигнеше. Трябваше да го направи. Заради Джини, заради Сара, заради Франк и Бърти, заради всички хора, които обичаше и му се бяха

доверили. Не. Не всичко беше загубено, както му се струваше преди. Макар и с голямо закъснение той бе намерил отговора за мълчанието на Симон Сент Жак. Инстинктът му подсказваше, че е прав.

Бръкна във вътрешния си джоб и извади картичката, получена с дисковете на „М“. Беше детска рисунка. На едно стебло две цветчета: кръглолико момчешко лице и усмихнато момиченце. Преди не бе забелязал колко много очите на момичето му напомнят на Натали. Да, това беше тя. До цветето усмихнат се бе изправил градинар с каскет. Така сигурно е изглеждал Симон сен Жак преди години. Това беше мил семеен портрет, за щастие останал у него след всички перипетии.

Как не се беше сетил по-рано!

Картичката — тя беше паролата.

Без нея старецът нямаше да му каже нищо, освен онези безсмислици за преражданията.

Всъщност безсмислици ли бяха те?

Крис се опита да възстанови разговора си с него в клиниката Ройх.

Точно така! Сент Жак му бе говорил за градина с цветя! Подсказвал му е за паролата, за картичката с градинаря. Добре, какво още беше казал стареца.

„Миналото никога не може да бъде загубено. Остават следи, въпреки всичко.“

— Защо? — бе го запитал Крис.

Сент Жак не му отговори.

После, после...

Накрая, когато му бе показал последното съобщение на „М“ с формулата Симона + 2CD + Регистър = Светлина след мрака, Сент Жак бе направил онзи жест, който казваше „Сетих се“ и към него бе добавил последното си изречение:

— Човек винаги намира светлината след мрака, когато я търси. Всяко нещо се преражда. Дори миналото — разсеяно бе завършил разговорът им старецът сочейки към бележката.

Крис съвсем ясно си спомняше това, но нищо не му говореше. Ако Симон Сент Жак му подсказваше, че трябва да продължава да

търси, защо с нищо не му помагаше? Сигурно заради паролата. Точно затова Крис бе предприел второто си, за жалост неуспешно пътуване от Хонконг за Цюрих. Сега трябваше да опита отново. Този път щеше да успее.

„Ами ако е мъртъв!“ преряза го коварна мисъл.

„Издадох ли го? Говорих ли за него и Натали, когато ме бяха натъпкали с химикали?“ И преди му беше минавала тази мисъл, но сега, когато се беше запътил в последната си самотна атака усещаше с цялото си същество злокобната сила на този въпрос. Не можа да намери точен отговор. Губеха му се часове, дори дни. Бе живял дълго в полусън. Но нещо му подсказваше, че е говорил за и него и за Натали. Може би в някое далечно кътче на съзнанието му се беше съхранила частица памет от онези ужасни дни. Напрегна се опита се да си спомни...

— Сър, по-добре е да кацнем, някъде наоколо. Поне за час. —
Пилотът изглеждаше притеснен.

— Защо.

— Не усещате ли турбуленциите. Движим се срещу буря.

— Не ме интересува. Проблемът е твой. Никакво кацане.

— Но сър. Опасно е. Не сте ли чували за thunderstorm.

— Чувал съм.

— Мога да направя само едно: да променя изцяло курса и да заобиколим.

— Не. Бързаме.

— Но по дяволите, разберете, че няма самолет, който да е преминал през гръмотевичен облак и да е оцелял!

— Тогава не преминавай, но не искам да се отклоняваш много от посоката и да обикаляш за Маями през Охайо.

Пат отново изпъшка. Трудно му беше с клиент като този. Беше категоричен и застрашителен. Е, слава богу, платежоспособен. Пат беше добър пилот. Но винаги допускаше до съзнанието си разумна доза страх. Не обичаше прекомерния риск. Ето че му се налагаше да го поеме.

Самолетът се тресеше.

Щеше да е така задълго. Ставаше истински опасно. Старият Лиър можеше да понесе само определена сила на турбуленциите. Умореният метал би поддал при тласъци далеч по-малки от

предвидените в разчетите преди 23 години, когато нов, новеничък самолетът бе излязъл от заводските хангари.

— Хей Алфа 362 Новембър Танго, човече, накъде си тръгнал бе! — му изкрещя пренебрегвайки всички формалности на радиокомуникацията авиодиспечерът от близка кула, който следеше курса му на радара си. Лиър-ът се носеше към бурята. Пат му докладва леко изменение на курса на север и продължи, независимо, че диспечера му извика:

— Ти си откачен бе! Кацай бързо, всички полети в радиус на 200 мили са отменени! Кацай или се връщай назад!

Гласъците ставаха все по-жестоки. Лиърът се подмяташе. Навлизаше в ада. Гръмотевиците бяха съвсем наблизко. Едри капки дъжд удряха по крилата и предното стъкло. Прехвърчаха и топчета град. Самолетът пропадеше рязко надолу и с трудност се издигаше. Отначало Пат се бореше да набере максимална височина, за да прелети над бурята, но справката, която получи по радиото на честотата на местната метеорологична служба му подсказа, че усилията му са безсмислени. Този самолет не можеше да лети чак толкова високо. Беше като кораб в ужасна морска буря. Без шанс за спасителна жилетка.

Борбата продължи повече от половин час.

После хоризонтът бавно утихна и отпред тихо се показаха първите слънчеви лъчи.

Наближаваха Маями.

След като кацнаха на малко летище за частни самолети Пат прибра останалата част от парите, остави ги на съхранение и мигом се напи.

До смърт.

Бе прекарал най-кошмарната нощ в живота си.

ГЛАВА 65

Пътникът Ернандо Луис Мендес, спеше непробудно. Стюардесите на Бритиш еървейз не го обезпокоиха за храна и напитки през целия път до Лондон. Когато влезе в транзитната зала на летище Хийтроу пътникът Мендес незабавно се отправи към най-близкото гише и завери билета си за първия възможен полет до Амстердам. Щом изключиха самолетните двигатели бе един от първите, които се отправиха към изхода и служителите на холандския паспортен контрол, където показва новичкия си бахамски паспорт.

Качи се в такси и кратко каза на шофьора:

— Дам, Грандхотел Краснополски.

ГЛАВА 66

Натали се вцепени. Рисуваше в скицника, седнала до прозореца на втория етаж. Видя го как приближава отдалеч. Позна го с ужас.

Чудесно бе избрал времето. Обедното затишие. В околните сгради и помещения почти нямаше хора. Паула беше излязла съвсем за кратко. До пицарията. И както се бяха уговорили не беше заключила. Щеше да е по-удобно ако се наложеше да бяга. Нямаше да има време за ключове и ключалки. Беше съвсем сама.

Мъжът крачеше уверено покрай канала направо към тяхната сграда... Знаеше точно къде отива.

Тя разтреперана го гледаше. У нея се надигаше и злоба и отчаяние и страх.

Реши.

Щеше да го убие.

Трябваше да убие поне този.

Заради дядо й, заради майка й заради всички от тази злощастна фамилия, които бяха си отишли... Скапан живот.

Дори Симон Сен Жак се беше излъгал, когато я уверяваше, че е в безопасност. Докато Сент Жак бяха живи, никой от тях не беше в безопасност. Не и на тази земя.

Озлоблението се надигна и заля тялото й. Даваше й сили.

Нямаше просто така да се даде.

Поне не на този!

Мъжът бе пред входа — пред единствения вход.

Необходимо му беше само да влезе, да изкачи скритата зад нишата стълба. После да стреля. Стига да знаеше с точност къде е тя. Дали я беше видял, когато сядаше следобедите край прозореца? Как я бе открил тук, в Амстердам при проститутките? Беше се приютила в апартаментчето й, направо над „работното помещение“ и не мърдаше оттам с дни, докато Паула обработваше долу грухтящите си запотени клиенти.

Не, нямаше време да размисля сега. Оставаха секунди, в които докрай щеше да се бори и поне да отмъсти. Поне на един.

Зареди своя пистолет „Валтер“ и се пригответи.

Щеше да стане убиец.

С ръцете, които рисуваха живота, милваха децата в градинките и окуражаваха сивите дни на Симон Сен Жак.

Щеше да го убие.

Поне този! — думите кънтяха като заклинание в главата ѝ.

Мъжът почука на вратата, изчака и натисна дръжката.

Аз или той! Крещеше най-великия инстинкт, самосъхранението. Тя направи няколко безшумни стъпки по стълбището и прикрита зад нишата вдигна пистолета.

Затаи дъх.

Очакваше го.

Той влезе.

Без да се оглежда вдигна ръце нагоре, бавно и смирено, обърна се с лице към стената и застина така.

Зачака.

Предаваше ли се? Играеше ли? Не, нямаше да я заблуди.

Мъжът стоеше неподвижен и безмълвен.

Тя пристъпи тихо още малко надолу, за да вижда по-добре. Нервно премести поглед от него към алеята покрай канала навън. Беше ли сам? През стъклото, оброчно предизвикателни тюлени пердета се виждаше пустия тротоар. Навън нямаше никой.

Мъжът не мърдаше.

Натали усещаше се как под разтвореното му сако заплашително се поклащаше пистолет. Или поне си въобразяваше, че е там. Ръцете му бяха високо над главата. В лявата бе вдигнал пощенски плик. И се взираше в стената пред себе си.

Пликът, сети се тя — не беше ли той уловката? Не можеше сега да отвлича вниманието си с него и все пак... плик! Защо плик? Убиец или вестносец беше той? Това ли се опитваше да ѝ покаже, че писмото е целта на мисията му?

— Въръжена съм. Внимателно хвърли плика назад! — каза тя, като се опита се да звучи строго, но несигурният ѝ глас с треперене издаваше напрежението.

С леко движение на китката мъжът го запрати по посока на гласа. Остана все така безмълвен. И странно, опря дланите си плътно на стената и долепи лицето си към нея. Така бе напълно безпомощен.

Натали преценяваше. Щеше ли да я изненада докато се навеждаше за да вземе писмото и докато го отваряше?

Отново погледна през витрината.

Не! — изкрещяха сетивата ѝ. — Мръсник!

Откъм канала двама мъже с кожени якета и очила забързано крачеха към ъгъла с ръце дълбоко в джобовете. Оставаха им още около 50 метра.

Свърши се! — каза си Натали.

20 метра. Гледаше невярваща и ужасена.

10 метра. Вече чуваше чаткането на ботушите им. С трепереща ръка се прицели в човека до стената и докосна хладния сърп на спуська. Поне този! — кълтеше заклинанието мозъка ѝ.

5 метра. Чат-чат-чат.

Затвори очи. Не искаше да гледа.

Чат-чат-чат-чат-чат.

Никой не влезе.

Отминаваха...

Чат-чат-чат.

Просто двама случайни минувачи с черни кожени якета.

Натали отпусна спуська и се втрени, дишайки начесто и дълбоко.

Мъжът до стената не бе помръднал.

Все така чакаше.

Без да го изпуска от мерника вдигна плика и напипа съдържанието. Шумоленето на хартията сякаш разрязваше стените.

„Някаква картичка“, мина през ума ѝ.

Мъжът край стената видимо се напрегна. Следеше звука от движенията ѝ...

Дебнеха се.

Натали за миг сведе поглед към лявата си ръка да погледне към твърдия лист...

Изкрещя.

Изпусна пистолета и се свлече на пода.

Продължаваше да крещи:

— Не-Не-Не-е-е!

Мъжът до стената не беше помръднал. Бавно се обърна, наведе се. Прибра валтера ѝ в джоба си. Сложи я да седне. После я прегърна.

Крис бе намерил Натали.

— Ким, Кими, Кими! — шептеше Натали. Животинска болка изгаряше всяка нейна фибра. Едно тяло бе разсечено на две. Нейният брат го нямаше! Дядо ѝ също си беше отишъл, а този човек бе единственият, в целия свят, на който можеше да се опре! Единственият.

— Кими! — Натрупваните с години страдания се бяха отприщили в болезнен поток на сълзи и думи... — Знаех, научих случайно за баба. И за дядо Симон, колко смел и силен е бил той да я остави на смърт, за да ги спаси всичките: и татко и бременната ѝ сестра... После мама... как плачеше само за татко, а аз се молах на Кими... да не тръгва. Молах му се, но не го спрях... Дядо... дядо знаеше, че и Кими ще умре... видях го в очите му, ужаса, когато Кими замина... Боже мой — с какво заслужих това страдание! Толкова ги обичах и така се страхувах... за тях! Боже, господи ти си жесток... Жесток си!

Крис я притискаше до гърдите си. Галеше нежно косите ѝ. Разбираше болката ѝ.

За миг си припомни един неделен следобед на Лос Анджелис Интернешънъл. Все още нощем душевните му рани се отваряха и той истински страдаше, както Натали сега. Това бе то цената, жестоката цена на големите тайни.

Дали наистина си струваше... питаше се той.

За кой ли път.

Натали седеше до прозореца в полутъмната стая.

Паула ги беше оставила на мира. Днес нямаше да работи.

— Как ме намерихте? — попита тя, след като малко се съвзе.

Крис ѝ подаде листче с адреса. Беше онова, с почерка на Франк. После добави.

— Един приятел ми го изпрати. Човек, на който имам пълно доверие. Нямам идея как ви е открил, но на него може да се разчита. Не би се продал на престъпници.

Натали неуверено се съгласи с очи.

— Знаете ли още като ви видях първия път, — заговори тя, — вярвах, че знаете нещо за Кими. Чувствах го. Мисля, че и дядо...

— Разбрах за него. Съжалявам — тихо каза Крис.

— Да, отиде си като средновековен рицар. Несломим.

Замълчаха. Сълзите безмълвно се стичаха, колкото и да искаше да ги сдържа. Той изчака, а после я помоли:

— Можете ли да ми разкажете онова, което знаете — всичко отначало? Трябва да бързам. Всеки час и минута са важни. Моля ви Натали!

— Вече нищо не ме спира... насечено каза тя и преглътна.

— Първо ми кажете за картичката. Какво означаваше тя? Не се сетих за нея първия път. После се взрях в образите на децата и поливача. Схванах, че е важно. Но не знаех точно как да постъпя.

— Когато татко почина, някакъв импулс ме накара да нарисувам картичката с момченцето и момиченцето — две цветчета на едно стъбло. И дядо като нашия градинар. Исках така да бъдем с Михаил — неразделните брат и сестра.

— Михаил — Кими ли е?

— Да, една детска игра на срички — Михаил, Мики — Кими. Той от своя страна нарисува същата картичка, но с резките си мъжки щрихи. Разменихме си ги. Още пазя моята. Бяхме си обещали, че ако живота ни раздели — те ще бъдат нашите талисмани, които на никого няма да дадем! Каквото и да се случи, докато сме живи. Не можех дори да помисля колко скоро щеше да му потрябва. Когато Михаил замина за Лондон ми показа своята картичка и каза — ако някога я получиш от друг, довери му се! Като че ли е знаел, че ще има моменти, когато не ще може да дойде при мен вместо него. И той беше като дядо, все гледаше да се подсигури. Животът ми се изпълни със страх. Оттогава постоянно мислех за него и сънувах кошмари.

— Кой беше Симон Сен Жак? — тихо попита Крис.

— Научих всичко много късно. Чрез Михаил, без самият той или дядо да подозират за това. Никога не биха ми стоварили такъв товар. Прекалено много ме обичаха, за да ме посветят в тайната. Но я научих. Случайно. Симон Сен-Жак е капитан Семьон Афанасиевич Левински. Изкуствовед, работил за кратко в Ленинградския Ермитаж. Роден през 1911, обичал да играе шах и помнел стотици партии наизуст. Използували го като експерт по златните накити и обредните

украшения на царските фамилии и Руската православна църква, съхранявани в музея. Придобил всичките си знания от някакъв далечен роднина, който десетилетия наред работил при царя. После старият човек бил разстрелян, за всеки случай. Това било обичайно в бъркотията на Социалистическата революция. Но дядо помнел всичко, научено от своя наставник. Имал невероятна памет и бил като енциклопедия. Междувременно лидерите на работническо-селската власт си присвоявали безапелационно имуществото и ценностите на потомствената аристокрация и едрата буржоазия, която напускала Русия, или била избивана. Към хранилицата на Партията на работниците и селяните потекли камиони, натоварени с ценности, които никой дори не можел да преброи. Били погубени невероятни неща с художествена и историческа стойност.

Натали замълча, замисли се и продължи:

— След като умрял Ленин, Сталин решил да сложи ръка на награбеното, да го централизира изцяло, за да строи своята „Велика държава на работниците и селяните“ и като „Баща на всичките народи“ да захване „Световната революция“. Бил истински грандоман и деспот. Искал да наложи своя модел на целия свят. Нашето поколение не знае нищо за него, но там, зад Желязната завеса, е унищожил толкова хора... Та... Тогава се появила нуждата от хора като дядо. Заграбеното било много и в пълно безредие. Крадяло се, пилеело се и дори разстрелите не помагали много. Сталин издал заповед да се приведе в ред този фонд. Потрябвали им експерти по златните ценности и ето че Семьон Афанасиевич Левински бил назначен в Москва. За да бъде „верен“, съпругата му Елена била затворена в лагер като „враг на народа“ след някакъв нагласен съдебен процес, каквито тогава имало много. Така взаимозависимостта била очевидна — от неговата лоялност зависел нейния живот. Било е някъде около 35-та. Дядо е бил съвсем млад. Елена, жена му, също. Родила е татко в лагера. И двамата е трябвало да останат там. Поне докато татко порасне толкова, че да го преместят в лагер за непълнолетни престъпници... и той бил „враг“. По рождение.

Крис слушаше без да я прекъсва.

— След като нещата с фонда започнали да влизат в ред, дядо разбрал, че работата им нямало да свърши, защото се развивал тайния добив на злато в далечния Карагандински район. В Сибир. Просто

изпращали стотици хиляди хора без подготвени условия за живот в сибирския студ и те копаели замръзналата земя в търсене на златни запаси. Измирали със стотици на ден. После изпращали други. И те умирали. Фондът растял тайно. Той нямал общо с държавния резерв. Бил отделен от него и на лично разпореждане на Сталин и НКВД. Тези ресурси на практика не съществували в нито един официален документ. Освен в регистрите изготвяни от хора като дядо в един-единствен екземпляр. Дали е имало копия, никой не знаел.

Не научих как дядо е успял да измъкне от лагера татко. Всъщност, винаги са могли да върнат хлапето в някой лагер обратно. Баба останала заложник зад бодливата тел, а сестра й Светлана отглеждала детето й. Дядо с месеци не можел да напуска мястото, където работел, и почти не ги виждал.

Започнала войната. През 1942 година Сталин обявил на народа, че трябва да внесе своята лепта в победата — видите ли държавата няма пари. Помагайте да спасим земята си! Да строим самолети и танкове, да победим! И отново към фонда полетели бижута, златни предмети, старинни ценности, които трябвало да бъдат оценени, описани, регистрирани. С настъплението на запад на Съветската Армия войските пленявали нагребени от фашистите богатства, които те не успявали да отнесат или скрият. Отново ценности от благородни метали и най-изящните предмети на изкуството потекли в дълбините на фонда. Мините в Караганда също работели. Непрестанно. Към руските политически затворници се прибавили германски пленници и други „врагове на народа“ и „предатели“. През зимата или пролетта на 1944/45-та дядо трябвало да отиде до Полша, за да помогне при внимателното транспортиране на особено ценни вещи и предмети на изкуството, открити в някаква изоставена мина. Фашистите просто не смогнали да ги изнесат. Дядо усещал, че това е, може би, една от последните му мисии. Някой ден задължително щели да го убият или да го изпратят да умре в някой от лагерите. Може би още в Полша, след като свършел работата си. С мнозина се случвало точно това към края на войната. Около 10 години вече работел в една от най-секретните служби на държавата и дори невероятните му способности и памет нямало да го спасят. Все още го държали чрез баба, която оставала все така в лагер, но знаел, че въпреки това ще го премахнат.

Бил видял толкова много глави да падат около него, че не можел да си прави илюзии. И играл Ва Банк.

Бил вече опитен бюрократ. Как ли така Светлана, сестрата на баба, била призована да се яви като медицинска сестра в полския град Гданск. Вярно, тя имала такава квалификация и това не изненадало никого. Странно защо обаче, новоназначената медицинска сестра пътувала с някакво мърляво хлапе на около 9 години, дете без родители, което трябвало да предаде в някакъв си дом за сираци. Бъркотията към края на войната била ужасна и Светлана успяла да достигне местоназначението си. После, в мината, където дядо контролирал регистрирането и товаренето на ценностите избухнала бомба. Една от галериите била така изкусно заредена, че сапърорите нищо не разбрали. Около 30 човека били убити и напълно обезобразени. Дядо веднага се възползвал от ситуацията. Прехвърлил всичките си документи и отличителни знаци на един от убитите... Измъкнал се. Иначе щял да го направи като шофьор на камион...

С подкуп успял да си набави някакви други документи и да се прехвърли на кораб за Норвегия, заедно с една медицинска сестра от червения кръст и едно безпризорно дете. Имали са невероятен късмет, въпреки че дядо бил наясно как функционирала системата след толкова години работа с тайните служби.

Сменил си името, изработил си биография на някакъв загинал французин без семейство и заживял с мъката по баба.

Тя щяла да умре. Той я обрекъл. Дори легендата за неговата смърт да се приемела за вярна, това нямало да я спаси. В този случай тя просто ставала ненужна. Душата му е страдала ужасно и не е имало с кой да сподели. Дори със Светлана, сестрата на баба, „медицинската сестра“. Нещата можело и да се оправят само за малките.

Само да не бил Регистъра. Дядо бил добър шахматист и помнел. Създал си система по която регистрирал почти всичко, което минавало през него по време на тези десет дълги години в подземните хранилища. Носел си едно томче с цитати от Сталин и подчертавал някакви думи, букви, параграфи. Изглеждало като учебник на зубрач, но всъщност съдържало кодирана информация. Когато се установил в Цюрих започнал да декодира от томчето на хартията запомненото. Така започнал Регистъра.

Натали замълча. Бе твърде уморена от всичко това.

— Моля те продължавай — подкани я Крис.

— Не го направил от користни чувства. Взел пари чрез разни комбинации от банкови сметки. Но не много. Знаел е къде да спре, за да не го усетят. А и не богатство е искал той. Толкова била силна скръбта му по Елена и ужаса от видяното, че искал да намери някой ден възможност да предупреди хората за този чудовищен фонд и опасността, която представлява. Той ясно си давал сметка с каква цел бил създаден той — да атакува и да поробва. Със силата на златото. Тихо и подмолно. Милиони загинали по мините и лагерите, такива като баба, за изграждането на фонда и милиони можели да загинат от него. Регистърът бил за него и нещо като доживотна осигуровка. Съдържал важни сведения, които можел при необходимост да използва като противодействие, ако потрябва. Никой от нас не знаеше за това. Дядо си мълчеше и тайно се е мъчил. Но когато татко умря през 1983, а и мама броени месеци след него, дядо започна все повече да потъва в мъглата. Татко никога не е имал нещо общо с тази история. Просто му е било толкова трудно да надживее миналото си. Той е бил голямо 9 годишно момче, когато всичко това се е случило. Знаеше за майка си, за лагера, че е пожертвана там заради бъдещето му и се измъчваше. Европа, новото му име целият този камуфлаж не му понесе. Бе един изтънчен и почтен човек. Тежко му беше да се преструва, а и не беше дебелокож, за да махне с ръка. Разболя се от рак и почина. Мама не го преживя. Когато го гледаше как се мъчи във финалната фаза на болестта, й се искаше да умре преди него. Толкова много се обичаха. Вече няма такива жени. Връзката им беше толкова силна. Нещо като остаряващи Ромео и Жулиета.

— А дядо започваше да потъва все повече и повече в мрака от успокоителните, които му даваха след смъртта на сина му. Не зная какво си бяха казали с Кими, но той започна да го посещава без мен. Все казваше, че така на дядо му е по-приятно. Той да ходи при него рано сутрин, а пък аз следобед. Така сме увеличавали времето, през което не се чувствам толкова самотен. Аз оставах сутрин в ателието да рисувам и не подозирах какво е ставало. А дядо, побеждаван от пелената се е изпуснал веднъж, а после не е могъл да спре. Всичко му е разказал. Всичко. Михаил беше едва на 24! Но нямаше да остане „сива мишка“ след нещата, които знаеше. Нямаше да може да живее

спокойно с мисълта за хиляди погубени хора и още хиляди заплашени. Не и Михаил.

— Когато напусна къщата беше като полудял. Имаше вид на прежалил се убиец. Точно като камикадзе.

— Не зная какво е правил после. Не зная как е открил вас.

— Как научи всичко това?

— Кими имаше личен сейф. Бе ми оставил ключа да му го пазя. Ако при мен дойде някой с картичката с момченцето и момиченцето и поливача. Бе ме накарал да се закълна в него и дядо, че няма го отварям... щял да разбере, бил оставил знак и нямало да ме погледне ако ровя там. Заклех се. Издържах три години. Когато изчезна и не се обади повече, бях и разтревожена и любопитна. Беше отдавна. Мислех, че са някакви тайни за жени или такива глупости. Колко съм била наивна тогава. Имаше само една касета от диктофон. С гласа на дядо. Не съм сигурна, че и самият той е знаел какво прави Кими. Дядо имаше периоди, в които от лекарствата, които му даваха в този период, беше много отнесен и не добре. Кими беше записал всичко. Беше научил тайната. И беше пощурял. Аз се чувствах съсипана. Заживях в страх с лоши предчувствия. Вече знаех за какво става дума. Когато вие ме посетихте първият път, много се разтревожих. Опразних сейфа и изхвърлих ключа. Преместих касетата на друго място. Беше лесно.

— Къде е тя?

Натали се поколеба за миг. После каза.

— Изпратих я подарък на една приятелка.

Крис погледна въпросително.

Натали кимна към стената:

— Ето я тук е!

Крис вдигна глава и погледна. Пресрещнаха го очите на Богородица — прекрасна православна икона с дебела плътна рамка.

— Но не е това, което търсите, нали?

Той кимна в очакване.

Тя замълча, очите ѝ се напълниха със сълзи. Тихо каза:

— Дядо се опита да ме откупи. С живота си и с документа. Даде им Регистъра.

Крис стисна очи.

Изглежда това беше краят.

И все пак попита:

— Каза ли нещо на раздяла, някакво послание?

Тя замълча, замисли се и промълви:

— „Помни, Натали, винаги има светлина след мрака“.

ГЛАВА 67

— Добър ден сър.

— Казах му, че сте зает и не трябва да ви безпокои.

Албърт Коен погледна стреснато. Тъкмо подготвяше сложна сделка с ценни книжа в присъствието на двама клиенти и един от сътрудниците си, когато този добре облечен господин нахлу без предупреждение в кабинета му, следван по петите от вярната му и разгневена от нахалството на посетителя секретарка.

За момент всички замълчаха. Сделката беше строго конфиденциална и спешна. Присъствието на външни лица бе абсолютно нежелателно, тъй като клиентите бяха известни личности от световните финансови кръгове.

— Какво има — попита Бърти и погледна към секретарката и непознатия.

— Изключително спешно съобщение за вас. Лично — отговори с напрежение в гласа той.

— Извинете ме господа — обърна се младият Коен към насядалите около масата в скъпия му лондонски кабинет и тръгна към вратата. После премина през приемната и посочи вратата на малка зала в съседство.

— Влезте — покани той непознатия, малко раздражено.

Пое запечатания плик, който онзи му подаде. Погледна въсърния печат. Разбра от кого е.

Имаше само две думи и подпис:

Тръгвай веднага.

Голдбърг

Погледна часовника си 4.38 следобед по Гринуич или 5.38 средноевропейско време.

Вдигна поглед към куриера.

— Самолетът чака, сър — накратко му отговори той.

— Пет минути и тръгвам — отговори Бърти и влезе при клиентите си. Дължеше им извинения, но се налагаше да продължат друг път.

Сделката повече не владееше съзнанието му. Дори да я загуби. Трябваше да бърза.

ГЛАВА 68

Рано сутринта бе влязъл в будка за списания и вестници, избра си няколко издания, плати в дребни банкноти с щатски долари и слезе на най-долното ниво на брюкселската аерогара Звартен. Купи си билет за влака към Гар дьо Миди и разучи как да стигне до шосе Дьо Монс. Междувременно извади списание се зачете в многобройните обяви.

После беше лесно. Намери адреса.

Изпробва двигателя.

Плати в брой.

След час и половина вече се носеше към Люксембург като волния ездач, яхнал почти нова Хонда африка туин — мечтата на мотоциклетиста. Машината спокойно поддържаше 150 км/ч, да не говорим, че не беше проблем да достигне означената максимална скорост почти 300! Но Бахамският гражданин Ернандо Луис Мендес беше предпазлив и разсъдлив. Като един истински представител на рода Лакомб!

Крис, макар и напрегнат вътрешно, се усмихна. Как ли само би се опулил Мендес, ако можеше отнякъде да разбере, че името на мафиотския бос сега служи за прикритие на най-заклетия му враг? Сигурно би се взривил от яд. Така или иначе идеята не беше лоша. Под каквото и име да го издирваха враговете му, точно това нямаше да им дойде наум. А през това време километрите и минутите прелитаха покрай него и скъсяваха дистанцията от 710 км. Макар и дълъг като разстояние пътят беше отличен и му позволяваше да поддържа висока средна скорост. Вече бе изминал повече от половината на пътя. След около 2 часа щеше да пристигне в Базел, а после късно вечерта да измине оставащото разстояние за по-малко от час.

Неслучайно избра мотоциклета. Така можеше да се движи свободно по малки и големи улици, а понякога и да завива срещу движението. Да преминава през недостъпни за коли паркови алеи, да ускорява рязко и да проверява дали не го следят. Шлемът и специалното кожено облекло го правеха неразпознаваем.

Когато наближи френският град Метц вече имаше нужда да си почине. Бе карал повече от 4 часа с висока скорост, откакто бе възседнал хондата в Брюксел. Дотам го откара през нощта Паула, свит на задната седалка на очуканата ѝ кола. Сега искаше да се отпусне и да помисли.

Последните 72 часа почти не беше спал.

Вече беше сряда. Беше изчезнал от вилата на леля си в неделя вечерта, след цялата онази олелия с изстрелите. Валеше дъжд, вятъра свиреше, изобщо времето му помагаше. Едно нетипично лошо време за Калифорния в този сезон. Така поне бяха казали неговите колеги в метеорологичната прогноза на ССН, а ужасния полет през нощта бе ярко доказателство, че понякога са свършено прави. Точно затова реши да действа и Сара, макар и притеснена за състоянието му, самоотвержено му съдейства. Наглите съгледвачи на Мендес нямаше да го очакват върху терасата на следващата сутрин. Щеше да вали и беше повече от логично да прекара деня вътре, на сухо в безмълвно униние. После мястото му щеше да заеме друг. Сара бързо разбра плановете му и без да пита много намери решението. Пишеха си бележки, за да не се издадат, ако ги подслушваха, а после ги хвърляха в огнището. След бъркотията, която предизвика стреляйки по купето на мексиканците, бе извикала веднага група от фирмата „Рейнбоу шайн“ да почистят и оправят безпорядъка в къщата. Беше логично и практично. Точно както разсъждаваше мадам Лакомб. Пристигнаха четирима с камионетка. Влизаха и излизаха от къщата, товариха и разтоварваха прахосмукачки, миещи подсушаващи и какви ли не още машини и химикали толкова пъти, че от непрекъснатото им щъкане насам-натам човек можеше да получи световъртеж. Накрая 2000 долара в брой убедиха един от работниците да остане пленник на Сара за няколко дни. Крис от своя страна получи служебната му униформа с шапка, а също така и привилегията да отнесе в камиона огромна кутия с четки и препарати, която напълно закриваше лицето му докато я товареше. Можеше да гледа къде стъпва единствено в краката си. За всеки случай, ако все още наоколо се навърташе някой. Така безпрепятствено се качи в камионетката. Когато тръгнаха на свечеряване след цял ден изнурителна работа, Сара ги беше съсипала от претенции, а останалите от групата разбраха чак тогава за липсата на колегата им. Крис ловко им пробута някаква сърцераздирателна

история с жена, дебнещи детективи, адвокати кръвопийци, нещастно дете и измъчен развод. Даде им пари да се почерпят за успешното завършване на предстоящото бракоразводно дело и ги увери, че с колегата им, Ник, нищо лошо няма да се случи. Само ще вечеря с леля му и после ще си тръгне, а ония задници, пратениците на разюзданата му жена, ще останат с пръст в уста. Те закимаха разбиращо и донякъде заинтригувано. Е, Ник щеше после да им разкаже. След няколко мили всички потънаха своите си мисли. „Рейнбоу шайн“ идваха за пръв път и още не бяха научили, че точно това е къщата на Лакомб. Пък и историята вече заглъхваше. На нейно място в медиите бяха дошли нови скандали, авиокатастрофи, земетресения и серийни убийства.

Беше си набелязал авиокомпанията предварително. Имаха два самолета. Един стар Лиър, който с Франк бяха ползвали да се върнат от Белинезе след мексиканското им разследване и двумоторна чесна. Знаеше за тези момчета от Франк. Не им беше съвсем чиста работата, но не задаваха излишни въпроси. Летяха много до Мексико — все с разни бягащи, закъсали типове. Точно затова вярваше, че ще му свършат работа. И свършиха. Бурята беше ужасна, но и парите си струваха. Макар че, да си признае честно, имаше моменти, в които Крис се съмняваше, че стария самолет ще издържи.

Нае круизер до Насао — просто за да се увери, че не го следят. Каза курса на шкипера, едва когато бяха излезли във водите на Атлантика. Онзи се опъна, но не много. Само колкото да качи цената за тричасовия курс. Взе му почти пет пъти повече, но Крис от своя страна го задължи да чака до сутринта на другия ден в пристанището на Насау. Обеща му да се върнат отново заедно в Маями. Беше измислил този трик, за да спечели време и докато шкипера го чака, да предотврати случайно идентифициране, ако хората на Мендес вече разпитват по кейовете на Флорида.

Новите му документи бяха съвсем редовни. Само трябваше да намери подходящия човек. Един добре облечен адвокат-мошеник, който се задоволи с тезата за някаква данъчна игра, която налагаше на клиента му незабавно да придобие бахамски паспорт. Независимо дали му повярва или не, прибра парите и свърши работата. После Лондон/Хийтроу и в Амстердам.

Трудно му беше да повярва, че всичко се случи толкова бързо. Но само с това темпо можеше да се надява, че ще изпревари преследвачите си преди да се усетят, че вече не е на терасата в Сан Клементе и има малък шанс за успех. Неясно от къде извираше тази енергия. След всичко преживяно, това, което ставаше през тези часове, беше истинско чудо. Може би защото се стремеше към „Светлината след мрака“. Дори Натали не знаеше какво още може да иска. За нея с Регистъра беше свършено.

„Миналото никога не може да бъде загубено. Остават следи, въпреки всичко.“, спомни си Крис думите на Симон Сент Жак. Това, което го беше жегнало да продължава това безумно надбягване с времето и невидимите си врагове, бе един случаен жест на стареца. Той бе придружил думите с действие, което до снощи Крис не беше свързал с разговора. Когато си го припомни някаква истерична надежда му даде сили и посока.

Крис напълни резервоара, изяде набързо един сандвич и отново нахлупи каската. Пое към Нанси и по шосе Е-23 се спусна по поречието на река Мозел. Щеше да стигне Базел на свечеряване. Тук, покрай реката, пътят беше по-тесен и се бавеше повече. Но поне беше сигурен в едно — нямаше опашка. Бе наблюдавал непрекъснато колите зад себе си. Беше напълно сигурен.

— Накъде се движи?

— Шосе Е-23 югоизток.

Сигнал „Разбрано“.

Като туптящо сърце на екрана на компютъра се трепкаше точка. Тъмносиня. Електронното проследяване на обекта продължаваше вече месец и половина. Огромният монитор бе приковал погледът на жилав кокалест мъж с очила. Пилотът, както беше известен сред всички от Риск Интернешънъл, бързо превключваше менютата на програмата и съсредоточено хвърляше поглед към листа с вероятните следващи маршрути на синята точка. Те автоматично се обновяваха след всяко разклонение по пътя, което обектът подминаваше или в което се включваше. Нямаше проблем да го открият дори ако беше на дъното на океана или на остров Тувалу. Навсякъде. Бяха му прикачили чип за сателитно проследяване подобен на онези, които се поставят на

скъпите лимузини, но значително по-усъвършенстван. Знаеха всичко за последните 47 дни. Клиентът им, макар че заплащаше огромни суми за всяка минута скъпо струващ спътников канал, беше доволен.

Около шест следобед средноевропейско време наближи Sent Maurice sur Moselle — малко градче недалеч от швейцарската граница. Нямаше да запомни името, ако до крайпътната табела, означаваща края на града, не се беше изправило красиво момиче с вдигната за автостоп ръка. Колите го отминаваха и той видя как вързаната на опашка руса глава разочаровано ги проследяваше. Сега, почти 30 години от „младежката революция“ през 60-те, пътуването на стоп не се приемаше за обичайно.

Той натисна спирачките. Вдигна тъмната пластмаса на аеродинамичния си шлем и я попита на френски.

— Далече ли отивате?

— До Олтен — каза неуверено тя и го изгледа смутено. Не си беше представяла, че ще пътува с мотор.

— Къде е това — поинтересува се мотористът.

— Швейцария, малко до границата, след Базел по пътя към Люцерн — изчерпателно отговори тя, все още не съвсем уверена, че иска да се качи.

— До Базел. Става ли? — попита той.

Момичето се подвоуми. После попита:

— Бързо ли ще карате?

— А вие как предпочитате? — дружелюбно се поинтересува кънтящия глас под шлема.

— Ами първо бавно, а после може и по-бързо — усмихна му се тя.

— Добре, качвайте се.

Тя развя руса опашка и се метна зад него. Намести раничката си и обгърна с ръце кръста му.

Крис внимателно потегли. Едва сега се сети, че не я беше попитал за името. Все едно. Можеха да се запознаят и по-късно.

— Отмина Метц. Най-вероятна следваща цел Базел.

Сигнал „Разбрано“.

Докато синьото сърце туптеше върху увеличената компютърна пътна карта на Франция, в левия долен ъгъл на екрана се появи надпис route updating. След секунди компютърът изписа няколко имена на градове, вероятната крайна цел на обекта. Пилотът ги погледна и натисна командата съджест (предложи). Компютърът бързо подчерта едно от подредените в колонка названия и го оцвети в червено. Надписът замига, придружен от ритмичен звуков сигнал.

Цюрих!

Очакваха го да отиде именно там. В един потънал в зеленина район на югозапад от цюрихското езеро.

Наближиха границата на свечеряване. Докато подготвяха документите си за кратката гранична проверка той разбра, че тя се казва Кристин. Беше на 18 и мечтаеше за кариера на фотомодел или киноактриса — изобщо мечтата на всички хубавки и чаровни момичета на тази възраст. Крис пое паспорта ѝ и заедно със своя го подаде на висок младеж в униформа на швейцарската полиция. Онзи погледна към двамата мотористи и само след миг поглъщаше Кристин с очи. Тя му се усмихна смутено и сведе поглед. Служителят набързо подпечати паспорта на Крис и бавно отвори документите на момичето. Дълго сравнява снимката с лицето пред него. Май не му се искаше да свършва бързо. Накрая с неудоволствие завърши процедурата и им пожела „приятен път“. Дори не се беше досетил, че през цялото време Крис не бе свалил от главата предпазния шлем. Моторът на хондата изръмжа и след миг вече бяха в Швейцария.

Разделиха се няколко километра след Базел. На една бензиностанция. Кристин щеше лесно да стигне до Олтен. Вече беше съвсем наблизо. Броени минути с такси. Пожелаха си приятен път. А Крис ѝ изпрати мислено милион благодарности. Ако беше сам съществуваше възможност служителя да хвърли поглед към една снимка, която може би още стоеше край бюрата на граничните власти — образът на Джон Лоури, така сходен с лицето на друг издирван Кристофър Лакомб. Мотористът не можеше да знае, че от тази сутрин имената на тези граждани бяха отпаднали от компютърните листи на търсените за задържане. Преследването им бе внезапно прекратено,

след потвърдена информация за задържането на лицата далеч от Европа. Швейцарската полиция не трябваше да му попречи да стигне дотам, където вече го чакаха.

В Цюрих ръмеше, затова караше бавно и внимателно.

Премина спокойно покрай арковидните железни порти, затворена в този час. Часът приближаваше десет. Докато отминаваше, погледна в огледалото, за да се увери в това, което беше забелязал, когато мощния фар на хондата освети улицата преди секунди. В една от колите, спрени недалеч от входа тихо седяха двама мъже. Те само съпроводиха с поглед моториста и после отново продължиха да се взират към сградата. Седяха в тъмнозелено Ауди с две антени.

Повечето от прозорците на клиниката бяха тъмни. Светеше единствено етажа с кабинета на дежурния лекар и сестрите. Тук-там в някои прозорци на горните етажи се отразяваха нощни лампи. Само няколко. А някъде синееха още телевизионни екрани. Пациентите се бяха усамотили за сън, за последна страница четиво или още няколко минути с любимо предаване. Крис зави надясно и бавно обиколи покрай стените на клиниката. Задната част на парка опираше в старинна желязна ограда. Зад нея следваше излъскан тротоар на още една тиха цюрихска улица.

Дори да имаше алармена система, в което се съмняваше, едва ли можеше да успее да я обезвреди. Не разбираше изобщо от това. Всичко зависеше от бързината му. Да прескочи оградата и да бяга, да бяга, да бяга до стаята на Симон Сен Жак, да остане вътре за минутка, а после максимално бързо да се измъкне. Знаеше какво да търси. Ако беше там. Светлината след мрака.

— Дай сега 6-та камера. Малко наляво, така. Добре остави под този ъгъл. Видеозаписът върви нали? — попита Пилота.

В камионетка на около 300 метра от клиника „Ройх“ екипът професионалисти наблюдаваше цялата ѝ територия и съседните улици. Бяха снабдили района дискретно с камери за нощно виждане. Нищо нямаше да им убегне.

Крис внимателно свали шлема и коженото яке. Вече беше навил под пуловера си онова, което му трябваше. Беше спрял с мотора си откъм най-отдалечения край на парка на клиниката, която бе обрасла с гъсти храсти, дървета и цветя. Те щяха да са идеалното прикритие. Сложи крак в една желязна пречка на оградата и чевръсто я прехвърли.

Чу се звук от разкъсан плат. Дългият пуловер бе закачил една от щръкналите нагоре пики. В тишината звука отекна като изстрел. Крис се спотаи. Огледа се. Остана така няколко секунди. Нищо не се случи. Никой не чу. Приведен притича покрай храстите и като наближи недалеч от сградата се огледа. Знаеше какво точно търси. Две красиви врати на партера със стъклопис, скрити в сянката на издадената над тях веранда на първия етаж. Те водеха направо от игралната зала навън, към алеите. Именно през тях го бе превела Натали за първата и последна среща със Симон Сент Жак.

— Прехвърли оградата — докладва пилотът от камионетката по радиостанцията. Оттам му отговориха с кратък звуков сигнал „Разбрано“. Клиентът никога не говореше. Пазеше пълно инкогнито. Контактуваха само така, чрез уточнени кодирани сигнали.

Когато притича в сянката на фасадата и стигна входа на игралната зала рязко се спря. Вратите бяха двойни. Не го беше забелязал. Когато ги затвореха отвътре, макар и без да заключват, нямаше начин да се отворят отвън.

Оставаше само един начин — да влезе през главния вход. Ужасен риск, онези отпред можеше да го забележат. Замисли се за миг, но беше късно да се връща. Напред! Пробяга по дължината на сградата все още скрит в сянката, която хвърляше верандата отгоре и се прикри между два високи храста на двадесетина метра от дъбовите входни врати на клиниката. Вдигна пуловера си и размота бялата престилка скрита под него. Щеше да му свърши работа. Поне на първо време, поне за пред онези в зеленото Ауди до входа. Разчиташе да не привлече вниманието върху себе си. Надяваше се да не се заинтересуват от някакъв санитар. Огледа се и тръгна.

Спокойно, доколкото можеше, премина през двойната врата като внимателно я отвори и затвори зад себе си без да вдига шум. Междувременно хвърли поглед към осветената кабинка на нощния пазач до заключените железни врати и паркираната недалеч кола. Стори му се, че никой не реагира.

Вратата на дежурната сестра беше отворена към коридора. Отвътре се чуваше звук на телевизор.

Трябваше да е изключително предпазлив.

Направи няколко крачки, а после го обхвана нерешителност. Забеляза мокрите следи, примесени с кал, които оставяше. Поколеба се. Погледна наляво и видя обозначението за тоалетна. Влезе вътре и остана там докато дишането му не се успокои. Побърза да избърше обувките си, а после бавно и безшумно пое по коридора. Калните следи водеха към тоалетната. Засега това беше в негова полза. Ако нещо се случеше първо щяха да го търсят там. Наближаваше отворената врата на стаята на сестрите. Запристъпя на пръсти. Сърцето му биеше толкова силно, че за миг си помисли, че някой може да го чуе.

Една-две-три крачки.

— Обичам те, но не можеш да искаш това от мен — звучеше от телевизора. Поредният любовен сериал.

Още две предпазливи крачки.

— Защо, защо ми причиняваш това! — викаше жена от екрана.

Той се стрелна покрай светлия квадрат.

Премина!

Направи още няколко бързи стъпки напред и изведнъж чу:

— Има ли някой там? — мелодично запита старшата сестра.

Крис мигновено се мушна зад инвалидна количка, оставена в края на коридора. Чу стъпки. Дежурната сестра бе напуснала мястото си пред екрана и застанала в рамката на отворената врата разглеждаше коридора. Ослуша се. После сви рамене и се прибра вътре. Не бе забелязала следите му по пода. В коридора бе по-тъмно, отколкото в стаята ѝ. Светеше само дежурното осветление.

— В сградата е, вече 6 минути — докладва Пилота.

— Сигнал „Разбрано“.

Крис се заизкачва по стълбите. Премина на пръсти покрай редицата врати. Стаите на пациентите. Повечето от тях спяха. Само под една се процеждаше сноп бледа светлина. Някой четеше.

Намери нужната му стая и натисна дръжката. Вратата неприятно изскърца.

Крис се вледени.

Напрежението му достигаше краен предел. Нямаше време. Никак нямаше време. Влезе. Беше съвършено тъмно. Светна с малко фенерче и затърси по полиците в библиотеката на Сент Жак. Опипа със сноп светлина рафтовете, като се взираше в заглавията. Не, нямаше това, което търси. Опита пак — по-бавно и по-внимателно.

В този момент по стълбите се чува стъпки. Някой се изкачи на етажа направи няколко крачки и после се затича обратно по стъпалата надолу. Нямаше съмнение. Дежурната сестра бе видяла полуоткрехнатата врата, а може би и светлина от фенерчето му. След минута или две полицията щеше да е тук. Бяха го открили, нямаше защо да се крие повече. Протегна ръка и запали лампата. Така поне щеше да спести време, а после да бяга. Заоглежда се трескаво.

— Някой влезе в стаята на стария, да проверим — каза със заповеднически тон едър мъж, седнал до шофьора.

Бързо се отвориха и се хлопнаха две врати. На тъмнозелено Ауди. С две антени.

Крис отвори нощното шкафче. Беше празно. Гардеробът също.

— Ало полицията? Дежурната сестра Шмит се обажда. Крадец на първия етаж на клиника Ройх. Не, не зная дали е въоръжен.

— До две минути сме при вас, мадам. Запазете спокойствие. Имаме патрулна кола наоколо.

В старата чанта под бюрото на Сент Жак имаше само изоставен стар вестник.

— Запали лампата — бе докладвал преди минута Пилота от камионетката. — Да се намесим ли? — бе неговият въпрос към клиента.

Продължителен сигнал за „Не“ изрази волята му. Следователно влизаше в действие планирания втори вариант.

— Мисли, мисли — истерично си повтаряше Крис и обхождаше с поглед стаята. Всеки миг щеше да пристигне полицията или онези от аудито, които и да бяха те. Ако не измислеше нищо веднага, поне трябваше да се опита да избяга.

Нощният пазач не представляваше проблем. Издъхна още при първия изстрел, съпроводен от счупването на стъкло. Тъкмо се бе надигнал от мястото си с ръка върху дръжката на пистолета с намерение да спре нечаканите посетители, прескачащи оградата вдясно от железната порта, когато се хвана за лицето и ръцете му плувнаха в кръв.

Двамата от аудито се разделиха. Единият хукна по стълбите като стреля неточно по тичащата към дъното на коридора сестра с едрокалибрения си пистолет със заглушител. Другият се спусна към парка, да заеме позиция под светлия прозорец на първия етаж.

Крис се вгледа в леглото и мозъкът му изкрещя от възторг. Изпод възглавницата се подаваше тъмнокафявата кожена подвързия на „Светлината след мрака“ любимата книга на Сент Жак, която артистично бе изпуснал при срещата им. Бързо я сграбчи и я разлисти.

По стълбите се чуха тежки стъпки на бягащ мъж.

Точно така. Както и очакваше томчето беше много по-дебело от оригиналното издание. Съдържаше две книги. Втората бе с цитати на Сталин и много надраскани бележки отстрани на полетата.

Преследвачът вече беше се изкачил и бягаше по коридора.

Крис вече имаше само един шанс. Верандата. Излезе и скочи в тъмното. Падна лошо. Докато се изправяше се чу изстрел и покрай него прелетя куршум.

Пред клиниката изскърцаха спирачки на две коли със светещи лампи. Сестрата тъкмо отваряше електрическата ключалка, а трима полицаи вече бяха приготвили оръжието си.

Крис напрегна всички сили и побягна приведен към задната част на парка като се блъскаше в храстите. Преследвачът спря и стреля още три пъти.

Нещо го жегна в крака, когато се засилваше да прескочи оградата.

В тъмнината парка просветнаха мощни полицейски фенери, насочени към мястото, откъдето бяха дошли изстрелите. Някой строго извика на немски „Halt“ и стреля във въздуха.

Тъкмо преминаваше над железните пики, когато за миг осъзна, че беше изгубил скорост. Тялото му премина отгатак, когато усети как хладен метал жестоко проряза мускула на пресеца му.

Изрева от болка. С последно усилие се прехвърли и се свлече от другата страна на тротоара. Вече чуваше зад себе гласовете на полицаите и командите, които си размениха.

Едва успя да се качи върху мотора, като изостави каската. Запали двигателя, но не форсира веднага за да тръгне с висока скорост. Беше мокро, а също така инстинктивно прецени, че първият, който ще търсят да заловят униформените е преследвачът му. Изстрелите му го превръщаха в първостепенна цел. Дори да бяха видели прескачащия оградата Крис щяха да се забавят. Ако не го бяха забелязали не биваше да привлича вниманието им с рева на двигателя. Колите отпред щяха да го последват, а в състоянието, в което беше едва ли можеше дълго да издържи на преследване, макар и върху мощен мотор.

Хондата плавно набираше скорост. Никой не го последва. След малко щеше да наближи ъгъла, а после можеше да натисне газта.

Изад него се чу тихо свистене. Ниска спорна кола бързо се изравни с хондата и леко го блъсна настрани. Докато падаше усети как от купето изскочи мъж, който притисна нещо към устата му. В този миг силите го напуснаха. Последният звук, който пронизваше съзнанието му бе вой на полицейски сирени.

ГЛАВА 69

С ноздрите си долавяше мирис на морска вода. Разтърка очи и се огледа. Пердетата бяха спуснати. Климатикът тихо работеше и нагнетяваше свеж въздух отвън. Леглото беше широко водно с регулираща се температура. На стената вляво затворена бяла врата с излъскана месингова топка, очевидно банята. Изобщо не приличаше на затвор.

„Къде съм?“ — запита се Крис и точно на този въпрос не можеше дълго да си отговори. Бавно, бавно мислите му идваха на фокус.

Седна на леглото и се раздвижи. Заболя го. Видя стегнатата превръзка на крака си, очевидно сменена съвсем наскоро. Спомни си. Беше се правил на Рамбо. Бе прескачал ограда в Цюрих, по него стреляха и бяха го улучили. Стори му се невероятно в тишината на този спокоен и богат дом. Усещаше се замаян като човек, спал много повече отколкото му е необходимо. Стана и се опита да направи няколко крачки накуцвайки. Не беше много зле, но го болеше. Можеше да ходи. Това бе по-важно сега.

Отиде до врата и я отвори. Със свито сърце. Предстоеше му да разбере в чии ръце е попаднал.

Погледна в коридора — никой.

Озърна се за камери. Сигурно така го следяха?

Не ги забеляза. Върна се в стаята. Повдигна плътните завеси и се загледа навън. Имението се охраняваше. Дискретно, но строго. Забеляза общо четирима, но вероятно бяха много повече. Облечени в светлозелени дрехи и барети обикаляха по краищата на имението с кучета и малки автомати, каквито носят полицейските части за борба с тероризма по летищата. Зад огромната зелена ливада белееше плаж.

„Море или океан?“ Запита се Крис като се взираше в безкрайната синя шир. Погледна към слънцето. Беше вляво.

„Значи къщата гледа на запад“, ориентира се той. „Палми. Значи съм доста на юг от 40 паралел“. „Средиземноморието, Карибите, Мексико?“ Не можеше точно да прецени.

Облече с голямо усилие каквото намери и влачейки крака си излезе от стаята си.

На долния етаж на къщата също нямаше хора. Всъщност почти никой. Само някакъв шум се долавяше откъм затворена врата в дъното на къщата. Вероятно кухнята или друго домакинско помещение.

— Буенос диас, сеньор Лакомб — поздрави го облечена в изрядна домашна престилка пълничка мургава жена, щом го видя да влиза...

„Испански, Мексико? Мендес?“

— Буенос диас — отговори смутено той и я запита на английски, като изговаряше бавно всяка дума, за да го разбере. Ако изобщо знаеше някоя дума.

— Къде съм?

Жената го изгледа с недоумение. После се усмихна и с мъка проговори на развален английски със силен мексикански акцент.

— У дома. Всичко наред. Лекар прегледал и казал ще се събудите. Не трябва става от легло. Господар нареди и сеньор доктор. Сега донеса закуската горе. — Тя посочи с пръст към тавана. — Rog favor вие горе качете. Господар така нареди. Почивате, ядете, това нареди... Господар.

— Къде съм, кажете ми сеньора — едва се сдържаше Крис. Къде съм!

— Ама, вие знае? — слиса се жената. В къща на Господар...

— Кой е той — направо й изкрещя той. — Кой е твой господар?

— Ми-ми-мистър Голдбърг, стресната от тона му разтреперано отговори тя.

Крис замълча и затвори очи.

Това не му даваше отговор на въпроса „Свободен или пленник?“. Беше станал подозрителен към всички. Не можеше да е сигурен на коя страна играе Сам Голдбърг, въпреки приятелството си с фамилия Коен.

— В кой град е къщата — тихо попита той — Град, ciudad?

— Санта Барбара, сеньор Лакомб.

— А има ли някой още тук? — тя май не го разбра добре.

— Вие. Вие трябва качите в стая, ядете закуска. Моля много. Господар се разсърди мене, ако не вие почива и не яде. Моля много — тя го гледаше напрегнато.

Крис само ѝ кимна и бавно се заизкачва по стълбите. Премина по коридора и тежко си отпусна на леглото. Намести крака си и като се опитваше да изключи от съзнанието си болката, продължаваше да мисли. Поне със сигурност не беше при арабите. Но беше ли свързан Господарят с „инвеститорите“, или пък хората на Мендес? Как можеше да е сигурен, по дяволите!

На вратата се почука.

Мексиканката прислужница усмихнато намести на помощна масичка за подноса със закуската му, красиво подредена и богатата и щастливо му каза:

— Господар помоли предам от него нещо.

Излезе за кратко от стаята и се върна с красив пакет, не по-голям от кутия за обувки.

— Подарък! — възторжено обяви тя и бързо го остави сам, доволна, че се е справила успешно. Бе решена на всичко, само и само да изпълни нарежданията точно и докрай. Господарят явно пипаше здраво.

Крис дълго се взира в пакета, като човек, който си дава почивка, преди да преглътне истината.

Пое дълбоко дъх и го отвори.

Отвътре го погледна тъмната кожена подвързия на „Светлина след мрака“. Същата. От стаята на Симон Сент Жак. До нея блестеше лакирана кутия за пури. Повдигна капака и. Светлината отразиха два внимателно поставени върху мек плат компактдиска. Един над друг.

Вгледа се в тях.

Не бяха същите. Не! Сигурен беше, че не бяха тези от кутията с моцартови опери, които бе получил от Стрелицки, „М“, Кими или най-точно Мишел Сент Жак, всъщност Михаил Левински.

Какво имаше на тях? Откъде се бяха взели?

Копия? — прелетя предположение през съзнанието му. — Бърти ли? Бърти ли бе направил тайно копия онази нощ докато остана да работи сам в офиса на Уол Стрийт?

Ако това е истината значи домакинът вече имаше всичко. Самюъл Голдбърг държеше в ръцете си необходимите ключове от вратата към тайните до един.

Абсолютно всички.

Тогава, дори сложно кодираната информация за Фар Ист Къмършъл Банк от Макао, която Крис изпрати в лондонския офис на Коен младши, надявайки се, че той няма как да я декодира и прочете без втория диск моцартови опери вече беше известна на Господаря, както го наричаше мексиканката.

А Крис беше жив, въпреки това го бяха го оставили жив, дори когато вече не беше необходим. Защо?

Тогава видя на дъното лист луксозна хартия с елегантен малък герб.

Със синьо мастило от писалка бе написано:

„Поздравления на героя.

С. Голдбърг“

И отдолу послепис.

Докато го четеше ръцете му се разтрепериха.

Прочете го отново.

И пак.

Още веднъж.

Този път на глас.

За да повярва.

Дума по дума.

„Франки лови скариди. С Бърти ще се върнем около осем.“

Чакълът по алеята изскърца.

Тъмен кадилак спря до входа, под козирката. От прозореца му се виждаше се само задната част на лимузината, но не и кой беше в нея. Чу се гласа на мексиканката, очевидно излязла да посрещне пристигналите и разпалено заобяснява нещо на разваления си

английски. Крис дочу само откъслечни думи като „легло“, „закуска“ „горе, стаята“ и неизбежното „Както Господар наредил“.

Може би Голдбърг беше подранил.

В коридора се чува стъпки. Бързи и енергични. Нетърпеливи.

Някой натисна дръжката на вратата внимателно, като че ли не искаше да го събуди, ако е заспал.

Погледна вътре.

Видя го.

Тя влетя в стаята развълнувана. Личеше ѝ. Като никога много ѝ личеше.

Протегна ръце, прегърна го без да каже нищо и застина така, затворила очи.

„Слава богу, че си жив!“ — като че ли казваха учестените удари на сърцето ѝ, притискащите го ръце, дишането ѝ...

Изведнъж тя се отдръпна от него. Стана бързо от леглото и изпитателно го огледа.

— Я се погледни на какво приличаш! — бяха първите ѝ думи. — И миришеш като докер! Не, какво говоря, воняш като закъсал пакистански емигрант! На това ли те научих! Така ли смяташ да се разхождаш пред дамите? Ставай мързеливецо и към банята! Бързо. Донесла съм ти дрехи.

В този преизпълнен с емоции миг Крис Лакомб не знаеше дали да се разсмее на приветствието на Сара или да се разплаче.

Почувства, че се е завърнал.

В живота.

В своя.

В истинския.

ЕПИЛОГ

Често веселите песни носят повече тъга от баладите.

Почти винаги незначителните разговори таят незададени въпроси и неполучени отговори.

Тази вечер бе обгърната от странна атмосфера на спомени и надежди, в която завършилото и предстоящото се бяха оплели в непомръдващ възел. Трябваше да бъде полят с много думи, преди да се отпусне.

В просторната столова на вилата си Сам Голдбърг, начело на масата, проявяваше приятната си изобретателност, с която поддържаше леките разговори. Мексиканската прислужница бе подготвила безчет красиво оформени блюда и ги сервираше с гордостта на скромнен живописец, който едва-едва кимва към картините си в присъствието на безмълвни ценители.

— За нашия герой! Наздраве! — вдигна чашата си с калифорнийско вино Сам и обходи с поглед насядалите като отдели на всяко лице секунда домакинско внимание.

Пет чаши звъннаха в отговор на неговия тост.

Бяха избрали местата си непротоколно, но облечени елегантно за вечеря. Сара седеше срещу Крис, най-близо до домакина, а непосредствено до тях Алберт Коен кавалерстваше на мълчалива блондинка с красотата на северно сияние.

— Това е Соня — бе я представил накратко Голдбърг, без да дава допълнителни разяснения.

Никой не ги поиска.

Океанът тихо въздишаше и вечерния ветрец раздвижваше романтично леките пердета и пламъците на ароматните свещи върху масата.

Красотата на залеза също остана незабелязана.

Мислите се движеха напред.

Към недоизказаното.

— Май е време да отделим час на старата британска традиция, джентълмените да се оттеглят след вечеря за пура и бренди. Вероятно дамите няма да възразят — попита домакина.

Сара Лакомб побърза да кимне, а северната красавица добави към дамското съгласие чаровна, разбираща усмивка. Знаеше, че ще я повикат, когато е необходимо.

— Е, момчета брендито не е задължително — обяви с присъщия си небрежен тон Сам Голдбърг — изберете си каквото вие по вкуса и се настанете удобно. Вярвам, че разговорът ни няма да е кратък.

Бърти си поръча умерена доза обикновено ръжено уиски, а Крис побърза да се присъедини към него.

Пестеше секундите.

Искаше вече да започват. Искаше да зададе всичките си въпроси. Да научи всичко.

Изведнъж, за миг.

Твърде много болезнени въпроси се трупаха в измъчената му душа през последните месеци, за да се грижи за любимото си питие. Изчака Сам и Бърти да се настанят удобно с чаша в ръка и хвърли поглед към домакина с едва прикривано нетърпение.

Сам разбираше. Затова направи жест с ръка и го покани да започне. Той щеше да зададе въпросите си по-късно. Годишите го бяха научили да чака.

— Искам първо да ви благодаря за помощта, въпреки че едва ли мога да си дам точно сметка за всичко, което сте направили, за да се окажа тук и в безопасност — започна тихо Крис. — А на вас, Сам, съм особено признателен за подаръка, който получих по обяд. Мислех, че всичките ми усилия са отишли напразно и материалите по разследването на инвеститорите са безвъзвратно загубени.

Голдбърг само направи неопределен жест с ръце, който казваше нещо средно между „Никакъв проблем“ и „Голяма работа“. Бърти тихо седеше с голяма папка, подпряна на креслото и слушаше.

Сам бащински кимна към Крис да продължи.

— За да подредя картината на последните събития — с равен глас започна репортерът, — бих искал да узная как се оказах тук и изобщо как ме открихте в Цюрих.

Голдбърг изпусна дим от ароматната си хаванска пура и отговори:

— Проследявахме те, Крис. Непрекъснато.

— Но аз бях взел всички предпазни мерки. Друг паспорт, мотоциклет, маршрути непроходими за автомобил. Проверяхах непрекъснато. Не мога да си обясня как сте успели.

— Пари, приятелю. Пари. И за да задоволя любопитството ти ще ти отговоря на въпроса с въпрос. Има ли вещи, с които никога не се разделяш?

Крис го погледна неразбиращо, помисли за миг и поклати отрицателно с глава.

— Пак помисли, Крис — настоя с лукава усмивка Голдбърг.

„Едва ли е възможно“ — каза си репортерът, когато инстинктивно опипа старомодния медальон, който вече трето поколение принадлежеше на първородните синове в рода Лакомб. „Едва ли е възможно“ — повтори си Крис.

Но очите на Сам казваха друго.

— Точно така — потвърди домакинът.

— Медальонът — изказа на глас констатацията си Лакомб.

Голдбърг вдигна ръката си на нивото на лицето му и бавно разтвори длан. Между пръстите му проблесна абсолютно същия бижутерски шедьовър.

— Това е твоят, Крис — добави към жеста си Сам. — А на гърдите си вече втори месец носиш дубликат с микрочип за сателитно проследяване. Или с други думи казано, една малка пулсираща точка, която специалистите могат да открият навсякъде по тази планета.

— Но как... — объркано започна репортерът.

— Не беше трудно да го подменим. Беше часове след твоето арестуване в Лос Анджелис. Направихме го, когато предаде личните си вещи за да те отведат в килията. После си получил дубликата, когато си напуснал участъка.

— Да, просто, но ефективно.

— Така е — съгласи се сам с усмивка и продължи: — Бяхме наели частна детективска компания от сериозни професионалисти, признавам, най-скъпите и най-ефективните, които може да съществуват. После беше нещо средно между компютърна игра и филмов екшън. Те очакваха появяването ти в Цюрих и те прибраха

преди другите, да се нахвърлят върху теб. През цялото време ти беше в относителна безопасност. Дори в полицейските компютри на европейските страни бе свалено съобщението за издирването ти. Нищо не трябваше да те застрашава. Бяхме се погрижили за това.

— Но преспокойно можеха да ме убият в къщата на Сара — мрачно констатира Крис.

— Само така си мислиш — контрира го Сам — Онези мургави самодейци, които се въртяха нахално наоколо нямаше да могат дори да бръкнат за пистолетите си без мигновено да се пренесат в отвъдното. След онази гадна медийна история с оклеветяването ти и арестуването, Бърти дойде при мен, за да помислим как можем да ти помогнем. След това, който и да бе дръзнал да изправи цев срещу теб щеше да е мъртъв. Бяхме разположили снайперисти около вилата снабдени с всичко необходимо, включително с мерници за нощна стрелба.

— Но защо, Сам...

— Казах ти го и при първата ни среща, младежо. Ти си ни необходим. Ти си ценен за нас, за лобито, които представлявам. А след това, което постигна, си направо безценен, но за това ще говорим утре. То принадлежи на бъдещите ни планове.

Крис затвори очи. Не знаеше дали тези новини не отнемат от неговото професионално его част от победата, дали не го поставят в ролята на дресирана хрътка, която е тичала след стръвта, наблюдавана от залагащи господата по трибуните...

Голдбърг го усети. Сложи приятелски ръка върху неговата и меко каза:

— Възхищавам ти се, Крис. Ти направи невъзможното. Започна да къртиш зъбите на акула, с която стотици агенти на ЦРУ и сродни организации по света едва се оправят. Но разбери, не можех да те оставя да загинеш заедно с твоята кауза. Те са мощни, организирани и не са по силите на сам човек да им се противопостави. Моята частична помощ не подценява онова, което постигна. То е много повече, отколкото можеш да предположиш.

Крис кимна с разбиране, помълча и делово зададе следващия си въпрос.

— Моля ви, Сам, кажете ми как попадна при мен бележката от Франк и как открихте Натали, за да ме насочите към нея?

— Първо ще те информирам, че твоят приятел е повече от добре. Доста се потрудохме докато го намерим, но накрая все пак успяхме. Слава богу на тая земя има малко места, където не живее поне едно еврейско семейство или равин. Неговото момиче, Люси, така го бе скрила, че и самия Сатана едва ли го би открил. Лови скариди на едно корабче, регистрирано в Алабама, но не слиза на брега, когато се прибират да разтоварват. Той написа бележката с адреса на Натали, но поиска толкова доказателства за нашата добронамереност, че сигурно би ми било по-лесно да убедя Върховния съд на щатите, че някой сериен убиец е невинен, отколкото да задоволя изискванията му. Все пак се съгласи. А Натали я намери момичето, което присъстваше на вечерята тази вечер, Соня. Тя дълги години живееше при Фархат като негова любовница, не без моя помощ. Този мръсник продаваше оръжие на всички арабски терористи, които стрелят срещу евреи и отдавна се стремях да го държа под око. Там, на яхтата, бе надушила нещо за един човек, който вероятно познаваш, Рей Стрелицки, но преди да успее да го проучи и той и Фархат напуснаха тая земя. Все пак Соня успяла по някакъв начин да разбере достатъчно, за да издири сестра му и да види как „инвеститорите“ се залепват за нея. Малко закъсняхме да се намесим и я изгубихме, но Соня я намери в Амстердам. После ти предадохме бележката от Франк. И ти тръгна по следата, докато откри Регистъра. Оригиналa. Сега той е тук, както и дисковете. Това вече знаеш.

— А тях как получихте?

— Бърти, отговори му — подкани Голдбърг младия Коен.

— Крис, направих го, за да те предпазя — с оправдателен тон започна неговия съученик — направих копия, докато ти спеше онази нощ, на Уолстрийт. Прецених, че ако изпаднеш в беда и живота ти е в опасност, можем да ги изтъргуваме срещу него. Затова тогава те предупредих, че се захващаш с нещо, което е свърх силите на сам човек. Когато те арестуваха, прецених, че времето е дошло и ги предадох на Сам, а после поговорихме какво да направим. Междувременно започнахме пълен анализ на материалите, до които ти и Франк успяхте да се доберете и той е в тази папка. — Бърти посочи в лявата страна на креслото си. — Ако искаш да я прегледаш — твоя е. Съдържанието ѝ е потресаващо. То разкрива основите на най-

чудовищната финансова манипулация, която някога е съществувала. А имаме да добавяме още детайли към картината.

— За това утре — прекъсна го Голдбърг. — Нека не преуморяваме Крис. Доста преживя напоследък, трябва да си почине.

Мъжете потънаха в кратко мълчание. Като че ли бяха казали основното за изминалите събития. Към детайлите щяха да се връщат неведнъж през следващите дни. Крис вече знаеше, че Сам Голдбърг настоява той да участва в следващата среща на неговото лоби, но не бе взел окончателно решение какво точно ще направи. Искаше да си даде време за размисъл и да овладее разпилените си мисли и емоции.

Тишината обгръщаше луксозната библиотека в дома на Голдбърг и се изпълваше с градиращо напрежение.

Независимо от привидната неподвижност телата се стягаха, а очите се фокусираха безсмислено върху безобидни предмети.

Оставаше незададен само един въпрос.

Важен и личен.

Всички го очакваха.

Крис притвори очи и се напрегна да залее тялото и мислите си с всичката самодисциплина, на която го бяха научили годините.

Постоя така.

Помисли за всичко: за думите, за интонацията, за мястото на ръцете, за израза на лицето...

Челюстта му леко се напрегна и за миг издаде емоциите му.

Погледна Сам в очите. Бяха останали само двамата. Бърти, незабелязано бе излязъл. Крис мислено му благодари.

Направи усилие.

И го каза.

Името.

Тъй нежно и болезнено пазено в душата му.

— Джини?

Сам Голдбърг не трепна.

Стана.

Направи крачка и сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам, Крис — прошепна той.

— Кажи ми Сам!

— Тя вече не е сред нас, момчето ми. „Инвеститорите“ са взривили самолета с ракети земя-въздух. Не е останало парче по-

голямо от снежинка. Съжалявам, Крис. Такава е истината.

Голдбърг понечи да каже още нещо, после го потупа по рамото и излезе.

Едва сега Крис усети вятъра. Той носеше и спомените и болката.

— Аз искам да градя бъдещето си с теб, заедно с теб Крис, да разбирам трудните ти дилеми, да те подкрепям. Не мога само да се наслаждавам на обичта ти, на вниманието ти, с което ме закриляш и глезиш. Не искам да се превърна в някоя самозабравила се женичка на преуспял, обичащ я мъж, която с лекомислието си се обрича да го загуби... Помогни ми да съм с теб истински, изцяло. Престани да се пазиш зад тази черупка на болките и тайните, която ме препъва и плаши. Позволи ми да те обичам без страх. Да стигна до теб и да те направя щастлив, за да съм щастлива и аз.

— Обичам те безумно, ще се омъжиш ли за мен?

— Боже мой! Крис... Аз...

— Да или не!

— Аз... Аз...

— Да или не!

— Ами... да... Да!

— Тя каза да!

— Мили гости, Джини... Днес, аз, Сара Лакомб, пия за теб и благодаря на съдбата, че си тук до Крис. Този недодялан негодник, най-после намери жената, която заслужава да бъде обичана толкова, колкото може обича само той. Щастлива съм, че те намери. Вярвам, че ти ще го направиш истински пълноценен човек. Страхувах се, че до края на дните си ще остане неудържим и самотен войн, който не познава друго, освен битките и раните. Днес искам да те прегърна, да ти благодаря, че му даваш толкова щастие и шанс да се наслади на живота. Ти си най-прекрасната млада жена, която съм срещнала и аз много бих искала да бъда до теб като твоя искрена приятелка.

Вятърът и спомените.

Преживени радости.

Болката.

Празнотата.

Те нахлуха с нощта през прозореца и приглушеното тиктакане на часовника.

Изправиха го пред живота, такъв, какъвто е.

И пред цената.

Която винаги трябва да платиш.

Заради светлината след мрака.

Край на Книга Първа

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.